

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK GENT

Digitized by Google

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA

GRÆCE & LATINE,

Cum integris Observationibus & Notis
JOANN. MERCERI & DAVID. HOESCHELII,

Et selectis

NICOLAI CAUSSINI.

Curante

JOANNE CORNELIO DE PAUW, Qui suas etiam Observationes addidit.

Apud MELCHIOR. LEONARDUM CHARLOIS.

MDCCXXVII.

Digitized by Google

LECTORI

JOANNES CORNELIUS DE P A U W.

Ο Orapollo, quem tibi damus, is est, de quo legimus apud Suidam ab Editore Nupero emendatum, Ωραπόλ, λων, Φαινυδύθεως, κώμης τε Πανοπολίτου νομοῦ, γεαμματικὸς, διδάξας ἐν Αλεξανδεεία, τῦ

τῆ ἐν Αἰγύπθο · εἶτα ἐν Κωνςανθινεπόλει ἐπὶ Θεοδοσίε. ἔγραψε Τεμενικά. Υπόμνημα Σοφοκλέες, Αλκαίε, είς Ομησον. λαμπρός μεν έπι τη τέχνη ἀνθεωπος, η των πάλαι λοιιμωλάτων γεαμματικών έδεν τι μεῖον κλέος ἀπενεγκάμεν. Qui in Lexico Panopolitanus dicitur a Nomo, in Libris Nostris Ægyptius dicitur a Fluvio celeberrimo: Nam ita accipiendum est illud Νειλώος vel Neidiaxos, quod ad urbem Nilopolin in Nomo Heracleopolitano perperam referunt Quidam: Raro enim vel nunquam forte ita dictus est Urbis istius civis. Grammaticus ille Ægyptius, ut vides, inter alia scripsisse memoratur τα Τεμενικά: Cujus Operis partem extitisse credidit Hæschelius hos duos Hieroglyphicôn Libellos. Male & nullo hercule judicio: Nam ea Græce fuerunt scripta, & non potuerunt cum Ægyptiacis conjungi, ut ab Aliis recte

recte jam animadversum est: Sed cum inde colligunt porro, utrumque Opus non potuisse ab eodem Horapolline proficisci, ipsi non vulgariter certe errant. Quid enim? Si Anglus, si Gallus, si Batavus hac tempestate multa Latine scripserit, & unum aliquod Opusculum Lingua vernacula sibique domestica ediderit; rectene Posteritas judicaverit aliquando, ab eodem Autore non potuisse conscribi Libellum Vernaculum, a quo plures conscripti fuerunt Libri Latini? Id nemo dixerit profecto. Quare lepide errant, qui ita sentiunt, & quidem co genere erroris, quo vulgo errare solent illi, qui res antiquas ita curant, ut hodiernas plane negligant; Homines, qui cachinnos sæpe incutiunt Cordatioribus, quos sana ratio ita pellexit, ut omnem Antiquitatis laudem præ ea despiciant. Hos autem duos Hieroglyphicôn Libellos ex Lingua Ægyptiaça in Linguam Græcam transtulit Philippus: Dc

Digitized by Google

De quo præter unum nomen cum omnibus Viris Eruditis nihil aliud ego teneo. Sed hic de ipsa Versione ejus quæritur, libera sit & Periphrastica, an adstricta & verbo tenus adumbrata: Quæ mira certe & nova est quæstio: Nam ubi πρωδότυπον intercidit cum tota Ægyptiorum supellectile libraria, quid, quæso, nobis reliquum est, ex quo ea de re constare poterit? Nihil sane, nihil: Quare hoc non est de lana caprina disputare, sed de rebus plane ignotis ineptire suaviter. Dicam, quod scio, omissis illis, quæ sciri non possunt: Libro 1. Capite 17. legimus, ήλι ο δε ο Ως ο από τε των ως ων κρατείν. Ista non potuerunt ab erudito Ægyptio proficisci, & dubio procul a Philippo adjecta sunt. Libro 2. Cap. 100. scribitur de κάμηλω, έκείνη γαρ μόνη των άλλων ζώων τον μηςον κάμπτει, διο κ κάμηλ Φ λέyeras. Illud postremum etiam Philippo tribuen. dum

dum est: Nam nec Etymon istud placere potuit Horapollini Nilotico. Similiter Libro 2. Cap. 108. illud, κ καλείται πιννοφυλαξ ακολέθως τῷ ονόματι, nullus ego dubito, quin Philippum habuerit autorem: Ita enim Interpretis Græci indolem sapit, ut nihil in eo sit, quod ad ipsum πρωτότυποι pertineat. Adhæc Symbola sunt plura in principio Libri Secundi, quæ ex Aliorum Scriptis collegit Philippus & Horapollineis attexuit, ut testis est ipse: Vide, quæ diximus in Observationibus Nostris. Atque hæc certa sunt, alia incerta. Nam quod de on maire o le tertia, quam vocant, persona scribit Hæschelius, ut probet Philippum non fuisse Interpretem, sed Periphrastam, ambiguum prorsus est & anceps, tum quia ipse Horapollo ea scribendi Methodo potuit uti, tum quia Philippus mutatis tantum personis reliqua omnia **f**tricte

stricte ac religiose potuit transferre: Hoc sentiunt omnes, & certius est certo. Cum autem Vir Eruditus ad Versum Homeri provocet, qui Cap. 101. Libri 2. adducitur, & eo Periphrasin adstruere conetur, misere prosecto errat & pueriliter plane. Quid enim? Nonne Horapollo, qui in Homerum scripsit Hypomnema, ut ipse Hæschelius ex Suida notat, Versum Homericum adducere potuit, quem ejus Interpres postea non neglexit? Facessant, facesfant nugæ: Quod in Aliorum ore ineptum sit, in ore Hœschelii longe ineptissimum est: Nam de eodem Horapolline nobiscum sentit. Nihil evidentius aut apertius. Aliis, qui Horapollinem sibi confingerent alium, si eodem argumento uterentur, statim unius Æliani auctoritatem opponerem Lib. 5. Cap. 39. de Animalib. ut ne alia nunc adducam, quæ Homerum in Ægypto celeberrimum & magnæ existimationis fuisse probant: Eruditi sciunt, nec ea funt

sunt hujus loci. Illa autem Philippi Versio, sive libera sive adstricta, a nobis nunc denuo Typis mandata est ad fidem Editionis Hæschelianæ, quæ Librum Augustanum habuerat præeuntem. Antea ab Aldo semel, a Mercero bis edita fuit: Aldinam in prima Editione sua, quæ Anno MDXLVIII Parisiis prodiit, expresserat Mercerus, exceptis pauculis, quæ pro Typothetarum erratis haberi posfunt, & una Libri 2. Cap. 88. γgαφη. Dein a Gulielmo Morellio Exemplar Antiquum nactus, in quo pars maxima Libri Primi manu descripta erat, Anno MDLI Parisiis etiam in publicum emisit alteram Editionem suam, & lectiones discrepantes ex Codice Antiquo depromtas partim in Contextum recepit, partim ad Marginem adscripsit: Vix autem ego dubito, quin Codex Morellianus prima quinquaginta quinque Capita exhibuerit tantum: Nam usque ad Caput 56. lectionum discrepantia pro-

PREFATIO.

protenditur, & postremæ ad Caput 55. pertinent. Quas cum in Editione sua omnes repræsentare debuisset Hæschelius, eas contra neglexit omnes, & Aldinas ad Marginem repræsentavit solas: Cujus omissionis alia non est ratio, quam quod alteram Editionem Merceri non viderit Hæschelius, nist Horapollinis Contextu jam absoluto. Quanquam melius certe sibi & Lectori suo consuluisset, si ut potuisset facile, eas ad calcem Libri subjunxisset: In plerisque enim cum Codicis Augustani scriptura conspirant & ejus auctoritatem egregie stabiliunt. Quare nunc eas omnes non modo diligenter collegi, sed Aldinam etiam Editionem denuo cum Hœscheliana contuli, & lectiones discrepantes, quotquot in tribus illis Editionibus extant, accurate mihi notavi & post Horapollinis Contextum tibi exhibui Lector: Id enim scias, velim, in isto Variarum Lectionum Catalogo nullam primæ Editionis Mer-

PRÆFATÌO.

Mercerianz a me habitam esse rationem; quia, ut jam monui, ad Aldinam efformata est & eam sequitur narà noda. Tres autem illas Editiones Hæschellana priores tribus Viris Clarissimis debeo: Aldinam enim Drakenburgius, Merceri primam Clericus, alteram Dukerus amice mihi subministrarunt. Græce etiam prodiisse dicitur Philippi Versio Parisiis Anno MDXXI: quam Editionem ego diligenter quæsivi, sed reperire non potui. Fallor, aut hæc ipsissima illa est, cujus in Observationibus meminit Mercerus; qui cum in duabus suis Editionibus Libro 2. Cap. 88. pro τςοφής exhibueric ταφής, & de ista mutatione Lectorem ne verbo monuerir, perquam probabile est milit, eum scripturam istam ex ipso silo Exemplari desumisse, nec ejus autorem fuisse primum. Versioni Græcæ adjuncta est Versio Latina, quæ Mercero debetur absque ullo dublo: Nam ut alia non commemorem, primæ sta-** 2 tim

tim paginæ utriusque Editionis Mercerianæ id luce meridiana clarius probant. Quare summopere miror extitisse Quosdam, qui eam Trebatio adscripserint: Sed illi neque Versionem Trebatii neque Editiones Merceri unquam oculis usurparunt, & ipsa Trebatiana, quæ a Viris Eruditis adducuntur, cum Mercerianis ne quidem leviter contulerunt: Nam cæteroquin ita ineptire non potuissent ullo modo. Illud observandum est, Hæschelium, quem secuti sumus, ex prima Editione Versionem Merceri adumbrasse; quam cum ope Libri Morelliani aliquot locis postea correxerit Vir Eruditus, operæ pretium erit ea breviter hic commemorare: Libro Primo Cap. 4. Aldinum, έπειδή φασιν έν τῆ ἀνατολῆ πενθεκαίδεκα μοῖζαι ὑπάζ_ χεσι, πεος &c, verterat, quod in ortu quidem, ut inquiunt, quindecim ei partes supersint, ut & c. dein Morellianum, έπειδή φασιν έν τῆ ava-

ανατολή πεντεκαίδεκα μοιζών υπάρχουσαν, προς &c, vertit, quod in ortu quidem dicant eam, cum quindecim est partium, sursum — apparere: at in occasu — inflexa gerere. Capite 7. Aldinum, ώς ε σημαίνειν την συνήθειαν τε ονόματω, reddiderat Latine, Itaque ex consueta significatione nomen hoc: dein Morellianum, ώςε σημαίνειν την σύνθεσιν τε ονόμαίω, Latine reddidit, Itaque nominis compositio. Hœschelius ad Marginem Editionis suz adscripserat, compositum nomen hoc. Capite 11. Aldinum exasor exposuerat nude: dein Morellianum έκατον είκοσι exposuit digne. Capite 12. Aldinum, donei vae αυδοις ο κόσμο συνες αναι έτε αςσενικοις ----, transtulerat, solis enim bis, non etiam masculis, mundus videtur consistere: dein Morellianum, Soκεί γας αυτοίς ο κόσμο συνες άναι έκ τε άςσενικέ κ βηλυκέ υπάρχοντΦ, transtulit, ipsis enim vide-

videtur mundus ex mare ac fæmina constare. Hœschelius ad Oram ibi, ex masculo enins & famineo ipsis mundus &c. Capite 28. Aldinum, on meiεται ως παρείπελο διαμένον τη γλώσση, explicuerat, indicatur eum, etsi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defecisse: dein Morellianum, σημειθται ώς παραπεποδωμένον τη γλώσση, explicuit, indicatur eum lingua prapeditum. Hæschelius ibi ad Marginem iterum, indicatur eum lingua impedita esse. Tandem Capite 53. Aldinum, τοῖς Αἰγυπλίοις ἔδοξε συμβάλλειν το ζωον, Latine expresserat, Ægyptiis plasuit in hujus rei significationem boc assumere animal: dein Morellianum, τοῖς Αἰγυπίοις ἐδοξε σεβάζειν τὸ ζώον, Latine expressit, Egyptiis placuit hoc animal in honore habere. Hœschelius ad Marginem, hoc animal colere. Atque hæc postremo excepto necesfiria funt & bona: quibus nunc unum subjungam ma-

PREFATIO

malum: Capite scilicet 49. Aldinum deuya seram quadrupedem cum Morelliano όςτυγα coturnicem pessime commutavit in Secunda Editione sua. cum Vulgata Versione Merceri sese res habet: Alias Trebatii & Phasianini duas videre non licuit adhibita quavis indagine. Neque id ægre fero: Ineptissimæ enim sunt & nulla in re prodesse potuissent mihi; ut facile evincunt ea, quæ Viri Eruditi ex illis adducunt. Nam quod de Phasianino, cui Libri obtigissent integriores, Hæschelius notat, somnium est ex nimia ejus sacilitate ortum: Non Libros Antiquos, sed ingeniolum suum secutus est homo Itales; Id ocalato Critico apparebit statim. Post Horapollinis Contextum & Varias Lectiones sequuntur Joannis Merceri & Davidis Hæschelii Observationes & Notæ in Horapollinem integræ: Quibus adjunximus alias Caussini selectas, quæ ad rem aliquanto propius pertinebant:

bant: Iisque subjecimus tandem Observationes etiam Nostras. Quæ omnia erudito tuo examini submittimus Lector, ut statuas, quo pretio habenda sint singula. Vale, & fac, quod æquum bonumque sit: Plura enim præfari nolo. Trajecti ad Rhenum Non. Januar. A. MDCCXXVII.

 Ω P A-

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΝΕΙΛΩΌΟΥ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ:

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

NEIA Ω' OY

ΙΕΡΟΓΑΤΦΙΚΑ, Α ΕΞΗΝΕΓΚΕ ΜΕΝ ΑΥΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΙ ΦΩΝΗΙ, ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΔΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ.

ά. πῶς αἰῶνα σημαίνεσι;

Ιῶνα σημαίνον ες, ήλιον ης σελήνην γράφεσι, δια το αἰωνια εἶναι τοιχεῖα. αἰωνα δ΄
ετές ως γράψαι βελόμενοι, ὄφιν ζω Γραφεσιν, ἔχον α τὴν ἐς αν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπομένην, ὁν καλεσιν Αἰγύπ Ιιοι, ἐραῖον, ὅ ἐς ιν Ελληνις ὶ
βασιλίσκον ὅνπες χρυσεν ποιεν ες, θεοῖς περιλιθέασιν. αἰωνα δὲ λέγεσιν Αἰγύπ Ιιοι δια τεδε τε ζωε δηλεσθαι ἐπειδὴ τριῶν γενῶν ὄφεων καθες ώτων, τὰ
μεν λοιπα, θνητα ὑπάρχει, τετο δὲ μόνον ἀθάνατον τὰ
δη προσφυσησαν ἐτές ω παν Πιζω ο δίχα ης τε δακεῖν,
ἀναιρεῖ. ὅθεν ἐπειδὴ δοκεῖ ζωῆς ης θανάτε κυριεύειν,
δια τετο αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν ἐπὶ ιθέασιν.

B'. Tüs

HORAPOLLINIS NILIACI

SACRÆ SCULPTURÆ, QUAS IPSE QUIDEM ÆGYPTIO SERMONE PRODIDIT, PHILIPPUS VERO LINGUA GRÆÇA DONAVIT.

1. Quo pacto ævum significant?

gunt, quod hæc æterna sint, ævique sluxum producentia elementa. Quin & aliter ævum pictura exprimere volentes, serpentem pingunt, cujus cauda reliquo involvatur ac tegatur corpore. Hunc Ægyptii quidem lingua su Uræum, Græci vero Basiliscum appellant. Eundem ex auro constatum diis circumponunt. Cæterum hoc animali ævum significari propterea Ægyptii dicunt, quod cum tria sint serpentium genera, solum hoc ex omnibus immortale est, cætera mortalia: utpote cum quodvis aliud animal solo assatu absque ullo morsu serpens hic interimat. Unde & quoniam vitæ necisque potestatem habere videtur, merito sane deorum capitibus inseritur.

A 2

2. Que

HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

β΄. πῶς κόσμον;

Κόσμον βελόμενοι γράψαι, ὄφιν ζωγεαφεσι την έαυτε έσθίοντα έραν, έςιγμένον φολίσι ποικίλαις. δια μεν των φολίδων αἰνιτλόμενοι τες έν τῷ κόσμω ἀς έξας. βαξύταλον δε τὸ ζῶον, καθάπες κὴ ἡ γῆ. λειόταλον δε, ώσπες ὕδως. καθ΄ ἔκας ον δε ἐνιαῦλὸν τὸ γῆρας ἀφεὶς, ἀποδύελαι. καθ΄ ὁ κὴ ὁ ἐν τῷ κόσμω ἐνιαύσι χεόν ἐναλλαίην ποιέμεν , νεάζει. τὸ δε ως τροφῆ χρῆσθαι τῷ ἐαυτε σώμαλι, σημαίνει, τὸ πάνλα ὅσα ἐκ τῆς θείας προνοίας ἐν τῷ κόσμω γεννᾶται, ταῦτα πάλιν κὴ την μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν.

γ'. πῶς ἐνιαυτόν;

Ε'Νιαυδον δε βελόμενοι δηλώσαι, ίσιν, τεθέςι γυναϊκα ζωγραφεσιν. τῷ δὲ αὐτῷ, κὰ τὴν θεον
σημαίνεσιν. Ισις δὲ παρ αὐτοῖς ἐςὶν ἀςὴς, Αἰγυπθιςὶ
καλέμεν Σῶθις, Ελληνιςὶ δὲ Αςροκύων, ὸς κὰ δοκεῖ
βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀςέρων ὁτὲ μὲν μείζων, ὁτὲ
δὲ ἤσσων ἀνατέλλων κὰ ὁτε μὲν λαμπςότερ , ὁτὲ
δὲ,

2. Quo pacto mundum?

MUNDUM exprimere volentes, serpentem pingunt, qui suam ipsius caudam rodat, variis interstinctum squamis: per squamas quidem stellas, quibus cœlum mundusve distinctus est, obscure innuentes. Cæterum hoc animans non secus ac terra gravissimum est, lævissimum autem ac maxime lubricum, in aquæ morem. Insuper ut serpens quotannis pelle simulque senio exuitur, sic æ annus vertens, qui mundi circumactu producitur, immutatione sacta renovatur, ac velut rejuvenescit. Quod vero velut cibo, suo utatur corpore, significat id, quæcunque Dei providentia in mundo gignuntur, ea rursum in eundem resolvi, æ tanquam imminutionem sumere.

3. Quo modo annum?

PORRO annum demonstrare volentes, Isin, hoc est mulierem pingunt: quo etiam signo deam significant. Est autem apud eos Isis sidus, quod Ægyptio quidem nomine Sothis, Græco vero Astrocyon dicitur, qui & inter reliqua sidera principatum obtinere videtur: ut qui dum oritur, nunc major sit, nunc minor, interim splenditur, nunc major sit, nunc minor, interim splendidior,

δε, εχ ετως. έτι δε κ διότι καλα την τετε τε άς ρε ανατολην, σημειεμεθα περί πανθων των έν τῷ ένιαυτῷ μελλόνων τελεῖσθαι. διόπερ εκ άλόγως τὸν ένιαυθὸν, ἴσιν λέγεσιν. κ έτέςως δε ένιαυθὸν γράφονες, φοίνικα ζωγςαφεσι, δια τὸ δενδςον τετο μόνον τῶν άλλων καλα την ἀνατολην τῆς σελήνης, μίαν βάϊν γεννῶν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα βάεσιν ἐνιαυτὸν ἀπαρτίζεσθαι.

d. πως μηνα;

Μηνα δε γράφονλες, βάϊν ζωγςαφεσιν, ή σελήνην επεςραμμένην είς το κάτω. βάϊν μεν, της περοειεημένης επί τε φοίνικ αἰτίας χάριν σελήνην δε έπεσραμμένην εἰς το κάτω, ἐπειδή φασιν, ἐν τῆ ἀναλολῆ πενλεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχεσι, περὸς τὸ ἀνω τοῖς κέρωσιν ἐσχημαλίσ θαι ἐν δε τῆ ἀποκεκσει, τὸν ἀριθμὸν τῶν τριάκονλα ἡμεςῶν πληςώσασαν, εἰς τὸ κάτω τοῖς κέςασι νεύειν.

έ. πως το ένις άμενον έτω;

Είω το ένισαμενον γεαφονίες, τέταείον αράεας γεαφουσιν. έσι δε μέτεον γης η άξεεςα, πηχών έκα-

dior, interim vero secus. Insuper & quoniam in hujusce sideris exortu, ea signis quibusdam observamus, quæ toto anno peragenda sunt: propterea non ab re annum Isin appellant. Aliter quoque annum indicantes, palmam pingunt, quod arbor hæc sola ex omnibus ad singulos Lunæ ortus, singulos etiam ramos procreet, ita ut duodecim ramorum productione annus expleatur.

4. Quo modo mensem?

MENSEM autem notantes, ramum pingunt, aut Lunam deorsum conversam. Ramum quidem, ob causam jam in palma dictam: Lunam vero deorsum vergentem, quod in ortu quidem, ut inquiunt, quindecim ei partes supersint, ut sursum erectis cornibus appareat: At in occasu, triginta diebus completis, cornua deorsum inslexa gerat.

5. Quomodo instantem annum?

INSTANTEM annum significantes, quartam arvi partem pingunt. Est autem apspa, unde Latinis arvum dicitur, terræ mensura centum comple-

έκαδον. βελόμενοί τε ἔτ۞ εἰπεῖν, τέταξον λέγεσιν. ἐπειδή Φασι κάλὰ τὴν ανάλολὴν τε ἀσρε τῆς Σώθεως, μέχρι τῆς ἀλλης ἀναλολῆς, τέταξον ἡμέρας προςίθεσθαι, ώς εἶναι τὸ ἔτ۞ τοῦ θεε, τριακοσίων ἐξήκονλα πένλε ἡμερῶν. ὁθεν κὰ διὰ τελραεληρίδ۞ περισσὴν ἡμέραν ἀριθμεσιν Αἰγύπλιοι τὰ δὲ τέσσαρα τέταρλα ἡμέραν ἀπαρλίζει.

ς. Τί δηλοῦσιν ιέρακα γράφονθες

Εὸν βελόμενοι σημήναι, ἢ ὕψΦ, ἢ ταπέινωσιν, ἢ ὑπεροχήν, ἢ αἷμα, ἢ νίκην, ἡ Αρεα,
ἢ Αφροδίτην, ἱέρακα ζωγραφεσι. Θεὸν μὲν, διὰ
τὸ πολύγονον εἶναι τὸ ζῶον, ἢ πολυχρόνιον ἔτι γὲ
μὴν, ἐπεὶ ἢ δοκεῖ εἰδωλον ἡλίε ὑπάρχειν, παρὰ
πάνλα τὰ πελεινὰ πρὸς τὰς ἀυλε ἀκλῖνας ὁξυωπεν·
ἀφ' ε΄ ἢ οἱ ἰάλροὶ πρὸς ἴασιν ὁφθαλμῶν τῆ ἱερακία βοτάνη χρῶνλαι· ὁ Θεν ἢ τὸν ἤλιον ὡς κύριον ὄνλα ὁράσεως,
ἔσΘ' ὅτε ἱερακόμορφον ζωγραφεσιν. ὑψΦ δε, ἐπεὶ
τὰ μὲν ἔτερα ζῶα εἰς ὑψΦ πέτεσ θαι προαιρέμενα,
πλαγίως περιφέρελαι, ἀδυνατενλα κατευθύ χωρεῖν·
μόνΦ

plectens cubitos. Itaque annum volentes dicere, quartum dicunt, propterea quod ab uno, ut tradunt, sideris cui Sothis nomen secimus, ortu, ad alterum quarta sit interjecta diei pars. Enimvero dei Solis inquam annus trecentis sexaginta quinque diebus absolvitur: unde & quarto quoque anno supervacuum diem computant atque intercalant Ægyptii. Quatuor siquidem diei quadrantes diem persiciunt.

6. Quid accipitrem pingentes, innuunt?

Deum cum volunt significare, aut sublimitatem, aut humilitatem, aut præstantiam, aut sanguinem, aut victoriam, accipitrem pingunt. Deum quidem, tum quod sæcundum sit ac diuturnæ vitæ hoc animal, tum etiam quod Solis præter cæteras volucres simulachrum esse videatur, utpote peculiari quadam atque occulta naturæ vi, intentissimis in ejus radios oculis prospiciens. Atque hinc est, quod medici ad sananda oculorum vitia, hieraceo herba utuntur. Inde etiam sit, ut Solem interdum tanquam visus tutorem ac dominum, accipitris forma pingant. Sublimitatem vero, quoniam cum cætera quidem animantia, quoties in sublime tolli volunt, oblique ferantur, nec

μόν Φ δὲ ἱέραξ εἰς ὑ ψ Φ καὶευθὸ πέτεὶαι. ταπείνωστιν δὲ, ἐπεὶ τὰ ἔτερα ζῶα, ἐ καὶὰ κάθεὶον πρὸς τετο χωρεῖ, πλαγίως δὲ καὶαφέρεὶαι · ἱέραξ δὲ καὶευθὸ, ἐπὶ τὸ ταπεινὸν τρέπεὶαι. ὑπεροχὴν δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ πάνὶων τῶν πεὶεινῶν διαφέρειν. αἷμα δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ πάνὶων τῶν πεὶεινῶν διαφέρειν. αἷμα δὲ, ἐπειδὴ Φασι τετο τὸ ζῶον, ὑδωρ μὴ πίνειν, ἀλλὰ αἷμα. νίκην δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ τετο τὸ ζῶον, πᾶν νικᾶν πεὶεινόν. ἐπειδὰν γὰρ ὑπὸ ἰσχυροίέρε ζώε καταδυνας εὐηλαι, τὸ τηνικαῦτα ἐαυὶὸν ὑπὶιάσας ἐν τῷ ἀέρι, ὡς τὰς μὲν ὄνυχας ἀυὶε ἐν τῷ ἀνω ἐσχημαὶίσθαι, τὰ δὲ πὶερὰ, ἢ τὰ ὁπίσθια εἰς τὰ κάτω, τὴν μάχην ποιεῖται ἔτω γὰρ τὸ ἀνὶιμαχόμενον ἀυὶῷ ζῶον, τὸ ἀυὶὸ ποιῆσαι ἀδυναὶεν, εἰς ἦτὶαν ἔρχεὶαι.

ζ. πως δηλῶσι ψυχήν;

ΕΤι γε μην η ανδι ψυχης ο ίξεαξ τασσελαι, έκ της τε ονόμαλ εξμηνείας. καλείται γας πας Αίγυπλίοις ο ίξεαξ, βαιήθ. τετο δε το όνομα διαιρεθεν, ψυχην σημαίνει και καςδίαν. ές ι γαρ το μεν βαί, ψυχην το δε ηθ, καρδία. ή δε καςδία και Αίγυπλίες, ψυχης πεςίβολ ο ώς τε σημαίνειν την σύνθεσιν τε ονό-

recta sursum evehi possint; solus accipiter recta in altum volat. Humilitatem porro seu dejectionem, quod eadem ratione cæteræ animantes non perpendiculi modo, sed velut ex transverso & slexuose deorsum ferantur, solus accipiter directo ad inferiora viam carpat. Præstantiam, quod cæteris præstare videatur avibus. Sanguinem, quia animal hoc inquiunt, non aquam, sed sanguinem bibere. Victoriam demum, quod cætera volatilia vincere videatur. Cum enim robustioris animantis potentia se videt opprimi, tum sese in aëre ita resupinans, ut ungues quidem sursum, pennas vero ac posteriores partes deorsum versas habeat, cum idem avis quæ cum eo congreditur essicere nequeat, ita sacile eam in sugam vertit, ac sibi victoriam parat.

7. Quo modo animam indicant?

Quin & pro anima ponitur accipiter, juxta nominis interpretationem. Siquidem Ægyptiis accipiter baieth dicitur, quod nomen si diviseris, animam & cor sonat: BAI enimanima est, & ETH cor. Cor autem ex Ægyptiorum sententia, animæ ambitus est. Itaque ex consueta significatione nomen

HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

ονόμα Θ, ψυχην έγκας δίαν. <math>αφ εκ η ο ίτραξ δια το η προς την ψυχην συμπαθεῖν, ύδως εκ πίνει το καθό-λε, αλλ αξμα, ω η ή ψυχην τς έφελαι.

η. πως Αςεα η Αφροδίτην;

Α Ρεα δὲ γεάφοντες ἢ Αφεοδίτην, δύο ἱέξακας ζωγεαφεσιν. ὧν τὸν ἀξσενα, εἰκάζεσιν Αρεϊ, τὴν
δὲ θήλειαν, Αφροδίτη. ἐπειδὴ τὰ μὲν ἀλλα θηλυκὰ
ζῶα περὸς πᾶσαν μίξιν τῷ ἀνδεὶ οὐχ ὑπακέει, καθάπερ ἱέραξ. τειακονθάκις γὰς τῆς ἡμέξας βασανιζομένη, ἐπειδὰν ἀναχωξήση, φωνηθεῖσα ὑπὸ τε ἀξσενΘ,
πάλιν ὑπακέει. διὸ ἢ πᾶσαν θήλειαν τῷ ἀνδεὶ πειθομένην, Αἰγύπθιοι Αφροδίτην καλεσι τὴν δὲ μὴ πειθομένην, εχ ετω περοσαγοξεύεσι. διὰ τετο ἢ ἡλίω τὸν
ἰέξακα ἀνέθεσαν. παραπλησίως γὰς τῷ ἡλίω τὸν τειάκοντα ἀριθμὸν ἐν τῷ πλησιασμῷ τῆς θηλείας ἀποδίδωσιν.

Ετέρως δε τον Αρεα η την Αφροδίτην γράφονες, δύο κορώνας ζωγραφέσιν, ώς ἀνδρα η γυναϊκα έπεὶ τέτο το ζωον, δύο ωὰ γεννα, ἀρ ὧν ἀρρεν η Αηλυ γεννασαι δει. έπειδαν δε γεννήση, όπερ σπανίως γιmen hoc, animam cordatam notat. Unde & accipiter ob eum quem cum anima habet naturæ confensum, aquam omnino non bibit, sed sanguinem, quo & ipsa nutritur anima.

8. Quo modo Martem ac Venerem?

Artem vero & Venerem notantes, duos pingunt accipitres, eorum marem Marti, fœminam Veneri comparantes: idque propterea, quod ex cæteris animantibus fœmina mari non ad omnem congressum obtemperat, ut in accipitrum genere, in quo etsi tricies in die fœmina a mare comprimatur, ab eo digressa si inclamata suerit, paret iterum Ideoque & fœminam omnem quæ viro morem gerit, Ægyptii Venerem vocant: Quæ vero non est dicto audiens, non ita appellant. Atque hæc sane causa suit, cur Soli accipitrem consecrarint: non secus enimac Sol, ter denarium explet numerum in congressu sœminæ.

Aliter quoque Martem & Venerem scribentes, duas pingunt Cornices, ut marem ac sæminam: quoniam animal hoc gemina solet ova parere, ex quibus mas & sæmina gignantur. Ubi vero, quod raro tamen accidit, vel duo mascula vel duo særo.

B 3 minea

14 HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

γίνεται, δύο ἀρσενικὰ, ἢ δύο Απλυκὰ, τὰ ἀρσενικὰ τὰς Απλείας γαμήσανλα, ἐμίσγελαι ἐτέρα κορώνη, οὐδὲ μὴν ἡ Απλεια ἐτέρα κορώνη μέχρι Αανάτου, ἀλλὰ μόνα τὰ ἀποζυγένλα διαλελεῖ. διὸ ἢ μιᾳ κορώνη συνανλήσανλες, οἰωνίζονλαι οἱ ἀνθρωποι, ώς χηρεύοντι συνηθηκότες ζώω. τῆς δὲ τοιαύτης ἀὐλῶν ὁμονοίας χάριν, μέχρι νῦν οἱ Ελληνες ἐν τοῖς γάμοις, ἐκκοςὶ, κοςὶ, κοςώνην λέγεσι ἀγνοῦνλες.

θ΄ πῶς γάμον;

ΤΑμον δε δηλενίες, δύο κος ώνας πάλιν ζωίς αφεσι, τοῦ λεχθένίο χάςιν.

ί. πῶς μονογένες;

Μονογενες δε δηλείνες, η γένεσιν, η πάνερα, η κόσμον, η άνδρα, κανθαρον ζωγραφεσι. μονοίενες μεν, ότι αὐτογενες έςι το ζωον, ὑπο θηλείας μη κυοφορεμενον. μόνη γαρ γένεσις άὐνε, τοιαύτη έςίν. ἐπειδαν ο άρσην βεληλαι παιδοποιήσασθαι, βοὸς άφοδευμα λαβων, πλάσσει σφαιροειδες παξαπλήσιον τῷ κόσμω σχημα ὁ ἐκ τῶν ὁπισθίων μεςῶν κυλίσας άπὸ

minea ova peperit, mares fæminis connubio jun-Eti nunquam ad alteram divertunt cornicem, ac ne ipsa quidem fæmina, quoad vivit, ad alterum marem: sed disjuncti, soli deinceps semper degunt. Unde & cum uni cornici occurrerint homines, augurantur præsagium sibi hoc esse viduæ vitæ, quod scilicet animali viduam agenti vitam obvii sacti suerint. Proinde in hunc usque diem, Græci ob tantam harum avium concordiam, in nuptiis ignorantes verbum illud usur pare solent exxopi, nimirum xopi cornicem appellantes.

9. Quo modo nuptias?

A Tque eandem ob causam nuptias innuentes, duas rursum appingunt Cornices.

10. Quo modo unigenitum?

Nigenitum autem significantes, aut ortum, aut patrem, aut mundum, aut virum, Scarabæum pingunt. Ac unigenitum quidem, quod per se gignatur hoc animal, utpote in utero tæminæ non prius efformatum ac gestatum: ejus enim solius hujuscemodi ortus est. Cum mas sobolem procreare vult, bovis simum nactus, globulum ex eo ejus-

από αναθολής είς δύσιν, αυθός πρός αναθολήν βλέπει, ίνα αποδω το τε κόσμε σχημα. αυλος γαρ απο του απηλιώτε είς λίδα Φέζελαι ό δε των ας έζων δρόμο, άπο λιβος είς άπηλιώτην ταύτην έν την σφαίζαν κατοςύξας, είς γην καθαθίθεθαι έπι ημέςας είκοσιοκθώ, έν όσαις η ή σελήνη ήμέραις τα δώδεκα ζώδια κυκλεύει. ὑΦ' ἣν ἀπομένον, ζωογονεῖται τὸ τῶν κανθάgwv γέν. τη ένατη δε η ογδοη ημέρα ανοίξας την σφαιραν, είς ύδωρ βάλλει. ταύτην γάς την ημέςαν νομίζει σύνοδον είναι σελήνης η ήλίε, έτι τε η γένεσιν κόσμε. ης ανοιγομένης έν τῷ ύδαλι, ζῶα ἐξέρχεται, τελές τιν οί καν θαροι. γένεστιν δε, δια την προειζημένην αιλίαν. παλέρα δε , ότι έχ μόνε πατεός την γένεσιν έχει ο κάνθαρ. κόσμον δε, Επειδή κοσμοειδή την γένεσιν ποιείται. άνδρα δε, έπειδη Αηλυκόν γέν Φαύτοις ε γίνε αι. είσι δε η κανθάζων ίδεαι τρείς. πρώτη μεν, αἰλερόμορ ϕ Φ , ης ακλινωλή, ήν π ερ ης ήλίω ανέθεσαν δια το σύμβολον. Φασί γας τον αβένα αίλειον, συμμελαβάλλειν τὰς κόρας τοῖς τε ἡλίου δεόμοις. ὑπεκλείνονλαι μεν γας κατά πεωί πεος την τέ θες αναθολήν· 500γγυλοειδείς δε γίνονθαι κατά το μέejusdem cum mundo figuræ fingit: quem ubi ab ortu in occasum aversis pedibus volutarir, ipse rursum, ut orbi persimilem figuram edat atque exprimat, in ortum convertitur. Ipse siquidem orbis a Subsolano circumagitur in Africum: At siderum contrarius est cursus, ab Africo ad Subsolanum. Hanc itaque pilam in terra defossam reponit in dies octo & viginti: nam & totidem diebus Luna duodecim Zodiaci signa perlustrat, sub qua toto illo tempore permanens animatur ac semen vitale suscipit scarabæorum genus. Nono autem & vicesimo die apertam pilam, in aquam conjicit (eum enim diem esse putat, quo & Luna cum Sole congrediatur, & mundi insuper fiat generatio) quæ dum in aqua aperitur, prodeunt animalia, hoc est scarabæi. Ortum autem, propter jam dictam causam. Patrem, quod ex solo patre ortum habeat scarabæus. Mundum, quod ad mundi figuram ejus generatio ac fœtus accedat. Virum denique, quod non sit in eorum genere fæmina. Sunt porro Scarabæorum formæ tres: Prima felium specie, ac velut radiis infignita, quam & Soli ob fignificationem quandam dicarunt. Ajunt enim felem marem juxta varium Solis habitum & cursum pupillas commutare, ad ortum quidem Solis mane nonnihil extendi,

μέσον τῆς ἡμέςας, ἀμαυςότεραι δὲ Φαίνον αι, δύνειν μέλλον Ο τε ἡλίε. ὅθεν κὰ το ἐν Ηλίε πόλει ξόανον τε θεε ἀιλεςόμος Φον ὑπάςχει. ἔχει δὲ πᾶς κάνθαρος κὰ δακθύλες τς ιάκον α, διὰ τὴν τριακονταήμερον τοῦ μηνὸς, ἐν αις ὁ ἡλι ἀνάτελλων, τὸν ἐαθε ποιείται δςόμον. δευθέςα δὲ γενεὰ, ἡ δίκεςως κὰ ταυροειδης, ἡτις κὰ τῆ Σελήνη καθιεςώθη, ἀφ' εκ κὰ τὸν ἐν εἰρανῷ ταῦρον, ὑψωμα τῆς θεε ταύτης λέγεσιν είναι παῖδες Αἰγυπθων. τς ίτη δεὶ, ἡ μονόκεςως κὰ ἰδιόμος ΦΦ, ἡν Ερμῆ διαφές ειν ἐνόμισαν καθὰ κὰ ιδις τὸ ὄςνεον.

ιά. τίγῦπα γεάφονλες δηλέσι;

ΜΗ είςα δε γεάφονες, η βλέψιν, η όξιον, η πεόγνωσιν, η ενιαύδον, η ούξανίαν, η ελεήμονα, η ΑΑπναν, η Ηξαν, η δεαχμας δύο, γῦπα ζωγεαφεσι.
μηθέςα μεν, επειδη ἀρρεν εν τέτω τῷ γένει τῶν ζώων
εχ ὑπάξχει. η δε γένεσις ἀυθῶν, γίνελαι τεόπω τοιῷδε. ὅταν ὁξγώση πρὸς σύλληψιν η γυψ, την Φύσιν ε΄αυδης ἀνοίξασα πεὸς βος εαν ἀνεμον, ὑπὸ τέτε ὁχεύελαι ἐπὶ ἡμέςαις πένδε · εν αις, ἐτε βρωτε ἔτε ποθε μεδα-

tendi, sub meridiem velut rotundas sieri, Sole ad occasum vergente obtusiores obscurioresque apparere.
Unde & quæ apud Heliopolim est DEI Solis inquam
statua, selis speciem præ se sert. Habet autem &
Scarabæus omnis digitos triginta, idque in indicium 30. mensis dierum, quibus Sol oriens suum
per singula Zodiaci signa cursum peragit. Alterum Scarabæorum genus bicorne est, & taurina
specie: quod cum & Lunæ consecratum sit, inde
etiam eum qui inter sidera relatus est taurum, hujusce deæ elevationem esse perhibent Ægyptiorum
silii. Tertium unicorne est, & suæ peculiaris
sformæ, quod & Mercurio sacrum esse, ut etiam est
statis avis, existimarunt.

11. Quid, Vulturem delineantes, indicant?

Atterum matrem significantes, aut aspectum, aut limitem, aut sut suturorum cognitionem, aut annum, aut cœlum, aut misericordem, aut Minervam, aut Junonem, aut drachmas duas, vulturem pingunt. Matrem quidem, quod in hoc animantium genere mas non sit. Gignuntur autem hunc in modum: Cum amore concipiendi vultur exarserit, vulvam illæsam ad Boream aperiens, ab co velut comprimitur per dies quinque, quibus C 2

νη γυπῶν, ὰ ὑπὸ ἀνέμε συλλαμβάνει, ὧν τὰ ώὰ πρὸς Βεωσιν αυθό μόνον, κκέτι δε πεός ζωογονίαν ές χεήσιμα. γυπων δε υπηνέμιον ποιεμένων την όχειαν, ή των ωων γένεσις ζωογονείται. βλέψιν δε, έπειδη των άλλων ζωων άπανθων, όξυωπές ερον ός α ή γύψ έν μεν αναδολή τε ήλίε όνο, πεος δύσιν βλέπεσα, έν δύσει δε τε θεε ύπάρχον Φ, προς άναλολην, έξ ίκανε διας ήμα Θ ποςιζομένη τα πρός χρησιν αυτή Βρώσιμα. όχιον δε, διότι πολέμε μέλλον Θ τελειε-.σθαι, τον τόπον όξίζει , έν ῷ μέλλει ὁ πόλεμΦ γίνεσθαι, πεο ήμεςων έπλα έπ' αυλον παςαγινομένη. πρόγνωσιν δε,διά τε τὰ πεοειεημένα, κζότι πεος τες πλείονας σφαζομένες η ήτλωμένες βλέπει, ταμιευομένη την έαυδης έκ των πλωμάτων τροφην· παρ'ο κροί άρχαῖοι βασιλεῖς, καθασκόπες ἔπεμπον σκεπδόμενοι καλά ποιον τε πολέμε αι γύπες βλέπεσι μές Φ, έντεῦθεν σημειέμενοι τες ήτωμένες. ένιαυτον δε, δια το εν τούτω τῷ ζωω τριακοσίας εξήκοντα πέντε ήμέεας τε έτες διαιεείσθαι, έν αίς ο ένιαύσι έκτελείται χεόν. έκατον γας είκοσιν ήμέρας έγκυ μέ-VEL .

nec cibum, nec potum omnino capit, fœtus procreationi intentus. Sunt porro & alia vulturum genera, quæ ex vento concipiunt quidem, sed quorum ova ad esum duntaxat, non item ad fœtum suscipiendum ac formandum sunt accommodata. At corum vulturum, quorum non est subventaneus duntaxat & inefficax coitus, ova ad gignendum, tollendamque sobolem sunt inprimis Aspectum autem, quod ex omnibus animantibus perspicacissimi visus sit vultur, ut qui oriente quidem Sole in occasum, occidente vero in ortum prospiciat, atque e satis longo intervallo quæ sibi usui sint, comparet edulia. Limitem, quod cum belli conficiendi tempus instat, locum ubi pugna committenda sit, septem ante diebus ad eum accedens præfiniat & circumscribat. Præfagium vero, tum ob jam dictam causam, tum etiam quod ad eam exercitus partem sese convertere soleat, ubi major sit futura clades, sibi ex cadaveribus alimentum seponens. ac in futurum provide reservans. Unde & prisci reges, exploratores mittebant, per quos in utram aciei partem respexissent vultures, cognoscerent, indeque vincendos ac internecina strage delendos colligerent. Annum porro, quoniam animal hoc trecentos illos ac fexa- C_3

νει, κή τας ίσας τες νεοσσες έκτρέφει ταις δε λειπέσαις έκατόν είκοσι, την έαυτης έπιμέλειαν ποιείται, μήτε χυοφορέσα, μήτε τρέφεσα, παρασχευάζεσα δε έαυθην είς ετέραν σύλληψιν τας δε λοιπάς πέντε τοῦ ἔτες ἡμέρας, ώς ἠόη προεῖπον, εἰς την τε ἀνέμε όχείαν καθαναλίσκει. έλεήμονα δε, όπες δοκεί παςά τισιν ένανλιωλαλον ύπαρχειν, έπεὶ τετο το ζωον πανλα αναιζεῖ. ηναγκάσθησαν δε τέτο γζάψαι, έπειδη έν ταις έκαλον είκοσι ήμέραις, έν αις τα έαυλης έκτρέφει τέχνα, έπι πλεῖον ώ πέτελαι, περί δε τώς νεοσσώς μ την τέτων τροφήν ἀσχολεῖται.ἐν αἶς ἀπορήσασα τςο-Φης, ην παράσχηται τοις νηπίοις, τον έαυτης μηρον ανατεμέσα, παζέχει τοῖς τέχνοις τοῦ αϊματΦ μεταλαμβάνειν, ώς μη αποςήσανία τροφής αναιςε... θηναι. Αθηναν δε καί Ηραν, έπειδη δοκεί πας' Αίγυπλίοις, Αθηνά μεν το άνω τε έρανε ήμισφαίριον άπειληφέναι · τὸ δὲ κάτω , Ηρα . ὅθεν καὶ ἄτοπον ήγενται άςσενικώς δηλεν τον ούρανον, Αηλυκώς μέν τοι την ουξανόν. δίστι κ ή γένεσις ήλίου και σελήνης η τῶν λοι π ῶν ἀς ὲςων, εἰν ἀυτῷ ἀ π οτελεῖτ α ι, όπερ έςι Αηλείας έςγον. και το τῶν γυπῶν δε , ώς TRO-

sexaginta quinque dies, quibus completur annus, ita distribuit, ut centum quidem ac viginti diebus prægnans maneat, totidem pullos enutriat, reliquis vero centum ac viginti sui curam gerat, neque uterum ferens, neque alendis addicta libe-ris, sed seipsam duntaxat ad aliam parans conceptionem. Quinque autem illos qui supersunt anni dies in venti, ut jam dictum est, compressionem & coitum insumit. Misericordem autem, quod quibusdam alienissimum forsan videbitur, præsertim quum hoc animal infestissimo animo cætera persequatur, atque interimat. Sed ut hoc pictura vulturis innuerent, eo impulsi sunt; quod centum il-lis diebus, quibus suos educat, pene nunquam evolet, sed omnem curam ac sollicitudinem illis alendis adhibeat. Quod si eo tempore cibus non suppetat, quo eos sustentet, proprio execto semore sugendum eis exhibet & impertitur sanguinem, ut ne cibi penuria atque inedia conficiantur. Minaram an Innaram a nervam ac Junonem, quoniam videtur apud Æ-gyptios Minerva quidem superius cœli hemisphærium occupasse, Juno vero inferius. Quæ & causa est, ut absurdum censeant cœlum masculino ge-nere efferre: quippe cum & Solis & Lunæ cæte-rorumque siderum genitura in eo persecta sit, qui · niπροείπον, γένο, θηλειών έςι γένο μόνον. δι ήν αἰτίαν κὰ πανδι θηλυκῷ ζωδίῳ οἱ Αἰγύπτιοι γῦπα ὡς βασίλειον ἐπιδιθέασιν, ἀφ' ε΄ κὰ πᾶσαν θεὰν, ἵνα μὴ περὶ ἐκάςης γράφων, μηκύνω τὸν λόγον, --- Αἰγύπδιοι. μητέρα ε΄ν θέλονδες σημῆναι, γῦπα ζωγραφεσιν μήτης γάρ ἐςι θηλυκε ζώε. ε΄ρανίαν δε, ε΄ γὰρ ἀρέσκει ἀὐδοῖς τὸν οὐρανὸν λέγειν, καθώς προείπον ἐπεὶ τούτων ἡ γένεσις ἐκείθέν ἐςι. δραχμας δεὶ δύο, διότι παρ' Αἰγυπδίοις μονάς ἐςιν αὶ δὺο γραμμαί μονας δε, παντὸς ἀριθμε γένεσις. εὐλόγως εἶν δύο δραχμας βελόμενοι δηλώσαι, γῦπα γράφεσιν, ἐπεὶ μήτης δοκεῖ κὰ γένεσις εἶναι, καθάπερ κὰ ἡ μογάς.

ιβ΄. πῶς Ηφαιτον γεάφεσι;

Η Φαισον δε γεάφονες, κάνθας ον η γῦπα ζωίςαφεσιν · Αθηναν δε, γῦπα η κάνθας ον. δοκεῖ γὰρ ἀυτοῖς ὁ κόσμο συνες άναι ἐκτε ἀςσενικε η θηλυκε · ἐπὶ δε τῆς Αθηνας την γῦπα γεάφεσιν · οὖτοι γὰς μόνοι θεῶν πας αὐτοῖς, ἀςσενοθήλεις ὑπάςχουσι.

Tí

nimirum fæminæ actus est. Quin & vulturum genus, ut jam exposui, fæminas tantum complectitur. Quam ob causam & cuivis fœminei sexus animanti Ægyptii vulturem, ut in eo sexu principem ac primarium apponunt: ex quo & deam omnem, ne sigilla. tim unamquamque percurrens, prolixior sim, signisicant Ægyptii. Insuper & matrem innuere volentes, vulturem pingunt: est enim mater fæmineæ naturæ. reaviar autem hoc est coelum (neque enim placet ipsis, ut dixi, masculino genere zeavor dicere) quoniam horum omnium generatio inde est. Duas denique drachmas, quod apud Ægyptios duæ lineæ unitas est. Unitas vero cujuslibet numeri ortus est ac principium. Optima itaque ratione duas drachmas indicare volentes, vulturem pingunt, quod generationis ipse sibi autor materque ac principium, quemadmodum & unitas, esse videatur.

13. Quo modo Vulcanum notant?

A T Vulcanum indicantes, scarabæum & vulturem pingunt. Minervam vero, vulturem & scarabæum: solis enim his, non etiam masculis, mundus videtur consistere. Vulturem autem Minervæ appingunt, quod hi soli ex diis apud ipsos mares sint simul ac sceminæ.

D

Quid

ιγ'. Τί απέξα γράφονδες δηλώσι;

Εὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνον]ες, ἢ εἰμαρμένην, ἢ τὸν πέν]ε ἀριθμὸν, ἀς έςα ζωγραφεσι. Θεὸν μεν, ἐπειδὴ πρόνοια ΘεΕ, τὰν νίκην προς άσσει, ἢ τῶν ἀς έρων ἢ τῷ παντὸς κόσμε κίνησις ἐκτελεῖται. δοκεῖ γὰρ ἀὐλοῖς δίχαθεΕ, μηδὲν ὅλως συνες άναι. εἰμαρμένην δὲ, ἐπεὶ ἢ αὕτη ἐξ ἀς ρικῆς οἰκονομίας συνίς αται. τὸν δὲ πέντε ἀριθμὸν, ἐπειδὴ πλήθες ὄνῶς ἐν ἐρανῷ, πέν]ε μόνοι ἐξ ἀὐλῶν κινέμενοι, τὴν τῷ κόσμε οἰκονομίαν ἐκτελεσι.

ιδ. Τί κυνοκέφαλον γεάφονλες δηλέσι;

Ελήνην δε γεάφονες, η οἰκεμένην, η γεάμματα, η ἱεξέα, η οἰκηνην, η κόλυμον, κυνοκέφαλον ζωγραφεσι. σελήνην μεν, ἐπειδη το ζωον τετο,
συμπάθειαν τινα προς την τε θεε σύνοδον ἐκτήσαλο.
ὅταν γὰς ἐν τῷ μέρει τῆς ὡςας ἡ σελήνη συνοδεύουσα
ἡλίῳ ἀφώτις γένηται, τότε ὁ μεν ἀρσην κυνοκέφαλ εβλέπει, ἐδὲ ἐσθίει ἀχθελαι δὲ εἰς την γῆν
νενευκώς, καθάπες πενθῶν την τῆς σελήνης ὡςπαχήν.
ή δὲ

13. Quid fidus pingentes, innuunt?

Deum pulchre ornatum significantes, aut fatum, aut quinarium numerum, sidus pingunt. Deum quidem: quod DEI providentia victoriam decernit atque imperat, qua & siderum orbisque universi motus peragitur. Existimant enim sine DEO nihil prorsus consistere. Fatum autem: quod ex siderum cursu ac dispensatione constituatur. Quinarium vero numerum: quoniam cum quamplurima atque adeo innumera sint in cœlo sidera, sola ex his quinque, motu suo orbis pulcherrimam efficient distributionem ac moderamen.

14. Quid Cynocephalum pingentes demonstrant.

L'unam demonstrantes, aut terrarum orbem, aut literas, aut sacrificum, aut iram, aut natationem, Cynocephalum pingunt. Lunam quidem: propterea quod animal hoc consensum quendam cum Dez congressu, ex quo & affici soleat, habet. Ubi enim aliquanto tempore Luna cum Sole congrediens, expers luminis opacaque permanet, tum mas quidem cynocephalus, nec quoquam intuetur, nec vescitur, sed demisso in terram vultu indignabundus, velut Lunz raptum deplorans, tristatur. Fæmina vero, przeterquam quod nusquam

ή δε θήλεια μελά τε μη όραν, και ταυτά τῷ ἀρρενι πάσχειν, ἔτι δε κρ έκ τῆς ἰδίας Φύσεως αίμασσείαι. διο κ μέχρι τε νῦν έν τοῖς ἱεςοῖς τρέφονται κυνοκέφαλοι, όπως έξ αὐτῶν γινώσκηλαι τὸ ήλίε κὰ σελήνης μές Της συνόθε. οἰκεμένην δε, ἐπειδη έβδομήχονία δύο χώςας τας αρχαίας Φασί της οἰκεμένης . είναι. τέτες δε τρεφομένες έν τοῖς ίεςοῖς κζ έπιμελείας τυγχάνονλας, ε, καθάπερ τὰ λοιπά ζωα έν ήμέςα μια τελευία, έτω η τέτες αλλα μές Φ αύτῶν καθ' ἐκάς ην ἡμές αν νεκρέμενον, ὑπὸ τῶν ἱες έων Αάπεσ Ααι, τε λοιπε σώμαl Θ εν τῷ κάλα Φύσιν οντΦ. έως δ' αν αι έβδομήκονλα η δύο πληςωθώσιν ήμέςαι, τότε όλ 🕒 αποθνήσκει. γς άμμα Ια δε, έπειδή έςι συγγένεια κυνοκεφάλων Αἰγύπλια έπις αμένων γεάμμαλα, πας δείς ίες δν έπειδαν πεώτα κομισθή κυνοκέφαλ Φ, δέλλον αυλώ πας αλίθησιν ο ίες ευς, κ σχοινίον, η μέλαν πειράζων εί έχ της έπις αμένης ές συγγενείας γεάμμαλα, η εί γράφει. έτι δε η το ζωον έπὶ Εςμῆ ἐνεμήθη τῷ πάντων μεθέχονοι γεαμμάτων. ίεζεα δε, ότι φύσει ο χυνοχέφαλ ίχθυν κα έσθίει, άλλ' κόε ιχθυώμενον άζγον, καθάπες

quam oculos contorquet, eademque cum mare patitur, insuper & e genitali vase languinem mittit. Ideoque ad hæc usque tempora in sacris Cynoce-phali nutriuntur, ut ex ipsis, conjunctionis Solis & Lunæ tempus cognosci possit. Terrarum autem orbem: quoniam septuaginta duas inquiunt jam olim orbis habitati regiones suisse: hos porro, si diligenter in sacris nutriantur & curentur, non sicut cætera animalia uno die emoriuntur, sic & ipsosemori; sed ipsorum partem quandam singulis diebus e-morientem ac tabescentem a sacerdotibus humari, reliquo interim corpore in sua natura persistente, idque per septuaginta duos dies; quibus expletis, tunc prorsus interit. Literas, quia est apud Ægyptios cognatio quædam & genus cynocephalorum, qui literas norunt. Quapropter ubi primum in sacram ædem ductus fuerit cynocephalus, tabellar ei secondos apparents bellam ei sacerdos apponit, una cum scirpeo stilo ac atramento: nimirum ut periculum faciat, sitne ex eo cynocephalorum genere, qui literarum gnari sunt: pingit itaque in ea tabella literas. Præterea hoc animal Mercurio dicatum est, qui literarum omnium particeps est. Sacrificum vero: quod natura cynocephalus ab esu piscis abhorret, quem tametsi piscibus interim vesci contingat, segne tamen ·&

κὸ οἱ ἱερεῖς ἐκτός. γεννᾶταί τε πεςὶεἰμημένο, ἡν
κὸ οἱ ἱερεῖς ἐπιτηδεύεσι πεςὶομήν. ὀςγὴν δὲ, ἐπείπες τὸ ζῶον τοῦτο παςὰ τὰ ἀλλα θυμικώταλόν τε κὸ
ὀςγίλον ὑπάςχει. κόλυμβον δὲ, διότι τὰ μὲν ἀλλα
ζῶα κολύμβω χςώμενα, ἡυπαςὰ Φαίνεται, μόνον
δὲ τοῦτο, εἰς ὸν τόπον προήςηται ποςευθῆναι, κολυμβῷ, καλὰ μηδὲν τῷ ἡύπω παςαφεςόμενον.

ιέ. πῶς γεάφεδι σελήνης ἀναδολήν;

Ελήνης δε ἀνάλολην γράφειν βελόμενοι, πάλιν κυνοκέφαλον ζωγεαφεσι, σχήμαλι τοιῷδε· εςῶτα κὰ τὰς χεῖςας εἰς ἐςανὸν ἐπαίςονλα, βασίλειόν τε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐχονλα. τοῦτο γςάφεσι τὸ σχῆμα ἐπὶ τῆς ἀνάλολῆς, ὁ κυνοκέφαλ Φποιεῖται ὡς εἰπεῖν, προσευχόμεν Φτῆ θεῷ· ἐπειδη ἀμφότεροι φωτὸς μετειλήφασι.

ις'. $\pi \tilde{\omega}$ ς ίσημεςίας δύο;

ΙΣημεςίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον καθήμενον ζωγραφέσι ζώον. έν ταῖς δυσί γὰς ισημεςίαις τε ένιαυτε, δωδεκάκις τῆς ἡμέςας καθέ

& torpori deditum animal non est, sicut & externi sacerdotes. Adde quod circumcisus gignitur, quam quidem circumcissonem summo curant ac peragunt studio sacerdotes. Iram: quia hoc præter cætera animantia maxime iracundum est, & ad indignationem proclive. Natationem porro: quoniam cætera quidem animantia frequenti natatione sordes ac squalorem contrahunt; solum hoc ad eum quem instituit locum nando pervenit, nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut inquinatur sordibus.

15. Quo modo Lunæ exortum indicant?

L'una autem orientem indicare volentes, rurfum Cynocephalum hoe habitu pingunt: stantem, manusque in cœlum tollentem, ac regium insigne capite gestantem. Hac autem sigura, ad Lunæ ortum demonstrandum, depingunt cynocephalum, quod hoc habitu videatur cynocephalus deæ congratulari; quod ambo, sol inquam ac Luna, luminis participes sint.

16. Quo modo aquinoctia duo?

R Ursum æquinoctia significantes, idem animal, Cynocephalum sedentem pingunt. Duobus enim anni æquinoctiis, duodecies in die per singulas nimi-

έκας την ώς αν સંદુર્દો το δε αυτό κ ταῖς δυσί νυξί ποιεῖ. διόπες εκ άλόγως έν τοῖς ύδικολογίοις αύδων Αίγύπ-είκ αυτώ ύδως έπιβρέον ποικσιν έπει ώσπες πεοείπον, τας της ισημερίας δώθεκα σημαίνει ώρας. ίνα δε μη ευρύτες ον το ύδωρ - - - καλασκευάσμαθα ύπαςχη. δι' έ το ύδως είς το ώςολόγιον αποκείνέζαι, μη δε πάλιν σενώτερον, αμφολέρων γας χρεία. το μεν γας ευρύτεςον, ταχέως έκφέςον το ύδως, έχ ύγιῶς την αναμέτεησιν της ώρας αποτελεί το δε ςενώτεςον, καθ όλίγον η βραδέως απολύον τον κρενον, έως της έςας τείχα διείςανθες, πρός το ταύτης πάχΦ, σίδηςον καλασκευάζεσι πεος την πεοκειμένην χεείαν. τέτο δε αυδοῖς αξέσκει ποιεῖν έκ ανευ λόγε τινος, ως κι κόε έπι των άλλων κι ότι έν ταις ίσημεείαις, μόν των άλλων ζώων δωδεκάκις της ήμερας κράζει καθ' έκάς ην ώς αν.

ίζ. πῶς Δυμον δηλῶσι;

Η Υμον δε βελόμενοι δηλώσαι, λέονδα ζωγεαφεσι. κεφαλήν γας έχει μεγάλην το ζώον·κ τας

nimirum horas urinam reddit, idemque & noctu facit. Unde non immerito suis hydrologiis Ægyptii cynocephalum sedentem insculpunt, e cujus membro aqua defluat: idque propterea, quod duodecim, ut jam dixi, in quas æquinoctii tempore dies ac noctes ex æquo dividuntur, horas significat. Cæterum ne foramen illud acute artificioseque constructum, per quod in horologium aqua profluit & excernitur, aut latius sit, aut rursum arctius (utriusque enim magni refert: siquidem latius, quum magna celeritate aquam profundat, non recte horæ modum ac dimensionem perficit; angustius autem paulatim ac lentius quam par sit, aquæ ductum laxat) remedium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorum est, ad caudam usque abradentes, pro hujus crassitudine ferream quandam fistulam in usum jam dictum fabricentur. Hoc autem ipsis visum est non absque ratione quadam, sicut nec in cæteris, facere: & quod etiam solus ex omnibus animantibus, æquinoctio duodecies in die per' singulas horas adlatrat.

17. Quomodo animum animive præstantiam innuunt?

A Nimum autem volentes signare, Leonem pingunt. Caput enim magnum habet hoc ani-E mal,

34 HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

τὰς μὲν κόρας πυςώθεις, τὸ δὲ πρόσωπον, εςογγύ Λον, κὰ πεςὶ αὐτὸ ἀκλινοειθεῖς τρίχας, καλὰ μίμησιν ἡλία. ὅθεν κὰ ὑπὸ τὸν θςονον τᾶ Ωςα, λέοντας ὑπολιθέασι, θεικνῦντες τὸ πςὸς τὸν θεὸν τᾶ ζώα σύμβολον. ἡλι δὲ ὁ Ως Φ ἀπὸ τᾶ τῶν ὡς ῶν κςατεῖν.

ιή. πῶς ἀλκην γεάφεσιν;

Α Λκην δε γεάφονες, λέοντ τὰ ἐμπεοσθεν ζωγεαφεσι, διὰ τὸ εὐσθενές εξα αὐτῷ ὑπάρχειν ταῦτα τὰ μέλη τε σώματ .

ιθ'. πῶς ἐγεηγοςότα γεάφεσιν;

Ε Γρηγοςότα δε γςάφονες, η η φύλακα, λέονο γςάφεσι κεφαλήν. ἐπειδη ὁ λέων ἐν τῷ ἐγςηγοξέναι μέμυκε τες ὀφθαλμες, κοιμώμεν δε, ἀνεωγότας τετες ἔχει · ὅπερ ἐςι τε φυλάσσειν σημεῖον.
διόπερ η συμδολικῶς τοῖς κλείθροις τῶν ἱεςῶν, λέωντας ὡς φύλακας παζειλήφασι.

κ΄. πῶς Φοβεζόν;

 Φ Ο δεφον δε σημαίνον les, τῷ ἀνλῷ χρῶν lau σημείω, έ π ει-

mal, & pupillas quidem ignitas, faciem vero rotundam, & circumquaque radiorum more sparsos pilos ad Solis similitudinem: unde & sub solio Hori, hoc est Solis, Leones supponunt, hujus animalis cum DEO utpote Sole similitudinem maximam monstrantes. Dicitur autem apud eos Sol Horus, ex eo quod horis præsit.

18. Quomodo robur notant?

R Obur notantes, Leonis anteriora membra pingunt, quod hæc ei ex toto corpore robustissima sint.

19. Quomodo vigilantem commonstrant?

Vigilantem autem sedulumque hominem, aut etiam custodem ostendentes, Leonis caput pingunt: quoniam Leo vigilans oculos claudit, eosdem cum dormit apertos habet, quod quidem custodiæ atque excubiarum signum est. Unde & non absque significatione, sacrorum claustris, leones qui custodum loco sint, appinxerunt.

20. Quomodo terribilem & formidandum?

E Odem quoque, ut formidabilem notent, signo utun-

HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

36

έπειδη άλκιμωτάδον υπάςχον τέτο το ζώον, πάντας είς φόβον τες ορώντας φέςει.

κά. πῶς Νείλε ἀνάβασιν;

ΤΕίλε δε ανάβασιν σημαίνοντες, ον καλέσιν Αίγυπθικί νέν, έρμηνευθέν δε σημαίνει νέον, ποτε μεν λέονλα γεάφεσι, ποτε δε τεεῖς ύδρίας μεγάλας, ποτε δε εξανόν η γην ύδως άναβλύζεσαν. λέονλα μεν, επειδή ο ήλι είς λέονλα γενόμεν , πλείονα την ανάβασιν τε Νείλε ποιείται ώς τε έμμένοντ Φ τε ήλίε τῷ ζωδίῳ τέτῳ, τὸ διμοιςον τε νέε ὕδατΦ πλημμυςεῖ πολλάχις. όθεν κὶ τὰς χολέδρας, κὶ τές είσαγωγεῖς τῶν ἱεςῶν κρηνῶν, λεοντομόρφες κατεσκεύασαν οι αξχαΐοι των ιεραλικών έζγων έπις άται. άφ' ε κ μέχει νῦν κατ' εὐχὴν πλεονασμε ύγρότη- τεία δε ύδρεῖα, η ἐξανὸν κρην ύδως βλύζεσαν, το μεν ύδρεῖον όμοιᾶντες καςδία γλώσσαν έχεση καρδία μεν, έπειδη παρ' αὐτοῖς τὸ ήγεμοδικόν έςι τε σώματο αύτη, καθάπες ο Νείλο της Αιγύπθε ηγεμών καθές ηκε γλώσση δε, ότι δια παντος εν ύγςῷ ὑπάςχεσαν ταύτην, κζ γενέτειςαν τῶ દાંતલા utuntur quia quum viribus maxime polleat animal hoc, omnibus qui eum inspexerint metum injicit.

21. Quo modo Nili ascensum & exundationem?

NIII insuper inundationem significantes, quem Ægyptio nomine Nun, quod si interpreteris, novum sonat, appellant, interim Leonem pingunt, interim tres magnas hydrias, interim vero cœlum ac terram aquæ copiam scaturientem. Leonem quidem: quod cum Sol Leonem subit, ampliorem Nili facit inundationem. Quamdiu enim Solin hoc signo persistit, sæpenumero in duplum ipsius Nili aqua excrescit. Unde & tubos canalesque sacrorum fontium solent ii qui sacris præsunt operibus, Leonis figura fabricari. Quapropter in hodiernum uf-que diem, dum pro immodica inundatione preces effundunt, Leonis signo uti solent. Tres autem hydrias, aut cœlum & terram, quæ aquæ copiam scaturiat, Nilum persimilem facientes cordi lingua prædito: Cordi quidem, quoniam princeps hæc & potissima apud ipsos habetur totius corporis pars, sicut & Nilus totius Ægypti dux est ac princeps; Linguæ autem, quod cum hæc perpetuo in humido esse gaudeat, insuper & ipsam genitricem caufam-E 3

είναι καλέσι. τεία δε ύδρεῖα, κ ἐτε πλείονα ἐτε ήτλονα, έπειδη ή της αναβάσεως έςγασία κατ' αύτες τςιμεςης υπάςχει. εν μεν υπές της Αιγυπίας γης τάξαντες έπειδή έςι καθ αύτην ύδάθο γενηλική. έτεςον δε, ύπες τε ωκεανε· η γαρ από τετε ύδωρ παςαγίνεται είς Αίγυπον έν τῷ τῆς αναβάσεως καιςῷ. τρίτον δε ύπες των όμβςων, οι γίνονται καλα τα νότια της Αιθιοπίας μέςη, καθά τον της αναβάσεως τέ Νείλε καιζόν. ότι δε γεννα ή Αίγυπ Φ το ύδως, δυνατόν ές εν έντεῦθεν μαθεῖν. ἐν γὰς τῷ λοιπῷ κλίματι τε κόσμε, αι των πολαμών πλημμυραι έν τῷ χειμωνι αποθελενθαι, ύπο των συνεχων όμβεων τε τοιετε συμβαίνον Θ. μόνη δε ή Αιγυπίων γη, έπει μέση της οἰκεμένης ὑπάζχει, καθάπες ἐν τῷ ὀΦθαλμῷ ἡ λεγομένη κόρη, Θέζες άγει την τε Νείλε έαυth avabaow.

κβ΄. πως Αίγυπου γράφεσιν;

Α Ιγυπίον δε γεάφονίες, θυμιαίής τον καιόμενον ζωγραφέσι, κὶ ἐπάνω καςδίαν. δηλενίες ὅτι ὡς ἡ τε ζηλοίύπε καςδία, διὰ πανίος πυςεται, έτως ἡ Αίsamque rerum status appellant. Tres porro hydrias, & nec plures nec pauciores pingunt: quod triplex juxta eorum sententiam sit inundationis causa esfectrix. Unam quidem Ægyptiæ terræ adscribunt, quæ ex sese aquam producit: Alteram Oceano, ex quo inundationis tempore aqua in Ægyptum exæstuat: Tertiam imbribus, qui per id tempus quo intumescit Nilus, ad austrinas Æthiopiæ partes contingunt. Quod autem Ægyptus ex sese aquam gignat, inde sacile est deprehendere, quod cum in cæteris orbis tractibus hyeme soleant exundare slumina, idque propter imbres copiosos & assiduos; sola Ægyptiorum regio, quoniam totius orbis velut umbilicus est ac media, non secus ac in oculo pupilla, æstate sibi inundationes Nili procreat.

22. Quomodo Ægyptum designant?

A Gyptum autem designantes, constagrantem acerram pingunt, & superne Cor: illud innuentes, quod quemadmodum Zelotypi cor in perpetuo astu ac stamma est; sic Ægyptus, quia immo-

40 HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

Αίγυπο, έκ τῆς θερμότηο, διὰ πανίος ζωογονεῖ τὰ ἐν ἀὐῆ ἢ πας ἀὐῆ ὑπάςχονία.

κγ΄. πῶς ἀνθεωπον μη ἀποδημήσαίλα;

ΑΝ Εςωπον της πατείδ ω μη αποδημήσαν α σημαίνον ες, ονοκέφαλον ζωγραφεσιν έπειδη ε΄τε ακέει τινός ίσορίας, έτε των έπι ξένης γινομένων
αισθάνε αι.

κδ. πως φυλακθήριον;

Τλακίήςιον δε γςάφειν βελόμενοι, δύο κεφαλας ανθεώπων ζωγςαφεσι, την μεν τε άςσενω έσω βλέπεσαν, την δε θηλυκην έξω. έτω γάρ φασιν εδεν των δαιμονίων έφάψειαι έπειδη η χωςίς γραμμάτων, ταις δυσί κεφαλαις έαυιους φυλακτηςιάζεσι.

κέ. πῶς ἀνθεωπον ἀπλασον γεάφεσιν;

ΑΠλαςον δε άνθεωπον γράφοντες, βάτεαχον ζω, γεαφεσιν · έπειδη ή τούτε γένεσις έκ της τοῦ πολαμοῦ ἰλύ απόλελεῖται . ὅθεν κὰ ἔσθ' ὅτε ὁξᾶται τῷ

modice calet, continenter que in se sunt animat ac procreat.

23. Quomodo hominem, qui e patria peregre nunquam profectus sit?

Mominem qui nunquam solo natali relicto peregrinatus suerit, significantes, Onocephalum pingunt: quia nec ullam audit historiam, nec quæ apud exteras gentes siunt, cognoscit.

24. Quomodo tutelam ac præsidium?

Præsidium autem ac remedium innuere volentes, duo pingunt hominum capita, unum maris intro aspiciens, alterum sæminæ soras. Ita enim nullum dæmonem invadere posse asserunt. Sic enim & sine literis, duobus inquam capitibus sese ab omni discrimine & insidiis tuentur.

25. Quo modo imperfectum adhuc hominem, rudemque ac informem fætum demonstrant?

HOminem necdum omnibus in utero membris efformatum notantes, ranam pingunt: quod hæc cum ex limo fluminis procreetur, interdum altera

42 HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

τῷ μὲν ἐτέςῳ μέρει αὐτε, βατςάχῳ τῷ δὲ λοιπῷ, γεώδει τινὶ ἐμφεςής ώς κὰ ἐκλιπόνλι τῷ πολαμῷ, συνεκλείπειν.

κς. πως ἀνοιξιν;

Α Νοιξιν δε θέλονθες δηλώσαι, λαγωον ζωγςα-Φεσι· δια το πάνθολε τες όφθαλμες άνεωγότας έχειν τετο το ζωον.

κζ΄ πῶς τὸ λέγειν;

ΤΟ λέγειν δὲ γεάφονλες, γλῶσσαν ζωγεαφεσι, κὶ ὑφαιμον ὀφθαλμόν τὰ μὲν πεωτεῖα τῆς λαλιᾶς, τῆ γλώσση μεςίζονλες, τὰ δευτερεῖα δὲ ταύτης, τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἔτω γὰς οἱτε λόγοι τελείως τῆς ψυχῆς καθες ήκασι περὸς τὰ κινήμαλα ἀὐλῆς συμμελαβάλλονλες εἰπες κὶ ἐτέςα λαλιὰ παρ Αἰγυπλίοις ὀνομάζεται. ἐτέςως δὲ τὸ λέγειν σημαίνονλες, γλῶσσαν κὶ χεῖρα ὑποκάτω γεάφεσι τῆ μὲν γλώσση τὰ πεωλεῖα τε λόγε φέρειν δεδωκότες, τῆ δὲ χειρὶ, ὡς τὰ τῆς γλώσσης βελήμαλα ἀνυέση, τὰ δεύτεςα.

ĸ'n

altera quidem sui parte rana, altera terrestre quippiam videatur: adeo ut desiciente slumine, ipsa quoque desiciat.

26. Quo modo apertum ac patens quippiam?

PAtulum autem quippiam significare volentes, leporem pingunt; quod semper apertos habeat oculos hoc animalis genus.

27. Quomodo sermonem?

SErmonem porro designantes, linguam pingunt, subrusque cruentum oculum: primas quidem sermonis partes linguæ, secundas vero oculis tri- buentes. Sic etenim persecte consistunt ipsius animi sermones, cum ad ejus motus sensaque accommodantur ac variantur: præsertim quum apud Ægyptios animus, alter sermo nominetur. Quin & aliter sermonem innuentes, linguam subtusque manum pingunt: linguæ quidem primas in loquendo adscribentes, manui vero, ut quæ linguæ placita exequatur, secundas partes.

28.

κή. πως άφωνίας; 🖰

Α Φωνίαν δε γεάφονες, άξιθμον αμέ. γράφεσιν, ος τειείες ές χεόνε άξιθμος, έκ τειακοτίων έξηκονιαπένε ήμεςων τε έτες υπάξχονιω· έφ' ον χεόνον μη λαλησαν το παιδίον σημειεται ώς παραπεποδισμένον τη γλώσση.

κθ΄. πως φωνήν μακρόθεν;

ΦΩνην δε μαχρόθεν βελόμενοι δηλώσαι, δ καλεῖται πας Αίγυπίοις καιε, ἀές ΦΦωνην γρά-Φεσι, τελέςι βρονίην, ης κόλεν καλαφθέγει μεῖζον, η δυναμικώτερον.

λ'. πως άξχαιογονίαν;

Α Ρχαιογονίαν δε γεάφονες, παπύες ζωγεαφεσι δέσμην διά τέτε δηλεντες τὰς πεωτας τεοφάς τροφων γὰρ ἐκ ἀν τις εύροι, ἢ γονῆς, ἀρχήν.

λα. πῶς γεῦσὶ;

Γεύσιν δε δηλείνες, αξχην σόμαλο ζωγζαφείσουν.

28. Quomodo silentium?

A filentium significantes, numerum 1095. pingunt, qui triennii numerus est, si ex trecentis sexaginta quinque diebus annus constituatur: intra quod tempus cum non loquatur puellus, indicatur eum, etsi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam desecisse.

29. Quomodo vocem remotam?

Vocem remotam volentes significare, quod Ægyptiis væe dicitur, sonitum pingunt aeris, hoc est tonitru, quo nihil quicquam majus aut vehementius resonat.

30. Quomodo antiquam originem?

A Ntiquam originem notantes, papyri fasciculum pingunt, hoc primam indicantes educationem; cujus, sicut & genituræ, non facile quis initium invenerit.

31. Quomodo gustum?

Ustum innuentes, oris initium pingunt. Om-F 3 nis

46 HORAPOLLINIS HIEROGLYPH.

σιν έπειδη πάσα γεῦσις μέχει ταύτης σώζελαι. γεῦσιν δὲ λέγω τελείαν. γεῦσιν δὲ μη τελείαν δηλείνες, γλῶσσαν ἐπὶ ὀδόντων ζωγεαφεσιν, ἐπειδη πάσα γεῦσις τέτοις τελεῖται.

λβ'. πως ήδονήν;

Η Δονήν δε δηλώσαι βελόμενοι δεκαεξ άςιθμον γεράφεσιν. άπο γας τέτων των έτων, άςχην της προς γυναϊκας συνεσίας η προς τέκνα γενέσεως, οι άνδρες έχεσι.

$\lambda \gamma'$. $\pi \tilde{\omega} s \sigma \sigma v s \sigma i \alpha v ;$

Σ Υνεσίαν δε δηλείνες, δύο δεκαεξ άξιθμες γράφεσιν. έπειδη γας τα τέκνα έξ ήδονων είπομεν είναι · ή δε συνεσία, έκ δύο ήδονων συνές ηκεν, έκ τε τε άνδζος, κὶ τῆς γυναικός δια τετο τα άλλα δεκαεξ προσγράφεσι.

> λδ'. πῶς ψυχὴν ένλαῦθα πολύν χεόνον διαλείδεσαν;

Υχην δε ενλαύθα πολύν χεόνον διατείδεσαν βε-

nis enim gustus eo usque retinetur. Gustum autem persectum intelligo. Nam ad innuendum gustum impersectum, linguam admotam dentibus pingunt: his enim omnis absolvitur gustus.

32. Quomodo voluptatem?

Oluptatem demonstrare volentes, sede cim numerum pingunt: ab eo siquidem annorum numero, incipiunt viri consuetudine capi mulierum, ac procreandæ sobolis desiderio.

33. Quomodo concubitum?

Undam numerum 16. geminum pingunt, ubi viri fæminæque congressum significare volunt. Cum enim liberi, ut diximus, voluptate procreentur, congressus autem duplici constet, maris inquam ac fæminæ, voluptate, propterea non immerito alia sedecim adscribunt.

34. Quomodo animam longo hic tempore agentem?

A Nimam quæ diutissime in hac vita moram traxerit, λόμενοι γεάψαι, ἢ πλημμύεαν, Φοίνικα τὸ όςνεον ζωγεαφεσι. ψυχὴν μεν, ἐπειδὴ πάντων τῶν ἐκ
τῷ κόσμῳ πολυχεονιώτα ον ὑπάξχει τετο τὸ ζῶον.
πλημμύραν δὲ, ἐπειδὴ ἡλίε ἐςὶν ὁ Φοῖνιξ σύμβολον,
εξ μηδέν ἐςι πλεῖον καθὰ τὸν κόσμον. πάντων γὰξ
ἐπιβαίνει, ἢ πάντας ἐξερευνᾶ ὁ ἤλι... εἶθ ετω πολύς - - ὀνομασθήσε αι.

λέ. πῶς τὸν χεονίως ἀπὸ ξένης ἐπιδημενία;

Κὶ τὸν χεονίως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημῶνλα δηλῶντες, πάλιν Φοίνικα τὸ ὄςνεον ζωγεαφῶσιν. ὧτῶ γὰς εἰς Αἰγυπλον, ἐπὰν ὁ χεόνῷ τοῦ μοιριδίε αὐτὸν καταλαμβάνειν μέλλη, διὰ πενλακοσίων ἐτῶν παραγίνεται κὰ ἀποδὰς ἐὰν Φλάση ἐντὸς τῆς Αἰγύπτε τὸ χρεων, κηδεύελαι μυςικῶς κὰ ὁσα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱεςῶν ζώων Αἰγύπλιοι τελῶσι, ταῦτα κὰ τῷ Φοίνικι ὑπάςχειν ὀφείλει. λέγεται γὰς μᾶλλον τῶν ἀλλων ἀνθρώπων ἡλίω χαίρειν ὑπ΄ Αἰγυπλίων, διὸ κὰ τὸν
Νεῖλον αὐτοῖς πλημμυςεῖν, ὑπὸ τῆς θερμότη)ῷ τέτε τε θεῦ περὶ ἕ μικρὸν ἔμπροσθεν ὁ λόγῷ ἀποδοθήσεταί σοι παρ΄ ἡμῶν.

λ5'.

xerit, aut etiam inundationem, commonstrare volentes, Phænicem avem pingunt. Animam quidem, quod omnium quæ toto orbe sunt animantium, hoc maxime diuturnæ vitæ est. Inundationem vero, quod velut signum Solis sit Phænix, quo nihil in orbe majus, cum omnia subeat, omnes scrutetur & disquirat. Atque adeo, $\pi o \lambda v_s$, hoc est, multus vocitari solet.

35. Quomodo eum qui sero tandem e regione peregrina ad suos redeat?

Qui longo tempore peregrinatus tandem in solum natale remeet, rursum Phænicem avem pingunt. Hæc enim in Ægyptum, cum tempus mortis instat, quingentessimo demum anno regreditur: ubi si naturæ debitum persolverit, magna solennitate ac ritu suneratur. Quæcunque enim in cæteris sacris animantibus religiose observant Ægyptii, ea & Phænici tribui debent. fertur siquidem Sole magis apud Ægyptios gaudere, quam apud cæteras gentes: ideoque Nilum ipsis ex hujus DEI calore inundare, cujus rei paulo ante a nobis ratio reddita est.

36.

λς. πως καςδίαν γεάφεσι;

ΚΑςδίαν βελόμενοι γράφειν, ίδιν ζωγςαφεσι.
τὸ γὰς ζῶον, Ερμῆ ὡχείωλαι, πάσης καςδίας κὰ
λογισμε δεσπότη, ἐπεὶ κὰ ἡ ίδις αὐτὸ καθὶ αὐτὸ τῆ
καςδία ἐςὶν ἐμφεςής · πεςὶ ε λόγω ἐςὶ πλεῖςω
πας Αἰγυπλίοις φεςόμενω.

κζ. πως παιδείαν;

ΠΑιδείαν δὲ γράφονες, ἐξανον διόσον βάλλοντα ζωξαφισι · δηλιντες, ὅτι ιώσπες διόσω
πίπθεσα, εἰς πάνθα τὰ φυθὰ χωρεῖ, ἢ τὰ μεν φύσιν ἔχονθα ἀπαλύνεσθαι, ἀπαλύνει, τὰ δὲ σκληςὰ
μένονθα ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως, ἀδυνατεῖ τὸ ἀὐθὸ τοῖς
ἐτέςοις ἐκτελεῖν ἔτω ἢ ἐπὶ τῶν ἀνθεωπων, ἡ μεν παιδεία κοινὴ καθέςηκεν, ἡνπες ὁ μεν εὐφυὴς, ὡς διόσον ἀξπάζει, ὁ δὲ ἀφυὴς, ἀδυνατεῖ τιτο διξάσαι.

λή. πῶς Αἰγύπλια γεάμμαλα;

ΑΙγύπλια δε γράμμαλα δηλείνες, η ίεςογραμματέα, η πέςας, μέλαν, η κόσκινον, η σχοινίον ζω-

36. Quo modo Cor pingunt?

Or volentes indicare, Ibin pingunt, quod quidem animal Mercurio attributum ac dicatum est, cordis omnisque rationis præsidi & moderatori. Nam & Ibis per se ipsa magna ex parte cordi adsimilis est, de qua re plurimi apud Ægyptiosagitantur sermones.

37. Quomodo eruditionem ac do-Etrinam?

Doctrinam autem indicantes, cœlum pingunt rorem fundens, innuentes, quod quemadmodum ros decidens, in omnes quidem plantas diffunditur, at eas duntaxat mollit, quæ ejus naturæ sunt ut molliri possint, cæteras vero quæ suapte natura duræ sunt, non item: sic & doctrina communiter ad omnes pertingit homines, quam quisquis felici natus est ingenio, ut rorem arripit; qui vero ingenii facultate destituitur, idem efficere non valet.

38. Quomodo Ægyptias literas?

Eterum Ægyptias literas, aut sacrum scribam, aut sinem innuentes, atramentum, cribrum & juncum

ζωγεαφεσιν. Αἰγύπλια μεν γράμμαλα, διὰ τὸ τέτοις πάνλα πας' Αίγυπλίοις τα γεαφομενα έκτελεῖσθαι. σχοίνω γαρ γεάφεσι, η έκ άλλω τινί. κόσκινον δε, έπειδη το κόσκινον πεώτον υπάεχον σκεῦ Φ ἀξιοποιίας, ἐκ σχοίνε γίνεται. δηλέσιν ἐν ότι πας ό έχων την τροφην, μαθήσεται τα γράμμαλα ο δε μη έχων, ετέςα τέχνη χρήσελαι άφ' έ η ή παιδεία πας άυδοις σβώ καλείται όπερ ές ν έρμηνευθέν, πλήγης τροφή. ίεγογγαμματέα δέ, έπειδη ζωην η Αάναλον ετΦ διακρίνει. ές ι δε παρά τοῖς ίεςογεαμμαθεύσι ή βίδλΟ, ίες αλακμένη αμβεής, δι' ής κρίνεσι τον κατακλιθέντα άβρωςον · πότεςον ζώσιμός έςιν, η έ, τετο έκ της κατακλίσεως τε άρρω-58 σημειέμενοι. πέρας δε, επειδή μαθών γεάμματα, εἰς όρμον ζωῆς εὐδιον ἐλήλυθεν, ἐκέτι πλανώμεν τοῖς τε βίε κακοῖς.

λθ'. πως ίεςογςαμμαθέα;

ΙΕςοΓςαμματέα δε πάλιν, η προφήτην, η ένταφιασην, η σπληνα, η όσφεησιν, η γέλωλα, η πλαςμον, η άρχην, η δικασην βελόμενοι γράφειν, κύνα ζω-

juncum pingunt. Ægyptias quidem literas, quod his omnis apud eos scriptura compleatur: junco enim & non alio quopiam scribunt. Cribrum vero appingunt, quoniam hoc cum primum sit panis conficiendi instrumentum, ex junco fit. Innuunt itaque, cuicunque victus suppetit, eum literarum studiis animum adjuncturum: cui vero non suppetit, aliis vacaturum artibus. Unde & apud eos eruditio Sbo vocatur, quod nomen si interpreteris, plenum alimentum sonat. Sacrum autem scribam, quoniam hic vitam mortemque dignoscit. Nam est apud sacros scribas liber, sacram ambrem appellant, cujus ope judicium de ægroto decumbente ferunt, sit vitalis, nec ne, id ex ægri decubitu signis quibusdam perspicientes. Finem denique, quoniam qui literas didicit, ad tranquillum vitæ portum pervenit, non jam vitæ incommodis oberrans aut fluctuans.

39. Quomodo sacrum · scribam?

R Ursum sacrum scribam, aut vatem, aut vespillonem, aut splenem, aut odoratum, aut risum, aut sternutationem, aut magistratum, aut judicem

G 3. vo-

ζωγραφέσιν. ἱερογεαμμαλέα μεν, ἐπειδήπες τον βελόμενον ίερογραμματέα τέλειον γίνεσθαι, χρη πολλά μελετάν, ύλακθείν τε συνεχώς η άπηγειώσ θαι , μη δενί προσχαριζόμενον , ώσπες οί κύνες. πςο-Φήτην δε, επειδή ο χύων ατενίζει παρα τα άλλα των ζώων εἰς τὰ ἀλλα θεῶν εἴδωλα, καθάπες προφήτης. ένλαφιασην δε των ίερων, έπειδη κ έτο γυμνα κ ανατεμημένα θεωςει τα ύπ' αυτε κηθευόμενα είθωλα. σπληνα δε , έπειδη τέτο το ζώον μόνον παςα τα έτεςα, ελαφρότεςον έχει, είτε θάναι Φ αυτώ, είτε μανία περιπέσοι, από τε σπληνός γίνε αι. η οί θεgaπεύονες δε το ζωον τετο έν ταις κηθείαις, έπειδαν μέλλωσι τελευτάν, ώς έπι το πλείτον σπληνικοί γίνονίαι. ὀσφεαινόμενοι γάς της τε άναθεμνομένε χυνὸς ἀποφορᾶς, πάσχεσιν ὑπὸ τέτε. ὄσφεησιν δὲκζ γέλωλα η πλαςμον, επειδή οι τέλειοι σπληνικοί, έτε όσφεαίνεσθαι, έτε γελάν, έτε μην πλάενυσθαι δύ-VOLVTOLL.

μ΄. Τίνι τρόπω δηλέσιν αξχην, η δικασην; ΑΡχην δε, η δικασην έπαν γράφωσι, πεοσιθέασι τω

volentes signare, canem pingunt. Sacrum quidem scribam: quoniam quicunque voluerit, ut par est, & absolutissime hoc sungi munere, eum oporter multa meditari, assidueque omnibus canum more allatrare, & ferum esse, nullique gratisicari. Vatem autem, quod canis præter cætera animantia fixis in deorum fimulacra, non fecus ac vates consuevere, intentisque prospiciat oculis. Sacrorum vero pollinctorem, quod & hic nuda & resecta, quibus justa facit, simulcra contempletur. Splenem, quoniam hunc inter cætera animalia canis levissimum habet: & sive ei mors sive rabies acciderit, ex splene id contingit. Enimvero & qui ejus funus procurant, ubi morituri sunt, ma-gna ex parte splenetici fiunt. Siquidem gravi illo halitu & vapore qui ex inciso dissectoque cane provenit, inficiuntur. Odoratum porro, risum ac sternutamentum: quoniam qui absolute splenetici sunt, nec odorari possunt, nec ridere, neque etiam sternutare.

40. Quonam modo magistratum innuunt aut judicem?

Magistratum vero aut judicem cum designant, ap-

τῷ κυνὶ κὰ βασιλικὴν σολὴν παςακειμένην, σχῆμα γυμνόν · διότι ὤσπες ὁ κύων , καθάπερ πςοεῖπον , εἰς τὰ τῶν θεῶν εἰδωλα όξυωπεῖ , ἔτω κὰ ὁ ἀςχων δικασης ὧν ἐν τοῖς παλαιολέςοις χρόνοις , γυμνὸν ἐθεώςει τὸν βασιλέα διὸ κὰ ἐπὶ τέτε προσπεριποιεσι τὴν βασιλικὴν σολήν.

μα. πως σημαίνεσι παςοφόζον;

ΠΑσοφόςον δὲ σημαίνον ες, φύλακα οἰκίας ζωγςαφεσι, διὰ τὸ ὑπὸ τέτε φυλάτ εσθαι τὸ ἰεςόν.

μβ΄. πως έμφαίνεσιν ωςοσκόπον;

Ροσκόπον δε δηλείνες, ἀνθεωπον τας ώςας έσθίονλα ζωγεαφεσιν· έχ ότι τας ώρας έσθίει ό ἀνθρωπ, έ γας δυνάλον, άλλ έπειδη αί τροφαί τοῖς ἀνθεώποις ἀπὸ τῶν ώςῶν πορίζονται.

μγ΄. πως δηλέσιν άγνείαν;

Α Γνείαν δε γεάφονες, πῦς κὶ ὕδως ζωγεαφεσιν ἐπεὶ διὰ τέτων τῶν σοιχείων, πᾶς καθαςμὸς appingunt cani & regiam vestem, nudæ siguræ appositam; propterea quod ut canis, quemadmodum supra dixi, in deorum simulacra acutissimis intuetur oculis: sic & magistratus, qui & judex erat, vetustioribus temporibus nudum regem spectabat. Ac propterea regiam cani prætextam adjiciunt.

41. Quomodo significant eum qui sacrum pallium gestat?

Significantes eum qui sacrum gestat pallium. domus custodem pingunt, quod ab eo sacrum custodiatur.

42. Quomodo eum qui horarum rationem observat, exprimunt?

Horarum inspectorem demonstrantes, hominem pingunt horis vescentem; non quod horas homo comedat (id enim haud quaquam fieri potest) sed quod hominibus cibi statis horis parentur & apponantur.

43. Quomodo puritatem innuunt?

Puritatem notantes, ignem & aquam pingunt, quod his elementis omnis lustratio fiat, at-H que

μος έκθελείται.

μδ. πως αἰνίτλονλαι αθεμίλον, <math>η χ μωσΦ;

 $\mathbf{A}$ Θέμιλον δὲ δηλῶνλες, ἢ ἢ μῦσ $\mathbf{G}$, ἰχθύν ζωγεα-Φᾶσι, διὰ τὸ τὴν τέτων βεῶσιν μισεῖσθαι ἢ μεμιᾶσθαι ἐν τοῖς ἱεξοῖς. κενοποιὸν γὰς ἰχθύς πᾶς, ἢ ἀλληλοφάγον.

μέ. πῶς γεάφεσι σόμα;

ΣΤόμα δὲ γεάφονες, ὄφιν ζωγεαφέσιν · ἐπειδὰ ο ὄφις ἐδενὶ ἐτέρω τῶν μελῶν ἰσχύει, εἰ μὰ τῷ σόμαλι μόνον.

μς. πως ανδρείον μελά σωφροσύνης;

Α Νό ξεῖον δὲ μετὰ σωφροσύνης δηλείνες, ταῦςον
ύγιὰ φύσιν ἔχονλα ζωγςαφεσι. Θεςμανλικώταλον γὰς ὑπάςχει τὸ ζῶον καλὰ μόριον · ὡς ε ἀπαξ
εἰς τὴν Θήλειαν φύσιν καθεὶς τὸ ἐαυτε, κὰ δίχα πάσης
κινήσεως, σπεςμοδολεῖ · ἐὰν δέ πόλε διαμάςτη τῆς
φύσεως, κὰ εἰς ἔνεςον τόπον τε σώμαλο τῆς βοὸς ἐρείση

que expiatio.

44. Quemadmodum latenter rem nefandam atque abominandam indicant?

NEfarium autem innuentes, aut etiam abominationem, piscem pingunt, quod horum esum, qui in sacris versantur, abhorreant atque execrentur. Est enim ejus naturæ piscis omnis, ut quæ offenderit exhauriat, inque suum ipse genus sæviat.

45. Quomodo os pingunt?

S significantes, serpentem pingunt, quoniam serpens nullo alio membro valet, nisi ore.

46. Quomodo fortem simul & temperantem?

Portitudinem cum temperantia conjunctam innuentes, taurum integra corporis constitutione præditum pingunt. Calidissimum enim est
huic animali membrum, ita ut semel eo in sæminæ
vulvam immisso, vel absque ullo motu semen essutiat. Quod si quando a vulva vaccæ aberrans,
in aliam corporis partem membrum intenderit,
H 2

εείση το αἰδοῖον, τοΙηνικαῦτα τῆ ὑπεεβαλλέση ένΙονία τιΙεώσκει την θήλειαν. άλλα κὰ σώφεων έςὶ, δια το μηδέποΙε τε θήλε⊕ έπιβαίνειν μεία την σύλληψιν.

$\mu\zeta'$. $\pi\tilde{\omega}s$ $\dot{\alpha}$ xony;

Α Κοὴν δὲ γεάφονὶες, ταύςου ἀτίον ζωγραφεσιν.
ἐπειδὰν γὰς ἡ Ͽήλεια ὀςγῶσα πςὸς σύλληψιν
ἢ : ὀςγᾶ δὲ οὐ πλεῖον ἢ ἐφ' ὡςας τςεῖς, τότε μυκᾶται
μέγιςον · ἐν αἷς μὴ παςαγινομένε τε ταύςε, συμμύει τὴν Φύσιν, μέχρι τῆς ἐτέςας συνόδε · ὁ δὴ σπανίως γίνεὶαι · ἀκέει γὰς ὁ ταῦς Φ ἀπὸ πολλε διαςήμαθ · συνιεὶς τὸ ὀργᾶν, διὰ δρόμε παςαγίνεὶαι
ἐν τῆ συνουσία, τοῦτο μόνον παςὰ τὰ ἔτεςα τῶν ζώων ποιῶν.

μή. πῶς αἰδοῖον ἀνδζος πολυγόνες

Α Ιδοΐον δε ανδεός πολυγόνε δηλείνες, τεάγον ζωγεαφεσιν, εκέτι δε ταῦξον. ἐπειδη ετΦ μεν μέχεις εξ ἐνιαύσιΦ γένηλαι, εξ βιβάζει τράγΦ δε εβδομαῖΦ μελά την γένεσιν γενόμενΦ, ὀχεύει, άγοtum ejus immodica intentione vaccam vulnerat. Quin & temperans est: quippe cum nunquam post conceptum vaccam ineat.

47. Quomodo auditum?

A Uditum autem demonstrantes, tauri auriculam pingunt. Ubi enim concipiendi desiderio exardet ac stimulatur vacca (exardet autem non amplius quam per tres horas) tunc vehementer mugit: quo tempore nisi taurus accesserit, ad alium usque congressum vas genitale claudit: quod sane raro accidit. Audit enim protinus vel ex longissimo intervallo taurus, cumque eam intelligat venere excitari, mox accurrit: id quod soli huic ex omnibus animantibus, in congressu peculiare est.

48. Quomodo penem facundi & semine abundantis hominis?

AT vero penem fœcundi hominis monstrantes, non jam taurum, sed hircum pingunt. Ille enim antequam annum attigerit, coire non solet: hic septem statim post ortum diebus congreditur, H 3

γονον μεν η ἀσπορον ἀποκρινόμεν σπέςμα, βιδάζει δε όμως πςῶτον τῶν ἀλλων ζώων.

μθ΄. πῶς δηλέσιν ακαθαρσίαν;

Α Καθαρσίαν δε γεάφονλες, όςυγα ζωγεαφεσιν. έπειδη έπ' αναδολην έςχομένης της σελήνης, ατενίζων είς την θεον, κραυγήν ποιείται, έκ εύλογών αυτην, έδε ευφημών σημεῖον δε τέτε έναςγές αθον. τοῖς γὰς ἐμπροσθίοις αὐτε σκέλεσιν ἀνορύσσων την γην, ζωγραφει έαυτε τας κόρας, ώσπερει αίανακτων η μη δελόμεν Ο ίδειν την της θες αναδολήν. τα δ' αύτα ποιεί મું દેમો το ήλίο ત્રદાંઇ લેંક્ટ્ર αναδολής. διόπες οι άρχαιοι βασιλείς, τε ωςοσκόπε σημαίνον Θ αυτοῖς την αναθολην, ἐπικαθίσανθες τέτω τῷ ζώω, δια μέσε αὐτε, ώς τινων γνωμόνων, την της αναθολης ακρίβειαν έγνωςιζον. διό κ οί ίεςεῖς τέτο μόνον των πληνων, ασφράγισον έσθίκσιν έπειδη ανλιδικίαν τινα πρός την θεον έχον φαίνεται. η γας καθα την έςημίαν, ξέαν λάβηται ύδςαγωγετόπε, πιον τοῖς χείλεσιν αναθας άσσει, κ μιγνύει τῷ ὕδαλι την ὕλην, Tois infœcundum quidem & genituræ minime accommodum semen excernens. Prius tamen ac celerius exteris animantibus coit.

49. Quomodo innuunt immunditiam?

Porro impurum scelestumque notantes animum, Orygem pingunt, quoniam ad ortum accedente Luna, intentis in deam oculis prospiciens, vociferatur, non ei bene dicens, nec fausta acclamatione gratulationeve prosequens. Cujus rei argumentum est apertissimum, quod anterioribus cruribus terram effodiens, suas ipsius pupillas humi velut pingens defigit, quasi indignabunda, invitaque dez ortum aspiciens. Idem quoque in exortu dei Solis inquam efficit. Quapropter antiqui reges, cum sibi ortum nunciaret horarum ob-servator, huic insidentes animali, per medium ipfum velut Gnomones quosdam, ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoscebant: unde & sacerdotes solam hanc inter volucres non signatam comedunt, quod simultatem quandam cum dea exercere videatur. Etenim quemcunque in deserto locum aquis scatentem nactus fuerit, posteaquam biberit, labris turbat, lutumque aquæ com-

64

τοῖς δε ποσίν εἰς ἀυτὸ ἐπιπέμπει κόνιν, πςὸς τὸ μηδενὶ ἐτέςω ζώω, τῶτο πότιμον ὑπάρξαι. ἔτω πονηςὰ κὰ
ἀπεχθης ἡ τῷ ὄςυγ۞ ἐνομίσθη Φύσις. ἐδε γὰς ἐδε
τῶτο καθῆκον ἐργάζεὶαι, τῆς θεῷ ἀυτῆς πάνὶα γεννώσης κὰ ἀυξανέσης ὅσα καὶὰ τὸν κόσμον ἐςὶ χρήσιμα.

ν'. πως άφανισμόν;

Α Φανισμον δε δηλείθες, μῦν ζωγεαφεσιν, ἐπειδη πάνθα ἐσθίων, μιαίνει η ἀχεηςοῖ. τῷ ἀὐθῷ
δε σημείῳ χεῶνθαι η κείσιν θέλονθες γεάψαι. πολλῶν γὰρ η διαφόςων ἄςθων κειμένων, ὁ μῦς τὸν καθαςώταθον ἀυτῶν ἐκλεξάμεν ἐσθίει. διὸ η τῶν ἀςτοκόπων κείσις ἐν τοῖς μυσὶ γίνεθαι.

ναί. πως ιταμότηλα;

Ιταμότηλα δε δηλεντες, μζαν ζωγεαφέσιν, ήτις συνεχώς έκδαλλομένη, έδεν ητλον παςαγίνεται.

νβ'. πως γνωσιν ζωγραφέσι;

ΓΝῶσιν δὲ γεάφονθες, μύςμηκα ζωγεαφέσιν. δ γὰς ἄν ἀσφαλῶς κεύψη ἄνθρωπΦ, ἔτΦ γινώmiscet, ac pedibus in eam pulverem conjicit: idque, ut nulli alii animanti aqua sit ad potum idonea. Adeo prava ac infesta putatur Orygis natura. Nam ne hoc quidem officium dez przstat, quum ipsa omnia, quz toto orbe sunt utilia, gignat, augeat, ac vegetet.

50. Quomodo subver sionem as interitum?

Interitum significantes, murem pingunt. Hic enim omnia corrodens inquinat, & inutilia facit. Eodem vero & signo utuntur, ut judicium designent. Multis siquidem variisque appositis panibus, mus purissimum atque optimum delectu habito rodit. Propterea & pistorum judicium ex muribus sumitur.

51. Quomodo impudentiam?

I Mpudentiam notantes, muscam pingunt: quod hæc etsi crebrius abacta, nihilominus accedat.

52. Quomodo cognitionem pingunt?

Ognitionem pingentes, formicam pingunt. Si quid enim homo tuto occultarit, hæc cog-

νώσχει ἐ μόνον δὲ, ἀλλὰ κὰ ὅτι, παςὰ τὰ ἔτεςα
τῶν ζώων, εἰς χειμῶνα ποςιζόμεν۞ ἐαυδῷ τςοφὰς,
ἐ διαμαςδάνει τᾶ τόπα, ἀλλ' ἀπδαις۞ εἰς ἀυτὸν
παραγίνεδαι.

νγ. πῶς ψὸν ζωγεαφεσιν;

ΥΙον δε βελόμενοι γράψαι, χηναλώπεκα ζωγςα-Φεσι. τετο γας το ζωςν φιλο εκνώτα ου υπάς χει. κάν γας διώκηταί πολε είς το συλληφορίναι συν το ις τέκκοις, ότε πατής κ ή μήτης αυτε αυθαις έτως διδόασιν έαυτες το ις κυνηγο ις, όπως τα τέκνα διασωθή. δι ήνπες αιτίαν το ις Αιγυπλίοις έδοξε σε δάζειν το ζωον.

νδ. πως άνεν;

ΠΕλεκανα δε γεάφονες, ανων τε ήδη η άφεονα σημαίνωσιν. επειδή δυνάμεν εν τοῖς ύψηλοτέροις τόποις καθαθίθεσθαι τὰ έαυτω κὰ, ωσπερ η τὰ λοιπὰ τῶν πεθεινῶν, τῶτο κ ποιεῖ ἀλλὰ γὰς η ανοξύξας γῆν, ἐκεῖ κατατίθεθαι τὰ γεννώμενα. ὅπες ἐπιγνόντες ἀνθεωποι, τῷ τόπῳ βοὸς ἀφόδευμα ξηρὸν πε-

noscit. Nec hoc solum nomine, sed & quod præter cætera animantia sibi in hyemem cibos congerens, non aberrat a loco ubi condidit, sed absque ullo errore ad ipsum pervenit.

53. Quomodo filium pingunt?

Filium volentes significare, vulpanserem pingunt. Hoc enim animal maxime amans est liberorum. Si quando enim ipsum venator simul cum parvulis persequatur, eo usque ut capiatur, & pater & mater ultro se venatoribus dedunt, ut serventur parvuli. Quam ob causam Ægyptiis placuit in hujus rei significationem hoc assumere animal.

54. Quomodo amentem?

P Elicanum autem pingentes, amentem simul ac imprudentem significant. Cum enim cæterarum volucrum more possit in locis editioribus ova reponere, id non facit: quin potius desossa terra, illic pullos collocat. Quod ubi deprehenderint homines, locum illum arido bovis stercore circumlinunt,

Digitized by Google

πες είθεασιν, δ η πυς υποβάλλεσι θεασάμεν θ δ ο πελεκαν τον καπνον, το είδιοις περούς βελόμεν ο αποσβέσαι το πυς, έκ των έναν των κάλα την κίνησιν έξαπθει αυτο υθ εκατακαιόμεν τα έαυτε περα, ευσυλληπτότες το το εχυνηγοίς γίνεται δι ην αιτίαν εκ ένομίσθη έσθιειν το είξεας αυτον, έπειδη άπαξαπλως υπέρ τέκνων ποιείται τον άγωνα Αίγυπτίων δε οί λοιποί έσθιεσι, λέγοντες, ότι μη κατά νεν την μάχην, ώσπες οι χηναλώπεκες, άλλα κατά εὐνοιαν ό πελεκαν ποιείται.

νέ. πῶς εὐχαριςίαν δηλέσι;

Ε Υχαριςίαν γράφονες, κεκέφαν ζωγραφεσι διότι τετο μόνον των άλόγων ζώων έπειδαν ύπο των γονέων έκτραφη, γηράσασιν άυτοις την άυτην άνλαποδίδωσι χάριν. έν ῷ γὰρ ὑπ ἀυτων έξελράφη τόπω, νεοσσιαν ἀυλοις ποιήσας, τίλλει ἀντων τὰ πλερά, τροφάς τε χορηγεί, μέχρις ε πλεροφοήσανες οί γονείς, βοηθείν έαυλοις δυνηθώσιν. όθεν η των θείων σκήπλουν κεκέφα προλίμησις έςι.

V5.

cui & ignem subjiciunt. Pelicanus autem conspecto fumo, dum pennis suis ignem vult extinguere, e contrario earum agitatione accendit. Quo cum conflagrent ejus alæ, facile ab aucupibus capitur. Quam ob causam non consentaneum existimarunt eo vesci sacerdotes, cum omnino pro liberis in discrimen sese conjiciat. Multi tamen ex Ægyptiis, eo vescuntur, ut qui eum dicant non judicio ac prudentia quadam, ut vulpanseres, sed benevolentia duntaxat & mira in sobolem pietate certamen hoc suscipere.

55. Quomodo gratum indicant

GRatum indicantes animum, Cucupham pingunt, propterea quod solum hoc ex mutis animantibus, posteaquam ab ipsis educatum suerit, iisdem senio confectis parem refert gratiam. Quo enim loco ab ipsis enutrita est, eodem nidum ipsis extruit, pennis corum evulsis, cibumque subministrat, donec renatis plumis parentes sibi ipsi opem serre queant. Unde & divinorum sceptrorum Cucupha insigne atque ornamentum apud eos esse solet.

56.

νς. πως ἀδικον, κὶ ἀχάξισον;

Α Δικον δε κς άχάςισον, ίπποπολάμε ὄνυχας δύο, κάτω βλέπονλας, γεάφεσιν. Ετ γάς έν ή-λικία γενόμεν , πειράζει τον πατέςα, πότες όν ποτες ίτχύει μαχόμεν περός αὐτόν. κς ἐάν μεν ὁ πατής ἐκχως ήση, τόπον ἀυτῷ μες ίσας, Ετ πρὸς τὴν ἐαὐε μηλέςα ἐπίγαμον ήκει, κς ἐᾶ τετον ζῆν εἰ δὲ μὴ ἐπιτς εψειεν ἀὐλῷ ποιή τασθαι πς ὸς τὴν μηλέρα γάμον, ἀναις εῖ ἀὐλὸν, ἀνας ειότες κς ἀκμαιότες ὑπάς χων. εἰς δὲ τὸ καλώταλον μέρ ὄνυχας δύο ίπποπολάμε, ὅπως οἱ ἀνθρωποι τετο ὁς ῶνλες, κς τὸν πεξι ἀυτε λόγον ἐπιγινώσκονλες, περθυμότεροι εἰς εὐες γεσίαν ὑπάς χωσι.

νζ. πῶς ἀχάςιςον πςὸς τὰς ἐαυίδε εὐεργέτας;

Α Χάρισον η μάχιμον τοῖς ἐαυτᾶ εὐεργέταις σημαίνονὶες, περισεςὰν ζωγςαΦᾶσιν. ὁ γὰρ ἀρσην ἰσχυςότες γενόμεν, διώκει τὸν ἑαυὶᾶ παὶέρα ἀπὸ τῆς μητρὸς, η ἔτως αὐτῆ πςὸς γάμον μίσγεται・

56. Quomodo injustum & ingratum?

Injustum vero atque ingratum, geminos equi fluviatilis ungues deorsum vergentes pingunt. Hic enim cum ad ætatis slorem pervenerit, cum patre pugnans periculum facit, an præpolleat. Et si quidem pater cesserit, locum ei assignans, ipse cum sua ipsius matre connubium contrahit, æ eum sinit vivere. Quod si non permittat pater eum matri jungi, ipsum, cum fortior sit ac robustior, interimit. Cæterum ideo geminos ejus ungues deorsum maxime inslexos pingunt, ut qui hoc vident homines, hujusque causam intelligunt, ad beneficentiam procliviores sint.

57. Quomodo ingratum in bene de se meritos?

Ingratum ac infestum iis a quibus beneficio affectus est significantes, columbam pingunt.

Mas enim ubi robustior evaserit, ex consortio matris patrem expellit, itaque ei connubio jungitur.

ται . καθαζον δε τετό το ζωον ύπαζχειν δοκεί · έπειδη έσης λοιμώδες καθασάσεως, κη παντός έμψύχε τε κη άψύχε νοσωδώς διαμθεμένε, τες έσθιονθας τοῦ – το μόνον, ε μεταλαμβάνει τῆς τοιαύτης κακίας. διό – πες καθ έκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐδεν ἔτεςον τῷ βασιλεί ἐν τςοφῆς μέςει παραθίθεται, εἰ μὴ μόνον πεςισεςά. τὸ δε αὐτὸ κη τοῖς ἐν άγνείαις ἔσι, διὰ τὸ ὑπηςεθεῖσθαι τοῖς θεοῖς - ἱσοςεῖται δε, ὅτι ἐ χολὴν ἔχει τετο τὸ ζῶον.

νή. πως τὸ ἀδύνατον γενέσθαι;

Α Δύναλον δε γενέσθωι σημαίνονλες, πόδας άνθεώπε έν ὕδιαλι περιπαλέντας ζωγραφέσιν · ἢ κὰ
ἀλλως βελόμενοι τὸ ἀυλὸ σημαίνειν, ἀχέφαλον ἀνθρωπον περιπατενλα ζωγραφέσιν · ἀδύναλα δε άμφότερα ὑπάρχοντα, εὐλόγως εἰς τοῦτο παρειλήφασι ·

νθ΄. πῶς βασιλέα κάκισον;

 ${f B}^{
m A}$ σιλέα δε κάκισον δηλεύτες, όφιν ζωγςαφεσικον, εν την εραν έν τῷ

tur. Purum autem hoc animal esse videtur. Siquidem cum aëris constitutio pestilens est, omniaque tam animata, quam inanimata, ea afficiuntur, quotquot hoc vescuntur animali, soli ab hac lue immunes servantur. Ideoque eo tempore regi in cibo sumendo nihil aliud præter columbas apponitur, idemque iis, qui quod Diis ministrent puri castique permanent. Traditur & hoc animal felle carere.

58. Quomodo id quod fieri non potest?

Quod fieri nequeat, pedes hominis in aqua obambulantes pingunt. Atque aliter idem fignificare volentes, horninem absque capite gradientem pingunt: quorum utrumque cum ex eorum numero sit, quæ fieri non possint, merito ad hoc innuendum sumta sunt.

59. Quomodo regem pessmum?

R Egem autem pessimum significantes, anguem pingunt in orbis siguram, cujus caudam ori K admo-

τῷ τόμα ι ποιᾶσι τὸ δὲ ὄνομα τᾶ βασιλέως ἐν μέσῷ τῷ εἰλίγμα ι γεάφεσιν, αἰνιτλόμενοι γεάφειν, τὸν βασιλέα τᾶ κόσμε κεατεῖν. τὸ δὲ ὄνομα τᾶ ὄφεως παρ' Αἰγυπλίοις ἐςὶ μεισί.

ξί πῶς βασιλέα Φύλακα;

Ε Τέρως δὲ βασιλέα Φύλακα δηλεντες, τὸν μὲν ὄφιν ἐγεηγορότα ζωγεαφεσιν· ἀντὶ δὲ τε ὀνόμαθως τε βασιλέως, Φύλακα ζωγεαφεσιν. ετω γαρε Φύλαξ ἐςὶ τε παντὸς κόσμε. κὰ ἐκάςοτε τὸν βασιλέα, ἐπεγεήγοςον είναι.

ξά. πῶς μηνύεσι κοσμοκεάτοεα;

ΠΑλιν δε τον βασιλέα κοσμοκεάτοςα νομιζοντες κζ μηνύοντες, αὐτον μεν ὄφιν ζωγεαφεσιν έν μέσω δε αὐτε, οἶκον μέγαν δεικνύεσιν εὐλόγως. ὁ γας βασίλει οἶκο, παρ αὐτε - έν τῷ κόσμω.

ξβ΄. πῶς λαὸν πειθήνιον βασιλεῖ;

ΛΑον πεος βασιλέα πειθήνιον δηλέντες, μέλισταν ζωγραφέσι. η γας μόνον των άλλων ζώων, admovent, nomen vero regis in media revolutione scribunt, obscure innuentes se regem pingere orbi imperitantem. Porro angui apud Ægyptios nomen est Meisi.

60. Quomodo regem custodem?

Liter quoque regem custodem signantes, anguem quidem vigilantem pingunt, sed pro regis nomine custodem adnectunt. Hic enim totius orbis custos est. Itaque regem assidue vigilantem esse oportere.

61. Quomodo mundi notant dominum?

Rustis regem orbis moderatorem existimantes, & indicantes, ipsum quidem anguem pingunt, sed in ejus medio magnam domum essingunt ac repræsentant: nec sane absque ratione. Regia enim domus quæ ab eo regitur in mundo est.

62. Quomodo populum regi morigerum?

Populum principalibus jussis obsequentem innuentes, apem pingunt. Solæ enim hæ ex omni ani-K 2 man-

ζώων, βασιλέα έχει, ῷ τὸ λοιπὸν τῶν μελισσῶν έπεται πλῆθ۞, καθὸ κὰ οἱ ἀνθεωποι πείθονται βασιλεῖ. αἰνίτθονται δὲ ἐκ τῆς τῷ μέλιτ۞ - - - ἐκ τῆς τῷ κέντες τῷ ζώς δυνάμεως - - - χεης οὰ ἄμα κὰ εὐτονον εἷναι πρὸς - κὰ διοίκησιν.

ξγ΄. πως βασιλέα μές ες κόσμε κς ατενία;

ΒΑσιλέα δὲ ἐ τε παντὸς κόσμε κςατεντα, μέςες δὲ, βελόμενοι σημῆναι, ἡμίτομον ὄφιν ζωγραφεσι δηλεντες τὸν μὲν βασιλέα διὰ τε ζώε· ἡμίτομον δὲ, ὅτι ἐ τε παντὸς κόσμε.

ξδ. πῶς παντοκεάτοςα;

ΠΑντοκεάτοςα δε έκτης τε ζώε τελειώσεως σημαίνεσι, πάλιν τον ολόκληςον όφιν ζωγςαΦοῦντες, ούτω παρ' αὐτοῖς τοῦ παντὸς κόσμε το
δίηκον έςὶ πνεῦμα.

ξέ. πως γναφέα;

ΓΝαφέα δε δηλοῦντες, δύο πόδας ἀνθρώπε έν ὕδαλι ζωγεαφοῦσι. τοῦτο δε, ἀπὸ τῆς τε έςμοῦ ὁμοιόmantium genere regem habent, quem reliqua apum multitudo sequatur, cuique, non secus ac vulgus regi, obtemperet. Innuunt autem obscure, tum ex mellis insigni utilitate, tum ex vi quam in aculeo habet hoc animal, utilem simul ac potentem esse ad res gerendas regem.

63. Quomodo regem parti orbis imperantem?

R Egem autem non toti orbi, sed parti duntaxat imperantem volentes significare, anguem dimidiatum pingunt: regem quidem per ipsum animal; non toti vero orbi imperantem, ex eo quod dimidiatus sit, designantes.

64. Quomodo late rerum potientem?

Mnium autem moderatorem ex ejusdem animalis perfectione significant, rursum integrum pingentes anguem. Sic & apud eos spiritus est, qui per universum orbem permeat.

65. Quomodo fullonem?

Fullonem indicantes, geminos hominis pedes in aqua pingunt: id quod ex Mercurii fimilitus

อุ่นอเอราที่ อากอบีฮะ.

78

ξς'. πως μηνα;

ΜΗνα δε γράφούλες, σελήνης σχημα, καθό η πεόκειται, έχον είκοσι η όκτω ήμέςας ίσημεςινάς μόνας, έξεικοσίλεσσάςων ώςων της ήμέςας ύπαςχούσης ζωγςαφούσι, καθ άς η άνατέλλει ταϊς δε λοιπαϊς δύο, έν δύσει ές ί.

ξζ. πως αξπαγα, η πολύγονον, η μαινόμενον;

Α Ρπαγα δε, η πολύγονον, η μαινόμενον βελόμενοι σημήναι, κεοκόδειλον ζωγεαφέσι, δια
τὸ, πολύγονον η πολύτεκνον ὑπάεχειν η μαινόμενον. ἐπαν γὰς άςπάσαι τὶ βελόμεν αποδύχη,
θυμωθείς, καθ αὐτε μαίνεται.

ξή. πῶς ἀναλολήν;

Α Νατολήν δε λέγονες, δύο όφθαλμες προκοδείλε ζωγραφεσιν. έπειδήπες πανδός σώματο ζώε endine indicant.

66. Quomodo mensem?

Ensem autem exprimentes, Lunæ figuram eodem qui supra expositus est habitu, pingunt: complectentem octo & viginti dies æquinociales duntaxat, die ex viginti quatuor horis constituto, quibus & exoritur in nostro apparens hemisphærio: reliquis vero duobus in occasu est.

67. Quomodo rapacem, facundum, aut furentem?

Eterum, rapacem, fœcundum, aut insanum volentes innuere, Crocodilum pingunt: quod fœcundum maxime sit hoc animal, multosque liberos procreet, insuper & crebro in surorem agatur. Ubi enim ab expetita præda exciderit, indignabundus in se ipse furit.

68. Quomodo ortum?

Rtum ostendentes, geminos Crocodili oculos pingunt: quoniam oculi huic animali veluti ex

ζώε οἱ ὀΦθαλμοὶ ἐκ τέ βυθε ἀναφαίνονται.

ξθ'. πως δύσιν;

ΔΥσιν δε λέγονες, κεοκόδειλον κεκυφότα ζωγεαφέσι. αὐτότοκον γαὶς καὶ κατωφεςες τὸ ζῶον.

ό. πως σκιάζεσι σκότ ;

ΣΚότο δὲ λέγοντες, κροκοδείλε ἐρὰν ζωγρα-Φεσιν ἐπειδη ἐκ ἀλλως εἰς ἀφανισμον κὰ ἀπώλειαν Φέρει ὁ κροκόδειλο εἶ ἐὰν λάβηται ζώε, εἰ μη τῆ ἐρᾶ τῆ ἑαυτε διαπληκτίσας ἀτοπον παρασκευάσει. ἐν τετω γὰρ τῷ μέρει ἡ τε κροκοδείλε ἰσχυς κὰ ἀνδρεία ὑπάρχει. ἱκανῶν δὲ κὰ ἀλλων ὑπαρχόντων σημείων, ἐν τῆ τῶν κροκοδείλων Φύσει, αὐτάρκη τὰ δόξανλα ἐν τῷ πρώτω συγγράμμαλι εἰπεῖν.

ΤέλΟ ξ πρώτε βιβλίε.

 $\Omega P A_{-}$

ex imo corpore emergunt.

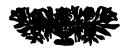
69. Quomodo occasum?

A T occasum signantes, Crocodilum inslexum ac cernuum pingunt. Ad partum enim facile, & ad Venerem maxime proclive est hoc animal.

70. Quomodo tenebras adumbrant?

Porro tenebras significantes, Crocodili caudam pingunt. Neque enim aliter ad exitium & internecionem perducit Crocodilus quodcunque apprehenderit animal, nisi cauda prius cæsum, invalidum reddiderit. Namque in hac corporis parte præcipua est Crocodili vis ac robur. Cæterum cum quamplurima alia in Crocodilorum natura signa comperiantur, hæc quæ in primum librum conserre visum est, nunc satis erunt.

Finis prioris libri.

HO.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΝΕΙΛΩ'ΟΥ

THE TON HAP AIRTHTIOIS IEPORATOIKON FRAMMATON EPMHNEIAS, BIBAION Δ ETTEPON.

Α Ια δε της δευτέρας πεαγματείας, περί των λοιπών τον λόγον ύγιη σοι παεαςήσομαι α δε κ έξ άλλων ανίιγεάφων, εκ έχονια τινα έξή-γησιν, αναγκαίως ύπέταξα.

ά. Τί ἀσέρα γράφονλες δηλέσιν;

Α Στης πας' Αίγυπίοις γραφόμενω, ποτέ μέν Θεόν σημαίνει, ποτέ δε δείλην, πολέ δε νύκτα, ποτέ δε χρόνον, ποτέ δε ψυχην ανθρώπου άρρενω.

β'. Τί ἀετε νεοσσον ;

ΚΑὶ ἀετε νεοσσον, ἀρρενογόνον η κυκλωηδον σημαίνει, η σπέρμα ἀνθρώπε.

y'. Tí

HORAPOLLINIS

NILIACI,

DE SACRARUM APUD ÆGYPTIOS IN-SCULPTARUM LITERARUM INTERPRETATIONE, LIBER SECUNDUS.

Secundo autem volumine reliquorum tibi veram idoneamque in medium afferam rationem: quæ & cum ab aliis autoribus nequaquam sint exposita, necessario subjungenda censui.

1. Quid stellam pingentes, innuunt?

DEpicta Ægyptiis stella nunc deum significat, nunc crepusculum, nunc noctem, nunc vero tempus, interdum etiam hominis masculi animam.

2. Quid aquilæ pullum?

ET aquilæ pullus masculum, & orbiculatum quippiam vel semen hominis connotat.

L 2

3. Quid

γ΄. Τί δύο πόδας συνηγμένες κ βεβηκότας;

Δ Υο πόδες συνηγμένοι η βεβηκότες, δρόμον ήλίε τον εν ταις χειμεςίαις τςοπαις σημαίνεσι.

> δ'. Τί ἀνθρώπε καςδίαν Φάςυγιών ήρτημένην;

ΑΝθεώπε καεδία Φάευγγω ήςτημένη, άγαθε άνθεώπε τόμα σημαίνει.

έ. πῶς πολέμε σόμα;

ΠΟλέμε σόμα δηλεσιν ανθεώπε χεῖρες ζωγρα-Φέμεναι, ή μεν όπλον κρατέσα, ή δε τόξον.

5. Τί δακτυλον;

ΑΝθρώπε σόμαχον δηλοῖ δάκτυλ..

ζ. Τί αἰδοῖον χειςὶ κρατέμενον;

Α Ιδοΐον χειεί κεατέμενον, σ ωφροσύνην δηλοί άν-

μ. πως

3. Quid geminos pedes junctos ac stantes?

GEmini pedes simul compacti ac firmati, Solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant.

4. Quid hominis cor faucibus appensum?

HOminis cor faucibus appensum, boni viri os designat.

5. Quomodo belli aciem, ac frontem exercitus ad prælium instructi?

BElli aciem indicant hominis depictæ manus, hæc quidem scutum, illa vero arcum tenens.

6. Quid digitum?

HOminis stomachum demonstrat digitus.

7. Quid pudendum manu compressum?

PEnis manu cohibitus ac tectus, continentiam hominis innuit.

. L 3

8. Quo-

ή. πῶς νόσον δηλέσιν;

 ${f A}$ Νθη δὲ ἀνεμώνης, νόσον ἀνθςώπε σημαίνει.

9'. πως όσφυν ανθεώπε;

ΟΣφύν, ἢ τάσιν ἀνθςώπε βελόμενοι ζωγςα-Φεῖν, τὸ νωτιαῖον ὀτοῦν γςάφομεν. τινὲς γὰς λέγεσι τὸ σπέςμα ἐκεῖθεν Φέςεσθαι.

ί. πῶς διαμονήν η ἀσφάλειαν σημαίνεσιν;

Ο Ρτυγ Φ ο σέον ζωγεαφέμενον, διαμονήν καὶ ασφάλειαν σημαίνει διότι δυσπαθές έςι τὸ το ζών ος έον.

ιά. πῶς ὁμόνοιαν;

 $\mathbf{A}$ Νθεωποι δύο δεξιέμενοι, ομόνοιαν δηλέσι.

ιβ΄. πῶς ὄχλον;

ΑΝθεωπ καθωπλισμέν , η τοξεύων, όχλον σημαίνει.

Digitized by Google

8. Quomodo morbum significant?

F Lores autem Anemones, morbum hominis significant.

9. Quomodo lumbum hominis?

L'unbum, aut statum constitutionemque hominis volentes notare, os spinæ dorsi pingimus. Sunt enim qui dicant, hinc semen desluere.

10. Quomodo permanens aliquid & tutum fignificant?

Oturnicis os pictum, stabile ac tutum quippiam indicat, quod difficile hujus animalis os afficiatur ac patiatur quicquam.

11. Quomodo concordiam?

Duo homines, magistratus ornati insignibus, concordiam innuunt.

12. Quomodo turbam ac tumultum?

A Rmatus homo sagittasque jaculans, tumultum significat.

13.

ιγ΄. πῶς ἀναμέτζησιν;

 $\mathbf{A}$ Νθεώπε δάκθυλ $\mathbf{G}$, αναμέτεησιν σημαίνει.

ιδ. πως γυναϊκα έγγυον;

Γναϊκα έγγυον βελόμενοι δηλώσαι, ήλίε κύκλον σύν άς έςι μετα ήλίε δίσκε, δίχα τετμημένε, σημαίνεσιν.

ιεί. πῶς ἀνεμον;

ΤΗν ανατολήν ιέςαξ έπι μετεώς θέων, ανέμες σημαίνει. ἔτι κὰ άλλως, ιέραξ διατελαμένω τας πλέρυγας έν αέρι, οιον πλέςυγας έχων,
ανεμον σημαίνει.

ις'. πῶς πῦρ;

ΚΑπνός είς έςανον αναβαίνων, πῦς δηλοῖ.

ιζ. πῶς ἔξγον;

 ${
m B}$ οὸς ἀρρεν ${
m G}$ κέςας γςαφόμενον, ἔςγον σημαίνει.

m'.

13. Quomodo dimensionem?

Hominis digitus dimensionem notat.

14. Quomodo desponsatam mulierem?

D'Esponsatam mulierem volentes ostendere, solis circulum, simul cum stella & ipso disco solis bipartito pingunt.

15. Quomodo ventum?

A Ccipiter ortum versus in sublime tendens, ventos ostendit. Item & aliter: Accipiter expansas in aere alas habens, ventum, qui alas quasdam habere videtur, significat.

16. Quomodo ignem?

Fumus in cœlum ascendens, ignem indicat.

17. Quomodo opus?

MAsculi bovis animantis cornu pictum, opus notat.

M

18.

ιή. πῶς ποινήν;

 ${f B}^{
m Oòs}$ δε Αηλείας κέςας γςαφόμενον, ποινήν ση-

ιθ'. πως ανοσιότηλα;

ΠΡόζομη σύν μαχαίζα γεαφομένη ανοσιότηλα.

κ΄. πῶς ὡςαν;

Ιπο ποιάμιο γεαφόμενο ώς αν δηλοῖ.

κά. πῶς πολυχεόνιον;

Ε Λαφω κατ' ένιχυτον βλασάνει τα κέζατα. ζωγζαφεμένη δε, πολυχζόνιον σημαίνει.

κβ'. πως απος ξοφήν;

ΛΥκώ, η κύων απετεαμμένώ, αποτεοφην δη-

κή. πώς μέλλον έξγους

Α Κοή ζωγραφεμένη, μέλλον έξγον σημαίνει.

18. Quomodo punam?

AT fæminæ cornu depictum, ultionem often.

19. Quomodo impietatem?

I Mago umbilico tenus cum gladio depicta, impietatem innuit.

20. Quomodo boram?

HIppopotamus depictus horam significat.

21. Quomodo longavum ac diuturnum?

Ervis quotannis cornua renascuntur. Hic depictus longissimam vitam significat.

22. Quemodo aversionem?

Lupus aut canis aversus, aversionem monstrat.

23. Quomodo futurum opus?

A Uris picta, futurum opus significat.

M 2

24

κδ'. $\pi\tilde{\omega}_{\varsigma}$ φονέα, $\tilde{\eta}$ αξμα κροκοδείλε;

ΣΦηξ αεςοπείης, ήτοι αξμα κςοκοδείλε βλαπίι-

κέ. πῶς Αάναλον;

Ν Υκλικός αξ θάναλον σημαίνει . άφνω γας ἐπέρχέλαι τοῖς νεοσσοῖς τῶν κος ωνῶν καλὰ τὰς νύκτας, ὡς ὁ θάναλΦ ἀφνω ἐπέρχελαι.

κς'. πως έρωλα;

ΠΑγίς έξωλα ως Αήξαν Αανατ --- τεζον, άεξα σημαίνει. --- ον, ή ον.

κζ. πῶς παλαιόταλον;

ΛΟγοι ης φύλλα, η βιβλίον εσφεαγισμένον, παλαιότα ο δηλοῖ.

κή. πως πολιοςκίαν;

Κ Λιμαξ, πολιοςκίαν, δια το ανώμαλον.

xl.

24. Quomodo percussorem aut sanguinem Crocodili?

VEspa per aërem volans, aut Crocodili noxium sanguinem, aut cædem designat.

25. Quomodo mortem?

Nuccicorax mortem significat: quemadmodum enim hic derepente pullos cornicum noctu, sic & mors homines nec opinato invadit atque opprimit.

26. Quomodo amorem?

L Aqueus amorem, ut feram quandam, ala aërem fignificat.

27. Quomodo vetustissimum?

SErmones & folia, aut signatus liber, vetustissimum indicant.

28. Quomodo ob sidionem?

Scala obsidionem, quod inequalis sit atque acclivis.

M 3

29.

κθ'. πως απειζον, η Μέσαν, η μοίζαν;

 $\Gamma^{
m P}$ άμμα $\hat{\bf a}$ έπτα $\hat{\bf a}$, έν δυσὶ δακθύλοις πεςιεχόμενα $\hat{\bf m}$ $\hat{\bf m}$ $\hat{\bf s}$ σαν $\hat{\bf m}$ $\hat{\bf a}$ $\hat{\bf m}$ είςον $\hat{\bf m}$ $\hat{\bf m}$ μοῖραν σημαίνει.

λ'. Τί σημαίνει γεαμμή, έπικεκαμμένη έτέςα;

Γραμμη όςθη μία, άμα γραμμη επικεκαμμένη η δέκα, γραμμάς επιπέδες σημαίνεσι.

λα΄. Τι΄ δηλέσι χελιδόνα γεάφονθες;

ΤΗν όλοσχες πο σημαίνειν βελόμενοι κίπσιν γονικην καλαλειφθείσαν το ις ή έσι, χελιδόνα ζωγςαφέσιν. ἐκείνη γαρ κυλίει ἐαυτην εἰς πηλον, κὸ κλίζει το ις νεοτλοίς φωλεον μέλλεσα τεθναναι.

λβ΄. Τι μέλαιναν πεςιτεςαν;

Γ Υναϊκα χήραν έπιμείνασαν άχει θανάτε θέλοντες σημήναι, περισεράν μέλαιναν ζωγεαφέσεν. αὐτη γάρ ε΄ συμμίγνυθαι έτέρω άνδρὶ, έως ε΄ χηςεύση. λγ΄.

29. Quomodo inexpertum, N1usam, aut fatum?

L Iteræ septem, duobus inclusæ digitis, Musam, inexpertum aut fatum significant.

30. Quid linea significat super alteram inflexa?

REcta linea simul cum altera superne inslexa, decem planas lineas indicat.

31. Quid innuunt, hirundinem pingentes?

Mnes parentum opes filiis relictas volentes innuere, hirundinem pingunt. Illa enim jam morti proxima, luto seipsam volutat, & pullis latebras comparat.

32. Quid nigram columbam?

Mulierem viduam, quæ ad mortem usque in eo permanserit vitæ statu, volentes significare, nigram pingunt columbam. Hæc enim quamdiu vidua est, alteri viro non miscetur.

Α Νθεωπον ἀσθενη, κὶ μη δυνηθένλα ἐαυλῷ βοηθησαι δι ἐαυλε, ἀλλὰ διὰ της ἄλλων ἐπικερίας, θέλούλες δηλῶσαι, ἰχνεύμονα ζωγραφεσιν. ἐκείνη γὰρ ὅταν ἴδη ὄφιν, ἐπρότερον ἐπιλίθελαι ἀυτῷ,
ἀλλὰ βοῆ τὰς ἄλλες ἐπικαλεμένη, τότε ἐναντιοῦται τῷ ὄφει.

λδ'. Τί δηλεσιν οξίγανον iερογλυφενίες;

ΑΕῖ ψον μυβμήκων βελόμενοι σημῆναι, ὀξίγανον ἱεξογλυφεσιν. αὕτη γὰς ποιεῖ λείπειν τοὺς μύςμηκας, ἀποτιθεμένη ἐν τόπω, ὁπόθεν ἐξέρχον-ται.

λεί. Τι σκοςπίον, η κροκόδειλον;

ΑΝθεωπον έχθρον, έτεςω ἴσω ένανλικμενον σημήναι θέλονλες, σκοςπίον η κςοκόδειλον ζωγραΦῶσιν. έκατεςον γας αναιςεί. εἰ δὲ ἐνανλίον η αναιξελικὸν τῶ ἐτέςκ σημαίνκσι, κροκόδειλον ζωγςαΦῶσιν, ἡ σκοςπίον. ἀλλ' εἰ μὲν ὁξέως ἀναιρῶντα, κςοκό-

33. Quid Ichneumonem?

HOminem invalidum, & qui sibi per se ipse opem serre nequeat, sed aliorum se tueatur auxilio, volentes monstrare, ichneumonem pingunt. Hic enim conspecto serpente non protinus in eum irruit, sed vocatis prius clamore aliis, tum demum ei resistit.

34. Quid notant, origanum in sacris insculpentes?

Pormicarum absentiam ac discessum volentes significare, origanum inter sacras sculpturas pingunt. Hæc siquidem eo in loco condita, unde formicæ prodeunt, eas sugat.

35. Quid Scorpium & Crocodilum?

Nimicum cum pari congredientem inimico, indicare volentes, Scorpium & Crocodilum pingunt: uterque enim alteri mutuum affert exitium. Sin vero victorem alterum, quique inimicum suffulerit innuant, aut Crocodilum pingunt, aut Scorpium: si celeriter quidem sustulerit, Croco-

κόδειλον ζωγεαφέσιν· εί δε βεαδέως αναιεβίλα, σκοεπίον, δια το δυσκίνηθον.

λ5'. Τί γαλην;

Γ Υναϊκα ανδεός έεγα πεάτθεσαν βελόμενοι σημηναι, γαλην ζωγεαφέσιν. αύτη γας άβρεν Φ αιδοΐον έχει, ως ός άξιον.

λζ. Τί χοῖρον;

ΟΤε βέλον αι ἀνθρωπον έξώλη σημήναι, χοίζον ζωγραφέσι, διά τὸ την φύσιν τέ χοίζου τοιαύτην είναι.

λή. πῶς Αυμον ἀμείζον;

ΕΙ δε θυμον αμείζον, ώς τε κλ έκ τέτε πυρέτειν τον θυμέμενον, λέοθα γράφεσιν, έκςοίζοντα τες ίδιες σκύμνες κλ λέοθα μεν, δια τον θυμόν τες σκύμνες δε έκςοίζομένες, έπειδη τα όςα των σκύμνων κοπίδμενα, πῦρ ἐκδάλλει.

λĐ.

dilum: si lente, Scorpium, ob ejus dissicilem tardumque motum,

36. Quid mustelam?

VBi mulierem quæ viri præstat opera, volunt exprimere, mustelam pingunt: quod hæc maris pudendum habeat velut ossiculum.

37. Quid porcum?

Volentes perniciosum & pestiferum hominem monstrare, porcum pingunt: quod ejusmodi sit porci natura.

38. Quomodo immodicam iram?

Vod si immoderatam iracundiam, ex qua qui ea est commotus, sebrim contraxerit, Leonem pingunt proprios catulos cauda slagellantem. Leonem quidem, ob iracundiam; catulos vero cauda cæsos, quod catulorum ossa, si inter se collidantur, ignem emittunt.

N 2

λθ. πως γέζονλα μεσικόν;

Γέςον α μεσικόν βελόμενοι σημήναι, κύκνον ζωγςαφεσιν. ΕτΟ γας ηδύτατον μέλΟ άδει γηςάσκων.

μ΄. πῶς ἀνδεα δηλέσι συγΓινόμενον τῆ έαυτε γυναικί;

ΑΝδρα συγΓινόμενον τη γυναικὶ αύτε κατὰ μίξιν βελόμενοι σημήναι, δύο κοςώνας γςά- Φεσιν. αὖται γὰρ συμμίγνυνται άλλήλαις, ὡς μίγνυται ἀνθεωπ κατὰ φύσιν.

μά. τί δηλέσι κάνθαρον τυφλον γεάφοντες;

Α Νόξα δε ύπο ήλιακης ακτίνω πυξέξανία κ έντεῦθεν αποθανόνία βελόμενοι σημήναι, κάνθαζον τυφλόν γεάφεσιν. Ετω γάρ ύπο τε ήλίε τυφλέμενω αποθνήσκει.

μβ΄. τί δηλέσιν ήμίονον γεάφοντες; Γχναϊκα δε εεϊραν βελόμενοι σημήναι, ήμίονον γεά-

39. Quomodo senem Musicum?

Senem musicum volentes commonstrare, Cygnum pingunt: quod hic senescens suavissimum edat concentum.

40. Quomodo virum innuunt cum sua ipsius uxore congredientem?

Virum qui cum uxore sua consuetudinem veneream habeat, innuere si velint, geminas cornices pingunt: quod hæ eodem secum invicem modo naturaliter coeant, quo homines.

41. Quid significant cacum scarabaum pingentes?

HOminem qui ex solaribus radiis contracta sebri perierit, notantes; cæcum pingunt Scarabæum, ut qui splendore Solis excœcatus intereat.

42. Quid mulam?

STerilem volentes indicare mulierem, mulam N 3 pin-

γεάφεσιν. αύτη γας δια τέτο ςείεα έςι, δια το μη έχειν την μήτεαν έπ' εύθείας.

μγ΄. πῶς δηλέσι γυναϊκα γεννήσασαν Αήλεα βρέφη;

Τναϊκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη πεώτως, βελόμενοι σημήναι, ταῦξον ἐπὶ τὰ ἀξιτεξον νεύονλα ζωξαφεσιν· εἰ δὲ ἀρρενα, πάλιν ταῦς ον ἐπὶ τὰ δεξιὰ νεύοντα ζωγραφεσιν. ἐκεῖν Φγὰρ ἀπο τῆς ὀχείας καταβαίνων, εἰ μὲν ἐπὶ τὰ ἀξιτερὰ κατέλθοι, θῆλυ γεννᾶται· εἰ δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατέλθοι ἀπὸ τῆς ὀχείας, ἄρρεν τίκτεται.

$\mu \delta$. $\pi \tilde{\omega} s$ δηλέσι σφηκας;

Σφηκας βελόμενοι σημήναι, νεκρον ίππον ζωγεαφέσιν. έκ γάρ τέτε άποθανόντω, πολλοι γίνονται σφηκες.

μέ. πῶς δηλέσι γυναϊκα ἐκτιτζώσκεσαν;

Γ Υναϊκα έκτιτρώσκεσαν βελόμενοι σημήναι, ίππου πατέσαν λύκου ζωγεαφέσιν: ε μόνου γάς

LIBER SECUNDUS.

pingunt. Hæc namque eo sterilis est, quod matricem rectam non habet.

43. Quomodo mulierem, quæ puellos fæmineos pepererit?

Ulierem fæminas primum infantes enixam fignificantes, taurum finistrorsum spectantem pingunt: Mares vero, rursus taurum dextrorsum. Is enim ex congressu discedens, si ad lævam conversus fuerit, genitam esse fæminam indicat, si ad dexteram, marem.

44. Quomodo vespas?

VEspas designantes, cadaver equi pingunt. Ex eo enim multæ procreantur vespæ.

45. Quomodo mulierem abortientem?

A Bortientem mulierem significantes, equam que lupum conculcet, piogunt. Non solum enim

γαρ πατούσα τον λύκον έκτιτρώσκει ή ίππω, αλλα κ το ίχνω έαν πατήση τε λύκε, παραχεημα έκτιβρώσκει.

μς. πως ανθεωπον ιατεεύονλα έαυτον από χεησμέ;

Α Νθρωπον ἀπὸ χερισμε ἰατεεύοντα ἐαυτὸν βελόμενοι σημῆναι, Φάσσαν κεατεσαν Φύλλον δάφνης ζωγεαφεσιν. ἐκείνη γὰρ ὅτε ἀρρωςεῖ, Φύλλον ἐπιλίθησι δάφνης εἰς την νοσσιὰν ἐαυτῆς κρυριαίνει.

μζ. πῶς κώνωπας πολλές;

Κώνωπας πολλές έπιφοιτώντας βελόμενοι ζωγεαφήσαι, σκώληκας γεάφεσιν. έκ τέτων γάρ γεννώνλαι οι κώνωπες.

μή. πῶς ἀνδεα μη ἔχοντα χολήν, ἀλλ' ἀΦ' ἐτέρε δεχόμενον;

ΑΝόρα μη έχοντα χολήν αὐτοφυῶς, ἀλλ' ἀφ' ἐτέςε δεχόμενον γςάφοντες, πεςισεςὰν ζω-

enim si lupum calcarit, abortum facit equa, sed & si lupi calcarit vestigium, abortit protinus.

46. Quomodo hominem, qui sese responso ab oraculo accepto sanarit?

HOminem, qui se ipse ex oraculo, pristinæ sanitati restituerit, volentes innuere, palumbum pingunt lauri solium tenentem. Hic enim ubi morbo laborat, lauri solium in nidum suum inserens, convalescit.

47. Quomodo culicum copiam?

Excrescentem & adventantem culicum copiam exprimere cupientes, vermes pingunt. Siquidem ex his gignuntur culices.

48. Quomodo hominem, qui cum ex se biliosus non sit, ab altero tamen bile commoveatur?

HOminem qui suapte natura bile careat, sed eam ab altero suscipiat, notantes; columbam
O
pin-

ζωγεαφεσιν, ἔχεσαν τὰ ἐπίσθια ὀεβά. ἐν ἐκεί-

μθ΄. πῶς ἀνθεωπον ἀσφαλῶς οἰκενία πόλιν;

ΑΝθεωπον ἀσφαλῶς οἰκᾶνῖα πόλιν σημῆναι βελόμενοι, ἀείον λίθον βαςάζονῖα ζωγεαφᾶσιν. ἐκεῖν۞ γὰς ἀπο θαλάσσης, ἢ ἀπο τῆς γῆς λίθον ἐπαίςει, ἢ τίθησιν εἰς τὴν ἰδίαν νοσσιὰν, διὰ τὸ ἀσφαλῶς μένειν.

ν΄. πῶς ἀνθεωπον ἀσθενῶς ἔχονλα, ὰ ὑΦ΄ ἐτές καλαδιωκόμενον;

ΑΝθεωπον ασθενώς έχονλα, η καλαδιωκόμενον ύπο ίσχυς δλέρε βελόμενοι σημήναι, ωτίδα η ίππον ζωγεαφέσιν. αύτη γας ίπλαλαι, όταν ίδη ίππον.

να΄. πῶς ἀνθρωπον δηλώσι πεοσφεύγονλα τῷ ἰδίω πάτεωνι η μη βοηθέμενον;

ΑΝΑςωπου προσφεύγονλα τῷ ἰδίψ πάτρωνι, η μπ. βο-

LIBER SECUNDUS. 107
pingunt dorso erecto: illic enim bilem habet.

49. Quomodo honsinem, qui tuto urbem incolat?

UT hominem significent, qui tuto urbem habitat, aquilam pingunt, quæ lapidem gestet. Hæc enim e mari vel terra sublatum lapidem in suum infert nidum, quo tutior sit ac sirmior.

50. Quomodo inferiorem debilioremque hominem, quem alius persequatur?

DEbiliorem hominem, quem validior ac potentior insecteur, volentes designare, otidem & equum pingunt. Hac enim equo conspecto protinus avolat.

51. Quomodo eum, qui ad proprium patronum confugiens, nullum tamen ab eo sentit auxilium?

HOminem qui ad proprium patronum confugiar,

βοηθέμενον, θέλονθες δηλώσαι, ερεθόν η γλαῦκα ζωγεαφέσιν. Ετο γαρ θης ευόμενο, πεός την γλαῦκα τρέχει, η πεός αὐτη ών πιέζελαι.

νβ΄. πῶς ἀνθεωπον δηλέσιν ἀσθενῆ κὸ προπετευόμενον;

ΑΝθρωπον ἀσθενῆ κὰ πεοπετευόμενον βελόμενοι σημῆναι, νυκλεείδα ζωίζαφεσιν. ἐκείνη γὰς μη ἐχεσα πλερὰ ίπλαλαι.

νγ΄. πῶς γυναῖκα Αηλάζεσαν, η καλῶς ἀναλεέφεσαν;

Τ Υναϊκα Απλάζεσαν, κ καλώς ανατρέφεσαν βελόμενοι ζωγραφησαι, νυκλεςίδα πάλιν έχεσαν όδόνλας κ μας ες ζωγςαφεσιν. αύτη γαρ μόνη των άλλων πληνών, όδόνλας και μας ους έχει.

νδ. πως ανθρωπον κηλέμενον όςχήσει;

Α Νθεωπον δι' όεχήσεως η αύλητικής κηλέμενον βελόμενοι σημήναι, τευγόνα ζωγεαφέσιν. αύτη γας ύπο αύλε η όρχήσεως αλίσκε αι.

VE.

nec ejus sublevetur auxilio, monstrare cupientes, passerem & noctuam pingunt. Hic enim dum aucupum venatione petitur, ad noctuam accurrit, a qua mox opprimitur.

52. Quomodo hominem, qui cum viribus non valeat, temere tamen aliquid suscipit, ac audacius gerit?

Imbecillum hominem, lascivientem tamen, & audacius aliquid molientem, cum monstrare voluerint, vespertilionem pingunt. Hæc enim etsi alas non habeat, volare tamen conatur.

53. Quomodo lactantem mulierem, optimeque nutrientem?

Mulierem lactantem ac bene nutrientem ubi pictura exprimere volebant, vespertilionem rursus pingebant. Sola enim inter omnes volucres, hæc dentes ac mammas habet.

54. Quomodo hominem, qui tripudio capiatur ac demulceatur?

HOminem saltatione tibiarumque cantu gaudentem notantes, turturem pingunt. Hæc siquidem tibia ac saltatione capitur.

O 3

55.

νεί. πῶς ἀνθεωπον μυτικόν;

Α Νθεωπον δε μυτικόν, κ τελετήν βελόμενοι σημῆναι, τέτλιγα ζωγεαφεσιν. Ετθ γὰς διὰ τε τόμαθ ε λαλεί, άλλα διὰ τῆς ἡάχεως Φθεγγόμενθ, καλὸν μέλθ ἀείδει.

νς. πως βασιλέα ιδιάζονλα, και μη έλεψντα έν τοις πλαίσμασι;

ΒΑσιλέα ἰδιάζονλα, κὰ μιὰ ἐλεῶνλα ἐν τοῖς πλαίσμασι βελόμενοι σημῆναι, ἀετὸν ζωγςαφεσιν. εξτο γὰς ἐν τοῖς ἐςήμοις τόποις ἔχει τὰν νεοσσιὰν,
κὰ ὑψηλότες πάνλων τῶν πελεινῶν ἵπλαλαι.

ιζ. πως αποκαθάς ασιν πολυχεόνιον;

Α Ποκαλάσασιν δε πολυχεόνιον βελόμενοι σημήναι, Φοίνικα το όξυεον ζωγξαφεσιν. έκεῖν φ
γὰς ότε γεννᾶται, ἀποκαλάσασις γίνελαι πεαγμάτων. γεννᾶται δε τοι έτω τρόπω. όταν μέλλη τελευτᾶν ὁ Φοῖνιξ, ἡήσσει ἐαυλον ἐπὶ τὴν γῆν, κὸ όπην ἐκ
τε ἡή ματ καμβάνει, κὸ ἐκ τε ἰχῶς τε καταρ-

55. Quomodo sacris initiatum hominem?

R Ebus sacris ceremoniisque addictum significantes, cicadam pingunt. Hæc enim non ore, sed dorso resonans, pulcherrimum edit dulcissimumque concentum.

56. Quomodo seorsum agentem regem, nec subditorum lapsibus veniam dantem?

R Egem qui solitudine gaudeat, quique errata non condonet, si velint significare, aquilam pingunt. Hæc enim desertis in locis nidum sibi construit, sublimiusque cæteris volatilibus volat.

57. Quomodo diuturnam rerum instaurationem?

INstaurationem autem diuturnam, & quæ post multa siat secula, volentes indicare, Phænicem avem pingunt. Hic enim dum nascitur, rerum vicissitudo sit & innovatio. Gignitur autem hunc in modum: jamjam moriturus Phænix in terram sese summo impetu projicit, unde & vulnus accipit. Ex sanie

112

ταρρέον Ο δια της όπης άλλο γεννάται ετός τε άμα τῷ περοφυησαι, σὺν τῷ παθρὶ πορεύε αι εἰς την Ηλίε Πόλιν την ἐν Αἰγύπλο, κὰ παραγενόμεν ἐκεῖ, άμα τῆ ἡλίε ἀναλολῆ, ἐκεῖσε τελευτά κὰ μελὰ τὸν θάναλον τὰ παλρὸς, ὁ νεοσσὸς πάλιν ἐπὶ την ἰδίαν πατρίδα ἀπεισιν οἱ δὲ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπλε τῆτον τὸν ἀποθανόνλα Φοίνικα θάπλεσι.

νή. πῶς Φιλοπάτοςα;

ΦΙλοπάτοςα βελόμενοι σημήναι ἀνθεωπον, πελαεγον ζωγεαφεσιν. ὑπὸ γὰς τῶν γεννησάνων ἐκτςαφεὶς, ἐχωςίζεται τῶν ἰδίων πατέςων, ἀλλὰ παςαμένει αὐτοῖς ἀχρις ἐσχάτε γήρως, θεραπείαν αὐτοῖς ἀπονέμων.

νθ'. πῶς γυναῖκα μισέσαν τὸν έαυτῆς ἀνδρα;

Γ Υναϊκα μισέσαν τον ίδιον άνδεα, κὶ ἐπιδελεύεσαν άυτῷ εἰς Αάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύεσαν αὐτον, βελόμενοι σημῆναι ἔχιν ζωγεαΦέσιν. αὕτη γὰς ὅταν συγγίνη αι τῷ ἄρρενι, σόμα
σό-

sanie vero vulneris desluente, alius gignitur, qui simul ac pennæ ei natæ sunt, cum patre Heliopolim, quæ in Aegypto est, proficiscitur: quo cum pervenerit, pater illic, simul ac Sol ortus est, moritur: post cujus mortem pullus in propriam redit patriam. At Phænicem hunc desunctum Ægyptii sacerdotes sepulturæ mandant.

58. Quomodo patris amantem?

Patris studiosum hominem innuentes, ciconiam pingunt. Hæc enim a parentibus enutrita, nunquam ab ipsis sejungitur, sed ad extremum usque senium una permanet, pietatem ipsis observantiamque rependens.

59. Quomodo uxorem, qua virum suum odio habeat?

Ulierem quæ virum odio prosequens, ejus vitæ insidietur, solumque ei in coitu blandiatur, designare volentes, viperam pingunt. Hæc enim cum mare congrediens, os ori inserit,

τόματι έμβαλέσα, η μελά το άποζευχθηναι, άποδακοῦσα την κεφαλην τοῦ ἀρρεν αναιρεί.

ξ΄. πῶς τέχνα δηλέσιν ἐπιβελεύονλα ταῖς μητςάσιν;

ΤΕχνα επιδελεύοντα ταῖς μητςάσι σημῆναι βελόμενοι, ἔχιοναν ζωΓραφεσιν. αὕτη γαρ εν τῆ - - ε τίχτεται, ἀλλ' ἐκδιδςώσκεσα την γας έρα τῆς μητςὸς ἐκποςεύεται.

ξά. πῶς ἀνθεωπον δηλέσιν ὑπὸ κατηγορίας λοιδοεηθέντα κὰ ἀσθενήσαντα;

Α Νθεωπον δε ύπο κατηγορίας λοιδοςηθέντα κ νοσήσανλα ένλευθεν βελόμενοι σημήναι, βασιλίσκον ζωγςαφέσιν. έκειν γας τες πλησιάζονλας τῷ ἐαυτέ φυσήμαλι φονεύει.

ξβ΄. πῶς ἀνθεωπον ὑπὸ πυξὸς καιόμενον;

ΑΝθεωπον ύπο πυεός καιόμενον βελόμενοι σημῆναι, σαλαμάνδεαν ζωγεαφέσιν, αύτη γας έκαθέςα τη κεφαλή ἀναιρεί.

LIBER SECUNDUS.

115

& a coitu discedens, marem morso capite interimit.

60. Quomodo liberos matribus insidiantes?

L lberos matri infidiantes ut demonstrent, viperam pingunt. Nam hæc non juxta cæterorum animantium naturam in lucem editur, sed exeso diruptoque matris prodit utero.

61. Quomodo hominem, qui ab accusatore convitiis affectus, morbum inde contraxerit.

HOminem, qui ex accusatione convitiis affectus, in ægritudinem inciderit, significare cupientes, basiliscum pingunt. Hic enim propius accedentes assau suo perimit.

61. Quomodo hominem, qui igne uratur?

HOminem qui igne comburatur dum significant, Salamandram pingunt. Hæc enim utroque capite interimit.

63.

ξγ'. πῶς ἀνθρωπον τυΦλόν;

ΑΝθεωπον τυφλον βελόμενοι σημήναι, άσπάλακα ζωγεαφέσιν. έκεῖν γας όφθαλμές έκ έχει, έτε όξα.

ξδ'. πως ανθεωπον απεόιτον;

Α Νθεωπον απεόιτον βελόμενοι σημήναι, μύεμηκα κ πλεεα νυκλεείδο ζωίξαφεσιν · διότι τιθεμένων των πλεεων είς την νεοσσιαν των μυρμήκων, κ περέεχελαι αυτών τίς.

ξέ. πῶς ἀνθρωπον διὰ τῆς οἰκείας έξωλείας βλαπδόμενον;

Α Νθεωπον διὰ τῆς ἰδίας ἐξωλείας βλαπδόμενον σημῆναι βελόμενοι, κάτοξα ζωγεαφέσιν. ἐκεῖν۞ γὰς καθαδιωκόμεν۞, εἰς τὴν ἄγςαν τὰς ἰδίες διδύμες ἀποσπῶν ῥίπλει.

ξς. πως ανθεωπον κληςονομηθένλα υπό μεμισημένε τέκνε;

ΑΝθεωπον κληρονομηθένδα ύπό μεμισημένε τέχ-

63. Quomodo cacum hominem?

Oecum significantes, talpam pingunt, qui neque oculos habet, neque omnino videt.

64. Quomodo hominem, qui domi sese continet?

HOminem qui domo non exeat significantes, formicam simulque pennas vespertilionis pingunt. Huius enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex ipsis egreditur.

65. Quomodo hominem, qui sibi ipsi damni ac perniciei autor sit.

Eum qui proprio & a se illato damno lædatur, volentes signare, castorem pingunt. Hic enim cum se venatione peti videt, proprios testes evulsos in prædam objicit.

66. Quomodo hominem, qui sibi inviso filio hæreditatem reliquerit?

HOminem, cujus bonis invisus filius successerit,
P 3 in-

νου βουλόμενοι σημήναι, πίθηκον έχοντα οπίσω έτερον μικρον πίθηκον ζωγραφεσιν. έκεῖν γαρ γεννα δύο πιθήκες κη τον μεν ένα αυτών φιλει λίαν, τον δε έτερον μισει. όν δε φιλει, έμπροσθεν βασάζων, φονεύει δυ δε μισει, όπισθεν έχει, κη έκεινον έκτρέφει.

ξζ. πῶς ἀνθεωπον τὰ ἰδια ἐλατθώματα κρύπθονλα;

Α Νθεωπον τὰ ἰδια ἐλατθώματα κευπθοντα βελόμενοι σημῆναι, πίθηκον ἐξενθα ζωγραφεσιν.
ἔτΟ γὰς ἐςῶν, κευπθει τὸν ἰδιον ἔξον.

ξή. πῶς τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκκονία;

Τ Ινα δε κατα το μάλλον ακέοντα θέλοντες σημηναι, αίγα ζωγεαφέσιν. αύτη γαε αναπνεί δια των ρωθώνων, κ των ώτων.

ξθ. πως ας αδον;

 $\mathbf{T}$ Ινα δε άσαθον η μη μενόνθα έν ταύτ $\mathbf{\tilde{\varphi}}$, άλλ' ότε μεν

innuentes, simium pingunt, retroque parvum alterum. Is enim cum geminos pariat, ex his alterum supra modum diligit, alterum odit. Quem autem diligit, ante se assidue gestans, suffocat. At quem odit, retro habet, ac deinceps educat.

67. Quomodo hominem lapsus suos tegentem?

Vum notare eum volunt, qui delicta aut errata fua occultet, simium mejentem pingunt. Hic enim mejens urinam occulit.

68. Quomodo eum, qui auditu magis valeat?

E'um qui acutius audiat volentes innuere, capram pingunt, quæ & naribus, & auribus respirat atque audit.

69. Quomodo instabilem?

INstabilem quempiam, neque in eodem persi-

Digitized by Google

μεν ισχυρόν, ότε δε άσθενη, βουλόμενοι σημηναι, ὕαιναν ζωγραφέσιν. αύτη γας ότε μεν άβρην γίνεται, ότε δε θήλεια.

ό. πῶς ἀνθεωπον ὑπὸ ἐλατίόνων ἡττώμενον;

Α Νθεωπον δε ήτλωμενον ύπο των έλατλόνων βελόμενοι σημηναι, δύο δέςμαλα ζωγεαφεσιν, ων
το μεν, ύαίνης έςὶ, το δε άλλο, παςδαλέως. έαν
γαρ όμε τεθη τα δύο ταῦτα δέςμαλα, το μεν τῆς
παςδαλέως ἀποβάλλει τὰς τρίχας, τὸ δε άλλο, ε.

οα΄. πῶς ἀνθεωπον τε ἰδίε έχθεε πεειγενόμενον;

ΑΝθρωπον τε ίδιε έχθε περιγενόμενον δηλεντες, ύαιναν έπὶ τα δεξια ςρεφόμενην ζωγεα-Φεσιν έαν δε νικώμενον, ανάπαλιν έπὶ τα άξις ερα σρεφομένην ζωΓραφεσιν. αύτη γας διωκομένη, έαν έπὶ τα δεξια ςραφη, αναιξεῖ τον διώκονδα έαν δε έπὶ τα άξις εξα, αναιξεῖται ύπο τε διώκονδω.

٥٤'٠

sterim statu, sed interim robustum & audacem, interim vero imbecillum ac timidum volentes designare, hyænam pingunt. Hæe enim nonnunquam mas est, nonnunquam sæmina.

70. Quomodo eum, qui ab inferioribus victus sit?

Eum qui inferiori & invalidiori cesserit, cum innuere volunt, geminas pelles pingunt, hyznæ unam, alteram pardi. Hæ enim si simul jungantur, pardi quidem pellis pilos abjicit, altera non item.

71. Quomodo hominem inimico superiorem?

Eum qui inimico superior evaserit, monstrantes, hyænam ad dextram versam pingunt: rursus eandem sinistrorsum, victum docentes. Hæc enim cum ab adversario invaditur, si ad dextram destexerit, persequentem interimit: si ad sinistram, ab eodem perimitur.

72.

οβ΄. πῶς ἀνθεωπον παρελθόνλα τὰς ἐπενεχθείσας ἀυλῷ συμφοςὰς ἀφόδως;

ΑΝθρωπον παςελθόνλα τὰς ἐπενεχθείσας ἀυτῷ συμφορὰς ἀφόδως ἀχςι θανάτε, βελόμενοι δηλῶσαι, δέρμα ὑαίνης ζωγςαφεσιν. ἐὰν γάς τις τὸ δέςματετο πεςιδάλληλαι, ἢ παςέλθη διά τινων ἐχθςῶν, ἐ μὴ ἀδικηθήσελαι ὑπό τινω, ἀλλὰ παρέςχελαι ἀφόδως.

ογ'. πῶς ἀνθεωπον διανθένλα τοῖς ἰδίοις έχθεοῖς;

Α Νθεωπον διανθένλα ύπο των ιδίων έχθεων, κ μελά ζημίας μικράς απαλλαγένλα, βελόμενοι σημήναι, λύκον ζωγεαφέσιν, απολέσανλα το άκρον της έξας. Έτω γας μέλλων θηςεύεσθαι, άποδάλλει τας τείχας, κ το άκρον της έξας.

οδ. πῶς ἀνθεωπον Φοβείμενον τὰ ἐπισυμβαίνον]α ἀυτῷ ἐκ τε ἀΦανες;

ΑΝθεωπον φοβέμενον τα έπισυμβαίνονθα έαυτῷ έχ

72. Quomodo eum, qui intrepide oblatas sibi pertulerit calamitates?

Eum qui adextremum usque vitz spiritum omnes, in quas incidit calamitates, zquo & constanti superarit ac passus sit animo, si velint monstrare, pellem pingunt hyznz. Hac enim succinctus quis, etsi per medios hostes feratur, intrepidus indemnisque przteribit.

73. Quomodo hominem ab hostibus oppressum?

Circumventum oppressumque ab hostibus, & qui minimo sese a discrimine & damno exemerit, indicare volentes, lupum pingunt amissa extrema cauda. Hic enim a venatoribus indagandus, pilos extremamque caudam resecat.

74. Quomodo, hominem ea timentem, qua fibi ex improviso, occultaque quadam ratione contingunt?

EUm qui discrimina timeat sibi ex insperato

έκ τοῦ ἀφανοῦς, βουλόμενοι σημῆναι, λύκον καὶ λίθον ζωγραφεσιν. ἔτω γὰρ, ἐτε σίδηςον, ἔτε ράβδον Φοβεῖται, ἀλλὰ μόνον λίθον ἀμέλει ἐάν τις προσρίψη τέτω λίθον, ευρίσκει αὐτὸν πλοέμενον. κ) ὅπε ἀν πληγῆ τῷ λίθω ὁ λύκω, σκώληκας ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρει.

οέ. πῶς ἀνθεωπον ἐπὶ θυμῷ σωφεονισθέντα ὑπὸ πυρὸς;

Α Νθεωπον ύπο πυςος σωφρονισθένλα, η έπι θυμῶ, θέλονλες δηλῶσαι, λέονλας η δαδας ζωγεαφεσιν. ε΄δεν γάς άλλο φοβεῖται ὁ λέων, ώς
τὰς ἀνημμένας δαδας, η ὑπ' ε΄δενὸς δαμάζελαι,
ώς ὑπὸ τετων.

ος'. πῶς ἀνθεωπον πυρέτθονθα κὴ ὑΦ' έαυτε θεραπευθένθα;

ΑΝθεωπον πυεέτλονλα κὰ ὑΦ' ἐαυλε θεραπευθέντα βελόμενοι δηλώσαι, λέονλα ζωγεαφεσι πίθηκον τεώγονλα. ἐκεῖν γὰς ἐαν πυρέξη, φαγών πίθηκον ὑγιαίνει.

٥ζ.

LIBER SECUNDUS.

occultoque objecta, dum monstrare voluerint, lupum ac lapidem pingunt. Hic enim neque sibi a ferro neque a virga, sed a lapide duntaxat timet. Nimirum si quis in eum lapidem conjecerit, derepente consternatum deprehendet: & ubicunque lapis ei vulnus inslixerit, ibi succrescere solent pullulareque vermes.

75. Quomodo hominem ob iracundiam igne castigatum?

HOminem igne castigatum, idque ob furorem, volentes monstrare, Leones & faces pingunt. Nihil enim æque timet Leo, atque accensas faces, nullaque magis re domatur, quam his.

76. Quomodo febricitantem hominem, qui sibi ipse medeatur?

Eum qui febri laborans se ipse curet, monstrantes, Leonem pingunt, qui simiam voret. Hic enim febre correptus, si simiam vorarit, protinus convalescit.

Q 3

77•

οζ. πῶς ἀνθεωπον ὕεεεον σωφρονισθένλα ἀπὸ τῆς πεώην έξωλείας;

ΑΝθεωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πεω΄ ην ὕς ερον σω-Φεονισθένλα βελόμενοι δηλώσαι, ταῦ ερν ζωγεαφεσιν περιδεδεμένον ἀγειοσυκέα. ἔτ۞ γὰς ὅταν ὀξγα, δεσμεῖται ἀγειοσυκῆ κὰ ἡμεςεται.

οή. $\pi \tilde{\omega}$ ς ἀνθεωπον σωφεοσύνην ἔχονία. ευμελά 6×10^{10} ς

Α Νθεωπον σωφεροτύνην έχονλα εὐμελάδληλον, κὰ μη ταθηράν, βελόμενοι σημήναι, ταῦξον ζωγεαφοῦσι, πεςιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ. τοῦτον γὰρ ἐὰν δήσης τῷ δεξιῷ γόνυϊ, καςποδέσμιον παρακολεθείλα εὐςήσεις. ἀεὶ δὲ ὁ ταῦρ۞ εἰς σωφεροτύνην παςαλαμβάνελαι, διότι ἐδέ ποτε τοῦ θήλε۞ ἐπιβαίνει μετὰ την σύλληψιν.

οθ΄. πῶς ἀνθεωπον προδάτων η αἰγῶν Φθορόοικον;

 $\mathbf{A}$ Νθεωπον προδάτων η αίγων φθοεόοικον βελόμε-

77. Quomodo hominem prioribus damnis & calamitatibus admonitum ac emendatum?

Eum qui ex iis, in quas paulo ante inciderit, calamitatibus postea modestior evaserit, si innuere velint, taurum pingunt caprifico revinctum. Hic enim si serociat, caprifico ligatus mansuescit.

78. Quomodo hominem necdum certa stabilique temperantia præditum?

Dubiæ parumque stabilis temperantiæ hominem volentes ostendere, taurum pingunt, dextro genu alligatum. Hunc enim si dextro genu vinxeris, juncturam pedis consequi deprehendes. Porro taurus semper in temperantiæ exemplum & indicium assumitur, propterea quod nunquam post conceptum seminam init.

79. Quomodo domesticum ovium & caprarum mactatorem?

Eum qui mactandis ovibus & capris domum ex-

μενοι σημήναι, αὐτὰ τὰ ζῶα γεάφεσι τεώγοντα κόνυζαν. ταῦτα γὰς Φαγόνλα κόνυζαν, ἀποθνήσκει, δίψη καλασχεθένλα.

π΄. πῶς ἀνθρωπον τεωγονία δηλέσιν;

ΑΝθεωπον τεώγονλα βελόμενοι σημήναι, κεοκόδειλον ζωγεαφέσιν, έχονλα το σόμα ανεωίμένον. έτω γας ---

πα΄. πως άςπαγα ἀνθεωπον η ἀνενές Γητον σημαίνεσιν;

Α Ρπαγα ἀνθεωπον κὰ ἀνενέεγηθον βελόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον ἔχονθα ἴβεως πθερὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζωγεαφεσι. τέτε γὰς ἐὰν ἴβεως πθερῷ θιγῆς, ἀκίνητον αὐτὸν εύξήσεις.

πβ΄. πῶς γυναῖκα γεννήσασαν ἀπαξ;

ΓΥναϊκα γεννήσασαν άπαξ βουλόμενοι σημήναι, λέαιναν ζωγραφούσιν. αύτη γας δίς ου κυίσκει.

 $\pi\gamma'$.

LIBER SECUNDUS.

haurit & perdit, volentes significare, ipsa pingunt animantia conyza vescentia. Hanc enim herbam ubi pasta suerint, siti detenta pereunt.

80. Quomodo hominem edentem innuunt?

VEscentem hominem fignificantes, pingunt Crocodilum ore aperto. Hic enim ----

81. Quomodo rapacem & inertem?

R Apacem simul & pigrum inertemque hominem significant, Crocodilum pingentes, qui Ibis pennam in capite habeat. Hunc enim si Ibis penna tangas, immotum deprehendes.

81. Quomodo mulierem semel enixam?

S E mel enixam mulierem significant, lexnam pingentes. Hxc enim bis uterum non fert.

R

83.

129

 $\pi\gamma'$. $\pi\tilde{\omega}$ ς ἀνθεωπον γεννηθένλα καλά την άςχην άμος ϕ ον;

Α Νθεωπον αμος Φον γεννηθένλα κατά την άρχην, υσες ον δε μος Φωθένλα βυλόμενοι σημήναι, άς κλον έγκυμον εσαν ζωγς αφέσιν αύτη γας αξιαα συνε τραμμένον κζη πεπηγός τίκτει, ύσες ον δε τοῦτο θαλπόμενον εν τοῖς ίδιοις μης οῖς διάλυπεται, καὶ τη γλώσση λειχόμενον τελειεται.

πο. πῶς ἀνθεωπεν ἰσχυεον, κὰ τῶν συμφεεόνων ὀσφεανλικών;

ΑΝθρωπον ἰσχυρον, η τῶν συμφεςούθων ὀσφεαντικον βελόμενοι σημῆναι, ἐλέφανῖα ζωγςα-Φέσιν, ἔχονθα την πεοβοσκίδα ἐκεῖν γαὶς ταύτῆ ὀσφραίνεθαι, η κρατεῖ τῶν πεοσπιπθόνθων.

πεί. πῶς ἀνθρωπον βασιλέα Φεύγονλα μωςίαν κὰ ἀφιροσύνην;

ΑΝθρωπον βασιλέα Φεύγονία μωςίαν η άφροσού

83 Quomodo hominem primum rudem, informemque editum?

Hominem, qui initio quidem informis natus sit, sed postea formam acceperit, innuunt depicta ursa prægnante. Hæc namque sanguinem primum condensatum & concretum parit: hunc postea propriis sovens semoribus, essormat, linguaque sambens persicit.

84. Quomodo robustum hominem, quæque e re sua sint subolfacientem?

E Um qui simul & viribus & ingenio valeat, ad ea dignoscenda quæ utilia sint, volentes significare, Elephantum pingunt cum sua proboscide. Hac enim odoratur, & incidentia consequitur.

85. Quomodo regem a stultitia imprudentiaque abhorrentem?

R Egena qui omni studio stultitiam fugiat ac impru-

σύνην βυλόμενοι σημήναι, έλέφαντα κ κείον ζωγεαφέσιν. έκεῖν γας θεωςων τον κειον φεύγει.

πς΄. πῶς βασιλέα Φεύγοντα Φλύαςον ἄνθςωπον;

ΒΑσιλέα Φεύγονλα Φλύαρον ἀνθεωπον βελόμενοι σημήναι, έλέφανλα ζωγεαφέσι μελά χοίες. έκει-νω γας ἀκέων φωνής χοίες, Φεύγει.

πζ. πῶς ἀνθρωπον όξυν μεν καλά την κίνησην, ἀσκέπλως δε κζ ἀνοήτως κινέμενον;

ΑΝθρωπον όξυν μεν κατά την κίνησιν, άσκέπθως δε κ άνοήτως κινέμενον βελόμενοι σημήναις, έλαφον κ έχιδναν ζωγραφέσιν. έκείνη γας όρωσα την έχιδναν, φεύγει.

πη'. πῶς ἀνθρωπον πεονοκμενον τῆς ἰδίας τεοφῆς;

Α Νθεωπον πεονοεμενον της ίδιας τεοφης βελόμενοι σημήναι, ελέφανία ζωγεαφέσι καταεύτ-

LIBER SECUNDUS.

prudentiam significant, elephantum & arietem simul pingentes. Ille enim viso ariete sugit.

86. Quomodo regem, qui nugatorem aversetur?

R Egem qui nugacem vitet hominem, elephantum cum porco pingentes. Is enim voce porci audita, aufugit.

87. Quomodo hominem, qui celeriter quidem, sed inconsulto inconsiderateque moveatur?

Eum significantes, qui agilis sit & velox, sed qui tamen absque judicio ac ratione seratur, cervum depingunt, & viperam. Hac siquidena conspecta, temere in sugam vertitur cervus.

88. Quomodo hominem, qui suæ prospiciat sepultura?

T denotent eum, qui de sua solicitus est sepultura, elephantem pingunt, proprios den-R 3.

c .

εύτθοντα τες ίδιες όδόντας. ἐκεῖιΦ γὰς ὅταν ἰδη τες ἰδίες όδόντας πίπθονλας, καταδεάτθεται τέτων, κὸ τέτες ὀεύτθει.

πθ΄. πῶς ἀνθεωπον ζήσανία τέλειον βίου;

Α Νθεωπον ζήσανθα τέλειον βίον θέλοντες δηλώσαι, κοεώνην άποθανεσαν ζωγεαφεσιν. αύτη γὰρ ζῆ έκατὸν ἔτη κατ Αἰδυπτίες. τὸ δὲ ἔτఄΦ΄ καθ Αἰγυπθίες τεσσάρων ένιαυτῶν.

ς'. πῶς ἀνθεωπον ἐν ἐαυτῷ κεύπθοντα κακίαν;

Α Νθεωπον έμφωλεύονλα έαυτῷ κακίαν, κὰ ἀποκεύπτονλα έαυτον, ώσε μη γνωσθήναι τοῖς ἰδίοις, θέλοντες σημήναι, πάρδαλιν ζωγεαφέσιν.
αὕτη γὰς κεύφα τὰ ζῶα θηρεύει, μη συγχωςεστα την ἰδίαν όσμην ἀφιέναι, καλαδιωκτικήν έσαν
τῶν ἀλλων ζώων.

τα΄. πῶς ἀνθρωπον έξαπατώμενον διὰ κολακείας;

 $\mathbf{A}$ Νθεωπον έξαπατώμενον δια κολακείας $\mathbf{\beta}$ ου-

tes desodientem. Hos enim ubi exciderint acceptos, in terram condit.

89. Quomodo hominem, qui plenam justamque atatem vixerit?

Eum qui justam hominis ac legitimam vixerit ætatem, volentes monstrare, cornicem mortuam pingunt. Hæc enim centum juxta Ægyptiorum morem computatis annis vivit. Constat autem Ægyptiacus annus quatuor usitatis & communibus annis.

90. Quomodo hominem, qui suum ip sius scelus ac maleficium tegat?

D'Esignantes hominem, qui scelestum suum ac malignum occultet animum, ne a suis noscatur, pardum pingunt. Hic siquidem clanculum alia persequitur animantia, nec sinit impetum ac pernicitatem innotescere, qua in illis persequendis utitur.

91. Quomodo hominem adulatione deceptum?

Eum qui assentatione captetur, innuentes, cer-

λόμενοι σημήναι, έλαφον μελά αυλητε ανθεώπε ζω-Γραφεσιν. αύτη γας βηςεύεται ακέεσα ήδεα συςίσμαλα αδόντων, ώς κατακηλεϊσθαι ύπο της ήδονης.

5β΄. πῶς πρόγνωσιν εὐκαςπίας οἶνε;

Πρόγνωσιν εὐκαςπίας οίνε βελόμενοι σημῆναι, ἔποπα ζωγςαφεσιν. ἐκεῖν γὰς ἐὰν πςὸ τε καιρε τῶν ἀμπέλων κςάζη, εὐοινίαν σημαίνει.

ςγ΄. πῶς ἀνθρωπον ὑπὸ ςαφυλης βλαβένλα;

ΑΝθρωπον ύπο ςαφυλής βλαβένλα, κὶ έαυτον θεραπεύονλα, βελόμενοι σημήναι, ἔποπα ζωίζαφεσι, κὶ ἀδίαντον την βοτάνην. ἔτ۞ γὰρ βλαβεὶς ὑπὸ ςαφυλής, ἀδίανλον ἀποτιθέμεν۞ εἰς τὸ
έαυτες σόμα, πεςιοδεύεται,

5δ'. πῶς ἀνθεωπον ἐαυλον Φυλάτλοντα ἀπο ἐπιβελῆς ἐχθεῶν;

ΑΝθρωπον ἀπὸ ἐπιδελῆς ἐχθεῶν ἑαυτον Φυλάττονλα βελόμενοι σημῆναι, γέςανον γεηγορεvum cum tibicine pingunt. Hic enim dum suavissimum audiens canentium modulatum, ingenti velut demulcetur voluptate, sic facile in venatorum manus incidit.

92. Quomodo prasagium copiosa vindemia?

PRæsagium copiæ vini significantes, upupam pingunt: Quæ si ante vitium tempus cecinerit, insignem vini bonitatem simul ac copiam prænunciat.

93. Quomodo hominem, cui uva usus nocuerit?

Væ esu offensum & sese curantem notantes, upupam pingunt, & Adiantum herbam. Hæc enim si uva comesta læsa suerit, Adiantum ori inserens, certo decurso spacio pristinam recipit valetudinem.

54. Quomodo hominem sibi ab hostium inimicorumve insidiis caventem?

S lbi ab adversariorum insidiis caventem cum volunt significare, gruem vigilantem pingunt. S Hæ

εμεαν ζωίςαφεσιν. αύται γας εχύλας Φυλάσσεσι γρηγοςεσαι κατ' όςδινον εν πάση τη νυκλί.

sέ. πῶς παιδεςαςίαν;

ΠΑιδεςασίαν βελόμενοι σημήναι, δύο πέρδικας ζωγςαφέσιν. έκεῖνοι γας έπαν χηρεύσωσιν, έαθοῖς ἀποκέχςηνται.

ss. πως γέςονλα ύπο λιμε αποθανόνλα;

Τερούλα ὑπὸ λιμᾶ ἀποθανόνλα θέλονλες δηλῶσαι, αἐθὸν ἀποκεκαμμένον ἔχούλα τὸ ῥάμφω ζω-γραφᾶσιν. ἐκεῖνω γὰς γηςάσκων, ἀποκάμπλεται τὸ ῥάμφω ἀὐλᾶ, ἢ λιμῷ ἀποθνήσκει.

ςζ. πως ανθρωπον αξί εν κινήσει κς θυμώ διάγονλα;

ΑΝθρωπον αξί έν κινήσει καὶ θυμῷ διάγοντα, κὸ μήτε έν τῷ τρέφεσθαι ήσυχάζονλα βελόμενει σημήναι, κορώνης νεοσσες ζωγραφεσιν. αὕτη γὰρ ἱπλαμένη τρέφει τῶς νεοσσες.

5n'.

LIBER SECUNDUS.

139

Hæ enim hoc se ipsas præsidio custodiunt, tota nocte per vices excubias agentes.

95. Quomodo obsecenum puerorum amorem?

PÆdicationem designantes, geminas perdices pingunt: Quæ cum viduæ sunt, se invicem abutuntur.

96. Quomodo senem fame enectum?

SEnem qui fame perierit, volentes monstrare, aquilam pingunt adunco rostro. Huic enim senescenti aduncum sit rostrum, itaque inedia perit.

97. Qnomodo bominem in perpetuo motu atque animi agitatione degentem?

Eum qui in continuo motu & animi intentione usque adeo versetur, ut ne vescens quidem quiescat, significantes, cornicis pullos pingunt. Hæc enim etiam volans pullos pascit.

98.

sή. πως ανθρωπον είδοτα τα μεθέωςα;

ΑΝθρωπον εἰδότα τὰ μεθέωςα θέλονθες σημῆναι, γέςανον ἱπθάμενον ζωγςαφεσιν. ἐκεῖν Φ
γὰς ὑψηλῶς πάνυ ἵπταται, ἵνα θεάσηται τὰ νέφη, μη ἀρα χειμάζη, ἵνα ἐν ἡσυχία διαμένη.

5θ'. πῶς ἀνθεωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἰδια
τέχνα δι ἀποείαν;

ΑΝθεωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἰδια τέκνα δι ἀποςίαν βελόμενοι σημῆναι, ἱέρακα ἐγκύμονα
ζωγςαφεσιν. ἐκεῖν۞ γὰς τίκλων τςία ωὰ, τὸ ἐν
μόνον ἐπιλέγελαι κὰ τςέφει, τὰ δὲ ἀλλα δύο κλᾶ.
τετο δὲ ποιεῖ, διὰ τὸ κατ ἐκεῖνον τὸν χςόνον τοὺς
ὄνυχας ἀπολλύειν, κὰ ἐνλεῦθεν μὰ δύνασθαι τὰ τςία
βςέφη τςέφειν.

έ. πῶς ἀνθεωπον οκνείθα τὴν διὰ τῶν πο-

Α Νθρωπον όκνεν α την δια των ποδων κίνησιν ποιείσθαι βελόμενοι σημήναι, κάμηλον γεάφεσιν. Εκείνη γαρ μόνη των άλλων ζώων τον μηςον κάμπ ει,

98. Quomodo hominem sublimium rerum peritum?

S'Ideralis scientiæ gnarum cum significant, gruem volantem pingunt. Illa enim alte admodum volat, ut nubes e proximo conspiciat, neque tempestate agitetur, atque ita altam agat quietem.

99. Quomodo hominem proprios a se dimittentem liberos ob paupertatem?

HOminem qui inopia pressus, liberos valere jusferit, notantes, accipitrem prægnantem pingunt. Is enim cum tria ova pariat, unicum quod nutriat seligit, reliquis duobus fractis: Hoc autem facit, quod per id tempus ungues amittat, ideoque tres pullos simul educare non possit.

100. Quomodo hominem movendis pedibus cunctabundum ac lentum?

HOminem pedum motu tardum & segnem volentes monstrare, camelum pingunt. Hic enim solus ex omnibus animantibus crus inter eundum inslectit, unde & appellationem nactus est: S 3 cum

κάμπθει, διὸ κὰ κάμηλΟ λέγεται.

εα΄. πως ανθεωπον αναιδή κ καθα την όξυν;

ΑΝ Τεωπον άναιδη, κ καλά την όξασιν όξυν θέ
λοντες δηλώσαι, βάτραχον γεάφεσιν. ἕτ Θ:
γὰς αἷμα ἐκ ἔχει, εἰ μη ἐν μόνοις τοῖς όφθαλμοῖς.
τες δὲ ἐκεῖ αἷμα ἔχονλας, ἀναιδεῖς καλεσιν, διὸ
κ) ὁ Ποιητής. Οἰνοβας ές, κυνὸς ὁμματ ἔχων, κςαδίην δ ἐλάφοιο.

εβ΄. πῶς ἀνθρωπον μη δυνηθένλα κινεῖσθαι;

ΑΝθεωπον πολύν χρόνον μη δυνηθέντα κινεῖσθαι, ύς εξον δε κινηθέντα τοῖς ποσὶ, βελόμενοι σημῆναι, βάτςαχον ἔχοντα τὰς ὁπισθίες πόδας ζωγεαφεσιν. ἐκεῖν γὰς γεννᾶται ἀπες, ὕς εξον δε αὐξανόμεν , πεοσλαμβάνει τὰς ὁπισθίες πρότερον.

εγ΄. πῶς ἀνθρωπον πάντων έχθεον;

ΑΝθεωπον πάντων έχθεον η άπεσχοινισμένον θέλόνcum Græce κάμηλο quasi κάμης a crurum inflexione dictus videatur.

101. Quomodo impudentem hominem, acutique ac celeris visus?

HOminem inverecundum & visu celerem designantes, ranam pingunt. Hæc enim non alibi sanguinem habet quam in oculis. Porro, qui illos sanguine respersos habent, impudentes dicunt. Vnde & Poeta: Ebrie, luminibus canis, effrons, pectore cervi.

102. Quomodo hominem, qui sese movere nequeat?

HOminem qui cum diu sese movere non potuerit, postea tandem pedibus moveatur, demonstrantes, ranam pingunt, posteriores pedes habentem. Hæc enim primum sine pedibus nascitur, sed postea dum augetur, pedes assumit posteriores.

103. Quomodo omnibus inimicum atque invisum hominem?

Omnibus infestum, & qui cæterorum consor-

λονθες σημήναι, έγχελυν ζωγςαφέσιν. αύτη γάς έδενὶ τῶν ἰχθύων συνευρίσκελαι.

> εδ. πῶς ἀνθεωπον σώζονλα πολλες έν θάλασση;

Α Νθεωπον σώζονλα πολλες εν θαλάσση θέλοντες σημήναι, νάεχην τον ιχθύν ζωγεαφεσιν. αύτη γὰς όταν ίδη τες πολλες τῶν ιχθύων με δυναμένες χολυμβάν, συλλαμβάνει πεὸς ἐαυτὴν κὸ σώζει.

εέ. πῶς ἀνθεωπον, τὰ χεήσιμα ἢ τὰ ἀχρηςα κακῶς ἀνηλωκότα;

ΑΝθεωπον τὰ χεήσιμα κὰ τὰ ἀχεηςα κακῶς ανηλωκότα βελόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζωγεαφεσιν. ἐκεῖν۞ γὰς πολλὰ κὰ ἀσώτως ἐσθίων, παςατίθελαι την τροφην εἰς τὰς θαλάμας, κὰ ὅταν ἀναλώση τὰ χεήσιμα, τότε κὰ ἀχεηςα ἐκδάλλει.

ες. πῶς ἀνθεωπον τῶν ὁμοφύλων κραθήσαντα;

 $oldsymbol{A}$ Νθρωπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαν]α βελόμενοι ση-

tium fugiat, ostendere volentes, anguillam pingunt. Hæc enim cum nullo alio pisce commercium habere deprehenditur.

104. Quomodo hominem multos in mari servantem?

HOminem multos in mari servantem, signare volentes, torpedinem piscem pingunt. Hæc enim ubi pisces multos viderit, qui natare non possint, ad se trahit, ac eos servat.

105. Quomodo hominem, qui utilia simul or inutilia male consumserit?

HOminem qui utilia simul & inutilia male consumserit, indicantes, polypum pingunt. Ille enim cum multa eaque intemperanter voret, cibum in cavernas reponens congerit, & cum utilia consumserit, tum & quæ sunt inutilia abjicit.

106. Quomodo eum, qui sua gentis hominibus imperitat?

Sux nationis & generis hominibus imperantem

σημηναι, κάςαδον η πολύποδα ζωγςαφέσιν. Ετ γας τες πολύποδας κςατεί, η τα πρωτεία Φέςει.

εζ΄ πῶς ἀνδεα συζευχθέντα γυναικί;

Α Νόρα συζευχθέντα γυναικὶ ἀπὸ πεώτης ἡλικίας, έν ή ἐτέχθη, βελόμενοι σημήναι, πίννας έγκύ- ες ζωγραφεσιν. αὖται γὰρ γεννώμεναι ἐν τῷ κογ-χῷ, μελὰ καιεὸν ὀλίγον συζεύγνυνται ἀλλήλαις ἐνδον τε κόγχε.

εή. πῶς ἀνθρωπον μὴ πεονοκμενον έαυτε;

ΠΑτέξα, ἤ ἀνθεωπον μὴ πεονοκμενον ἐαυτε, ἀλλ υπο τῶν οἰκείων προνοκμενον θέλονλες τημῆναι, πίνναν κὰ καξκίνον ζωγραφεσιν. ἔτο γὰξ ὁ καρκίνος μένει κεκολλημένο τῆ σαξκὶ τῆς πίννης, κὰ καλεῖται πιννοφύλαξ, ἀκολεθως τῷ ὀνόμαλι. ἡ ἔν πίννα διόλε κέχηνεν ἐν τῷ κόγχῷ πεινῶσα. ὅταν ἔν αὐτῆς κεχηνήας παρεισέλθη ἰχθύδιόν τι, ὁ πιννοφύλαξ δακνει τῆ χηλῆ τὴν πίνναν, ἡ δὲ αἰσθομένη καλαμύει τὸν κόγχον, κὰ ἔτως κυνηγελεῖ τὸ ἰχθυδιον.

ęθ'.

cum denotare volunt, carabum & polypum pingunt. Ille enim polypis imperat, interque eos primas tenet.

107. Quomodo hominem junctum mulieri?

HOminem mulieri ab ineunte ætate, adeoque primis unguiculis junctum innuentes, ostrea prægnantia pingunt. Hæc enim cum in concha gignantur, paulo post intra eandem concham sibi invicem junguntur.

108. Quomodo hominem, qui sui curam rationemque non habeat?

PAtrem aut hominem qui se ipse non curet, sed a domesticis & propinquis curetur, volentes significare, ostreum & cancrum pingunt. Hic enim carni ostrei velut agglutinatus manet: Vnde & ex consecutione nominis, πιννοφύλαξ, quasi ostrei custos vocatur. Ostreum igitur plane hiat in concha esuriens. Si itaque dum hiat, pisciculus aliquis irrepserit, mordet cancer ungula ostreum: quod sentiens, concham claudit, atque ita pisciculum venatur.

Digitized by Google

εθ'. πῶς ἀνθρωπον λάμειαν ἔχονλα;

Α Νθεωπον λάμειαν έχονλα βελόμενοι σημήναι, σκάξον ζωγεαφέσιν. Ετώ γας μόνώ των ίχθύων μαρυκάται, καὶ πάνλα τὰ προσπίπτοντα ίχθύδια έσθίει.

εί. πῶς ἀνθεωπον την έαυτε τεοφην έμενλα;

ΑΝθεωπον έμενλα την ιδίαν τροφην, η πάλιν άπλήςως έσθίονλα, βελόμενοι σημήναι, ένάλιον γαλεον ζωγεαφεσιν. ΕτΦ γάς κύει μεν διά
τε εόμαλΦ, νηχόμενΦ δε κάλαπίνει τον γόνον.

ειά. πῶς ἀνθεωπον ἀνθεώπων ἀλλοφύλων χρώμενον μίξει ;

Α Νθοωπον ανθοώπων χοώμενον μίξει αλλοφύλων βελόμενοι σημηναι, μύς αιναν ίχθυν ζωγραφέσιν. αύτη γας έπ θαλάσσης αναβαίνεσα, τοῖς έχεσι μίγνυται, η ευθέως εἰς την θάλασσαν έπιτρέχει.

109. Quomodo hominem ingluvie laborantem?

HOminem gulæ deditum designare volentes, scarum pingunt. Hic enim solus ex piscibus ruminat, & omnes occursantes pisciculos devorat.

110. Quomodo hominem cibos vomentem?

Eum qui ubi sumtos cibos evomuerit, avide rursum vorat, & ita ut satiari non possit, significantes, selem aquaticum pingunt. Hic enim ore parit, & natans sœtum absorbet.

genis commercium habeat?

HOminem alienigenarum commercio gaudentem innuentes, murænam piscem pingunt. Hæc enim e mari flumina ascendens, viperis miscetur, ac protinus in mare recurrit.

112.

ειβ΄. πως ανθρωπον έπι Φόνω κολασθένια;

ΑΝθεωπον επί φόνω κολασθέντα, η μεταμεληθέντα βελόμενοι σημήναι, τευγόνα πεειπεπλεγμένην αγκίτεω ζωγεαφεσιν. αύτη γας καλασχεθείσα, ρίπλει την εν τη έςα ακανθαν.

ειγ΄. πῶς ἀνθεωπον ἀΦειδῶς κατεσθίονλα τὰ ἀλλότεια;

Α Νθεωπον άφειδως κατεσθίονλα τὰ άλλότεια, κὰ ὕσεςον καλανηλωκότα τὰ ίδια, βελόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζωγραφεσιν. ἐκεῖν γὰς ἐὰν ἀποςήση τροφῆς τῆς ἀπὸ ἀλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει.

ριδ'. πῶς ἀνθεωπον ἐπὶ καλῷ ὁρμήσανλα;

ΑΝθεωπον έπὶ καλῷ ὁρμήσανλα, κὰ ἀντὶ τέτε κακῷ περιπεσόνλα, βελόμενοι σημῆναι, σηπίαν ζωγραφεσιν. αὕτη γαὶρ ἐὰν ἴδη τινὰ βελόμενον αὐτὴν θηςάσαι, περίελαι εἰς τὸ ὕδως ἐκ τῆς κοιλίας τὸ μέλαν, ώς ε ἐκ τούτου μηκέτι αὐτὴν
βλέπε-

112. Quomodo hominem ob cædem fa-Etam supplicio affectum?

HOminem qui cædis admissæ pænas dederit, quemque pænituerit, designare volentes, turturem laqueo implicitam pingunt. Hæc enim capta, spinam quam in cauda habet, abjicit.

113. Quomodo eum, qui profusius alienis vescatur?

Eum qui & aliena intemperanter decoquat, & demum sua consumserit, designantes, polypum pingunt. Is enim si victu aliunde quæsito indiguerit, propria edit slagella.

114. Quomodo eum, qui rerum honestarum amore flagret?

Eum qui toto pectore in res pulcherrimas incumbit, ac ideo sese periculis objicit, volentes innuere, sepiam pingunt. Hæc enim si viderit a quopiam sibi insidias strui, in aquam ex alvo nigerrimum essundit sanguinem; ex quo sit, ut jam conspi-

βλέπεσθαι, η έτω διαφεύγει.

ειεί. πῶς ἀνθεωπον γόνιμον;

Α Νθεωπον γόνιμον βελόμενοι σημήναι, ερεθίον πυςίτην ζωγςαφέσιν. Ετο γας ύπο όργης αμέτες, η πολυσπεςμίας όχλεμενο, επλάκις μίγυται τη θηλεία, εν μια ώςα, αθςόως σπεςμαίνων.

εις. πως ανθεωπον συνοχέα η ένωλικόν;

Α Νθεωπον συνοχέα κὰ ένωτικον βελόμενοι σημήναι, λύραν ζωγεαφέσιν. αύτη γαρ συνέχειαν φυλάτθει των ιδίων κεμάτων.

ειζ. πῶς ἀνθρωπον πάλαι μὲν ἀποςάντα τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕςερον δὲ γείονότα τῆς έαυτε Φεονήσεως;

ΑΝθεωπον πάλαι μεν αποςάντα των ιδίων νοημάτων, ύς εξον δε της εαυτε γεγονότα Φεονήσεως, η τάξιν επαγαγόντα τη εαυτε ζωή βελόμενοι

spicua non sit, atque ita evadat.

115. Quomodo facundum & veneri addictum bominem?

S'Emine abundantem hominem volentes designare, passerculum pyrgiten pingunt. Hic enim & immodica ira & copia seminis ductus, septies in hora seminam init, copiosum confertimque semen effutiens.

116. Quomodo hominem, qui vim quandam habeat sibi alios conciliandi ac devinciendi?

Cum hominem significant, qui alios sibi continenter devinciat & demereatur, lyram pingunt. Hæc enim continenter suum retinet concentum.

117. Quomodo enm, qui antea mente alienatus fuerit, sed postea re sipuerit?

Eum volentes ostendere, qui cum quondam mente alienatus esset, ad se demum redierit, certumque vitæ suæ ordinem ac rationem instituerit,

μενοι σημήναι, σύςιγία ίςάφεσιν. αύτη γάς έπιτρεπλική έτι, η άναμνητική των καλαθυμίως πεπςαγμένων άυλω, η μάλιτα τεταγμένον έκτελεσα φθόγγον.

ειή. πῶς ἀνθεωπον ἴσως πᾶσι το δίκαιον ἀπονέμονλα;

ΑΝθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμονλα βελόμενοι σημῆναι, εςεθοκαμήλε πλεςὸν γςά-Φεσι. τετο γὰς τὸ ζῶον πανλαχόθεν ἴσα ἔχει τὰ πλεςυγώμαλα παςὰ τῶν ἄλλων.

ριθ'. πως ανθεωπον Φιλοκλίεην;

ΑΝθεωπον Φιλοχίσην βελόμενοι σημήναι, χεῖρα ἀνθρώπε γράφεσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ πάνλα τὰ κτίσμάλα.

'Ωραπόλλαν Ο Νειλώς Ιερογλυφικών τέλΟ.

rit, fistulam pingunt. Hæc siquidem animum demulcet, & ea in memoriam reducit, quæ ex animi sententia & cum voluptate quis gesserit. Insuper & maxime compositum edit sonum.

118. Quomodo eum, qui jus ex æquo omnibus tribuat?

Eum qui jus æqualiter omnibus impertiatur, fignificare volentes, struthiocameli pennam pingunt. Hoc enim animal præter cætera pennas alarum undiquaque æquales habet.

119. Quomodo hominem ædificandi studiosum?

E Dificandi cupidum hominem volentes innuere, hominis manum pingunt. Hæc enimomnia absolvit opera.

Horapollinis Niliaci sacrarum sculpturarum finis.

V A-

VARIÆ LECTIONES

Prior numerus Paginam, posterior Versum denotat.

- 2. 2. NEIAQOT. Codex Morellii NEIAIAKOT.
  - 6. σημαίνεσι. Ald. σημαίνει.
  - 11. ούραῖον. Mercerus ex Cod. Morell. ούδαῖον.
  - 12. χρυσεν. Ald. χρυσόν. Mercerus, ut hic.
  - 16. δίχα κ). ita etiam Mercer. Ald. κ) omittit.
- 4. 14. Eviaulir j. a Cod. Morell. aberat j.
  - 17. Α 5 ροκύων. Ald. & Mercer. Α 5 ρομύων.
  - 19. λαμπεότει , •τε ή. Cod. Morell. εω ὅτε.
- 6. 7. βάεσιν. fic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. βάι-
  - 14. πενθεκαίδεκα μοῖς αι ὑπάρχεσι.

    Ita etiam Ald. Cod. Augustanus, & Mercer. ex

    Cod. Morell. πεντεκαίδεκα

    μοιρῶν ὑπάρχεσαν.
- 8. 3. προςίθεως. Ald. προίθθεως.
  Mercer. ut hic.
  - 6. τὰ τ. Ald. & Mercer. τὰ χὰρ.

- 19. περιφέρελαι. Ald. & Mercer. φέρελαι. Cod. Morell. περιγράφεται.
- 10. Ι. ταπάνωσιν. Ald. ταπάνωσις.
  - 2. ωθ; τέτο χωρεί. Ald. & Mercer. χωρεί πρός τέτο.
  - 6. Pari. Cod. Morell. Sonei.
  - 11. είς τὰ κάτω. Ald. & Mercer. είς τὸ κάτω.
  - 12. τὸ ἀνλιμαχόμθυον. Ald. & Mercer. articulum non habent.
- 20. σύνθεσιν. Ald. συνήθειαν. Mercer, ut hic.
- 12. 1. & 2. δ/β τὸ κὰ πρὸς τὰ ψυχὴν συμπαθεῖν. Mercer. ex Cod. Morell. δ/β τὸ πρὸς τὰ ψυχὴν συμπαθεῖν. Ald. τὸ πρὸς τὰ ψυχὴν συμπαθὲς.
  - 3. www. Ald. ws 2. & sic etiam Cod. Morell.
- 14. 3. ἐτέρᾳ κορώνη. fimiliter Cod. Morell. Ald. & Mercer. κορώνη ἐτέρᾳ.
  - 7. εί Ελληνες. Cod. Morell. absque articulo.
- 8. κορώνην. Cod. Morell. κορώνη.

16. μόνη.

- 16. μόνη. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. μόγε. Ibid. τοιαύτη. Cod. Morell. τοιαύτηδ.
- 16. 9. ταύτην. Ald. ταύτη.
  - 12. yévediv. Ald. yevédeis.
  - 21. στρογγυλοειδεῖς ἢ γίνονται.
    Ald. sρογγυλοειδης ἢ γίνε).
    Mercer. ex Cod. Morell.
    ut hic.
- 18.4. Η τριακονταήμερον. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. Τ τριάκονδα ήμερῶν.
  - δίκερως. Ald. δίκερα. Mercer. ut hic.
  - 7. en spavo. Cod. Aug. & Morell. spanor.
  - 17. όργώση. Sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. όςγύση.
  - 18. ἀνεμον. Ald. ἀνελκον. Mercer. ex Cod. Morell. ut hic.
  - 19. Επὶ ἡμέραις. Cod. Aug. Επὶ ἡμέρας.
- 20. 1. ποθέσα. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ποιέσα.
  - 2. γυπῶν. Cod. Aug. & Morell. δενέων. Ibid. συπαμεάνει: sic etiam Cod. Mo-

- reil Ald. & Mercer. συλλαμβάνου).
- αὐτὸ μόνον. non aliter Codi Morell. Ald. & Mercer. αὐτῶν μόνον.
- ανατολή. Cod. Morell. τή ανατολή.
- 14. σΦαζομβίνες κὰ ἡτὶωμβίνες. pro his duobus habebat tantum Cod. Morell. σφα-ζομβίη.
- 21. έκυω. Ald. έγγαω. Mercer. ex Cod. Morell. etiam έκυω.
- 22. 2. & 9. ἐκατὸν εἴκοσι. Ald. ἐκατὸν utroque loco. Mercer. ex Cod. Morell. ut hic.
  - 18. Θηλυκῶς μβύ τοι την έρανδν. non habet Ald. Mercer. Θηλυκῶς ἢ την έρανδν.
- 24.8. δεαχμάς. Ald. δεάχμαι.
  - 17. ἔκτε ἀρσενικᾶ κὰ Ͽηλυκᾶ. Mercer. ex Cod. Morell. ἔκτε ἐρσενικᾶ κὰ Ͽηλυκᾶ ὑπαρχοντ۞. Ald. ἔτε ἀρσενικοῖς relicta mox lacuna.
- 26.6. είμαςμθύην. Ald. είμαρμθύη.
  - 7. કેન્નકો મું તૈગીય. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. મું omittunt.
  - 8. πέντε.Cod.Morell. πέμπτον.

16. čr

- ἐντῷ μધρί. in Cod. Morell.
   non erat τῷ.
- 28. 1. κ ταυλά. Cod. Morell. άλλά ταυλά.
  - 2. H 3. ita etiam. Cod. Morell. Ald. & Mercer. 3 omittunt.
  - μέχει ξ νῦν. Cod. Morell. absque ξ.
  - τυγχάνοντας. Ald. τυγχάνοντες.
  - 9. भे मध्मध्य Ald. भे मध्माता.
  - 10. νεκρέμθων. fic etiam Mercer. ex Morell. Cod. Ald. νεωθέμθων appicta stellula.
  - 14. Αἰγύπτια. non aliter Cod. Morell. Ald. & Mercer. Αἰγυπίοις.
  - 18. κ εί γράφι. Ald. & Mercer. κ ίγγεάφι.
  - 20. φύσφ. Cod. Morell. φη-
  - 21. ἰχθυώμθρον. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ἰχθυώμθρι Ibid. ἄςγον. Cod. Aug. ἄρτον.
- 30.1. Αννάται τε. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. Αννά) ή.
  - φαίνε). Non aliter Cod. Morell. Ald. & Mercer.

- Φαίνονται.
- αήμαλ. Similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. τρόπω.
- 17. No. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. 3.
- 32. I. Spar. a Cod. Morell, aberat vox.
  - ³ δωρ Cod. Morell.
     ⁵ σωρ μομᾶ.
  - τπάξχη. Cod. Morell.
     υπάξχη. Ald. & Mercer.
     υπάξχη.
     λια
     λι
  - 12. διέφωντες. Ald. & Mercer. διαφράντες, ut tamen stellulam appingat Ald. Cod. Morell. ut hic.
  - 15. sis 2. Ald. & Mercer. sis non habent.
- 34.5. Son F. Sicetiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. omittunt articulum.
  - 11. Εγρηγορότα. Cod. Morell. γρηγορότη α.
- 36. 8. είς λέοντα. Cod. Aug. & Morell. λέονλ.
  - § Νείλε ποιείται. Cod. Morell. ποιείται § Θεέ. Ibid. ἐμμένοντ. Cod. Morell. ἐμμένον.
  - 13. oi signation ita etiam Cod. Morell.

- Morell. Ald. & Mercer. omittunt ἐκχαῖοι. Ibid. ἐ-πιςἀται. Ald. & Mercer. πεοςά).
- post υχότητω habebat Morell. Cod. κζ ἔν χωρίων γέμοντες τὸ οἶνον ζῶον λέοντα.
- τὸ μβρὶ ὑδρῶον. ita etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. μβρὶ ὑδρῶον non habet. Ibid. καρδία γλῶοναν. Cod. Morell. καρδίαν γλώονη.
- 19. **Δ**ίδυπτε. Ald. & Mercer. **Λ**ίγυπτίας.
- 38.3. Aiyuπhas. Cod. Morell. Aiγύπτυ.
- 40. 17. 9 1818. Ald. & Mercer.
- 42.2. ἐμφερής. Ald. ἐμφερὲς. Mercer. ut hic. lbid. ἐκλιπόνλ.

  Cod. Morell ἐκλείπονλ.
  - 3. συνεκλείπειν.sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. συνεκλιστείν.
  - 12. oire. Cod. Morell. oiye.
  - 18. ανυέση. Cod. Morell. αναλυέσης.
- 44.5. παραπεποδισμένον. fic etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. παρείπετο διαμένον.

- 46.6. ἀειθμόν. Cod. Morell. άειθμώς.
  - α΄ ελμες. Ald. & Mercer.
     α΄ ελθμον.
  - τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν. Mercer.
     cx Cod. Morell. δεκαὲξ ἡδονὴν.
  - 18. ປະທຸກາ ກໍ. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ກໍ omittunt.
- 48.6. Επιβαίνη. Ald. ἐπιβαίνειν. Ibid. πάνλας. Cod. Morell. πάντα.
  - 13. Aiyvals. Similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. Aiyvalias.
  - 20. voi. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. non habent.
- 50.4. ἐπεὶ κὰ νί. Cod. Morell. ἐπαθλ νί.
  - ἐμφερης. Cod. Morell. ἀμερης.
- πας λιγυπίως τὰ. Mercer.
   τὰ παι λιγυπίως. Ibid. ἐκτελειωμ. Ald. ἐκθηλειωχ.
   Mercer. ut hic.
- 14. μαθών.Cod. Morel. ο μαθών.
- προσμαειζόμθιον. Ald. χαειζόμθιω. Mercer. χαριζόμθιον.

6. Ta

- 6. τὰ ἄλλα θεῶν. Ald. & Mercer. τὰ τ θεῶν.
- 8. Θεωρεί. Cod. Morell. θεω-
- in μανία. Ald. & Mercer.
   in μανία.
- 56. 2. καθάσες. Cod. Aug καθά. 16. & 17. άγνείαν. Ald. bis άγνείαν. Mercer. ut hic.
- 58. 4. iχθών. Sic etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. iχθη-
  - 5. τέτων. Cod. Morell. τέτε.
  - μεμιᾶθαι. Cod. Aug. & Morell. μεμιάνθαι.
  - 14. vyıa. Cod. Morell. vyıñ.
  - Σ μόειον. Cod. Morell.

     χ̄ τὸ μόειον.
  - 16. eis τίω θήλειαν. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. abíque τίω.
- 60.12. συνιείς το. Ald. & Mercer. συνιείς τε.
- 62. 4. δρυγα. Mercer. ex Cod.

  Morell. δετυγα & hic & postca.
  - 11. Θείς ἄςς ε ἀνατολῆς. Ald. & Mercer. Θείς ἐστὰ ἀναδολῆς. fed ut stellulam appingat Ald.
  - 15. εγνώριζον. Ald. αγνωείζων.

- Mercer. ut hic.
- 16: ἀντιδικίαν. ita Mercer. etiam ex Cod. Morell. Ald. voce caret.
- 18. ἐρημίων. Cod. Morell. ἔρημον. Ibid. ἔ ἐὰν. fic etiam
  Cod. Morell. Ald. &
  Mercer. ἕ ἀν.
- 64. 14. ที่ระร. Ald. & Mercer. อีระ
  - 17. γε άφονλες. Ald. & Mercer. ζωγεαφέντες.
- 66. 11. σεβάζειν. ita Mercer. etiam ex Cod. Morell. Ald. συμ-
- 68. 1. ύποβάλλεσι. Cod. Morell. ἐπεμβάλλεσι.
  - 2. weλeκαν. Ald. & Mercer. wealena's hic.
  - 4. καθακαιόμβνος. Ald. & Mercer. κατακαιόμβνα.
  - ἐδίων τὰς ἱερέας αὐτὸν. Ald.
     Mercer. τὰς ἱερέας ἐδίψν αὐτὸν.
  - 8. οι λοιπο). fic etiam Cod.
    Morell. Ald. & Mercer.
    οί ωοιλοί.
  - 9. Evolar. Cod. Morell. 4-
  - 12. Euzansiav yesipovles. Cod. Morell. interponebat di.
  - 16. τίκλ. Cod. Morell. τέκλ.

70.

- 70.8. Phitps: Univ. Ald. & Mercer. Phitps://d.
- 72. 7. ம்புர் முரார். Ald. & Mercer.
- 76.5. 100's ig dialunger. Ald.
- 82.12. જાગારે તું કેલંગામ. ex Cod. Aug. Ald. & Mercer. ea non habent.
- 84. 1. & 2. συνηγμθύες. συνηγμθύοι.
  Ald. & Mercer. συνηγομένες. συνηγομβύοι.
  - 3. χαμερίαις. Cod. Aug. χα-
- 86.7. σημαίνεσιν. Ald. & Mercer. σημαίνς.
  - 12. δεξιέμβου. Ald. & Mercer. αξειέμβου.
  - 15. σημαίν d. Cod. Aug. δηλοῖ.
- \$8.3. & 4. 177001. Cod. Aug.
  - ξh κ ἀλως. Cod. Aug.
     πῶς τὸ αὐτὸ.
  - 15. Boos apper. Ald. & Mercer. To apper. absque Boos.
- 90.2. Βοὸς ἡ Ͽηλώας. Ald. & Mercer. iterum τὸ ἡ Ͽηλώας absque Βοὸς. Ibid. γεριφόμων. Ald. & Mercer. ζωγραφέμων.
  - 10. τα κέρβα. Ald. & Mercer. articulum non habent.

- 16. anon. Ald. & Mercer. ansn.
- 92. 1. Πῶς Φονέα, ἢ αῖμα κροκοδείλε; Ald. & Mercer. κροκοδώλε jungunt cum verbis Philippi.
  - τῶν κορωνῶν. ex Cod. Aug. Ald. & Mercer. non habent ea.
  - 9. & 10. Ald. & Mercer. Παγ)ς έρωτα ώς θήρων τ άίρω σημαίνί.
  - 14. πῶς πολιορκίαν; Ald. & Mercer. interponunt ποιᾶ.
- 94. 2. Γεάμματα. Ald. & Mercer. Πεάγματα.
  - η δίκα, Θπιπέδες. Ald.
     & Mercer. δίκα Θπιπίδας.
  - 16. Anpevoy. Ald. & Mercer.
- 96.9. Λείψον. Ald. & Mercer. λείψη.
  - inάτερον γὰρ ἀναιρεῖ. Ald.
     Mercer. ἐκάτερ۞ β ἐκάτερον ἀναιρεῖ.
- 100. 7. yuvaux) auts. Ald. & Mercer. sauts yuvaux).
  - 12. Avdege 3. Ald. & Mercer. non habent 3.
  - 17. Γυναϊκα 3. & hic 3 omittunt Illi.
- 102.9. καταβαίνων. Ald. & Mer-Χ cer.

cer. καταβάλλων.

γωνά). Ald. & Mercer.
 γωνάος σημαίνο.

14. твтв. Ald. & Mercer. au-

106.7. \$ yns. Ald. & Mercer. non habent \$.

108.12. νυκθερίδα. Ald. & Mercer. pro co τρυγόνα. Sequentia πάλιν έχεσαν όδόντας κ μασές ignorant Illi.

110.2. τελες ην. Ald. & Mercer. τελετην.

10. & 11. νεοωτιάν κη υψηλότερος.

Ald. & Mercer. νοωτιάν κη υψηλότερον.

112. 1. δ/μ τ όπης. Ald. & Mercer. ista non habent.

 τῷ πႝεροφυῆσαι. Ald. & Mercer. τῷ πτεροφυήσε.

114. 1. iμβαλέσα. Ald. & Mercer. iμβάλλί.

11. Ανθεωπον ή. Ald. & Mercer. omittunt δε.

νοσήσανία. Ald. & Mercer.
 α΄·οθενήσανία.

120. 1. i χυρον, ότε δε κόθενη. Ald. & Mercer. i χυρον, θεασυν, ότε δε κόθενη, δειλον.

τῶν ἐλατθόνων. Ald. & Mercer. non habent τῶν.

9. TES #. Ald. & Mercer.. LA #.

122. 12. p. Topias purpas. Ald. & Mercer. & Topias purpas.

14. ἔτω β. Ald. & Mercer. non habent β.

· 18. ἐαυτῷ. Ald. & Mercer:

124. 19. πίθηκον. Ald. & Mercer. πίθηκα.

126.1. Useçov. non est apud Ald. & Mercer.

12. yóvvi. Ald. & Mercer. yóvak.

128.13. αυτον ευρήσεις. Ald. & Mercer. αυτον non habent.

132.15. & 16. τροφής. ita etiam Ald. Mercer. τωρής. Ibid. idias. scribitur etiam οίκώσς.

134. 1. ἐκᾶν ຜ &c. ita Cod. Aug.
Ald. & Mercer. pro illis
habent τέτες γὰρ πεσόνλας
λαβών κατορύτλο.

9. & iaura, Ald. & Mercer. & omittunt.

14. osuny. Ald. & Mercer. og-

136.9. Θεραπεύονλα. scribitur ctiam περιοδεύοντα.

138. 5. χηρεύσωσιν. Ald. & Mer-Cer. χηρεύωσιν.

9. αποκεκαμμένον. Ald. & Mercer

cer. France applior. utrumque erat in Cod. Aug.

- 12. del. non habent Ald. & Mercer.
- 140. 1. τα μετέωες. Ald. & Mercer. absque τα.
  - 13. απολλύειν. Ald. & Mercer. απολύειν.
- 142. 1. κάμηλω. Ald. & Mercer. κάμηρω.
  - 15. πρότερον. Ald. & Mercer. πόδας.
- 144. 1. σημήναι. Ald. & Mercer.
  δηλώσαι.
  - 8. αρος έαυτην. Ald. προς έαυτη. Mercer. προς έαυτη.
- 146.6. ζωγραφέσιν. Ald. & Mer-

cer. γράφεσιν.

- 148.2. λάμειαν. Cod. Aug. λάμιαν.
  - 9. ἐνάλιον. Ald. & Mercer.

    ἔνυδρον.
  - 15. μύραιταν. Cod. Aug. σμύ-
- 152. 1. διαφεύγη. Ald. & Mercer. Φεύγη.
  - 4. πυείτην. Ald. & Mercer. πυρχίτην.
  - 11. **κρεμάτων.** Ald. & Mercer**κρεσμάτων.**
  - 17. ἐπαγαγόντα. Ald. & Mercer. ἀπαγόντα.
- 154.5. ious. Ald. & Mercer. ious hic.

JOANNIS MERCERI OBSERVATIONES

HORAPOLLINEM

MERCERUS D LECTOREM

In Secunda Editione Sua.

Dmonitum te velim, Lestor, in bac Ori Editione ple-I raque secus babere, quam in prioribus: idque propter oblatum nobis a Doctissimo & Diligentissimo Homine, Guil. Morelio, vetustum hujus Autoris Exemplar manu scriptum. Ex quo in Primo Libro (qui in eo tantum, nec tamen totus descriptus erat) multa restituimus. Hoc tamen scito, ubi alia illic lectio occurrebat, judicio adbibito nos eam secutos, qua potior videretur, adjecta interim margini vetußi. Codicis lectione, ubi nostra non displicebat. Illud insuper es admonendus, in vetufte Exemplari Capitibus Titulos non praponi, sed ad marginem adscribi: Quod cum parvi referrret, morem jam bic receptum, temere immutare noluimus ergo jam castigatiorem Orum habeas, Benevole Lector, venerande Vetuftati tribuito, & nostrum bac in re, atque Aliorum, quorum opera castigatior nunc prodit Orus Apollo, laborem beni consulite.

JOANNIS MERCERI OBSERVATIONES

IN

HORAPOLLINE M.

POT ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ) Sol Ægyptiis Ωρω dicitur, idque ut infra apud hunc Autorem videre est, άπο δ τ ωρῶν κρατῶν, quod ejus motu (ut qui non temporum modo, quemadmodum scribit Plinius Libri 2. Cap. 6. terrarumque, sed siderum etiam ipsorum cœlique rector sit) horarum ac temporum distinguantur intervalla. Vide igitur, num forte rectius hujus Autoris nomen denso spiritu scribendum sit. Quanquam non est magni momenti hæc res.

in rebus facris sculpturæ, & sacra quædam apud Ægyptios monumenta seu characteres ac notæ intelliguntur. Illi enim, prius quam usitatissima esset literarum ac scripturæ ratio, vel ne facile vulgo sacra prosanarentur mysteria; non literis hæc, sed sculptis rerum animaliumque siguris designabant. Inter eorum characteres ille vel maxime nobis memoratu dignus videtur, a nostro tameh Autore prætermissus, quod crucis insigni vitam suturam signiscabant, id siguræ Serapidis pectori insculpentes. Atque haud scio an morem illum Ægyptii (ut sunt eorum linguæ vicinæ) ab Hebræis sumserint; apud quos, ut testis

testis est Hieronymus in Nonum Ezechielis Caput, antiquis literis, cujusmodi & co tempore erant Samaritanorum, taf litera crucis habet similitudinem. Sed hæc forsitan πάρειγα.

Pag. 1. πῶς αἰῶνα σημαίνς) In Venetiano quoque Exemplari σημαίνς legitur. Vide autem, num rectius σημαίνεσι legatur; nisi mavis σημαίνς referre ad ἰερογλυφικά. At in sequentibus semper verbum plurale reperies, σημαίνεσιν, δηλεσιν, ἐμφαίνεσιν: ut plane ad Ægyptios referri debeat. [Atque id eo sane libentius legerim, quod hi Tituli, qui Capitibus superscribuntur, non ipsius sint Autoris, ut ex Manuscripto Codice perspicuum est, in quo hæc ad marginem notantur, sed a diligenti postea Lectore adjecti, sicut & in aliis plerisque accidit.]

Alè τὸν αἰῶνα) αἰων & ævum, hoc est, τίω τοῦ κόσμε σύσασιν κὸ χρόνε ἐκτασιν, mundi constitutionem temporisque, quoad orbis constiterit, productionem notat, & æternitatem, ac plane idem, quod Τ' HOLEM apud Hebræos. Ideo αίωνια verto æterna, ævique seu temporis continuum fluxum producentia. Porro æternam esse cælestibus naturam, stulta credebat Antiquitas.

ούραϊον) Etsi nomen hoc & Græcum sit, & ঠστὸ τὸ τὸ τῷς deducatur, hic tamen ut nomen Ægyptium sumi debet, idem valens quod Græce βασιλίσκο. Porro quod hic de basilisco traditur, sirmat Plinius Lib. 29. Cap. 4. Et Lib. 8. Cap. 21. addens & alios serpentes olfactu necare, & hominem vel si aspiciat tantum interimere, & non contactos modo, verum & asslatos frutices necare. De variis autem serpentum generibus vide Eundem Cap. 23. Libri 8. [Antea ἐκριῖον legebatur: sed nos ἐβαῖον ex M. S. Cod.

Cod. restituimus, quæ vox est Ægyptia, ut ex nostro Autore licet discere, basiliscum significans. Haud scio an ab Hebræo OB, quod Pythonem solent vertere.]

Pag. 4. τω ἐαυτε ἐωτοτα εράτ) Unde & à Latinis annus vertens dicitur, quod semper in se sua per vestigia volvitur annus.

Pag.6. [ἐπειδή φασιν ἐν τῆ ἀναθολῆ ιέ. μοῦραι ὑπάρχεσι) Sic antea legebatur: fed lectio M. S. μοιρῶν ὑπάρχεσαν, multo rectior, ut quæ Lunæ curfum aperte doceat. Porro quindecim Lunæ partes, quindecim dies intellige: nam & post, ubi de ejus occasu loquitur, dicit τ τίνουν τ λ΄. ἡμερῶν πληςώσασαν.]

[υπάρχεσαν] Id est, quod in ortu quidem dicant eam, quum est quindecim partium, sursum erectis cornibus apparere: at in occasu, triginta diebus completis, cornua deorsum instexa gerere.

Pag. 8. βκλόρθοι τε έτ σε είπεν, τέτερτον λέγεσι») Annum antea ita Pontificum vitio turbatum, quemadmodum est apud Suetonium, ut nec messium seriæ æstati, nec vindemiarum autumno quadrarent, in eum digessit ordinem Cæsar, Sosigenis opera; ut cum annus ex 365. diebus & quadrante, utpote sex horis constaret, quarto quoque anno Februario mensi unus intercalaretur dies, qui & ob id bissextus dici solet: cujus nominis rationem optime noster Celsus sub Titulo de Verborum Significatione exponit, eo Legis Capite, cujus initium est, Cum bissextus.

η νίκλω) In Aldino Exemplari interficiuntur hæc; η Αρεα, η Αφρολίτλω, aut Martem aut Venerem, quorum in fequentibus Capitibus ratio traditur. Ea & nos adnectenda curavimus. Porro liegua malui accipitrem vertere; quam quod alii verterant aquilam: etfi pleraque ex iis, quæ

quæ de natura ? ieganor dicuntur, aquilis quoque conveniant. De variis autem accipitrum generibus vide Plin.

Cap. 8. Lib. 10.

τη Ιερακία βοτάνη) Lactuca caprina Plinio dicitur, Apulejo lactuca sylvatica; dicitur & Sonchites. Eandem hieraciam nonnullis vocari (vulgo hieraceum nominant) idem tradit Plinius, quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tingendo, obscuritatem, cum sensere, discutiant. De ejus facultatibus Plinium ipsum Lib. 20. Cap. 7. & Medicos consule.

Pag. 10. ταπένωσις 3) Ita in Exemplari Aldino legebatur, sed nos ταπένωσιν emendavimus, ut præcedentibus ac subsequentibus respondeat. [Adde, quod nostræ lectioni

subscribit Vetus Exemplar.

Pag. 12. τὸ τοῦς τω ψυχων συμπαθές) Ita in Veteri legebatur: fed vera est M. S. Codicis lectio, δὰ τὸ πρὸς των ψυχων συμπαθείν, quam & nos repositimus. Est autem συμπάθεια Philosophis & Medicis ille naturæ consensus, cum iisdem rebus affici moverique solemus.

ως κ ή ψυχή τρέφεται) Est enim sanguis ἔχημα το ψυχῆς, vebiculum anima. Cæterum in Exemplari etiam Aldino ως legitur, sed ω legendum existimo. [Quanquam & hæc lectio rejicienda non est, quam & in M.S. invenimus.]

δύο κοςώνας) De cornicum natura vide Plinium Lib. 10.

Cap. 12.

Pag. 14. autor operolas) Unde & cornicum concordia Proverbio celebratur: de qua est in Alciati Emblematis carmen elegantissimum:

Cornicum mira inter se concordia vita est,
Inque vicem nunquam contaminata sides. Ec.

 $\mathsf{Digitized}\,\mathsf{by}\,Google$

Ċ

ce τοῦς γάμοις ἐκκορὶ κορὶ) Verba hæc ἐκκορὶ κορὶ ita transtulimus, ut ἐκκορὶ verbum illud sit, quod in nuptiis celebrandis acclamari soleret a Græcis, κορὶ autem dicat Autor in eo nomine cornicem significare. Cæterum quid aliud hæc vox ἐκκορὶ significet, inquirendum non est: præsertim quum dicat, Græcos verbum illud ἀγνοῦντας usurpare. Jungunt nonnulli has duas dictiones ἐκκορὶ κορὶ, casque Latine verti posse orna cornicem, hoc est pudicitiam, dicunt. ἐκκορῶ Græcis interdum est orno, unde diceretur in imperativo ἐκκόρει. Ego simpliciter ἐκκορὰ verbum esse puto, quo Græci perpetuam concordiam in nuptiarum celebratione conjugibus optabant, ejus tamen nominis rationem ignorantes. [Porro in M. S. pro κορώνω legitur κορώνη: ut in nuptiis acclamata fuisse verba illa intelligat ἐκκορὰ κορὰ κορῶνη.]

κάνθαρον ζωγραφεσι) De Scarabæo Plinius. Lib. 11. Cap. 28. Erasmus sussissime in Proverbio Scarabæus aquilam quarit.

iπαιδαν i ἄρσεν) Ita & in Venetiano Codice legitur. Sed legendum, ut restituimus i ἄρσων, quis est, qui vel de limine tantum Musas Græcanicas salutarit, qui non videat?

Pag. 16. αὐτὸς το καταλιώτε εἰς λίζα Φέρε.) Locum hunc non satis fideliter vertit vetus Interpres, ut qui sententiam hanc de Sole intellexerit, cujus expressim nulla est facta mentio; cum & contextus ratio, & veritas ipsa ex Astrologorum petita sontibus, satis aperte commonstret relativum αὐτὸς ad ταόσμου, mundum referri debere. Quis enim nescit inter Astrologos, cœlum illud quod primum mobile appellant, singulis diebus ab ortu in occasum rapidis-

pidissime circumagi, Solem vero ac cætera sidera adverso motu serri ab occidente in orientem? quod eleganter Ovidius Metamorph. Secundo, versibus illis docuit:

Adde, quod assidua rapitur vertigine cœlum, Sideraque alta trahit, celerique volumine torquet. Nitor in adversum, nec me qui cætera vincit Impetus, & rapido contrarius evebor orbi.

Quod enim ab hoc Autore dictum est, in § α΄ απηλιώτε εἰς λίζα, & in λιβὸς εἰς ἀπηλιώτω, idem cum eo est, quod paulo ante dixerat, in ἀναλολίς εἰς δύσιν, & similiter in δύσεως εἰς ἀνατολήν. ἀπηλιώτης enim, qui Latinis Subsolanus dicitur, ut docet in Meteorologicis Aristoteles, & Gellius Libri 2. Cap. 22. ab ortu verno stat: λίψ, qui Latinis Africus, ab occasu brumali. Adversatur enim Vulturno, qui ab ortu spirat hyberno. Vide & Plinium de ventorum ratione pulchre disserentem Libri 18. Cap. 33. & 34. & Lib. 2. Cap. 46. & 47.

[Tỹ chráth j vý ôy đốn.) Mendosam hanc lectionem esse, satis apparet ex præcedentibus, & pro ôy đến substituen-

dum eixos g.

ταύτη γὰρ τω ἡμέραν) Sic & in Venetiano Exemplari legitur. Sed locum hunc ita potes emendare, si unicam adjicias literam, ταύτω γὰρ τω ἡμέραν, vel potius, quod & meo quidem judicio aptius cum sequentibus cohærebit, ταύτη γὰρ τῆ ἡμέρα &c. ut σύνοδον nomen sit substantivum, & sensus sit: Eo enim die existimat coitum esse Lunæ & Solis, insuperque mundi generationem, hoc est rerum quæ in mundo gignuntur, ortum ac productionem.

Spiereis

ஒட்சவர் ந்) Lego ஒப்பா, etsi Venetianus quoque Codex refragetur.

eis) ว भे प्रवाधिवह्ळा ideai नहराँड) Vide Plinium, qui & alia

quædam videtur horum statuere genera.

spoysolohondis j yiverau) Legendum videtur spoysolohondeis j yivorrau, nisi subitam numeri mutationem, Hebræo magis quam Græco sermoni familiarem, admittere libet. Sic & in Venetiano legitur. [Sed jam nihil dubium, quin ita sit immutanda hæc lectio ex side M. S. Exemplaris.]

Pag. 18. ἐν Ηλίε πόλις) Ηλιόπολις, vel divisim Ηλίε πόλις urbs est Ægypti, hoc (ut Diodorus Siculus testatur) nomine ab Ægyptiis appellata, a Græcis vero Θῆδαι. Ηæc centum portis clara suit. Unde Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Et Homerus Iliados I.

ούδ΄ ὅσα Θήζας Αἰγυπίτας, ὅθι πλάσα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. Αἰθ΄ ἐκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ΄ ἀν ἐκάση Ανέρες ἐξοιχνόῦσι σὺν ἱπαιοισιν ὰς ὅχεσΦιν

Heffus ita reddidit:

Aut etiam veteres Ægyptia mænia Thebas, Urbem divitiis celebrem, quam limina centum Portarum claudunt, per quarum quamlibet unam Agmina sape viri bello pulcherrima ducunt, Curribus instructi rapidis, & equestribus armis.

Ubi Homeri Interpres Θήθας Αίγυπίλας exponens, τὰς inquit

quit νῦν καλυμβίας Διόσπολιν. Hanc eam esse credunt, quæ in Scripturis Sacris modo א on, modo א Aven, dicitur, Genes. 41. & 46. Item Ezechielis 30. Nam quæ υση Βετη schemes, Hebræis dicitur, etsi nomen Solis præserat, longe tamen alia est: utpote quæ teste Josepho Græcis dicitur Scythopolis. Hæc in tribu Judæ erat, ut Josuæ 15. scribitur: etsi ejusdem nominis urbs & in tribu Naphtali & Isachar suerit, quemadmodum docet Historia Josuæ Cap. 19. [Quanquam & hujus nominis urbem in Ægypto memorat Jeremias 43. Cap. Et hanc eam esse credunt, quæ Isaiæ 19. hir haheres nominatur.]

Scarabæum ex aliis quedam inter numina colere, quod Solis operum similitude quædam, sicut & ex nostro Horo colligere est, huic animali sit: Lib. 30. Cap. 11. Scarabæum etiam visum exacure: Lib. 29. Cap. ultimo. Sed hæc satis. Nam cætera diligens Lector assidua poterit lectione perscrutari.

καθα ή ηβις) Hanc & Ægyptii inter numina sua habuere. Testis est Plinius Lib. 10. Cap. 28.

H s'egylar) Non ignoro Uraniam unam ex novem Muslis esse; fuisse quoque hoc Veneris apud varias gentes Epitheton: theton: Cæterum ego hoc loco ἐξανίαν nove interpretor, ut nihil amplius significet quam ἐξανίν. Hoc enim & infra admonet, quod scilicet Ægyptii ἄτοπον ἡγενται ἀξοτενικῶς δηλεν τὸν ἐρανόν. Ideo ἐξανίαν hic genere sæmineo Ægyptiorum more potius, quam ἐρανὸν masculino extulir. Observabis tamen interim, non eodem ordine rei hujusce rationem postea esse redditam, quo proposita suerat. Nam id penultimo loco facit. Vide igitur, num rectius ἡ ἐξαννίαν subnecteretur post ἡ Heav.

n 3 γνέεσις αὐτῶν) De hac Plinius Lib. 10. Cap. 6. hunc in modum scribit: Nidos nemo attigit. Ideo etiam fuere, qui putarent illos ex adverso orbe advolare, falso. Nidisicant enim in excelsissimis rupibus.

προς βορέαν ανέλκον) Dictionem hanc vetus Interpres omifit. Debet autem meo judicio ad τω φύσιν referri, ut illæs
fum perstet indemneque ad Boream, vas genitale vulturis.

[ανελκον) Ne te hæc dictio torqueat, quæ me alias torfit: est enim ex M. S. legendum ανεμον, sicut & nos reposuimus. Paulo post ποθέσα, quod in Veteri Exemplari legitur, magis quadrat ad verbum præcedens οργύση seu
οργώση.

Pag. 20. ἀ ὑπὸ ἀνέμες συλλαμβάνονλαι) Locus hic corruptus est, & aliter a vetere Interprete lectus, quam a nobis legatur. Legebat ille cum negatione ἀ ἐχ ὑπὸ ἀνέμες συλλαμβάνου). At nos nullam hoc loco negationem interjiciendam censemus, sed postea ubi dicitur, γυπῶν δέ ἐχ ὑπλωέμιου &c. ut sit hujus loci hic sensus: quoddam esse vulturum genus, quod ex vento quidem concipiat, sed ova ad esum duntaxat, non etiam ad sœtum utilia, quæ ὑπηνε-

υπηνέμια Græcis, quasi Latine subventanea dicuntur: At cos vultures, qui non coitu tantum utuntur subventanco, & in quo ex vento nihil omnino concipiatur, ova hujuscemodi edere, quæ possint Guoyovad, hoc est vivisicari ac fœtum producere. Quod si veteris Interpretis lectionem sequi malis, liberum est: sed omnino diversus erit sensus, aliud inquam esse vulturum genus, quod nequaquam ex vento concipiat, horumque ova esui solum, non item genituræ accommoda esse: At omnes illos vultures, qui ex vento comprimuntur & concipiunt, ova parere ad fœtum gignendum accommodatissima. Cæterum le-&ionem sententiamque nostram firmare videtur, quod ab Erasmo in Proverbio υπηνέμια Πατί, id cst, subventanea parit, scribitur; usurpari id Adagii de levibus frivolisque inventis, translatumque esse ab avibus, quæ Veneris imaginatione concipiunt ova, sed inania, & unde fœtus non gignatur, quæ Græci tum ύπηνέμια, tum ζεφύρια dixerunt. Unde & apud Homerum Iliad. Δ'. ανεμώλια βάζεις. vana ac frivola loqueris. Ubi Homeri Interpres ανεμώλια exponit ανεμόφθος η ανέμοις εοικότα, τετέςιν αφανή. Et in Libris Epigrammatum, in illo Palladæ Carmine:

> Ω γμίω ανθρώπων ανεμώλιον αυτοχόλωτον, Μέχρι τέλες βιότε μηδεν επιςάμθμον.

Dicuntur etiam ἀνεμίδια & ἀνεμοφθόρητα. [Cæterum paulo alia lectio est in M. S. quæ sane haud scio an recipienda sit: Nam pro ἐςι δὲ ἢ ἄλλα ἢήη γυπῶν, illic legitur ὁρνέων χύη: & tum sequenti sententiæ non erit adjicienda negatio. Erit enim sensus: alia quidem esse ayium genera, quæ

Digitized by Google

١.

quæ ex vento concipiant, sed quorum ova esui tantum, non genituræ sint accommoda: At vulturum ova, etsiex vento concipiant, ad generandum valere.

προ ήμερων έπλω) Plinius scribit, vultures triduo ante aut biduo volare, ubi cadavera futura sunt. Unde Proverbialis Sententia, Si vultur es, cadaver expecta. Vide Erasm. in Proverbio, Vulturis umbra.

έκατον 🕉 είκοσιν ήμέρας έγει φρίει) Versionem nostram in hunc locum si cum vetere Interprete conferas, eum, locum hunc aut aliter legisse, aut nequaquam intellexisse comperies. Nam cum trecentos sexaginta quinque anni dies, in tres partes, hoc est, in ter centum viginti dies, ita Græcus Contextus dicat vulturem distribuere, ut centum quidem ac viginti diebus ¿ysa, vel ut nos legimus ¿yku@ maneat, totidem diebus pullos nu. triat, totidem se ipse curet, reliquis quinque ex vento concipiat; Vetus Interpres centum ac viginti dies duobus primis membris ascribit, postremo ducentos & quadraginta, quo & modo dierum anni numerus 360. completur. verum non ut in Contextu Græco distributi sunt. Porro pro tylen lego tyno, quod mihi magis vulturis naturæ consonum videtur; [atque ita etiam in M. S. legegebatur.] Enimvero illud animadversione dignum, ubi in Contextu Græco legitur, 🖁 🥱 λειπέσως έκατον, minorem desiderari numerum, n dixori, qui & sæpe prætermitti solet, & infra omittitur, ubi dicit & F έκατον ήμέραις, ἐν αις τὰ ἐαυτής ἐκτρέφι τέκνα. At hoc loco, ut dierum anni numerus omni ex parte absolutus sit, necessario adscribendun censuerim. Cæterum in M.S. utrobique legitur px'. quo modo & nos restituimus.]

Z

Pag.

Pag. 22. ὁπές ἐςι θηλείας ἔργον) Hoc ad vocero ipsam χώτσις, quæ sceminea est, referri debet.

Pag. 24. μηκώνω τον λόγον — Αιγύπτιοι) Desiderari in hac lacuna verbum δηλέσι, aut aliud simile, vetus quoque sensit Interpres.

μήτης γάς ες. Θηλυκές ζώκ) Potest ut vertimus intelligi, matrem sexus esse sœminei: Potest & de vulture accipi, quod mater sit sœminei animalis. Nunquam enim nisi sœminam vultur, qui & ipse sœmineus est, ex se procreat.

δράχμαι ή δύο) propter συνέπειαν superiorum, lego δραχαμας ή δύο.

ste δρσενικοῖς) Hic aliquid deesse videtur. Potest tamensensus elici, etsi nonnulli ita hunc locum suppleant, ste
δρσενικοὶ ἀναγκαῖοι. [Sed sequamur lectionem M. S. Exemplaris, ubi ita legitur, ἐκτε δρσενικῦ κὰ θηλυκῦ ὑπάρχοντΦ, id est, Ipsis enim videtur mundus ex mare & sæminaconstare.]

Sporevenoθήλεις) Hoc ex Poëtarum Fabulis satis notum est, qui mollem esseminatumque deum Vulcanum, Pallada viripotentem & bellatricem deam statuunt.

Pag. 26. είμαςμένη 3) Lege είμαςμένη, ut præcedentibus & subsequentibus respondeat.

πέντε μόνοι εξ αὐτῶν κινέμενοι) Cur non potius septem omnes Planetæ? nisi forte ex hoc numero Saturnum & Martem, ut insessa graviaque sidera, eximi voluerunt.

κυνοκέφαλον ζωγεμφέσι) De Cynocephalo Plin Lib. 8. Cap. 54. Unde colligere licet, animal esse Cynocephalum homini haud absimile, monstrisque annumerari, sicut & Satyros, Sphinges, similiaque apud Scriptores

Digitized by Google

celebrata portentorum genera.

Pag. 28. εδδομήποντα δύο χώςας) Hæc Climata appellant, a Poli inclinatione & elevatione.

में ठिनाµελείας τυγχάνοντες) Locum hunc corruptum alioqui, quod ad illas duas dictiones attinet, τυγχάνοντες & τείτοις, ita emenda, ut quod & orationis ipſa monet structura, pro τυγχάνοντες legas τυγχάνον ας, & pro τείτοις, τείτους.

• καθ΄ ἐκάς ἐω ἡμέραν νεθέμθρον) Dubitabamus antea, quomodo locus esset restituendus, ac ἐθέμθρον vel ἐθιόμθρον substituebamus: Sed jam plane locus crit restitutus, si ex Veteri legas νεκγέμθρον.

ng gowier) Hoc nomine stilum appellat ex juncis concinnatum: 9000 enim juncus est.

મે ἐγγράφι) Potest hoc referri vel ad Cynocephalum, ut nos vertimus, vel ad Sacerdotem, ut sit sensus: & ubi Sacerdos ex eo genere Cynocephalum esse perspexerit, quod literis addictum est, eum inter animalia sacra refert, & in ordinem sacrum cooptat. Id enim signisicatus sæpe habet verbum ἐγγράφειν.

in) Ερμή ἐνεμήθη τῷ πάιτων μετέχονλ γραμμάτων) Est enim Mercurius Orationis ac Eloquentiæ Præses; quem & Plato Ερμήν quasi Εφέμων, Deum scilicet qui dicendi rationem excogitaret, dictum vult. Unde olim apud Græcos in Foris, Ερμής Αγοραίω.

غدر ناه المرابق على المرابق على المرابق المر

& optimas quasque artes magna coluisse diligentia, eminentissimi prodiderunt Autores, inter quos & Aristoteles circa initium τ με τὰ φυσικά. [In Veteri legitur ἐχθυώμενον ἐχρὸν, ut sit ab ἐχθυάω.]

Pag. 30. g/ipara) Hæc dictio in Venetiano quoque Exemplari ascribitur, sed longius a cæteris distans, quod ostendit aliquid hoc loco desiderari. [Verum in M. S. prorsus omittitur.

nous ion preciaes do) Græci dierum, Latini noctium rationem habuerunt. Unde factum est, ut quas Græci ion pereciaes, Latini aquinoctia vocarint, cum vox Græca aquidia sonet. Hæc contingunt Sole Æquatorem quem vocant Circulum perlustrante, sub Signis Ariete & Libra. Bis enim in anno noctes diebus æquantur, vere mense Martio, & autumno mense Septembri.

δωδεκάκις τ ήμερας καθ εκάς ω ώραν κει Atque hinc du. odecim horarum origo fuisse creditur. Quodam enim tempore Trismegistus, cum effet in Egypto, sacrum quoddam animal Serapi dedicatum, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pari semper interposito tempore, per duodecim boras diem dimensum esse conjecit, & exinde hic horarum numerus custoditur. Alii dicunt ex quadratura cœli, quæ secundum Musicam rationem in duodecim partes dicitur esse divisa, heras duodecim esse nominatas. Aquam enim per totum diem exceperunt tenuissima caverna defluentem, & banc Majores nostri in duodecim partes diviserunt; ex his partibus horis nomen imposuerunt. Hæc insignis Rhetor Victorinus in luculentis illis Commentariis, quæ in Rhetoricos Ciceronis edidit. Quæ ideo huc ad verbum transferre visum est. quod ad sequentium intellectum faciant. Sacrum autem anianimal, nostrum intelligit Cynocephalum.

Pag. 32. Να ή μη δύρυτεςον) Corruptus est locus hic, & ita meo judicio restituendus, ut τὸ νόωρ, quod priori loco habes, expungatur, & pro καλασκουάσμαλα, unitatis numero καλασκούασμα legatur, sic: Να ή μη δύρυτεςον καλασκούασμα υπάς χη, δί ε τὸ νόωρ &c. [Cæterum quod hic legimus διαφούντες, in Veteri haud scio an rectius legitur διάς αντες, quasi sibula trajicientes.

κεφαλίω & έχή μεγάλίω) Caput habet Leo maximum, & fortissimum, si Plinio credimus Lib. 8. Cap. 36. Cæterum de Leonum natura ample apud Eundem, ejusdem Lib. Cap. 16.

Pag. 34. κοιμώμθυ & δ ανεωγότας τέτες έχε) Patentibus dormit oculis, quod uno verbo κορυδανλιάν Græci dicunt, ut & autor est Plinius Lib. 11. Cap. 37.

Pag. 36. Λίγυπhεὶ νέν, ἐρμίω διθὲν ἢ σημαίνὶ νέον) Et Νεϊλω quoque Græcis, autore Servio, dicitur ωθὰ τὸ νέαν ἰλυν ἔλκειν, quod novum secum limum sæcemque trahat.

τρες υδείας) Nunc υδείαν fæminino, nunc υδείαν neutro dicit. Utrunque nomen vas denotat aquarium.

ό ἥλι Θ εἰς λέοντα χυόμβο) Idem testatur Plinius Lib. 18. Cap. 18. his verbis: Nilus ibi coloni vice fungens, evagari incipit, ut diximus, a Solfitio aut nova Luna, ac primo lente, deinde vebementius, quandiu in Leone Sol est. Mox pigrescit in Virginem transgresso, atque in Libra residet, & reliqua.

τὰς χολέδρας) Ego libentius κλεψύδρας legerim, aut certe modica immutatione facta χολύδρας: quo nomine canales innuantur, το τὸ τὸ ἐν ἀυτοῖς ώσανεὶ χολᾶν τὸ ῦδωρ, quod in illis videatur aqua germinare ac pullulare.

Z 3

XXT.

κατ' δίχων πλεονασμέ ύγεότητ Φ) Potest expleri locus hic, si adjicias τῷ ἀντῷ σημείω χρῶν): idem signum, Leonem inquam, adhibent, cum ob immodicam Nili inundationem preces fundunt. Exundat autem præter modum Nilus, si sedecim cubitos exuperaverit. Ut enim lbidem inquit Plinius, si duodecim cubitos non excessit, fames certa est, nec minus si sedecim exuperavit.

τὸ — ὁμοιἕντες) Puto legendum τὸ Νέον ὁμοιἕντες. Học enim ante dixit nomen esse Nilo apud Ægyptios; nisi mavis legere τ Νείλον. Quæ enim sequuntur, Nilo accommodantur. [At in Veteri legitur, τὸ μεν ὑδρεῖον.]

Metrespar & eival) Forte quod in hac gustus sit, sine quo nullum esse animal tradit Aristoteles: cum tamen lingua carere testudinem marinam scribat Plin. Lib. 11. Cap. 37.

Pag. 38. τείτον ή ύπερ το δμβεων) Vide de hac re Pomponium Melam.

Pag. 40. ὁνοκέφαλον) Quoddam animalis genus, cui ab asinino capite nomen est. Alii asini caput simpliciter exponunt.

πως φυλακτής μου) Amuletum Latini appellant, omne id scilicet, quod efficax est ad arcendum venenum ac discrimen: vocant & Græci άλεξιφάρμακου.

भे χωελ γεαμμάτων Hujusmodi fere sunt omnia hæc Ægyptiorum sacra Symbola & Cælaturæ.

απλασον ή άνθεωπον) έμβρυον aut εμβεύονα uno appellant nomine, fœtum nimirum adhuc imperfectum, qui etiamnum in utero est: βέφω ab Homero dici existimat ejusdem Interpres Iliados ψ.

Pag. 42. τῷ μβὶ ἐτέςῳ μέψ ἀυτε βατράχῳ) Hoc eleganter declarat Ovidius Metamorph: 1.

& codem

Altera pars vivit, rudis est pars altera tellus.

τὰ δόντες κα ή ταύτης τοῖς όφθαλμοῖς) Nec immerito: cum nulla ex parte, ut scribit Plinius Libri 11. Cap. 37. majorta sint animi indicia, homini maxime. Voces autem sunt το τῆ ψυχῆ παθῶν σύμδολα, ut scribit Aristoteles in Lib. τελ ὶ μιωτίας.

Pag. 44 ἐκ τε μακοσίων ἐξηκοντα πένθε ἡμερῶν § ἐτες ὑπάρχοντ۞)
Ex trecentis (ut ante dictum est) sexaginta quinque diebus naturalibus, cum quadrante, id est, sex horis, conflatur annus, quæ quotannis collectæ, quarto anno diem constituunt, ut venuste Ovidius Lib. Fast. 3. illo expressit Disticho:

Is decies senos ter centum & quinque diebus Jungit, & e pleno tempora quarta die.

[σημαϊ] ω; παραπεποδισμίνου) Indicatur cam lingua prapeditum. Facilis lectio ex M. S. Nam quod antea legebatur, ως παρείπετο διαμβίου, difficile poterat intelligi. Facile vero fuit ex παραπεποδισμίνου, ignaro præfertim aut
oscitanti Scribæ, facere παρείπετο διαμένου.]

[Pag. 46. τὰ τέκτα ἐξ ἡδονῶν) M. S. τὰ δεκαὲξ ἡδονὴν, id est, quum enim voluptas, με diximus, a sexto decimo anno sumat initium. Quæ Lectio est melior.]

Pag. 48. πάντων 5 θληβαίναι) lego θληβαίνη.

πολύς όνομωθήτε?) Ita & in Venetiano legebatur, sed quis non videt όνομωθήσε? legendum? ubi Futurum pro Præterito Hebræorum forsan more usurpatum, notabis, secut & infra δ λόγω τουδοθήσε?: nisi utrobique mavis Aoristum?

ristum substituere, ωνομάθη & ἀπεδίθη. [Cæterum hoe loco inter πολύς & ἐνομαθήσε) spatium quoddam interjicitur in M. S. quasi desit verbum.]

SA πεντακοσίων ετῶν) Plinius tradit annis sexcentis sexaginta vivere. Libri 10. Cap. 2. Ubi mirum sane ejus describit ortum: Senescentem, inquit, casia thurisque surculis constituere nidum, replere odoribus & super emori; ex ossibus deinde & medullis ejus nasci primo ceu vermiculum; inde sieri pullum, principioque justa funeri priori reddere, & totum deserve nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere.

ήλίω χαί: ew νω Alyυωθων) Libentius legerim ἐπ' Αίγυπθων Scribit & ibidem Plinius, facrum in Arabia Soli esse.

Pag. 50. ή l'as αὐτὸ καθ αὐτὸ τῆ καρδια ἐςὶν ἐμφερής) Significat Ibi cor esse maximum, ut tota pene nihil alıud, quam cor esse videatur. [Pro ἐμφερής in M.S. legitur ἀμερής, quasi cor Ibidis dividi non possit; quod non perinde placet]

ते πέρας) Nonnulli lineam vel puntium exponunt; sed malo finem vertere, cum huic sensui quadret optime ratio, quæ postea subjungitur.

Pag. 72. πᾶς ὁ ἔχων τ΄ τροφίω, μαθήσεται τὰ γεάμματα, η τὰ λοιπά) Unde Juvenalis:

Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat Res angusta domi.

Et illud Alciati Emblema:

Dextra tenet lapidem, manus altera sustinet alas. Ut me pluma levat, &c.

άμ δεής

ત્રેμિ ( ) Nomen est Ægyptium, quantum conjicere licet

μαθων γράμμαλα είς όρμον ζωής εύδιον ελήλυθεν) Nam juxta Scnarium Proverbialem,

Διαλέν όρωσιν οι μαθόντες χεάμματα.

Et,

Βακτηρία γάρ έςι παιδεία βίε.

Et in Libro Epigrammatum,

Η δ' άζετη ςαθερίν τι η άτροπον, ης θη μένης Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρο βιότυ.

Pag. 56. πεσολθέασι τῷ κυνὶ ἢ βασιλικων τολην παρακεμένων χῆμα γυμνόν) Nec defuerunt, autore Plinio Libri 6. Cap. 30. qui canem pro rege haberent, motu ejus imperia augurantes. Cæterum ubi legitur σχῆμα γυμνόν, malim dandi cafu legere, χήμαλ γυμνῷ: nisi mavis dicere, pendere hunc accusandi casum a participio παρακεμένων ex vi præpositionis, ut sæpe sit: Aut certe distingue post παρακεμένην, ut χῆμα γυμνὸν per se intelligatur.

αως δηλάσιν άγιοίαν) Miror non advertisse veterem Interpretem, άγνείαν, hoc est, puritatem legendum esse, non, ut ipse vertit, ignorantiam, hoc est άγνοιαν, quod rationi, quæ subsequitur, non est consonum. Quæ & causa fortassis eum impulit, ut pro dictione καθαρμός, quæ purgationem lustrationemque significat, corruptionem verterit.

Pag. 58. iz θlωον ζωικαφέσι) pro iz θlωον etsi Venetiano Exemplari refragante, lego iz θύν. [Quam Lectionem firmat & Vetus Codex.]

κενοποιον β 1χθώς πῶς) Non desunt ex piscibus, qui ha-

mum devorent, aut mordeant, atque esca spolient. Et omnino de astu piscium variis Locis Plinius Lib. 9.

η αλληλοφάγον) De simultate piscium inter sese, Idem.

Lib. 9. Cap. ultimo.

άπαξ εἰς θήλειαν φύσιν καθείς τὸ ἐαυτε΄) In tauris conceptionem uno initu peragi autor est idem Plin. Lib. 8. Cap. 45. quæ si forte pererrarit, vigesimo post die marem sœmina repetit. Hos non sæpius quam bis die inire, Idem attestatur.

Pag. 62 tevya (wyeaost) Orygem Plinius tradit animal esse unicorne ac bisulcum Lib. 11. Cap. 46 Hunc quidam dicunt contrario pilo & ad caput verso, vestiri, Lib. 8. Cap 53. De eodem, Caniculæ vim exponens Lib. 2. Cap. 40. ita scribit: Orygem appellat Ægyptus ferame quam in exortu ejus centra stare, & contueri tradit, ac welut adorare, cum sternucrit. [Cæterum nos ex M. S. Codice pro troya reposuimus servya, coturnicem: propterea quod infra huic animanti alas tribuat. Negocium tamen videtur sacesser, quod anteriora crura nominat; nist anteriorem crurum aut pedum partem in coturnice intelligas. Facessit & illud, quod dicat huic animanti priscos Reges insedisse, quodque labia nominet.]

ζωχαφει έαυτε τὰς κόσες) Pupillas oculorum ita depingit, eoque colore inficit, ut indignantis tristantisque habitu conspiciatur; aut certe humi oculos desigens, velus eos pingere pulveri imprimens videtur.

ως hvων γνωμότων) γνώμων norma a Valla verti solet: sty-

lus, ex cujus umbra horarum sumitur indicium.

τετο μόνον τῶν πίωων) Mirum sane est, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine, quod sciam fciam, est proditum. Itaque totum hunc locum corruptum existimarim. Nec qua ratione possit restitui succurtit, nisi forte pro # silwas legimus # 3pas.

[τετο μόνον τ πίωων] Hoc Orygi accommodari non poterat: propterea commodum occurrit Vetus Exemplar, quod nobis totum hunc eximeret scrupulum. Cæterum antea post ἐωκοδή dictio una desiderabatur, quam ex Veteti Codice contextui inseruimus, ἀντιδικίαν.]

Pag. 64. ὁ μῦς τὸν καθαρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμθη. Hoc idem Plin. Lib. 8. Cap. 37. de muribus Ponticis tradit, quorum, inquiens, palatum in gustu sagacissimum Autores quonam modo intellexerint, miror.

μύγμηκα ζωρεαφέσι) Miram formicarum industriam, & ingenium vide apud Plin. Lib. 11. Cap. 30.

Pag. 66. χίωαλώπετα) Chenalopeces, quasi Latine vulpanseres dicas, in anserum genere connumerat Plin. Lib. 10. Cap. 22. [Quod hic legebatur συμβάλλειν, recte ex Veteri Exemplari est immutatum in σεδάζειν.]

Pag. 68. Εὐχμερείων γεάφονίες, κεπυφάν ζωγραφέσι) Nomen hoc peregrinum este ac barbarum satis apparet. Cæterum hanc este eam avem existimo, quam Græti πελαργόν, Latini Ciconiam appellant. Ciconia, inquit Plin. Lib. 10. Cap. 23. nidos eosdem repetunt, genitricum senestam invicem educant. Unde & factum est verbum κύλπελαργείν, pro eo quod est promerentibus gratiam in tempore referre. Cujus rei rationem totam Suidas diligenter his verbis explicat: quæ ideo adscribere visum est, quod his & Ciconiæ & Hippoporami, de quo proximo Capite, naturæ aperte ac elegarner exprimuntur. Ανλπελαργείν, ἀνλδιδούναι τὰς χάριτας. Λέγε η η τὸς πελαργώς γενικούτως τὸς γενείς τρέφειν. Αρι-

σοτέλης δέ φησι τ σελ τ πελαγούν λόγον αληθή ομοίως ή αὐτοῖς φησὶ ποιείν κὰ τὰς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπηροις ἀνωτέρω μθὸ πελαργὸν τυπέσι, κατωτέρω ή ἐπποπόταμον δηλέντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῷ δικαιοπραγία. οἱ ἢ πελαργοὶ δικαιοπραγείς ὅντες, ταμοι, ζωον ἀδικωτατον. Είτ in hanc rem Alciati Emblema:

Aërio insignis pietate Ciconia nido. &c.

Pag. 70. Ιπποποτάμε ὅνυχας) Hippopotamum describit Plinius Lib. 8. Capite 25.

Pag. 72. Βασιλέα ή κάκισον) Antequam in Venetianum Exemplar incidissem, quoniam in Exemplari nostro legebatur κάρισον, legendum credebam κράτισον, potentissemum: cui sane lectioni quadrat optime id quod subnectitur, αἰνιτθορίνου γεφφειν το βασιλέα ξε κόσμε κρατείν.

Pag. 74. παρ ἀντῶ -- ἐν τῷ κόσμῳ) Lacunam hanc replendam existimo interjecto verbo κυθερνᾶται aut ὑπάρχι, ut intelligatur, ab eo non secus regi mundum, ac domum regiam, quæ in orbis ambitu utique continetur.

Pag. 76. ἐκ τ ξ μέλιτ .-- ἐκ τ ξ κέντρε) Lacunas hujus sententiæ ita replendas existimo, ut legas, ἐκ τ ξ μέλιτ . χρης ότητ . κ ἐκ τρε ξ ζώε δυνάμεως, βασιλέα χρης ον άμα κ Ετονον εναι περες διοίκησιν.

Pag. 78. κροκόδειλον ζωγραφέσι) De quo Plinius Lib. 8. Cap. 25.

Pag. 80. αὐτότοκον κὰ κατωφερές) αὐτότοκον, per se ac facile pariens. Nam & paulo ante πολυγόνον esse dixit. κατωφερές exposui, in Venerem pronum. Significat & hoc nomen in bumum deflexum ac despiciens.

Digitized by Google

IN LIBRUM SECUNDUM.

Pag. 82. Καὶ ἀετῦ νεοωτὸν) νεοωτὸς lego, & ubi in Venetiano paulo post χυχλοηδὸν legebatur, lego χυχλοειδές. Cæterum existimo Libri hujus initia mutila esse, ex eo potissimum, quod cum cæterorum rationem diligentissime attulerit, in his rationem subticuerit, idque ad illud usque
Caput, cujus est Titulus, τί δηλῶσι χελιδονα χάφοντες. Nisi forte horum omnium rationes prætermittendas Autor
ipse censuit, quod vel omnino ignotæ essent, vel quod
potius credendum sit, quod apud Ægyptios vulgo notissimæ essent.

Pag. 84. Δύο πόδες συνηγόμδοι) Lego vel συνηγμβόι, vel συνημβόι, aut si libet συναγόμενοι. Progressus siquidem Sol ad ultimum punctum Cancri vel Capricorni, jam ibi defixus subsistere videtur, quod non ultra, Austrum vel Aquilonem versus progrediatur, sed incipiat vel a nobis abscedere, vel ad nos rursum propius accedere. Græci conversionis Solis rationem habentes, τεοπάς χαιμερινάς κ θερινάς dixere, quæ Latini byberna æstivaque solstitia, nomine ex ejusdem statione desumto, quod ibi stare videatur.

Aidoiov χειελ κρατέμενου) Unde & legimus quondam extitisse Philosophum, qui in somno manum alteram ori, alteram pudendis admoveret; innuens nimirum hæc duo esse in homine membra, quæ moderamine egeant frenatuque difficillima sint.

Pag. 86. Aνθη ή ἀνεμώνης) De Anemone papaveris genere vide abunde Plin. Lib. 21. Cap. 23. & Erasmum in Proverbio Pάδον ἀνεμώνη συγκείνεις. Insuperque Medicos, præcipue Dioscoridem Lib. 2. Cap. 207.

Aa 3

Pag.

Pag. 88. rovaixa iyyoor) Vide num iyaoor legi possit, & quod post sequitur onpaire, structurae sensusque ratio postulet, ut in Zwysaosor commutetur.

οιον πθέρυγας έχων) έχοντα legendum existimo, quod &

oratio satis indicat.

Pag. 90. dear dudor) Potest & per boram, & per anns pulcherrimam partem verti. Sed cum ratio hujus ex Autore non appareat, sit ut non satis assequamur, utro hic modo sumi debeat.

Pag. 92. de Sheat ___ + dea) Et hic locus mutilus est, nec restitutu facilis, nisi dictionem + dead, ut supervacuam, expungas.

Pag. 94. Πεάγματα ἐπλά) Malim cum veteri Interprete legere γιάμματα. Sed & hujus rationem tei ignoramus.

Pag. 96. Ιχνά μονα ζωγιαφέσιν) De Ichneumone Plinius

Lib. 8. Cap. 24.

όρίγανον ἱερογλυφεσι) Herba est sic dicta, quod montibus gaudeat, vel, ut Aliis placet, quod visum acuat. De hac & variis ejus generibus Plin. Lib. 20. Cap. 17. Hæc & cunila dicitur: Autor Dioscorides, quem vide Lib. 3. Cap. 32.

Pag. 98. ἐκςοίζοντα) Verti cum vetere Interprete, cauda flagellantem: fignificat proprie hæc dictio idem, quod ἐκ τῆς ςοᾶς ἐκδάλλοντα, quasi à porticu & antro suo pellen-

tem.

Pag. 102. dià TETO SEIN ESI) De hac re vide Plin. Lib.

8. Cap. 44.

ταῦρον Τπὶ τὰ ઝρις εφά) Idem Plin. ejus dem Lib. Cap 45. Pag. 106. ἀετέν λίθον βας άζοντα) De aquilis Plin. Lib. 10. Cap. 3. della) Avem hanc distam putat Plin. quod sit auribus plumeis eminentibus, quam describit Lib. 10. Cap. 22. & 23.

Pag. 110. βήσσα ξαυτόν Επὶ τω γω, κὶ ὁπω &c.) Pro βήσσα legunt Nonnulli βίπτι, fic & pro βήγματω, βίμματω, δίμματω, & pro ὁπω, κοπω: quam lectionem non improba.

Pag. 112 sopa sopali epcant) Viperæ mas, inquit Plin. Lib. 10. Cap. 62. caput inserit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine.

Pag. 114. αυτη β ἐν τῷ --- ἐ l'ule)) Viderur deesse ἐν τῷ φυσικῷ τάξι, naturali ordine ac ratione, aut simile quippiam.

σαλαμάνδιαν ζωχαφέσιν) De hac Plin. Lib. 10. Cap. 66. Pag. 116. άσπάλακα ζωχαφέσι) Talpis visum non esse, oculorum tamen inesse essigiem, si quis prætentam detrahat membranam, autor Plin. Lib. 11. Cap. 37.

Pag. 122. ανθρωπου διανθέντα) Μπο δ διαίνειν, quod verbum interdum εξαπατάν, decipere & circumvenire notat.

Pag. 128. φαγόντα κένυζαν) De qua Dioscorides Lib. 3. Cap. 136.

Pag. 132. ἐλέφαντα εξ κειδν) Vetus Interpres pro ἐλέφαντα legebat ἔλαφον, ficut & paulo post, ubi de dentibus Elephanti sit mentio.

Pag. 136. αδιαντον των βοτάνω) Ea est, quæ vulgo capillus Veneris dicitur, inde nomen nacta, quod solium ejus aqua persusum ε διαίνε), non madeat, sicco semper simile. De hac Dioscorides Lab. 4. Cap. 136.

Pag. 142. διδ κ κάμην Φ λέγε)) Quidam legunt κάμμη-LO, quod in idem recidit, ἐστὸ ξ κάμπθεν τ μηρόν.

Oivobapis, χυνός όμιματ' έχων, κοσθίω δ' ελάφοιο) Home-

rus Iliados a. Verba funt Achillis Agamemnoni conviciantis. Hessus ita vertit:

Ebrie, victe mero, vultu distorte canino, Qui trepidum pavidi cor babes timidissime cervi.

Pag. 148. λάμειαν έχοντα] Lego λαίμειαν, άντὶ ξ λαιμαςγίαν.

Pag. 152. 568θίου πυργίτίω] De hoc Passerum genere vide apud Paulum Æginetam Lib. 1.

Pag. 154. 5ρεθοκαμήλε πτες τν] De Struthocamelo, quæ avium maxima est, Plinius initio statim Libri 10.

ATque bic nostrarum Observationum sinis sit. Quas (etsi non ipsis omnia, quæ in hoc Autore mutila erant, loca restituimus) eo tamen nomine, boni, Lector, consules; quod non totum Librum Primum Vetus Exemplar, a doctissimo & diligentissimo homine, Guil. Morelio, nobis oblatum, habuerit: & Venetianum Exemplar, unde hæc transscripta sunt, multis scatebat mendis; atque haud scio an paucioribus, quam jam a multis annis bic Typis mandatum suerat. Tu interim bene vale, & bis fruere.

DA-

AVGVSTANI NOTA

A D

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

DAVIDIS HOESCHELII AVGVSTANI

NOTÆ

A D

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

PATIONADNOE] Ita Liber Aug. calamo diligen-ter exaratus. Videtur is, cujus vita apud Suidam extat : isti enim Libelli ad Tembuna referri possunt. Alium puto fuisse Horapollinem Ægyptium sub Zenone Imp. cujus etiam Suidas meminit; quamvis locus est lacunosus. Chæremonem & Hermapionem quoque hoc argumentum attigisse, ex Eusebii Libro 3. Prap. Evang. e Suidæ Collectaneis, & Ammiani Marcellini Lib. 17. cognoscimus; Hermatelem, ex Tertulliano de Spectaculis: quanquam id nomen Libri M. S. multis modis variant. Quod porτο Quidam Ωρε Απόλλων & scribunt, quo etiam modo in Apographo Indicis Libror. M. S. Bibliothecæ Vaticanæ legitur; id vel Etymologiæ ratione, vel quod sit # 5.76γραφεμθών, fieri dicamus. Horapulum, elegans M. S. quem Justus Poghinus Gallus olim J. Scheckio JC. amico nostro ostendit, in frontispicio & fine constanter nominat, sive id recentium Græcorum more, qui pro Moscho dicunt Moschopulus, seu corrupte, pro Horapolline.

1ΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ] Scil. γεάμμαlα: quæ Αἰγυπλακὰ vocat Diod. Sicul. Libro I. Αἰθιοπικὰ & ἰεςὰ [ib. 3. opponitque τοῖς δημώδεσι, quæ δημολικὰ Herodoto Euterpe. De his Pli-Bb 2 nius

nius Lib. 36. Cap. 8. Etenim scalptura illa, effigiesque, quas videmus, Ægyptia sunt litera. σημεία liva η χαρακτήρες, Lucian. Hermotimo: quam inde τ δξά συμβόλων φιλοσοφίαν appellat Philo, Clem. Alex. μυςικίω, & τ Αίγυπίων θεολογίαν Plut. Vide & C. Tacit. Lib. 11. Amm. Marcell. Lib. 17. De Symbolo autem Crucis Hieroglyphico, Socratem Eccles. Hist Lib. 5. Cap. 17. & G. Cedreni Annal.

Cap. 1. πῶς αἰῶνα] Facile assentior conjecturæ Nobiliss. Viri, & σερσφώνησιν hic deesse; quum Secundi Libri Procemium cam Lectoribus suspicionem moveat: & Paraphrasin potius, quam nudam Interpretationem, Philippi illius videri posse; quum aliena side, σημαίνεσι, non σημαίνεμβι, omnia recitentur. Versus etiam Homeri, Lib. 2. Cap. 101. adferatur.

ion Cyrillus Lib. 9. cantra fulianum ait; Ægyptios fingere serpentem in figuram temporis.

τειῶν χρῶν ἔφεων] Varia serpentum genera Libro ad Pifouem de Theriaca, commemorat Galenus; ac de Basilisco
quidem hæc: ὁ μβὶ κρ βασιλίσκο (ἔςι κρ τὸ θηείον ὑπόξανθον,
κ) ὅπὶ τῆ κεφαλῆ τρεῖς ὑπεροχως ἔχον) ὡς φασιν, ὅτι κὶ ὁ ἐμθεὶς μόνον,
κ) συρίτων ἀκκοθείς, ἀναιρεῖ τὰς ἀκκοσινως κὶ τὰς ἰδύνας ἀυτὸν κρ
ὅτι τὰ ἀκων ζώων, εἴ τι κὰ ἄψαιτο τὰ ζώκ ἀνηρημβίκ, κὰ ἀυτὸ τελευτὰ ἐυθέως, κὶ δ/ὰ τῦτο πῶν ἀυτῦ τὸ χρίο τὰ ἀκων θηείων ἐγχὸς
ενων φυλάτθε). Ibidem (ut hoc obiter oftendam) ancillæ
Cleopatræ Νάκου & Καρμιόνη (Χαρμιόνη Glycas) dicuntur,
quæ Plutarcho Εἰρῶς (γράφ. κὶ Εἴρως) κὰ Χάρμιον.

Cap. 2. ἔφιν ζωγςαφεσι] Cyrillus L. eod. Aspidem, in figuram cœli: quod in circulum seratur. Sunt, qui anni Symbolum saciant: vide Hier. Wolfium, in Somnium Scipionis.

TO 27-

τὸ γῆρας] τὸ σύφας, Lucian. Hermot Sic Aristoph. γελοῖ μαλλοι, ἡ τὸ γῆρας ἀφεὶς: Suid. ἀνὶι Ε ἐάσας: ἡ μελαφορὰ ἀπὸ τὰ ἔφεων, τὰ ἐπὸσων τὸ γῆρας. Vise Aristot. 8. Hist. Animal. 17. Theocriti Aram. Ælian. Lib 9. de Animal. Cap. 16. Nicandri Theriaca. Plin. Lib. 8. Cap. 27. & Lib. 20. C. 23. Virg. 3. Georg. 2. Æneid. Nonn. Dianys. Lib. 41. Serpentem inde Symbolum Medicinæ dixerunt. Ut enim ille fœniculi gustatu senectam exuit, oculorumque aciem succo ejus reficit; ita ægroti, ope artis Medicæ, morbos depellunt; Theodor. Lib. 1. Therapeut.

τ μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβαίναν] Quod Simplicius, εἰς τὰς ἐδίας ὁλότητας reverti, dixit: Epicharmus, ἢ ἀπῆλθεν, ὅθεν ਜλθεν, πάλιν. γᾶ μβὸ εἰς γᾶν, πνόῦμα δ' ἄνω. Similia apud Philon. & Eurip.

in aus i G χρόν [ ] αθιτελόμβι [, ή αθιπλόμβι [ ] ενιαυτός, Hom: αθε τὸ ἰέναι εἰς ἐαυτόν. Annus vertens, est natura, dum Sal, percurrens duodecim Signa, eodem, unde professus est, redit: Censorinus. Herodot. Lib. 1.

Cap. 3. Αςροκύων] Hæc lectio M. S. Cod. Aug. vera est: is est ἀςρῷ τνύων: τὸ κατ' ἐςωνὸν ἄςρον Cl. Alex: intelligitur Canis, quæ & Canicula, Sirius. Plut. Lib. de Iside: λέγκοικ οἱ ἰεςῶς, καλρῶδς Κύνα μθὲ τὰ Ισιδ τὸς Ελλίωων, ὑπ' Αἰγυπίων τὸ Σῶθιν (pro quo alibi, apud Eundem, Σώθιω legitur) &ς τάςρων τὰ Σείριον, Ισιδ το νομίζεσιν. Homerus, ἔλι τὸς ἀς κρινίνης κύων, Lucian. de quo Didymus ad Lib. Iliad. χ'. Nonn. Dionys. Lib. 47. Sirius aliquando pro Sole accipitur, Diod. Sicul. Lib. 1. Plut. de Iside.

Cap. 4. πεν εκαί δεκα μοιρών υπάνχεσαν] Sc. σελήνην: quindecim gradibus confectis; id est, quando p quindecim partibus a e recessit, post of tendens ad e : tum enim υπαυγ esse de-

desinit, & sit orientalis a Sole, secundum Astrologos. Ptolem. Lib. 4. τετεαβίβλε, Cap. ωθὶ συναεμωγών. Theon in Arati Phænom. Plin. Lib. 2. Cap. 14. Interpretatio illa, quæ 16'. μοίρας pro 15. diebus accipit, locum habere non potest: quia tum Luna Soli opponitur, & plenum lumen nobis obvertit: tantum abest, ut corniculata appareat. De hoc Horapollinis loco, quidam Vir Doctissimus, sic ad me: Proponit Autor distantiam 15. partium, id est, graduum, non quod in illo positu duntaxat p cornua sursum tendat; nam revera quum primum illa unico gradu a o is conjunctione discedit, statim respectu nostri cornua erigere incipit, etiamsi nondum appareat. Sed dum 30. diebus completis, ait, D deorsum inflexa gerere cornua; cum vulgo loquitur, quod integro mensi 30. dies tribuere confuevit. (Vide infra Cap. 66.) Supponit autem Solem in codem positu, quo supra, id est, in Occidente, & Lunam ejus conjunctionem appetentem: tunc enim D antequam oi in codem longitudinis puncto jungitur, cornua sua deorsum inflectit.

Cap. 5. τειακοσίων ξέ. ήμερῶν] Plin. L. 18. Cap. 25. & L. 34. C. 7. Janum geminum a Numa rege dicatum scribit, qui pacis bellique argumento colatur, digitis ita figuratis, ut CCCLXV. dierum nota, per significationem anni, temporis & ævi se Deum indicaret. Jani simulachrum olim etiam ita essingebatur, ut dextra τ, siinistra vero ξέ, literas præferret: quo itidem numerus dierum anni exprimitur. Vide Suid. in Distione γμνη). Plut. in Placitis Philosoph. & Censorin. de Die Natali, Cap. 6. 7.

Cap. 6. είδωλον ήλίε] Clem. Al. Strom. 5. ο δ΄ ίεραξ, σύμβολον ήλίε. πυρώδης ήδης αναιρελικός. αυλίκα τας λοιμικάς νόσες ήλίω αναλναλθέασιν. Eustath. ά. Iliad . ίξραξ δ' ίξραται ηλίω Απόλλωνι, διάτε τὸ ὀξὸ (Diod. S. Lib. 3.) τ κινήσεως, κὰ δχὰ τίω ἐξ ἐτυμολογίας συγγθύσιαν. κὰ τ ἵεται ῥτ ὅ ὅ πλιΦ.

όξυωπεν] Ælian. Lib. 10. de Animal. Cap. 14.

πολυχεόνιον] Ad annos usque 700. Idem: quod in dubium tamen vocat.

υπλάσας] ως έξ υπίας νέων, Ibid.

αίτμα] σαρχών ή ήθεται βορά, κ πίνη άμα, κ τα νεότλα όκτρέφη τοϊς αύτοϊς, Ælian.

Cap. 7. ψυχῆς Φείδολ [Go] Cor, mentis quædam sedes est; in eo enim creditur esse animi virtus principalis: Gr. Nyss. Hom. 1. in Pascha. Hippocr. Lib. Φεὶ καρδίης, ubi & de animi nutrimento. at Philo Φεὶ ἐνείςων, Cl. Al. Str. 5. & Galenus Libro, ὅτι τὰ τ ψυχῆς ἤθη τ ξ σώμα [Go κερίστοιν ἐπεται, cerebrum animi domicilium dicunt. vide Theodoreti Serm. 5. ad Græc. Insid.

Cap. 8. canopi, nopi] Scholiastes Pindari, locum adsert ex Æscyli Danaidibus, quo idem innuitur;

civil ξ, κόρας κορώνας. παροτρύνοντες δ' ένεοί Φασιν, ἐκκορεϊ κόρες κορώνας. Quibus verbis an mendum subsit, vide. velut Ibid. αἰχνίων mendose legitur, pro αἰχνίνων, τὸ δίτελίζων. De codem ritu, Æliani verba Lib. 3. Cap. 9. de Animal. sunt hæc: In nuptiis olim Veteres, audio, post Hymenæum Cornicem invocare solitos suisse; Hocque Concordiæ signum dare iis, qui liberûm quærendorum gratia convenissent. Eandem por-

το continentiæ laudem cornicibus, quam Autor noster, tribuit Naz. Paranesi ad Virg. Plutarch. Gryllo & Ælian. κορῶναι (inquit hic) ἀλλήλαις είσι πισόπα). η ὅταν είς κοινανίαν συνέλθωσι, πάνυ σφόδος άγαπῶσι σφᾶς η ἐκ ἀν ἴδοι τις μιγνύμθμα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδιω, η ὡς ἔτυχε. λέγκσι τὸ οἱ τὰ κελ τέτων ἀκειβεντες, κὰν ὅτι ἐστοθάνοι τὸ ἔτεςον, τὸ λοιπὸν χηρέυς. Idem de turture scribit Basil. M. Homil. 8. in Hexaëm. Clem. Al. Strom. 2. Naz. Car. ad Virg. Paranetico.

μιᾶ κορώνη] Non alienum ab hoc loco, quod Ibidem legitur: είτε εδρας κὶ πτήσεις ορνίθων παραφυλάτθονθες, εἰκ δίσυμβολον εἰς μαντείαν οττεδίεσιν εἶναί φασιν, εἰ ὑπακέσοιτο κορώνη μία.

Cap. 10. ἀυτορθυῖς] ὁ κάνθας Φ, ἄθηλυ ζῶν ἱςιν, &c. Ælian. Lib. 10. Cap. 15. Plut. Lib. de Iside duodus in Locis. Iidem, Scarabæum viris bellicosis sculpturam annuli suisse, inquiunt: quod maribus prorsus universis pro patria pugnandum sit. Ammian. Marcell. Lib. 17. per valturem natura vocabulum pandunt: quia mares nullos posse inter bas alites inveniri, rationes memorant Physica.

Bods] ove, secundum Suidam; qui, idem vocabuli E-tymo consirmat. Vide etiam locum Plinii, e Lib. 11. Cap. 20.

σφαιροειδες] Præter Plut. & Ælianum, nisi quod locus apud illum mendosus, Euseb. Lib. 3. Evang. Praporat. idem adsert e Libro Porphyrii κεὶ τ τ ἐμψύχων ἐσπιχῆς, ubi Ægyptios, etiam Cantharum sive Scarabæum, tanquam vivam Solis imaginem, coluisse scribit: Αιχύπλοι τ ἐστέφθησαν, ως εἰκόνα ἡλίω ἔμψυχον.

mæ vices (inquit) aut ampliores fieri, aut mineres. Illud,

En πανσελίωω; hoc, & F μειώσεσι 18 α΄ςς», Plut. Similia de Cercope, Annal. Lib. I. apud M. Glycam. de Ibide, quæ interlunii tempore cæca; & de mustela, cujus hepar cum Luna variatur, Plut. Lib. 4. Sympos. Q. 5.

δ/ὰ τ τριακονταήμερον] Herodot. Cleio, Αἰγύπλοι ἢ τριακοντημέρες ἄγονθες τες δυώδεκα μῆνας, ἐπάγεσιν ἀνὰ πᾶν ἔτ⊕ πέντε ἡμέρας, παρὲξ τε ≫ριθμε. Vide Diod. Sicul. Lib. I.

τως] κα τῷ Ερμῆ δέ Φασι, τῷ πατρί τῶν λόγων, Φιλεί): Aclianus Lib. 10. de Animal. Cap. 29.

Cap. 11. σεθς βοςέαν) Plutarch. Rom. Quæst. 93. 9ῆλυ πᾶν τὸ Μός ἐςὶ, καὶ κυίσκον) δεχόμθροι τὰ ἀπηλιώτων, ᾶσσερ τὰ δένδρα τὰ ζεφυρον, Aegyptii perhibent, totum vulturum genus esse semininum, & concipere Subsolani statu excepto, sicut arbores Favonii admisso spiritu. Aelian. Lib. 2. Cap. 46. Vulturem non nasci marem ajunt: quam rem non ignorantes ha bestiæ, pullorumque solitudinem ac inopiam timentes, ad gignendos pullos talia machinantur: adversæ Austro volant, qui si non spirat, ad Eurum ventum oris biatu se pandunt; spiritus venti instuens, ipsa implet. Vide Basil. M. Homil. 8. in Hexaëm. Mich. Glyc. Annal. Lib. I.

γύψ] ὁ γύψ, masculino genere, utuntur alii Scriptores, Levit. 11. Deut. 14. Job. 39. Basil. M. Homil. ead. Aristot. 6. Hist. Animal. 5. Plut. Lucian. Xiph. &c.

αὐτὸ μόνον] duntaxat : ita loquitur Lucian. Somnio. & Philo passim.

tes j ny άλλα γενή όρνεων] Ita malim cum Aug. Cod. legere, quam cum Interpretibus γυπῶν: quamquam non fim nescius, Aristotelem duo vulturum genera facere, 8.

Hist. Animal. 3. τ j γυπῶν (inquit) δύο ἐς ἐν εἴδη ὁ μθρ μικρὸς καὶ ἀκλουκότες Φ. ο j μείζων καὶ σποδοειδές ες Φ. Plin. Lib.

Cc

10. Cap. 6. Vulturum pravalent nigri. Cæterum aves cohortales quoque vento concipere, autor est Columella. Lib. 6. Cap. 27. Plinius Lib. 10. Cap. 60. Quidam & vento putant ea (scil. ova hypenemia) generari: qua de causa etiam zephyria appellantur. Aristot. Lib. 6. Hist. Animal. Cap. 2. (εφύρια ή καλεί) τὰ ὑπίωέμια ὑπό ἱνων, ὅτι ὑπὸ ἡ ἐαρινίω ωραν φαίνου) δεχόμθυαι τὰ πνοθμαθα αι δρνιθες. August. Lib. 21. de Civ. Dei, Cap. 5. In Cappadocia etiam equas vento concipere, eosdemane fætus non amplius triennio vivere scribit. De quo & Varro Lib. 2 Cap. 1. & Plin. Lib. 8. Cap. 42. Ælianus oves non ignorare ait, Boream & Austrum non minus, quam qui cas ineant arietes, earum fœcunditatem promovere; & illum quidem ad masculæ sobolis generationem, hunc fœmineæ efficacem esse; ideoque, pro sexus desiderio, ad alterutrum ventum in coitu sese obvertere, Lib. 7. Cap. 27.

yυπων 3 υπωτριον] Id est, υπ' ἀνέμε οχουρίων: at vulturum, qui ex vento concipiunt, ova ad gignendum, absque negandi particula, cum M. S. rectius legeris. Phasianinus, Vulturum autem, in aere coitum facientium sub vento, ovorum generatio ad procreandum sit.

άλλα ψίη όρνεων] οῖον άλεκτορίδω, πέρδικω, ωθιςες ᾶς, ταῶνω, χίωος, χίωαλώπεκω, gallinæ, perdicis, columbæ, pavonis, anseris, chenalopecis. Aristot. Plin.

κάτι ή περς ζωογονίαν] γίνελαι ης τὰ ὑπίωεμια γόνιμα, εὰν ἔν τινι καιρῷ ὁχοθῆ ὑπὸ Ε άρρεν . Aristotel. 3. de Gener. Anim. 1.

aφ' & καὶ] Phasianinus, atque etiam exinde in omni des id observant, vulturem subscribendo.

Cap. 12. evresarau] Phasianinus, Ipsis etenim Egyptiis

mundus ex bujusmodi consistere sæminis, non vero masculis, videtur.

φσενοθήλεις] Phasianinus, bermapbroditi: qui sunt Philoni ἀνδρόγονοι & γύνανδροι. Plut. μηθέρα Η Σελιώνω & κόσμα καλεσι, η φύσιν έχειν δρσενόθηλου διον). Lunam mundi matrem appellant, & naturam ex utroque mixtam sexu ei assignant. Ammonius in Lib. Aristot. de Interpret. η η εί δρσενικώς λίγυπλοι Η σελιώνω ονομάζειν εἰώθασιν άλι ω; περε Η γιῶ, οἶμαι, ἀυτίω παραβάλλοντες, είχ ὑπὸ ἡλία μόνον, άλλα η ὑπ ἀὐδης Φω-λομβίνω. διὸ η ὁ ἐν τῷ συμποσίω & λεισοφάνες λόγω τὸ μβυ ἄρρεν τῷ ἡλίω περσήκειν ἐφη, τὸ ἡ βηλυ τῆ γῆ, τῆ δὲ σελίως τὸ ἀρρενόθηλο. Naz. εἰσήχθη τὸς ἡμῖν η Μαρκίων Φ θεὸς ἀρρενόθηλος, introductus nobis est Marcionis etiam Deus, masculo - fœmineus.

Cap. 13. eyxósquior] Mundanum, seu qui in mundo est, proprie significat. Phasianinus, Deum totius orbis. Bernardinus plane omisit.

Cap. 14. κόλυμοον] Urinatorem, natatorem; κολυμοητίω το του του του του δύσως του κατωθότω μετιόντα, Idem. κυδιςίω, Naz. Phasianin. stagnum.

xυνοκέφαλον] De Cynocephalo, Arist. Lib. 2. Hist. Anim. Cap. 8. Aelian. Lib. 4. Cap. 46. de Animal. & Lib. 6. Cap. 10. Diod. Sicul. Lib. 3.

ἐπειδη •β. χώρας] Totidem sunt Linguarum Idiomata, Epiphanio autore, Lib. I. contra Hæres.

χάμματα Επιταμβών] Ptolemæis regnantibus. Aelian.

Ερμή] δίρετή τ παιδειών η τ τεχνών, Diod. Sicul. Lib. 1. Sett. 2. Γραμματικής η Μεσικής, Plut. de Iside.

aργον] Lib. M. S. aρτον, quod probo, ut sit hic sensus; Cynocephalum neque piscibus, neque pane vesci e piscibus Cc 2 con-

confecto. Quo panis genere victitasse Oritas, Plin. docet Lib. 7. Cap. 2. qui idem Lib. 18. Cap. 11. & ostrearii panis meminit. Strabo Lib. 15. pisces ad Solem assatos, in mortariis, quæ e cetorum vertebris fiant, ab Oritis illis tundi; atque inde, frumento paululum admixto, panem confici scribit: οι σπόνδυλοι δ΄ ἀυτοῖς εἰσὶν ὅλμοι, ἐν οῖς πλήσεσι (πλιωτεσι) τὰς ἰχθύας ἐν ἡλίω καθοπλήσανδες · εἶτ ὑροποιεν), σίτε μικεοὰ καταμίξαντες. Λthenæus Lib. 9. ex Mnesimacho, inter piscis species, ἄρτες quoque ponit. Phasianinus Argum piscem accepit, quem nullus reperio: ἄρκτω vero apud Aristotelem, aliud. Bernardinus totum hunc locum, ut alibi alia (vitio forsan Exemplaris) prætermist.

pollo noster) rei abominandæ, ξ μίσες, seu (ut Horapollo noster) rei abominandæ, ξ μύσες, Symbolum suisse apud Ægyptios; Clem. Al. Str. 5. Plut. Lib. de Iside ostendit. Unde piscium esu abstinuisse Sacerdotes, nihil mirum: idque cum alias ob sabulas, inquit Clemens Str. 7. tum potissimum, ως πλαδαρὰν τ σάρκα το τοιάσδε κατασσκολαζέσης βρώσεως. Sua etiam ætate piscibus Ægyptios Sacerdotes abstinuisse; scribit idem Plutarch. Lib 8. Sympos. Q. 8. (quod apud Interpretem desideratur) & piscium nullum immolari, nullo rem sacram sieri. iχθύων θύσιμω ἐ-διες, ἐδὲ iερεύσιμω. Piscem coluerunt Syri tanquam Deum. Diod. Sicul. Lib. 2. Lucian. de Syria Dea.

Estoplu 7 Philo of ofestopins. Cl. Al. Str. 1.

Cap. 16. ἴνα το μη δύρύτερον το ΰδωρ] Lacuna in M. S. eadem, & lectio, forsan restituenda hoc modo; ἴνα το μη εὐρύτερον το ῦδωρ πε καλαρρίνη, κατασκουάσμαλα ὑπάρχι, δι ὧν &c. Phasianinus, Ne vero latius aqua utique decurrat, neve rursus restrictius, præparationes quædam ibi siunt, per quas aqua ipsa ad

ad horologium defluit: ambobus etenim præparamentis opus eft.

Cap. 17. θυμον) Furorem, Phasian. Animum, iram, furorem, Bernardinus, quum vox Græca sit πολύσημω. Elias Cret Episc. Leo sic est a natura comparatus, ut & iracundia, & vitæ solivagæ studio, & abborrente a societate sui generis animantium instituto delettetur. Quæ ad verbum leguntur Homil. 9. Bas. M. & Annalium M. Glycæ Lib. I. ubi lacunam p. 68. e Cod. Aug. sic exple, κὶ δθεν τοῦς παθανομθύοις ἡ δηεία πεθσυχίνεται. Plura de Leone vide apud Aristot. & Aelian.

πεφαλίω β έχι μεγάλιω] Oppian. Lib. 3.

Ωρω] Plut. Lib. de Ifide, Ωρίωνα το Ωρον dicit: & Lib. 5. Sympof. Q. 4. τες ενιαυτες τρχαϊκώς ώρες λέγεως: ut & Diod. Sicul. Lib. I. qui inde, τας κατ΄ έτω άναχεαφας, ωροχαφίας σερσαγορδίεως, inquit. τον το Ωρον μεθερμίω διόμθμον φασίν Απόλλωνα υπάρχειν, Ibid.

ώρῶν κεφτεῖν] ὧεω, quatuor anni tempora; Olympi janitrices Homero: πυλωεβσι ည, Lucian. Unde Janus apud Ovidium,

Præsideo foribus cali cum mitibus Horis, Et redit officio Jupiter ipse meo.

Homerus Iliad. 9'.

Αυτόμαται $\hat{j}$ πύλαι μύκον έραν $\hat{s}$, $\hat{a}$ ς έχον Ωραι $\hat{s}$ Ταῖς $\hat{j}$ πτέτς απίαι μέγας έρανὸς έλυμπός τε, Η μ $\hat{\mu}$ ανακλῖναι πυκινὸν νέ $\hat{\phi}$, $\hat{\eta}$ $\hat{j}$ πηθώναι. $\hat{c}$ $\hat{c}$ $\hat{c}$

Cap.

Cap. 18. Αλαίω ή γράφονίες] άλαῆς μβὶ σύμδολον ἢ ἐώμης αὐτοῖς ὁ λέων, Clem. Al. Str. 5. Proverb. 30. σκύμνω λέοντω ἰχυρώτερω ατίωῶν, ὁς σὰν ὑπισεξέφε) ἀδὲ καταπτήσση κτίωω. Quid vero sit όσμη λέοντω, βοδί 6. Capite, docet Scholion M.S. e Chrysoft. δυσώδες β τάτο τὸ θηρίον μεθ ὑπερβολῆς ἐπαδή β ἔχη τ΄ ὑπο τὸ Φύσεως πλεονεξίαν, ἐτέρως ἀυτὸν τὰ ἄλλων φαυλότερον ἐποίησεν ὁ θεός.

άνεωγότας] Plut. oculos Leonis dormientis suffulgere, dormire autem momento temporis, ait. 4. Sympos. Q. 5. vide Ælian. Lib. 5. Cap. 39. de Animal. & Etymolog.

Cap. 19. τοῖς κλάθροις τὶ ἱερῶν] Plutar. ἢ τὸν λέοντα τιμῶσι, ἢ χάσμασι λεοντάοις τὰ τὰ ἱερῶν θυρώματα κοσμέσιν, ὅτι πλημμυρεῖ Νεῖλ $\mathfrak{G}$,

Hελίε τὰ πρῶτα συνερχομθύοιο Λέονλι. id est, Et Leonem venerantur, ristibu/que Leoninis januas templorum ornant, quia Nilus exundat (ut Seq. etiam Cap. noster Autor afferit)

Titanis primum curru tangente Leonem.

Cap. 20. posepor] Amos 3. Néwv ipdigeras ng lis i posn94-

σεται; Leo rugiet, quis non timebit?

Cap. 21. Νέλε] De hoc Strabo L. 17. Plin L. 5. C. 9. Sic autem dictum volunt, five παρόσον νέαν (ἤτοι ἐνιαυσιαίαν) ἰλὸν Φέρι, quo alludit Plut. Lib. de Iſide. Non. Dienyſ. Lib. 3. Heliodorus Tricæ Episcopus Lib. 9. Æthiopicón. seu ἐπὸ Νέλεως, ut Diod. Sicul. Lib. 1. ος με μάχων ἐκλσες Εὐκεριν. seu ἐπὸ ξ νάειν λαιῶς, δ ἐςι ρεῖν εξ συςξοφω. seu denique ὅτι κατ΄ ἔτω πλιμμυρῶν, ωροκρίνον χεόνον νεάζειν δοκεῖ, Schol. Theocr. Idyll. 7. Diphthongo cur scribatur, Eustathius ad V. 224. Dionyſ. Periegetæ indicat: τὸ ἢ Νεῖλω, κατεὶ τὸ δύναμιν τὰ ἀντῷ ςοιχείων, ποσέμενον, τὸν τξέ. άριθμον,

μόν συντελεί, όπόσαι είσι η αι καί ένιαυτον ημέραν η έτω δείκνυται, ότι ο Νείλ & τ είρμον Ινα Φέρεται.

χολέδεας] χολέδεαι, υδάτων δοχεῖα, δεξαμβιαὶ, Ammon. άγωγοὶ υδατω, Herodian. υδραγωγοὶ, Sirac. 24. υδραγώΓεια, Strabo Lib. 5. υδραγώγια, Harmenop. σωλιῶες & υδρορρόωι, Basil. ἀυλοὶ σωληνοειδεῖς, Philo. In Glossario, Canalis, ρεερυεξ: quod emendo, εῖς, ρύαξ. Est autem χολέδεα compositum τὸ τὸ κοιλὸν, τὰ τ εδραν, in tubos cavatum, Siphon; vel πδὰ τω χύσιν, unde χολάδες etiam dicuntur secundum M. S. Lexicon Aug. τὰ ἐντερα. Phasianin. sedes communes.

τες είσαγωγεῖς] κρενες, Basil. Hinc aquam per tubos sive canales illos ductam, είσαγωγιμον υδωρ idem Strabo vocat.

ap' 3] Phasianin. qui mos in bodiernum usque diem etiamnum apud eos firmus perdurat, qui vota pro bumoris & aque abundantia suscipiunt.

μέση δ οἰκκμβήης] Medium terræ five ab aquilis, seu a corvis, seu ab oloribus esse inventum, qui ab extremis illius partibus eo convolarint, ubi templum suerit Delphicum; sabulantur Græci: quem inde ὁμφαλὸν γῆς, Pindarus Pyth. Od. 8. & 11. Nem. Od. 7. Euripides Medea, eosque setus Plato Lib. δ΄ Πολίλιῶν, id est, terræ umbilicum, dixit. Hinc μεσόμφαλω έδεα Ε Απόλλωνω, apud Clem. Al. ex cod. Eurip. Sic μεσόμφαλον ἄςρον ὀλύμπε, est Aries Nonno Dionys. Lib. 1.

Cap. 22. Impiathesor Plut. Lib. de Iside, Ægyptios cœlum hac sigura significare scribit. Neque tamen quicquam impedit, eadem Ægyptum notatam, quam cœli imaginem interpretabantur, ut est apud Hermetis Æsculapium Cap. 9. Videtur hac quoque zelotypus designatus: essi Ho-

Horapollinis verba id non clare exprimunt.

Cap. 24. Φυλακτής Δον] αλεξιτής Δον, αντιφάρμακον, ωδίαπίου.

Cap. 25. Απλαςον] κ αδιατύπαθον, Philo. παιδίον μη έξεικονισμβύον, Εκοd. 21.

Cap. 26. ἀνεωγότας έχειν] Plut. Lib. 4. Sympos. Q. 5. Ælian. Lib. 13. de Animal. Cap. 13.

Cap. 27. γλῶσσαν] σοφῆς ὀχετηγὸν ἰωῆς, Non. Dionys. 26. οἴτε λόγοι] ἐν ἀνθρώπω δ' ὁ μέν ἐςιν ἐνδιάθετ , ὁ ἢ ωτοφορικὸς κὰ ὁ μὲν οῖά hς πηγὰ, ὁ δὲ γεγονῶς ἀπ' ἐκείνε ἔτων κὰ ξεμνὰ ἔςὶ χωρα τὸ ἡγεμονικον ξ δὲ κατὰ ωτοφορείν, γλῶττα καὶ σόμα κὰ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀγγανοποιία, Philo Lib. 3. de Mose. Aristoteles illum τὸν ἐν τῆ ψυχῆ, hunc τὸν ἔξω λόγον vocat, 1. Analyt. Post. 8. Vide Basil. M. Homil. in principium foannis, & Naz. Definit. Jamb. Ælianum Libr. 10. Cap. 29. de Animal. His quidam addunt λόγον ἐγγεάμματον, cujus hic manum Horapollo Symbolum facit; quam ἔγγεαφον αὐδιω ex Nonno dicere posiumus: nam & scribendo, idque manus ministerio, sensa mentis exprimimus.

υφαιμον] Cruore suffusum. Huc pertinent illæ Græcorum phrases, φονικὸν βλέωων, Basil. Μ. φοβερὸν, υποπτον, ιταμον, δειμο, δείγανον, Lucian. Aristoph. ταυρωπὸν ἐποδλέπεως, Philo. ταυρηδὸν ὁρᾶν, & similes. Genes. 4. ίνα μ συνέπεσε τὸ πεόσωπόν σε; dicit Caino Jehova: & Jacobus Leæ Rachelique, ὁρᾶ ἐγὰ τὸ πεόσωπον τε πατρὸς ἡμῶν, ὅτι ἐκ ἔςι πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐχθὲς ἡ τρίτω ἡμέραν, Ibid. 33. & 1. Reg. 18. de Saulo dicitur, ἡ ἦν Σακλ ὑποδλεπόμεω τὸν Δαβιδ ἐπὸ τ ἡμέρας ἐκείνης, καὶ ἐπέκεινα. Quo sensu Latini etiam, torve aspetare, torva tueri, oculis torvis tueri dicunt.

όφθαλμόν] Nam & oculi nimis arguti, quemadmodum a-

nimo affetti simis, loquuntur, Cic. 1. de Leg. Suntque animi tanquam fores, Polemoni: quos cor sequi, εμμασι β κοσδίη έσπε), dixit Theologus. Notum est illud Comici; Non innueram: & Apophthegma sive Isocratis seu Periclis (utrique enim Plutarchus tribuit) de oculorum continentia. Cui simile illud Xenocratis; qui negabat quicquam reserre, pedes ne an oculos in alienam domum desigeremus, apud Ælian. Lib. 14. Var. Hist. Cap. 42. qui, Cap. 22. ejusem Libri, exemplum adsert eorum, qui oculorum nutu & manuum gestu, quum per tyrannum colloqui non liceret, animi cogitata, alii aliis, aperuerint.

Cap. 28. αμέ] χίλια ενενήκον απένθε.

τριέδες χεύνε] Hanc & humanæstaturæ mensuram dicunt, quæ annos tres nato media sit. Basil. Magn. Homil. 10. Hexaëm τειετες τὸ παιδίον εμέτησεν ὁ πατής, οίδεν ὅτι τὸ διπλάσιον τέτε μέγεθ Τοπλήψε το τῆ Γελειώσο.

Cap. 29. Φωνω ἢ μακεόθεν] Sonitus & tonitru ex eo sunt genere, quæ sane nullo modo pingi possunt. Sed quum in Obeliscis, qui Romæ supersunt, multæ conspiciantur imagines rerum nec naturalium nec artificialium; quæ quid sibi velint, hodie nemo facile dicar: sieri porest, ut eæ mutuo inter Ægyptios ac tacito consensu de hujusmodi rebus, quæ sub visum non cadunt, acciperentur.

φωιω] ή φωνή pro tonitru accipitur Exod. 9. Ac Phyfici dicunt, fulgur tonitru posterius erumpere, ut sanguis vulnus sequatur: prius tamen videri; auditu sonum expectante, visu lumini occurrente: Plut. Lib. ad Princip. Inerudit. Plin. Lib. 2. Cap. 54.

Βροντίω] τί μοι Φιλοσοφήσεις το εί άς εσταν η βροντών, α ενοντών γης ευ, η κός μικροῖς σπινθήροι το άληθείας λαμπόμθρο: Τίνας

τίνας άτμες Σπο γης αίλαση, νέφες δημιεργές; η άξε $\mathfrak{G}$ πύκνωσίν λια, η νεφών $\mathfrak{T}$ μανωλάτων (χά $\mathfrak{G}$. η πυκυλάτων) $\mathfrak{R}$ λίψιν η σύρρη $\mathfrak{F}$ ηξιν; ἴνα η μθυ $\mathfrak{R}$ λίψις σοι $\mathfrak{T}$ άςρ $\mathfrak{G}$ κιν, ή $\mathfrak{I}$ ρηξις $\mathfrak{T}$ βορυλλώ άπεργάση). ποῖον $\mathfrak{I}$ πνεῦμα ςενοχωρέμθον, $\mathfrak{G}$ τα έκ έχον διέξοδον; ἴνα άςρ $\mathfrak{G}$ μη $\mathfrak{R}$ λιβόμθον, $\mathfrak{R}$ βροντήση ρηγυμθον. $\mathfrak{R}$ Ναζ. de Theolog.

Cap. 33. ἐπειδή ἢ τὰ τέχνα ἐξ ἡδοιῶν] Forte legendum ἐπειδή ἢ ις'. σύμβολον ἡδονῆς εἶναι εἴποιῶν: id enim antea dictum est. Phasianinus; Coitum vero indicare volentes, bis sextum decimum numerum pingunt; maris & sæminæ geminatam voluptatem significantes, quæ illa ætate per coitum silios gignit, ut demonstratum est.

Cap. 34. Φοίνικα τὸ ὅριεον] ὁ Φοῖνιξ ὁ Αραβικὸς, ὅρνεον λέγε) ἄναι μονογωὲς, ἄζυγον ἐν τῆ δημιεργία. Ἡ ἔτη Φ΄. τἔτο πάσχί, ὁ ἢ Φαιδρὰν παριςᾶ ἢ ἀνάςασιν. αὐτοὶ ἢ ἢ εὶ Ελίωες τελ αὐτε διηγείλαι, ὅτι περγνες τὸ τέλω αὐτε, ἔρχεται τελ ἢ Αίγυπτον, ἢ ἀντικρὺ ξ ἡλίε ἱς αται εἶτα τεΦρεται, ἢ ἐπὸ ξ χοὸς ἀυτε σκώληξ γρινᾶται ἢ αὐτὸς αὖθις εἰς πτίωὸν μεταβάλλεται ἢ Φοίνικα. τετο ϳ, τὸς ἐπορών, μξ ἔτη Φ΄. ἐνωθε γίνε ἢ. Μ. Glycas Lib. 1. Annal. Vide & Naz. Carm. Parænet. ad Virg. V. 526. Epiphanii Physiologum Cap. II. ejustemque Ancyrotum P. 505. ubi mendose, βαυμάσαι δε μοι ἄπασι (pro ἔπεισι) τῆς ἢ ἀπίςων Ελλιώων, legitur. Phænicem in Ægypto visum, Tiberio mortem denunciasse, scribit Xiphilin.

πολυχρονιώτατ [ ] Inde natum Proverbium φοίνικ [έτη Gi ετα , Lucian. Hermotim.

πάντων το Pricaive] Hinc Sol Homero υπερίων dicitur, Iliad. τ. Odyss. α. Virg. 4. Æneid.

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.

Digitized by Google

πολύς] Lacunæ forsan inserendum, τετέςι πάντα σελέχων, id est (ut Phasianin.) umnia ambiens: vel, ut Etymologistes, δι ξ τὰ ὅλα συνέχεται. Nisi pro πολύς sit legendum πολυόφθαλμω: id enim Græca lingua esse Osirin, quo Solem intellexerint, affirmat Diod. Sicul. Libr. 1. quem consule.

Cap. 35. ὑω Αἰγυπίων] Malim legere τες Αἰγυπίες: vel κέγονται β, &c. οι Αἰγυπίοι, id est, Dicuntur siquidem Ægyptii Sole magis gaudere, quam cateræ gentes. Phasianinus: Sole namque supra reliquos mortales, omnes Ægyptii gaudere

traduntur.

Cap. 36. i lois Plut. 9. Sympos. Q. 3. Mercurium primum Deorum in Ægypto literas invenisse inquit; itaque Ibin Ægyptios signum facere primæ literæ. Cur autem cordis Symbolum eadem fuerit; colligi potest e pictura illius avis apud Ælian. Lib. 10. Cap. 29. de Animal.

Cap. 37. ὁ τὰ ἀφυής) Philo Lib. Φελ τὰ με Ιονομασ. P. 66. Φυσεως δὲ μη προυπαρχέσης, ἀνωφελη πάντα, &c. Xenocr.

έτο σαρ έμοι σόκο έ κνάπτείαι.

Cap. 38. μαθών γεάμματα] Menander, λιμίω άτυχίας

ές ν ανθρώσοις τέχνη.

Cap. 39. Ιεροχαμματέα] Sacri Scribæ apud Ægyptios etiam futura vere prædicere poterant; Suidas, e Lib. 2. Originum Fl. Josephi Cap. 5.

· wowep of nives] Plut. Problem. Rom. Q. 51.

criegum Athenis in Æsculapii templo prodiderit.

έλα Φρότερον] μακρον, Aristot. 3. de Part. Animal. 12.

Cap. 40. Agxlu de n dinaslu Thebis simulacra fuerunt Dd 2 dedi-

dedicata judicum manibus carentium; & princeps judicum oculos in terram dejectos habens: quo innuebatur, justiciam donis & alloquiis non esse obnoxiam, Plut. de Iside. Vide & Diod. Siculum Lib. 1. Sett. 2.

Cap. 41. Πασοφόρον] Diod Sicul. Lib. 1. Pag. 18. πασοφόρων meminit: ut Plut. Lib. de Iside, ιεραφόρων ης ιε οσόλων, λινας ιωθήτας φορώντων. Ubi τ λινοσολίαν solam Itiacos facere negat; ut nec barba pallioque graves, illico sint philosophi.

Cap. 42. Ωροσχόσον] Horoscopum, Phasianinus.

an' iman'] Sed ob id, quia hominibus ab ipsis horis ac temporibus tribuuntur, Phasian.

Cap. 43. Vous Sacerdotes, qui sunt maxime observantes legum, lustrandi sui causa aquam inde petunt, unde Ibis biberit; quod insectam aut insalubrem nullam hæc aquam tangat avis. Plut. de Iside, & Lib. de Soleria Animal. Ælian. Lib. 1. C. 45. de Animal

πῦρ] καθαςτής μον το Φαύλης υλης κ μοχθής σς, Naz. Ejus θυμιατής μον, id est, acerra, fuit Symbolum, ut aquæ phiala.

Cap 44. μῦσ Plutarch. μῖσ Vide Notas ad Caput 14. & Lucian. de Syria Dea.

nevozoior] naivozoior: Phasianinus, Essetque perinde, ac rem novam & inusitatam moliri, si quis Sacerdos id facere tentaret: nam pisces apud eos se invicem absumunt, ob id odio summopere babiti.

amηλοφάγον] Nemes. de Nat. Hom. η βή τ iχθύων φύσις imnλοφάγω &c. P. 23. quem vide.

Cap. 45. ὁ ὄφις] Epiphan. contra Ophitas, serpentem caput inprimis munire testatur, non nescium, ὅτι ἐν τῆ κεφαλῆ ἀντῦ ἡ πῶσα ζωὴ ἀντῦ τυγχών.

Cap.

Cap. 46. ταῦρον] ος βασιλούς τ ήμερων ζώων, Macar. Homil. 1.

μηδέποτε δ 9ήλε Φ δπιβαίνειν με τ σύλλη μιν] διδασκέων ο ανής, inquit Philo, μη ατελείς γονας, ακαίς ε η αμέσε χαρεν ήδονης, αφείεως. Φιλήδονοι με η η, οι μη σποράς ένεκα τέκνων, η δ διαιωνίσαι το ημώ, συνέρχον) γυναιξιν άλλα θηρώμεροι, συών η τράγων τρόπον, τ έξ δμιλίας ωπόλαυσιν. Zenobiæ certe, Palmyrenorum reginæ, eam fuisse castitatem, scribit Treb. Pollio, ut ne virum suum quidem sciret, nisi tentatis conceptionibus.

Cap. 48. τεφίνω] ηγέμβνω αίπολίε, Proverb. 30. τ τεφίνον αίπεθέωσαν, δ/ά τὸ γρυνηλικὸν μός μος, Diod. Sicul Lib. I. hircum Mendesii coluerunt, Clew. Al. Protrept.

Cap. 49. δρυγω] Ita recte Cod. Aug. non, ut in G. Morelii M. S. (quod Pierius tamen probat Lib. 25. Hieroglypb.) δετυγω. Hæc fera olim in vivariis, ad quadrimatum usque, alebatur; Columella Lib. 9. Cap. 1. Cornu etiam ejus animalis in militia mirificus erat usus, κά το μέγεθω κ τμηθακόν, Diod. Sicul. Lib. 3. (ubi δρύχων, mendose pro δρύγων, legitur) & Agatharchides. Oryx Aristoteli μονόκερως cst, Lib. 3. de Part. Animal. Cap. 2. & Lib. 2. Hist. Animal. Cap. 1. Oppian. Lib. 2. Cyneget.

Εςι δέ τις δρυμοΐσι παρέςι Φ όξύκερως θής, Δοριόθυμο όρυξ, κρυερός θήρεως μάλιςα.

&,

Βινάπερως δ' όρυγ Φ μβυ έφυ δέμας αιθυπίπρ Φ Ού ποπον μείζων ——

Cæterum Plutarchus Lib. de Solert. Animal. Orygem ea die & hora vocem ait emittere, qua fidus oriatur, quod Si-Dd 3 rium

rium & Caniculam Græci appellent, Ægyptii Sothin. Cujus sententiæ adstipulatur Aelian. Lib. 7. Cap. 8. de Animal. Plin. Lib. 2. C. 40.

ซิที่ ซี ทัมเซ สังคุร] Ad Solis exortum conversus oryx, alvum dejicit, Aelian. Lib. 10. Cap. 28. de Animal.

สในผลัง] มใหรผัง legendum esse, vel e Deuteronomii Cap.
14. liquet: neque enim oryx volucre, sed quadrupes est.
Phasianinus, Iccirco sacerdotes quoque solum boc animal ex omnibus aliis animantibus absque jugulatione comedunt.

πιον] Lege πιων. Μοχ pro αναταρχίως, Phasianini Codex ανορύως: interpretatur enim, labiis defodiens.

Cap. 51. μῆαν] τὸ Θεασύταθον το πτίωῶν, κλ ἀναιδές ατον, Philo Lib. 1. de Mose. Ælian. Lib. 2. de Animal. Cap 29. & Lib. 7. C. 19.

Ητε η εργομβίη μαλά στες χροός ανδρομέοιο, Ιχανάα δακέειν ——

Homerus Iliad. o'.

Cap. 52. μύρμηκα] De formicæ industria, Proverb. 6. 30. Basil. M. Homil. 9. in Hexaëm. Aristot. 9. Hist. Anim. 38. Ælian. Lib. 4. Cap. 43. de Animal. ποειςικὸς εἶ; κίλλὰ ξ μύρμηκω Δπολείπη: inquit D. Chrysoft: χρυσοφορεῖς; κίλὶ εχ ετως, ως οι Ινδικοι μύρμηκες. De his, idem Aelian. Lib. 16. de Anim. C. 15. & Dio Chrysoft. Orat. 25.

Cap. 53. χίωαλώπεκα] Aclian. Lib. 11. Cap. 38. vulpanferem φιλότεινον & ipse appellat, atque in tuendis pullis eandem, quam perdix (de qua Basil. Homil. in S. Baptisma) operam ponere, ac, ut illi elabantur, se venatoribus capiendam præbere, scribit.

Cap. 54. Πελεκῶνα] De hac ave Physiologus Epiphanii Cap.

Cap. 8. Mich. Glycas Annal. Lib. I.

Cap. 55. xxxx par] Hanc ciconiam esse volunt, de qua Philo in Expositione Decalogi. Basil. Homil. 8. in Hexaëm. Physiologus Epiphanii Cap. 25. Aristot. 9. Hist. Animal. 13. Aelian. 3. de Animal. 23. Illam colucrunt Thessali, Clem. Alex. Protrept: quod serpentibus esset infesta, cosque occideret; Plut. Lib. de Iside. Steph. de Urb.

μόνον] Sunt qui meropes idem facere confirment. Arist. Ibid. Aelian. 9. de Animal. 30. Plin. Lib. 10. Cap. 10. Legendum & apud Suidam arbitror τες μέροπας, pro ἀερόπος δας, in Dictione Ανλπελαργείν.

τίλλο αυτών τὰ ωτερα] τοῖς οικώοις πθεροῖς διαθάλπω, Basil.

Cap. 56. iπποποτάμε] Plut. Lib. de Solert. Anim. Ciconiæ, patres suos alunt: equi fluviales, ut cum matribus coire possint, eos necant. Symbolice Hippopotamus eidem Plutar. Lib. ae Iside notat impudentiam. Vide Aristot. Lib. 2. Cap. 7. de Animal. Hist. Aelian. Lib. 7. Cap. 19 Strabonem Lib. 15. & Nonn. Dionys. Lib. 26. cujus adeo versus subjici am, propter consensum cum aliis Scriptoribus:

Onc-

Κείθι μελαμψήφιδι διαξύων ρόον όπλη Κείθι μελαμψήφιδι διαξύων ρόον όπλη Νήχε) ύδατόεις ποταμήϊ τίπω άλήτης, ΟἴΘ ἐμᾶ Νάλοιο θερειγμες οἶδμα χαράοσων, Ναιετά βυθίοιο δι ΰδατ ύχος όδίτης, Μηκεδαναίς γψύεοσιν ἐπ αίγιαλοῖο ἢ βαίν , Αίχιμη καιχαρόδον διασχίων ράχν ῦλης. Καὶ διερω άχαρακτον ἔχων γψύν άρπαγα καραῶν, Μιητής ἀσίδηρ άμαϊλοφόρα τοκετοῦο.

. Onesicratus apud Strabon. etiam in India nasci perhibet. junge etiam Aristot. 8. Hist. Animal. & Ælian. Lib. 5. de Animal. Cap. 54. Plin. Lib. 8. Cap. 25.

eis ή το καθωταίον] Phasianinus, Itaque non ab re Ægyptii sidem ad inferiores sceptri divini partes Hippopotami ungulas duas pingunt: ut videatur legisse; ως είκ ἄπο σκόπε οι αύτοι Αιγύπλοι είς τὸ κατώτατον μέρ & Θείε σκήπτες γεμφεσινόνυχας &c. de quo, Suidæ locum habes Supra Pag. 187.

Cap. 57. & Sesepar] De columbis, Aristot. 9. Hist. Anim. 7. Ælian. Lib. 3. de Animal. Cap. 44. Epiphan. contra Ophitas. Columbas tanquam deos coluerunt Assyrii, Lucian.

L'acolun in Alas columbre sibi contingere, David ille Vates exorat Pfal. 34. Ita enim solenne est sacris essatis obscure Spiritus Sancti virtutem nominare: sive quod ea avis selle careat, sed quod pedoris inimica sit, ut testantur qui id observarunt; Greg. Nyss. de Virg. Basil. M. Expos. Pfal. 33.

Cap. 58. & υδαλ ωθιπατώντας] το κυμάτων ωεζούοντας, Naz. Unde Apostoli Christum in mari ambulantem conspicati, spectrum esse dixerunt, Math. 14.

Cap. 59. nánisov] Ita & M. S. & Phasianinus.

Cap. 61. δ γάς βασίλει [Grandle January Siquidem domus region in ipso terrarum orbe unica existit, Phasianinus.

Cap. 62. μέλισαν] De apum natura, Proverb. 6. Basil. M. Hom. 8. in Hexaem. Theodoret. Lib. 5. de Providentia. Aristot. 5. List. Animal. 22. & Lib. 9. Cap. 40. Ælian. Lib. 1. Cap. 59. 60. & Lib. 5. Cap. 10. 11. de Animal. Plin. Lib. 11. Cap. 5. &c. Virg. 4. Georg.

μόνον] Animantes aliæ sub duce degunt, ut grues, apes:

aliæ nulli subditæ imperio sunt, ut formicæ, & alia innumera pene genera. Arist. 1. Hist. Anim. 1.

cn & μέλιτω] epyaolas: Phasianinus, ex illius itidem apis mellificatione atque opere assiduo, nec non ex aculeo, operationem variarum rerum, quæ ad usum bumanum necessariæ sunt, atque potentiam inprimis præparandam esse, statuerunt. Quæ duo ad gubernationem civitatis maxime pertinere, & cæteris rebus conducibiliora esse judicaverunt. Ammian. Marcell. Lib. 17. per speciem apis mella consicientis indicant regem: moderatori cum jucunditate aculeos quoque innasci debere, bis signis ostendentes.

धीराज्य करोड़] रिक्ष क कार्रेड निर्माण के πολεως διοίκησιν, secundum interpretationem Phasianini.

Cap, 65. έρμε] έργε, id est, operæ, legendum; monet Pierius Lib. 35. Hieroglyph.

Cap. 66. καθὸ κὰ στένκα)] Cap. 4. Hic locus obscurior est, quia Autor vocibus ortus & occasus non utitur in eadem significatione, qua Astronomi. Sensus Amico nosstro videtur esse: Luna singulis mensibus viginti octo dies ἐν πλάτει sumptos conspicua est, reliquos vero dies (nam spacium unius mensis integri, cum vulgo, triginta dierum esse statuit) sub radijs solaribus occultatur. Solet enim in regionibus Australibus, qualis est Alexandria Ægypti, ubi hic Autor vixit, altera fere post novilunium die Luma rursus conspici. Quando igitur mensem exprimit ea sigura, qua Luna apparet, dum viginti octo dies complectitur; numerationis initium a primo apparitionis die facit, signumque mensis Hieroglyphicum eam vult esse siguram, quam Luna die apparitionis suæ ultima repræsentat.

Ec

Cap.

Cap. 67. πολύγοιον] Ova sexaginta ut plurimum parit, Aristot. 5. Hist. Animal. 33.

N O T Æ

DAVID. HOESCHEL. AD II. LIBRUM HIEROGLYPH. HORAPOLLINIS.

Cap. I. Sydera enim pro Diis olim habita, Philo Lib. I. de Monarchia & Expos. Decalogi; quæ qui coluerint, cos peccasse quidem ait, sed minus, quam qui lapides & ligna, metallum, atque id genus alia, adorarint.

χρόνον] De Sole & Luna, έςωσαν (inquit) εἰς σημεῖα κὶ εἰς καιρὰς, κὰ εἰς ἡμές σες κὰ εἰς ἐνιαυθὰς, Genes. 1.

พบฟิล] Quod tum Stellæ maxime fint conspicuæ.

Cap. 3. χειμερίαις] χειμεριναίς, Μ. S.

Cap. 4. καςδία Φάρυγγ] Secus iis, οἱ τ΄ δἷ μβὶ βάζεσι, κακῶς δ΄ ὅπιθεν Φρονέεσιν, Hom. Τ γλῶ τὰν τῆ καςδία πλετενθες ἀνλιφθογγον, Nicetas.

Cap. 5. soμα] Principium & finem, Phasianinus.

Cap. 7. Δίδοῖον χειεί] κ Ανάχαρσιν ή τ Σκύθω τοσετον ό το σωφροσύνης κ το ἀσκήσεως έρως κατέχεν, ως καὶ κοιμώμθρον τὰ χείρ λη ἀυξ καὶ τὰ αἰδοῖα κρατείν δι οἰκείων χειρών. ε μίνον κ χηγορών, ἀλλὰ καὶ ὑσνώτθων ἐδείκτυε, πόσης ἀσφαλείας δέου) τὰ τοικύτα, Μ. Glyc. Annal. Lib. 3. Clem. Alex. Str. 5. Plut. Lib. de Garrulitate. ὑπιχράφε) καὶ ἀυτε εἰκόσι, Γλώοσης, γατερὸς, αἰδοίων κρατεῖν, Laërt.

Cap. 8. νόσον ανθρώπε] Ob bujusmodi berbæ asperum scilicet tetrumque odorem, quem vix homines ferre possunt, Phasianinus.

Cap.

Cap. 9. νωλαῖον] Semen enim labi per spinam e cerebro videtur, Arist. Problem. 56. Sett. 10. Autor Libelli ωθί γο-νῆς apud Hippocratem, χωςές βο τὸ πλεῖςον ξο γόνε ἀπὸ τὸ κεφαλῆς ωθὰ τὰ ἔαλα εἰς τὸ νωλαῖον μυελόν. Idem, semen facic ἐπόσπασμα ὅλε ξο σώμαλ.

Cap. 10. Οςτύγ [Forfan hoc etiam loco, ἔρυγ [legen-dum.

Cap. 11. δεξιέμενοι] dextras jungentes; hoc e M. S. Aug. reposuimus. Phasianinus, qui sese circumplexi dextris excipiant. Apud Aldum αξιέμθροι legitur, quod Mercerus expressit.

Cap. 13. ἀναμέτρησιν σημαίν [] Illis enim numerum comprehendere facilius homines consueverunt, Phasianinus.

Cap. 15. iépak] "esnuev iépak avamelágas rás mlépuyas, axivn-

τι κὶ ἀκως] πῶς τὸ αὐτὸ, M. S. sensu eodem.

avenor enpaire] Ita enim velox in volando, sicut ventus, accipiter perhibetur, Phasianinus.

Cap. 19. Horoun] Ulcus, Phasianinus.

Cap. 23. Ακοή ζωχεαφεμβή] Phasian: Audientem quippiam bominem arrectis auribus, seu auditum ipsum pingentes; opus quod futurum est, declaratur. Postquam enim, quæ facturi sumus, audivimus; ad futurum opus nos ipsos accingimus.

Cap. 24. $\Sigma \phi h \xi$ desoueths] Phasian: Ex Crocodilo vespa per aërem volitans quum piëta suerit, nocentem sanguinem vel cadem significat. Quam lectionem agnoscit Pierius quoque Lib. 26. Hieroglyph. sed Infra Cap. 44. Autor vespam ex equino cadavere nasci ait: velut etiam Ælian. 1. de Animal. 28. Versus apud Suidam,

Ec 2

Ιπωων ή σφηκες γιεή, ταύρων ή μέλισσα.

Cap. 25. Νυκδκόραξ] νυκτός κόραξ, Apolin. Pfal. 101. De hoc, Basil. M. Homil. 8. Hexaëm. Aristotel. 8. Hist. Animal. Cap. 3.

Cap. 26. Nayls ipura] Phasian. Laqueus pictus amorem fignificat, in quo quædam veluti venatio existit: ubi pedicis Cupidineis & laqueo amantes irretiti, quodammodo detinentur.

Cap. 27. Λόγοι & φύλα] Descripta folia, codicillique, Picrius Lib. 47. Cap. 26.

παλαιότατον] σαλαιότηλα, Idem ex M. S.

Cap. 30. γεαμμή όρθη] Vide eundem Joan. Pierium, Lib. 37. Hieroglyph.

Cap. 31. χ_{elisova} De hac, Aristot. 9. Hist. Animal. 7. Ælian. 3. de Animal. 25. Plut. de Solertia Animal. Plin. Lib. 10. Cap. 33.

Cap. 32. ωθιςεξάν μέλαιναν] αὶ πελειάδες καὶ αὶ Φάσσαι καὶ τὸ τρυγόνων γμω, καὶ ὅσα τέτοις παραπλήσια, τὸ ὅπιμιξίαν οὐ ποεῖ) ωθὸς ποιλα ἢ ἀναίδιω, ἀλλά ωθὸς ἐν ἢ ὁμόφυλον, Cl. Al. Sir. 2.

Cap. 33. lχνθ/μονα] Idem scribit Aristot. 9. Hist. Animal. Cap. 6.

Cap. 35. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] uterque enim necat, exitium affert. Crocodilo autem infidiari non scorpionem (quod ex hoc Autoris Commatio volunt eruere: nisi locus Æliani huc sit arcessendus, Lib. 2. Cap. 33. de Animal.) legimus, sed ichneumonem: Plut. Lib. de Solert. Animal. Strabo Lib. 17. Oppian. Lib. 3. de Venat. Diod. Sicul. Lib. 17. Plin. Lib. 8. Cap. 27. secundum quem n δ δελφίν Ε κερικεβώλε καθαγωνισής.

Cap.

Cap. 36. osaesov] ny no ni yann osev ext to adoctor, 2. de Hist. An. 1. Aristotel.

Cap. 37. χοῖζον] Naz. — ἐλομβίωντε συῶν βίω & Carm. ad Episcopos, V. 41.

Πῶς δέ τε σῦς μονόφοιβ Φ εμίω δηλήσαθ ἀλωίω.

Vide legem contra sues, apud Ælian. 5. de Animal. 45.

Cap. 38. λέονλα] Crebrior enim iracundia ejus, Plin. Lib. 8. Cap. 16. συναπερθυνήθη δ θυμός τῷ λέονλ, Basil. Θὴς, ἄθμασι βρυχαλέοισι χολέμλυ. Naz.

insetζονία] Phasian. discerpentem. Sed e ratione, quæ Symboli redditur, conjicio legendum ἐξοςείζονία: & mox ἐξοςείζονθύες. ἐξοςείζον proprie significat exossare, ἐξαςθρέν deartuare.

Cap. 39. xinvov] Olorum morte narratur stebilis cantus, falso (ut arbitror) aliquot experimentis, ait Plin. Lib. 10. Cap. 23. negat Ælianus quoque se de eo quicquam affirmare posse, Lib. 2. Cap. 32. Naz. Orat. 2. de Theologia, & Carmine ad Nemesium, V. 309. cantilenam illam cygnum expansis ad auras alis efficere, scribit; quod ore modulari videri possit. Esquilar eidem tribuit D. Chrysost. Comm. in 2. Cap. Epist. ad Philipp. Plato Phædone, Arist. 9. Hist. Animal. 12. Cic. 1. Tuscul. Dio Chrysost. Corinthiaca. Lucian. Timone, & de Electro.

Cap. 41. avôpa.] Phasian. Virum, qui radio solari visum bebetaverit, caligantibusque oculis febrem contraxerit, & exinde mortuus tandem sit, significantes; cantharum, boc est, scarabæum cæcum pingunt: bic enim radiis solaribus obcæcatus nonnunquam perimitur.

Cap. 42. imiorov Genes. 36. oi iameir, id est, muli, di-Ec 3 cun-

Cuntur ab Onan primo inventi, in Eremo. Iidem, opere Philoni. Vide Aristot. Lib. 2. de Generat. Animal. Cap. 8. Ælian. Lib. 12. Cap. 16. Plin. Lib. 8. Cap. 44.

Cap. 43. Quæ puellos fæmineos] Phasian. qua fæminas

primo, mox mares.

αρρεν ίκτε)] Dicunt Physiologi, είναι το μθρ αρρεν όκ το δεξιών, το ή θήλυ όκ το τόμερων, Aristot. 4. de Generas. Animal. 1.

Cap. 44. cn & rets] Ovid. 15. Metamorph.

Pressus bumo bellator equus, crabronis origo est.

Cap. 45. chhτρώσκι] καὶ ἐκδάκλι δὲ ἴπα το κύεσα, ἐἀν ἐσφρήση) ἐσμωὶ λύχνε ἐστοσθεννυμβίε, Aristot. 8. Hist. Animal. Cap. 24. Ælian. Lib. 9. Cap. 54. κ ψηλαφηθεΐσα, Plin. Lib. 28. Cap. 7.

Cap. 46. φύπλον δάφνης] δείγανον, Ælian. Lib. 5. Cap. 46. de Animal.

Cap. 47. in tétar Aristot. 5. Hist. Animal. 19.

Cap. 48. τω χολω ἔχή] Idem 2. Hift. Anim. 15. προς τοῦς ἀντέροις. Vide Supra Notas ad Lib. 1. Cap. 57. Galen. Τοπο 3. Lib. ωθὶ μελαίνης χολῆς Extremo, flavam bilem, ξαν-θω χολω illis tribuere videtur.

Cap. 49. λίθον] α΄είντίω, Ælian. Lib. 1. Cap. 35.

Cap. 50. ωίκδα Avem tardam, asionem: Plin. Lib. 10. C. 22. 23. Ælianus contra φίλιπων asseverat, Lib. 2 Cap. 28. de Animal. sed solam ex avibus metuere canes, Lib. 5. Cap. 24.

Cap. 52. μη έχεσα πίες] Ideo Aristoteli δερμόπίεςον dicitur, 1. Hist. Animal. 5.

Cap. 53. οδόντας] Volucrum nulli dentes, præter vespertilionem,

nem, Plin. Lib. 11. Cap. 37.

μαςες] Idem Lib. eod. Cap. 39.

Cap. 55. 3/3. \$ 56µar@ & λαλεί] α50µ@ \$: Plin. Lib.

11. Cap. 26. Arist. 4. Hift. Animal. 7.

Cap. 56. veodiar] wei derar, Aristot. 9. Hist. Animal. 32. Plin. Lib. 10. Cap. 3.

ύψηλότες [ ] fobi 39.

Cap. 57. Φοίνικα] Ovid. 15. Metamorph. Lactantius Carm. de Phænice. Vide Supra Notas ad 34. Cap. Lib. 1.

ο νεοοσός πάλιν θτι 4 ιδίαν πατρίδα] De sepultura Phæni-

cis, Herodotus Euterpe.

Cap. 59. Exiv] De coitu & partu viperarum, Basil. M. Homil. contra Fæneratores, de Invidia, & 9. Hexaëm. Ælian. L. I. C. 24. de Animal.

Cap. 60. cu vi] deest forte udivi. Phasianinus, partus

tempore.

Cap. 62. σαλαμάνδραν] + κός πυρός λωβήσαδο λιγνύς, Nicand. Alexiph. ζωσν εν πυελ σκαφον, ω τα πάντα άλίσκε): animal in igne, quo omnia consumuntur, saliens. Naz. in Vita Basil. M. & Paræness ad Virg. V. 580. Aristot. 5. Hist. Animal. 19. Ælian. L. 2. C. 31.

iκατέρφ] Phasian. Ipsa enim quum in igne fuerit, ab utroque capite quos attigerit flammis conficit, ignemque etiam
tastum extinguit. ζώων autem πυριγόνων, quæ in igne vivant, inde exempta moriantur, meminerunt Philo Lib.

de Noba, deque Gigantibus. Macar. Homil. 14. Cap. 63. ἀσπάλακα] De talpa, Epiphan. contra Adamianos. Galen. Lib. 2. 26 σπέρματ G. Cl. Alex. Protrep. Ari-

ftot. 1. Hist. Animal. 9. Oppian. 1. de Venat.

Cap. 64. ἀπείττον] Phasian. aditu difficilem, atque inac-

cessibilem, amporitor.

Cap. 65. ἐξωλείας] ἐξοείας videtur legisse Phasianinus; quum ita reddiderit; Hominem, cui fraus propria pernicios sam relegationem attulerit, cuique fuga sua noceat, significare volentes, &c.

xásoege] De hoc, Ælian. Lib. 6. Cap. 34. de Animal.

Cap. 68. το μάπον ἀκέονλα] Plut. Lib. 4. Sympos. Q. 5. εξυηκοία ή δοκει διαφέρειν ο λαγώς ων Αιγύπλου θαυμάσαντες, εφ τοις ιεροίς γεφμμασιν ἀκολω σημαίνεσι, τες λαγωές γεφφοντες, id est, Celeritate autem exaudiendi lepus aliis videtur anteire. Cujus admiratione dutti Ægyptii, in suis Sacris Literis, pitto lepore, auditum significant.

των ωτων] Capras auribus spirare, autor est Archelaus (Plin. Lib. 8. Cap. 50.) & Alcmæon; negat Aristot. 1.

Hist. Animal. 11.

Cap. 70. Vairns] De hyæna, Cl. Alex. Lib. 2. Pad. Cap. 10. & Aristot. 6. Hist. Animal. 32. hyænam sexum annua vice permutare, negant. Pro Autore nostro saciunt Ovid. 15. Metamorph. Ælian. Lib. 1. Cap. 25. de Animal. Oppian. Lib. 3. de Venat.

Θαυμα ή κὶ τόδ ἄκυσα જીએ દાંκτῆσιν υαίνης, Αρσενα καὶ Θήλειαν αμείδε એ λυκάδανλ,

Id est, ut Joan. Bodinus;

Majus eo referunt etiam miraculum, Hyanas Alternis annis natura jura novare, ut Ambiguus fiat modo mas, modo fæmina fæta.

δέςμαλα] Mirum dittu, si pelles utriusque contraria suspendantur, decidere pilos panthera, Plin. Lib. 28. Cap. 8.

Cap. 71. αύτη γὰρ διωκομινή] Plin. Ibid.

Cap.

Cap. 73. diarbéria] Phasian. qui detineatur, quique perexiqua jastura ab eorum manibus sese liberet.

τὸ ἀκρον τῆς ἐρᾶς] De quo Plin. Lib. 8. C. 22.

Cap. 75. s'd' & amo] Idem confirmat Aristot. 9. Hist. Animal. 44. autoritate Homeri Iliad. n'. Quibus præterea Leo terreatur; vide apud Plin. Lib. 8. Cap. 16.

Cap. 76. φαγών πίθηκον] Plin. Ibid.

Cap. 77. Ανθρωπον ἐστὸ ἐξωλείας] Phasian. hominem, qui ad bonam frugem ob primam relegationem a patria, quam pasus fuerit, demum redierit, morigeratusque inde factus sit. ut rursum ἐξοελας in ejus Codice scriptum fuisse, existimem.

Cap. 80. Στω γάρ] Phasianinus, Codicis beneficio, lacunam sic explet: Hic enim ab aqua quum exierit, os hians prominentibus dentibus, hirudinibus refertum, gerit: intra quod trochilus, quum voluerit, penetrans ultro citroque libere commeat. De quo, Herodot. Euterpe, Aristot. 9. Hist. Animal. 6. & Lib. Θαυμασ. άκκσμάτων, Plut. Lib. de Solert. Animal. Ælian. Lib. 3. Cap. 11. & Lib. 8. C. 27. de Animal. Plin. Lib. 8. Cap. 25.

Cap. 81. ίβεως πλερφ] Serpentes quosvis Ibidum pennas timere, Ægyptii asserunt: Ælian. Lib. 1. Cap. 38.

Cap. 82. δ)ς ε΄ κυίσκο] Idem Ælian. Leænam quinquies parere inquit, Lib. 4. Cap. 34. nec non Oppian. Lib. 3. Cynneget. Sed Basil. M. Homil. 9. Hexaëmeri, τὰ τὸ Φθαρίκαὶ τὰ κλων, ὁλιγοτόκα. ἔθεν λέοντω ἐνὸς μόλις ἡ λέαινα μήτης γίνε). Ε΄ γὰς ἀκμαῖς τὰ ὁνύχων διασπαρώξας τὰ μήτρων, ἔτω πρώμσιν, ῶς φασιν: idque ex Herodoti Thalia. Quod ipsius experientiæ testimonio refutatur.

F f

Cap.

Cap. 83. apxlov]

Nec catulus, partu quem reddidit ursa recenti, Sed male viva caro est: lambendo mater in artus Fingit; & in formam, quantam capit ipsa, reducit.

Ovid. 15. Metamorph. Plut. Lib. de Amore Prolis, Arist. 6. Hist. Animal. 30. Oppian. 3. Cyneget. Plin. Lib. 10. C. 63. Fertur etiam Virgilius dixisse; parere se versus more atque ritu ursino. Gell. Lib. 17. C. 10. Aliter J. Scalig. Exoter. Exer. 6.

Cap. 84. welcorisa] weropaiar, Basil. M. Homil. 9. Hexaëm.

ταύτη] Aristot. 2. de Part. Animal. 16.

Cap. 85. 7 resor] Arietem cornutum, & suis grunnitum, horret Elephas. Hoc modo Romani elephantos Pyrrhi, Epirotarum regis, in sugam vertisse, victoriamque ab illo reportasse dicuntur, Ælian. L. 1. C. 38. de Anim.

Cap. 86. xoles] Idem Aelian. L. 16. C. 36. Plut. L. de Solertia Animal.

Cap. 87. ἐκκίνη το ὁρῶσα] Malim legere, ἐκκίνω το ὁρῶσα ἡ ἐχόνα, φούγη, hæc fiquidem, illo conspecto, in fugam vertitur. Theophrast. L. 4. de Caus. Plantarum, C. 11. ἐ πῶσι ταὐτὰ πείστροεα το τὰς ἰδίας φύσεις. ὅπες ἐν ποιλοῖς μβὲ φανερὸν, ἐκ πλκίςης δ ὑποφάσεως, ὡς εἰπᾶν τ γὲ γνωρίμων τὰ ωθὶ τὰς ἐλάφες, ὰ τὰς ἐδίεσιν, ὑφ ὧν τὰ ἄλλα θνήσκεσι. Vide Bafil. M. Expos. Pſalmi 28. Lucret. Lib. 6. qui initium verborum Theophrasti interpretatus est;

Et magis esse aliis alias animantibus aptas Res ad vitai rationem ——

ἐλαφον] Hanc Plutarchus dictam existimat non a cursu, sed

fed serpentes attrahendi facilitate, ε κα τ ἐλαφρότητα, άλλα καθά τ ἔλξιν ξ όφεως. De qua cervorum natura, præter jam dictos, Ælian. L. 2. C. 9. L. 8. C. 6. Plin. L. 8. C. 32. L. 28. C. 8. Oppian. Lib. 2. de Venatione.

Cap. 88. δ ίδίας τροφης] Ita M. S. Aug. Phasianinus & Pierius L. 2. Hieroglyph. id est, de victus ratione solicitum &c. κατος ύποντα τες ίδιες όδοντας] Dentes, deciduos casu aliquo vel senecta, desodiunt, Plin. L. 8. C. 3.

τέτες ἐρύπεί] Hactenus M. S. omissis iis, quæ sequuntur,

sensus ejustem.

Cap. 89. κοιώνω] De cujus vivacitate Plut. 4. Sympos. 1. & Hesiodus apud Eundem Lib. de Oraculorum Defectu, Plin. L. 7. C. 48. Synes. Epist. 110. κοςώνης ἐνιαυτὰς ἀνξαι.

Cap. 90. ωάρδαλιν] Aristot. 9. Hist. Animal. 6. Ælian. L. 5. Cap. 40. Plin. Lib. 8. C. 17.

όρμω οσμω, odorem, rectius cum M. S. Augustano (ut ex iisdem Autoribus patet) legeris; quam όρμω, id est, impetum, cum Aldo & Phasianino, cæterisque Interpretibus. Ad pantheram ajunt plerasque quadrupedes acce dere, suavitate odoris illectas, maxime simias, Plut. Lib. de Solert. Animal. Ælian. L. 5. C. 40. 53. & L. 8. C. 6.

Cap. 91. αὐλητε] Mulcentur fistula pastorali & cantu, Aristot. 9. Hist. Animal. 5. Plin. Lib. 8. C. 32. Aelian. Lib. 12. C. 46.

Cap. 92. ἐποπα]ον δη φασι δης λύπω Θρωντα άδειν, Plato Phædone. Theocr. Eidyll. 5.

Ού θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐξίσδεν, Ούδ' ἔποπας κύκνοισι ——

Cap. 93. adiavlor] Ælian. L. 1. C. 35. de Animal. Plin. Ff 2 Lib.

Lib. 22. Cap. 21. Uterque adiantum, Callitrichon etiam dici, scribit.

Cap. 94. γέρσνον χηγορίσαν] De gruum excubiis, Basil. M. Homil. 8 Hexaëm Plut. de Solert. Animal. Aristot. 9. Hist. Animal. 10. Ælian. L. 3. C. 13. Plin. L. 10. C. 23. De earundem volatu, Naz. Orat. 2. de Theologia, Max. Tyrius λόγω μ΄. Cic. 2. de Nat. Deor.

κατ ορδινον] οκ ωθιτροπής, Basil.

Cap. 95. πέρδικας De harum intemperantia libidinis, Plin. L. 10. C. 33. Athen. Lib. 9. Ælian. L. 3. C. 16. Aristot. 9. Hist. Animal. 8. qui 2. de Generat. Animal. 5. cum diversi etiam generis avibus illas coire, autor est.

Cap. 96. λιμῷ ἀσιθνήσκο] Aristot. 9. Hist. Animal. 32. Plin. L. 10. C. 3.

Cap. 97. τρέφή τες νεοωτές] Basil. Homil. 8. Hexaëm. ex Aristotele.

Cap. 98. είδοτα τὰ μετέωρα] μετεωρολέαχω, Philo.

μη άρα χειμάζη Basil. M. Epist. 140. M. S. ad Meletium Archiatrum, ήμιν ή εδ΄ όσον τ γεράνοις ύπάρχη, τὰ δυχερή ξ χειμῶν Θ διαφυγείν, εἰκὶ ένεκα μὴν ξ περίδεως τὸ μέκλον, εδὲν όσως τ γεράνων χείρες ἐσμὴν, τῷ ή κς τ βίον ἀυτεξεσίω τοσετον τ όρνιθων ἐπολιμπανόμεθα, όσον κὰ ξ πέτεως δυναως μικρε δεῖν. Nautas quoque observato avis hujus volatu, tempestatem prævisam esfugere, testatur Ælian. L.3.C. 14.

Cap. 99. τεία] Duo, ut plurimum, autore Aristot. 9. Hist. Animal. 11.

τες ονυχας Σσηλλύειν] Similia de aquilis, Plin. Lib. 10. Cap. 3.

Cap. 100. το μπρον κάμπθε] εν τῷ καθέζεως, Etymolog. διὸ κὸ κάμπλ@] είον κάμπρ@ ποκάμμπρ@, ut illa marginis lectio lectio sit Scholion.

Cap. 101. ἀναιδᾶς] Oculos, animi esse indices; dictum jam supra. De quo Arist. 1. Hist. Animal. 10. Plin. L. 11. C. 37. Neque ulla ex parte majora animi indicia cunstis animalitus, sed humini maxime, id est, moderationis, elementia, misericordia, odii, amoris, (ἐφθαλμὸς ωτοκέλευθω ἐγίνετο πομπος ἐρώτων, Non. Dionys. L. 5.) tristicia, laticia. Contuitu quoque multiformes, truces, torvi, slagrantes, graves, transversi, limi, summissi, blandi. Profesto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, nistant, connivent. Hingilla misericordia (Terent. Andr. Att. 1. Sc. 1.) lachryma. Hos quum osculamur, animum ipsum videmur attingere.

Cap. 102. βάτραχον] Rana Græcis βάτραχω, quasi ὁ τῷ βοῷ τραχὸς, Schol. Theoc. — τὸ βὸ μέλω ἐ καλὸν ἄδὸς. Mosch. Idyll. 3. V. 115. Illa ranarum coaxatio, pluviæ imminentis signum Arato; Plut. Quast. Natural. 2. & Lib. de Solert. Animal. Aelian. L. 9. C. 13. De ranarum vero (neque enim illæ sunt unius generis) in aëre generatione, Diod. Sicul. Lib. 3.

cueiv @ 🔊 ฟุยงลั) ลัสธร] Ovidius, 15. Metamor.

Semina limus babet virides generantia ranas, Et generant truncas pedibus: mox apta natando Crura dat; utque eadem sint longis saltibus apta, Posterior superat partes mensura priores.

Cap. 103. ἐγχελυν] Basil. M. Homil. 9. Hexaëm. τὰς τὸ ἐγχέλεις ἐδὲ ἄπως ὁςῶμθν, τὸ ἐκ τὸ ἰλυ@ συνιςαμθύας. Hanc nominis Etymologiam e Versibus Aristophanis colligit Athenæus Lib. 7. Dipnosoph. Unde corrigendus Etymologus, Ff 3 apud

230 NOTÆ DAVID. HOESCHEL.

apud quem ἐγχελυς, κτὸ ἐκεδζ ἐν τῆ ὅλη, legitur; pro, ἐν τῆ ἰλύι. Simile mendum (ut hoc corrigam παρέργως)
Pſalm. ξή. V. 2. Apolinarii;

· Βύας το ύλη ενί παγείς, βιότοιο χαίζω.

Pro, iλύοεν l. Nam Septuaginta, creπάγω eis iλύν βυθε, κg είκ ές ιν ύπός ασις. Cæterum anguillas, non nisi turbata aqua capi; scribit Clem. Al. Strom. 7. Easdem seorsim a cæteris piscibus degere, neque unquam in corum esse comitatu, Ælianus.

Cap 104. νάρκω] Torpedo pisciculos sibi ad pabulum vematur, quosque attingit, torpore immobiles efficit; θης δία δ΄ εἰς
τροφων ἐαυτῆς τὰ ἰχθύδια, σεσσαπλομθύη, ἢ ναςκᾶν ἢ ἀκινηθίζειν ποιᾶσα: Athen. Lib. eod. ex Aristot. 9. Hist. Animal. 37.
De hac torpedinis solertia, Plin. L. 9. C. 42. Plut. Lib.
de Solert. Animal.

Cap. 105. τὰ χρήσιμα] Aristot. 9. Hist. Animal. 37. ὁ πολύπες, ἀνόητος μβρ ἐςι (ἢ βὸ τοὺς τὰ χῶςα βαδίζε β ἀνθεώπε καδιεμβίω) εἰκονομικὸς δ' ἐςί. πὰντα βὸ συκέγε μβρ ἐς τὰ θαλάμως
ε τυγχάνε κατοικῶν ὁ ὅταν τὰ καταναλώση τὰ χρησιμώτατα, ἐκβάκλε
τὰ ὅςςακα, ἢ τὰ κελύφια τὰ καρκίνων ἢ κογχυλίων, ἢ τὰς ἀκάνθας
τὰ ἰχθυδίων, id est, ut Plin. Lib. 9. C. 39. Quum polypus alioqui brutum habeatur animal, ut quod ad manum bominis adnatat; in re quodammodo familiari callet. Omnia in domum
comportat; dein putamina, erosa carne (ἐξαιςῶν τὰ σχριία,
Aristotel. de Hist. Anim. Lib. 8. Cap. 2.) egerit. Polypum,
ad similitudinem loci colorem mutare; cum iidem scribunt, tum Plut Quast. Nat. 19. Philo τελ μέθης, Basil. Μ.
Homil 7. Hexaëm. Naz. Homil. & Carm. εἰς ἐαυτόν, Clem.
Alex. L. 3. Padag. C. 11. Lucian. de Saltat. & Dialogo Menelai ac Protei.

Cap.

Cap. 106. κάγαβον] Cancrorum genera, carabi, astaci, &c.
Plin. L. 9. C. 31. καράβες δίμεγέθεις ait Syncs. Εριβ. 4. Lucian. Dialogo Dorionis & Myrtales, ἀναφαλανδίας, κὶ των χροιὰν οῖΦ κάραβΦ.

Cap. 107. πίννας] Concharum generis & pinna est, Plin. L. 9. C. 42. Basil. M. Homil. contra Divites, τὰ ἢ ἐκ θαλάττης ἄνθη, ἡ κόχλω, ἡ πίννα, ὑπὲρ τὸ ἐκ π συθάτων ἔξιον. & Hom. 7. Η εκαθη. πόθεν τὸ χρυσῦν ἔξιον αὶ πίνναι τρέφεσιν, ὅπερ ἐδεὶς π ἀνθοδάφων ἐμιμήσατο;

Cap. 108. πιννοφύλαξ] Aristot. ς. Hist. Animal. 15. Athen. L. 3. Ælian. L. 3. C. 29. Oppian. 2. de Piscibus. Cic. 2. de Nat. Deor. & 3. de Finib. ubi custos ille pinnæ, Pinnoteres vocatur: ut & apud Plin. L. 9. C. 30. & 42. Scholiastem Aristoph. in Vespis: sed apud Plut. ε πιννοθέρας, Lib. de Solert. Animal. nisi & ibi πιννοτήρης sit legendum, quum mox dicat, πυλωξεί των κόχω &c.

Cap. 109. λάμιαν] ή λάμια, nomen piscis, sic dicti ἐπὶ εξαιν μέγαν λαιμὸν, a gulæ magnitudine: unde hoc loco pro ingluvie, seu gulæ insatiata libidine accipitur. Aliquando significat φάσμα (legendum forte & apud Etymolog. φάσμα τι vel φάσματα pro χάσμαλα, P. 555. V. 55.) seu eam, cui exemptiles oculos (ἀφαιρέτις ὁξθαλμις) suisse sabulantur: Philostr. L. 4. Vitæ Apollonii. Strabo Lib.

1. Plut. Lib. de Curiositate. Lucian. Philopseude, & Aristoph. Scholiastes. Est & nomen proprium Tibicinæ Demetrii, Plut. Vit. Clem. Alex. Protrept. Athen. Lib. 4. 14. Ælian. Var. Hist. L. 12. C. 17. Urbis denique nomen, Strabo, L. 9. De Lamia pisce, Plin. L. 9. C. 24. Oppiano λάμνη, Lib. 1. Halieut.

radjov.] 300 g oraljes, dictus, Athen. Lib. 7.

μα-

μαςυκάται) Arist. 2. Hist. Anim. 17. & L. 8. C. 2. item 3. de Part. Animal. 14. Plin. L. 9. C. 17. Solus piscium dicitur ruminare, berbisque vesci, non aliis piscibus, mari Carpathio maxime frequens. Vide Ælian. L. 1. C. 2. L. 2. C. 54. L. 12. C. 42. de Animal. Oppian. 1. de Piscib.

Cap. 110. γαλεον Mustelum ore parere, scetumque denuo absorbere, scribit etiam Ælian. L. 2. C. 55. ideoque ab illius, tanquam impuri, esu abstinere sacerdotes, L. 9. C. 65. & Aristot. οι μεν εν άλλοι γαλεοί κὶ εξαφιασί, κὸ

Sexovrai els eaux es, tes veottes, 6. Hist. Animal. 10.

Cap. 111. τοῖ; ἔχεσι μίγνυ)] de murænæ cum vipera coitu, Ælian. L. 1. C. 50. L. 9. C. 66. de Animal. Plin. L. 9. C. 23. L. 32. C. 2.

Cap. 112. τρυγόνα] De turture, dum quid pro Autoris sententia tuenda sese offerat, notetur interea: illum sapientiæ divinæ, columbam humanæ Symbolum; atque inter volucria illis solis locum in Hebræorum sacrificiis suisse, Philo Lib. Us ο τ θείων κληςονόμω, P. 338 ubi V. a fine 2. pro διαιτητή & άπεικάζεσα, legendum, διαίτη τῆ μξι θνητῶν ἀσμβείζεσα, περισερᾶ ταυτίω ἀπεικάζεσι &c. Dignum etiam notatu, Resurrectionis Typum quibusdam turturem esse; quum Aristoteles illum hyeme latere, plumasque amittere (φωλεῖν τὲ κ πτεροβρυεῖν ἐν τῆ φωλεία) scribat, 8. Hist. Animal. 16. Quæ ibidem de palumbis Interpres subjicit; in Græco non extant, pugnantque cum eo, quod in Epiphanii Ancyroto legitur, P. 505.

περιπεπλεγμθή αγκίτεω] αγκιτεδ θείσα, Philo. το άγκιτρον, hamus. αὶ άγκιτροι, κὰ τὰ άγκιτρα, Βαί. Μ. Ηοπ. το. Η εκαθπ.

Cap. 113. τὰς ἰδίας ωλεκτάνας ἐσθία] Ælian. L. 1. C. 27. & L. 14. C. 26. Plut. Lib. de Solert. Animal. Sed Po-

Polypum brachia sua rodere, falsum est, inquit Plin. L. 9. C. 29. & Aristot. 8. Hift. Animal. 2.

εάν Σστορήση] εἴ τις ἀυτῷ γένη) άθηκία, Ælian.

Cap. 114. το μέλαν Cic 2. de Nat. Deor. Alia fuga se, alia occultatione tutantur : atramenti effusione, sepia. Similia apud Naz. Orat. ad Cl. Episcopos, & Carm. 1. V. 500. Arist. 4. de Partib. Animal. Aelian. L. 1. C. 34. Athen. L. 7. Plin, L. 9. C. 29. Plutarchus Lib. de Solert. Animal. atrum illum fepiæ colorem, 9600 Græce dici ait.

Cap. 115. 5pxbiov mupyirlw] Paul. Ægin. L. 1. C. 82. hunc inter aves concoctu difficiliores numerat, i ? μικεών τεκθίων

τροφή, ἐν οῖς εἰσὶ τὸ οἱ πυργίται, σκληροτέρου τυγχαίνο.

όρχῆς] Malim legere όρμῆς, impetu: nisi vocabulum όρχῆς pro coeundi appetitu hic accipiendum sit; ωθε τὸ ἐρέγεως,

to Fridupier.

Cap. 118. λύγαν] De Lyræ Symphonia, Philo Lib. ότι द्धमाहकीवर रहे अलंबर. Eodem instrumento Musico Pythagorei ante somnum utebantur, Plut. Lib. de Iside. Differt a Psalterio, Basil. M. Hom. in I. Psalm. Terpander Lesbius Lyram ante quatuor contentam fidibus, septem nervis primus instruxit, Strabo L. 13. Quod e Versibus in eum scriptis intelligitur;

Doi d' njusis reregeynpou imospédavles aoidle, Επιαίονω Φοςμιγίι νέες κελαδήσομβο υμνες.

Clem. Alex. Str. 6. nisi quod prior Versus ibi desideratur. Numerum chordarum auxit postea Timotheus Milesius, Plut. de Musica.

Cap. 117. oversya] Cic. 1. de Divinat: Multis rebus inflammantur tales animi, qui corporibus non inhærent: ut bi, 941 Gg

234 NOTÆ DAVID. HOESCHEL.

qui sono quodam vocum, & Phrygiis cantibus, incitantur. Servum Gracchus cum eburneola solitus est habere sistula, qui staret occulte post ipsum, quum concionaretur, peritum; qui inflaret celeriter eum sonum, quo illum aut remissum excitaret, aut a contentione revocaret, Lib. 3. de Oratore. Naz.

Cap. 118. 5ρεθοκαμήλε] De quo Diod. Sicul. L. 2. & 3. Oppian. 3. Cyneget. Is est Aristoteli δ 5ρεθος δ Λυδικός, 4. de Part. Animal. 14. Æliano L. 14. C. 7. ή 5ρεθος ή μεγάλη. Synes. Epist. 134. 5ρεθες μεγάλας 2000 τ εν είμωη κυνηγεσίων είχομω, Struthiocamelos ex venatione, dum pax erat, babebamus.

Cap. 119. χεφα ανθρώπε] Plutarch. Lib. de Fraterno Amore: αύτας τε τας χείρας είς πολλές η ανίσες δακδύλες ορσασα (Icil. ή Φύσις) πάντων όργανων εμμελές ατα ή τεχνικώταλα παρέσχεν ώς ε Αναξαγόραν τ παλαιον έν τ χεροί τ αίλαν ίθεως τ ανθρωπίνης σοφίας η συνέσεως. αλλα τέτε μβύ ξοικεν αληθές είναι τενανίου. ε 🕉 έτι χάρας έσχεν άνθρωπ. σοφώτατον, άλλ' ότι φύσί λογικόν ω κ τεχνικόν, όργανων φύση τοι έτων έτυχεν, id cft, Xyl. Interprete, Ipsas manus, in multos atque inequales scissas digitos, Natura omnium instrumentorum accuratissime & artificiosissime paravit: adeo ut Anaxagoras ille priscus bumanæ sapientiæ causam manibus imputaverit. falso quidem boc: non enim propter manus bomo est sapientissimus; sed quia natura eum ratione & arte prædiderat, instrumenta quoque talia est nactus. Eadem Galeni sententia, Lib. 1. de Usu Partium Corporis Humani. Vide etiam Plut. Politic. Pracept. & Aristot. 4. de Part. Animal. 10.

NICO-

NICOLAI CAUSSINI OBSERVATIONES

ET NOTÆ SELECTÆ

IN

HORAPOLLINEM.

NICOLAI CAUSSINI OBSERVATIONES

ET NOTÆ SELECTÆ

1 N

HORAPOLLINEM.

PAΠΟΛΛΩΝΟΣ] Auctor hujus Libri vulgo Horus A-2 pollo Niliacus appellatur. Suspecta mihi semper suit hæc vox Horus Apollo. Siquidem Horus apud Ægyptios idem est ac Apollo. Itaque existimarim nomen Apollinis ad interpretationem dictionis Hori prius tanquam glossema additum, tandem in ipsum nomen irrepsisse. Nam apud Photium & Suidam Ωραπόλωνα quoque scriptum reperio. Sed quis hic Horus sive Horapollo, valde ambiguum est. Parum certe viderunt, qui huic auctori Suidæ præfixere, Ωρος, Αλεξανδρεύς, γραμμαδκός, παιδεύσας έν Κωνςανίνε πόλα. έχευψε ωθί διχρόνων. ὅπως τὰ ἐθνικὰ λεκτέον. λύσεις προτάσεων τ Ηρωδιανέ. πίνακα τ έαυτέ. ωξὶ έγκλιτικών μορίων. όρθογραφίαν το σοιχείον. σεί το εί διφθίσης. όρθογρα-Φίαν Φεὶ & αι διφθόίγε, εξ Φρυνίχου, εξ σοιχείον. ανθολόγιον πεel wwww. Hæc inquam Horo nostro non conveniunt. primum quia Niliacus est, non Alexandrinus; deinde quia Aegyptiace scripsit, ut author est Philippus, non Græce; Tertio quia Suidas, qui hujus Grammatici Alexandrini Opera tam accurate numerat, ut ne Tractatum quidem de Ei diphtongo omittat, hujus Operis Ιερογλυφικών Gg 3

nusquam meminerit. Eadem de causa puto falli Cœli. um Rhodiginum, qui putat hunc auctorem fuisse Horapollinem, Grammaticum ex Ægypto nobilem, arte clarissimum, nec ullo veterum tempestate Theodosii gloria inferiorem. Nam is Ωιαπόλων, ut discimus ex Suida. Panopolitanus fuit, & Græcorum Commentariorum scriptor, idem opinor ac ille, cujus Патрика Алеξανδρείας se cum Helladii Besantinoi & Andronici Hermopolitani Codice conjuncta vidisse refert Photius in Biblioth. pag. 1507 Edit. Paul Stephani. Restat igitur ut dicamus. Horum alium esse ab istis auctoribus Græcis, Horo & Horapolline, atque ut conjicere licet, longe antiquiorem. Dicitur porro Niliacus, non communi nomine quasi idem esset ac Ægyptius, (ut nonnulli voluerunt) sed a Nilo urbe Ægypti, cujus meminit Hecatæus apud Stephanum de Urbibus. Nilus enim tria significat, fluvium, urbem, & templum. Nado, nolis Aigints, il ieede Neils. Hic cum de Sacris Literis suæ gentis scripsisset, Philippus Græcus auctor, ejus libellum Ægyptium in Græcam linguam vertit, ut in operis limine comperimus: Is autem Hori Niliaci Interpres posterioribus fuisse temporibus, quibus jam se mundissimis Græcorum elegantiis Barbaries illeverat, facile comprobaturex stylo; nam opdivov pro ordine, πάτεωνα pro patrono usurpat, & similia, quæ non nist apud recentiores Græcos invenias.

Cap. 1. Libr. 1. τετο ή μότον αθάνατον] Philo Byblius non dicit immortale, quod Ægyptiorum narrant Fabulæ,

sed vix naturali nece confici.

Cap. 3. 20915] Sothis apud Ægyptios sidus magni nominis, quod idem est cum Canicula. Ab ejus ortu Heliaco

liaco Ægyptii Neomeniam Thoth primi magnæ Periodi Canicularis putabant : ab hac ipsa mundi statuebant primordium: quod Porphyrius in Libello, quem de Nympharum Antro composuit, docet his verbis: Aiyuntlois 3 άρχη έτες, έχ Τόροχό Ο ως Ρωμαίοις, άκα Καρκίνο. 🐠 κ τῷ Καρκίνα ή Σῶθις, ην Κυνός ἀςέρα Ελληνές Φασι. Νυμηνία δε αυτοῖς ή Σώθεως ανατολή, γενέσεως κατάρχυσα της εις τ κόσμον. Ægyptiis principium anni est, non Aquarius, ut Romanis, sed Cancer. in Cancro enim est Sothis (quam Canis sidus Græci dicunt) Neomenia autem est ipsis Sothidis ortus, quæ generationis mundi ducit initium. Hæc autem Sothis, a rege Petosiride apud Vettium Valentem vocatur 5/9, idque genere masculino, cum dicit § Σήθ άνατολή. Eadem quoque Asponion dicta; ubi insigne mendum irrepserat Asponion pro Asponion, quam lectionem aperte indicat Porphyrius de Antro. Notat porro Caniculam præcipue habere duas stellas, unam in capite, quæ Isis vocatur, & alteram in lingua, quæ Sirius proprie & Canis nuncupatur. Unde apud Diodorum inter titulos Isidis hic legitur:

Eyω εμμι εν τῷ ἄςςω τῷ Κυνὶ επιτέλλυσα. Ego sum in astro Canis refulgens.

Hæc docte simul & acute vidit Hadrianus Junius. Sed in eo dissentire cogor ab homine erudito, quod eandem stellam neget appellari Meram, & Neeram apud Hyginum reponat. Ego Mera verissimam lectionem puto, & ex Nonno Dionysiacan scriptore comprobo; sic enim Lib. 12. scribit,

πυρώλδ & άς έρα Μαίρης.
igne a aftrum Mæræ

Ubi

Ubi Neura nomen convenire non potest. Et certe Etymologia congruit; nam paiger est lucere. Porro de hujus sideris sulgore & signis præclare cecinit Homerus wid. x.

Λαμπρότατ το μεν ο τές λ, κακον ή τε σημα τέτυκται, Και τε Φέρει πολλον πυρετον δειλοίσι βςοτοίσι.

At Manil. Astronom. Lib. 5.

Exoriturque Canis, latratque Canicula flammas, Et rabit igne suo, geminatque incendia Solis.

Quod autem dicit in hujus sideris exortu Ægyptios σημεικ εξι πάντων το τῷ ἐνιαντῷ μελλόντων, id est, Prognosticon facere de iis, qua toto anno futura sunt, alludit ad
Καλανδολόγια, quæ nos vulgo Almanachs nominamus. Mos
iste, ut apparet, ab Ægyptiis manavit ad Græcos; qui
cum sæpe iis divinationibus abuterentur, minime mirandum est, si perstringantur à Patribus, ut judiciariæ Astrologiæ Commentarii. Nicephorus Homologeta in Canon.
Τω ἐστκάλοψιν ξ Παέλα, ἢ τὰ λεγόμθια Εροντολόγια, ἢ σεληνοδρόμια, ἢ Καλανδολόγια, ἐ χρη δέξεως βίξηλα γὰρ πάντα.
id est, Revelationem Pauli, & commentarios de fulminibus,
de prædictionibus mensium, & auspiciis Calendarum, admittere non opertet: sunt enim profani omnes.

Cap. 5. Ετ & &c.] Pleraque sunt in hoc Capite subobscura, quæ liquidius mihi videntur explicanda. Primum enim quis est ille annus Dei? pro quo sæda imprimis nota apud Censorinum legitur annus diei. Sed Græ.
ca totam illam suliginem facile detergunt, cum dicunt,
ξ9 & δεξ τελακοσίων ἐξήκοντα πέντε ήμεςῶν, annum Dei trecentis

centis & sexaginta quinque diebus absolvi. Ex quo apparet annum esse civilem, & hic Solem, xar ¿ξογίω Βεον nominari. Non ob eam rationem, quam Ludovicus Carrion Libro Secundo Emendationum annotavit, quod primi homines existimarint Deos Solem, Lunam, Terram, Astra, eosque primum nominarint Sede, quia perpetuo cursu viderent ferri; unde & Apollo, & Deos. Hæc ratio (inquam) non evincit; quia ad Græcos potius pertinet quam Ægyptios: deinde 958 nomen omnibus stellis volv entibus facit esse commune. Longe aptior mihi videtur ratio illa, quæ colligitur ex Plutarcho in Libro de Iside & Osa ride: ubi notat ipsius Osiridis, per quem Solem intelligebant, Natali auditam fuisse vocem, quæ signisicaret natum esse µéyar Seor; ex quo hæc appellatio placuit, & ad ipsius postea numinis honorem usurpata est Accedit quod Isin & Osirin, Solem videlicet & Lunam, supra cæteros omnes Deos colerent Ægyptii, eisque omnes honores deferrent. Unde & Apion Plistonices Osiridis sive Serapidis simulachrum, ex novem cubitorum smaragdo conflatum, stupendo apud eos miraculo commemorat. Mos erat autem omnibus gentibus, ut Dcos Patrios, Tutclares, & quos Theodoretus in Oratione de Martyribus πολιούχες nominat, fine additamento Dees vocitarent. Sic Attici Minervam, alw 9eò, & Lacedæmonii Castores, vocarunt τω σιω, & Ægyptii Osirin, + 9εόν, Isin, τω 9εov. Jam quod gravioris est difficultatis, cur annum communem per quartam arvi partem, quæ centum duntaxat cubitos complectebatur, expresserunt, & eundem annum Τέταρτον, quasi quadrantem diceres, nominarunt? Obseryo ex Censorino Libro de die Natali, duplicem Ægyptio-Hh

rum annum fuisse, unum quidem minorem trecentorum & sexaginta quinque dierum: Alterum Kuruker, Canicularem, qui quatuor Solis annos complectebatur, una infuper die intercalari addito, ut Horus definit, si non ex civili ratione, saltem ex arcana Sacerdotum observatione: Nam primis temporibus nulla fuit apud Ægyptios intercalandi confuetudo. Hunc annum ex ortu Caniculæ quater repetito definiebant; Atque ut trecentis & sexaginta quinque diebus absolutis, sex præterea horæ ad cursum, qui ex motu Solis definitur, fingulis annis redduntur; illæ vero post quatuor annorum conversionem diem solidum efficiunt; Ægyptii (inquit) quarto demum ortu Sothidis, five Caniculæ, intercalabant, & solidum annum tunc absolutum putabant; quod inerat re vera quadriennium civili quadriennio, uno die majus propter hanc intercalationem. Hæc ex Cenforini verbis colliges, quæ ita se habent. Ad Ægyptierum verum annum magnum Luna non pertinet, quem Grace novixor, Latine Canicularem vocamus, propterea quod initium illius sumitur, cum primo die ejus mensis, quem vocant Ægyptii 920, canicule sidus exoritur. Nam corum annus civilis solos babet dies trecentos sexaginta quinque, sine alle intercalari: itaque quadriennium apud ees uno circiter die minus est, quam naturale quadriennium; eoque fit, ut anno millefimo quadringentesimo sexagesime prime, ad idem revolvatur principium: hic annus etiam ήλιακ. a plerisque dicitur, & ab aliis ο θεν ένιαντος. Hæc ille; ex quibus jam facile est Hori symbolum interpretari: Annum vertentem, hac est civilem, signisicantes quartam arvi partem pingunt, & annum volentes dicere, Tirnero, quadrantem, dicunt. Quorsum? nisi quia Civicivilis annus est quarta pars anni magni; & præterea in unoquoque anno quarta diei pars redundat, quam rationem subintexit, cum dicit, κατὰ των ἀνατολων τε ἄρρε τῆς Σώθεως μέχει τῆς ἄλλης ἀνατολῆς τέταιρτον ἡμέξεις πεθείθειδς, ab uno Sotbidis ortu ad alterum (præter annum) quartam diei partem apponi; ex quo, inquit, quarto quoque anno supervacuum diem computant.

Cap. 8. μέχρι νῦν οἱ Ελληνες ἐν τοῖς γάμοις &c.] Scopulus est hic locus, ad quem multi offenderunt. Nil opus est omnium commemorare sententias. Cælius Rhodiginus. & Gesnerus, qui in grandem illam voluminum molem omnia pene congesserunt, hunc antiquitatis ritum non omisere, sed verbis adeo corruptis expresserunt, ut nihil minus videantur, quam hujus Auctoris sententiam intellexisse. Arripuerunt enim ex communi Interprete hæc verba, canoel nimirum noel cornicem appellantes; quibus nihil distortius. Pierius paulo liquidior sententiis, in hac tamen verborum interpretatione, quæ maxime desiderabatur, filum abrumpit : Græci (inquit) ut Hori Interpres observavit, nuptialibus festis ennoin nopany clamitare consueverant, cum tamen ignorarent Cornicem in nuptiis omine auspicatissimo nominari solitam. Tum suspicatur mendum, & aliter apud Æschylum in Danaidibus scribi fatetur, sed quod affert non plus habet perspicuitatis. Nam ut rem accuratius inspiciamus, Tragoedia Æschyli, quæ laudatur, non extat, licet tantum nobis rivulos ex hoc fonte in Pindari Scholiaste consectari, qui ad Pythiarum Oden Tertiam pag. 217. fub finem explicans illud Poëtæ.

Hh 2

å.

— ἄλικες Οῖα παρθένοι Φιλέσιν ἐταῖρφι Εσπερίαις ὑποκυρίζεδς ἀοιδαῖς.

Coetanee ut Virgines socie solent in vespertinis cantibus dicere juvenilibus jocis. Interpres (inquam) ad hoc verbum quærit, quid sit υποκερίζεως; respondet idem esse ac juvenilius animi caussa lascivire, & ludere, νεωτερίζεως των ψυχων τε κη παίζειν. Alii censent puellas υποκορίζεως dictas fuisse, αντι ξι αμφοτέρες κόρες υμνείν, νυμφίον, κη των νύμφως; Quod sponsum & sponsam celebrarent. Tertiam subinfert rationem, quod canentes bene ominatis vocibus inclamarent, συν κέροις τε κη κόρεις, Cam pueris & puellis; quod initium cantilenæ nuptialis esse liquidum est. Hic proferuntur Æschyli verba ex Tragedia Danaidum, mire à Pierio truncata, atque depravata:

Κάπειτα δ' εντι λαμπεον ήλίε Φάω, Εως εγείρω πρευμθέες τες νυμφίες, Νομοίσι Θέντων, συν κόροις τε κζ κόρσις.

Horum sensus est: Deinde vero prodit lucidum solis jubar, interim excito benevolos conjuges, Legibus eorum qui statuerunt (hanc cantilenam) σὺν κόροις τε κὰ κόραις. Ηπο Æschylus; nam quæ sequuntur, κὰν τῷ βίῳ ἀκορεῖ ἀντὶ ἔ κόρας κορώνας, non jam videntur Æschyli, sed ex alio capite ducta sunt, & tam sæde discerpta, ac mutila, ut nihil ad hujus loci interpretationem inde deduci possit. Hadrianus Junius, vir eruditissimus, longe sagacius locum illum pervidit Animadversorum Lib. 1. Cap. 1. ubi Cælii Rhodigini, qui hæc

hæc ipsa Hori verba citavit, mentionem faciens, Dispe. ream (inquit) fi se ipsus intellexerit, tantum abest ut Hori sententiam pervidisse illum putem. Tum emendans contextum proculdubio depravatum, legit, carood ropa regulu. & interpretatur, Everre Virgo cornicem, atque elimina. Jubetur autem (inquit) Virgo Cornicem everrere, quod sinister esset solitariæ Cornicis occursus, velut viduam portendentis vitam. Hæc laudatus Criticus satis apposite, quæ prima quidem specie, probabilitate sensum percellunt; sed tamen accuratius spectata aliquid relinquunt dubitationis. Nam primum vox caroes, everrere, proprie est sordibus purgare, ac emundare, & non nisi durius significat eliminare. Deinde cur jubetur everri & eliminari cornix, cum potius ad nuptias post Hymenæum invocaretur? nec dicas invocatas fuisse duas cornices, non singularem. Ælianus enim Libro tertio de Animalibus Capite nono, ubi de hac invocatione Cornicis scribit, non aliter, quam Horus, singulari numero usurpavit; cum ait consuevisse Veteres, εν τοῖς γάμοις μξ τ Υμβραιον κορώνω καλεῖν. Cum igitur constet invocatam fuisse cornicem, non potest dici everri & eliminari, siquidem invocare, & eliminare, plane repugnant. Et cum fateatur Horus, oporolas xuer celebrari illud chroed κόρη κορώνω, plene invocatam potius, quam expulsam Cornicem significat, nec jam unius numero Cornicis rationem habet in hoc Adagio, quæ solitaria credebatur infausta, sed xopérles dixit nomen speciei, non numeri; ab omni enim numero abstrahit. cam ego, quod sentio; cum verbum xopeño frequentius saturare significet, ita hæc Hori verba interpretanda existimo, enxope xoen xoentou, Exsatura o puella Cornicem. H h 2 Neque

Neque hoc levi conjectura adductus effutio; nam puellæ nubiles ut ominatas consequerentur nuptias, jubebantur opimum prandium dare Cornici; quod ex Phænice Colophonio, qui citatur ab Athenæo Libro octavo colligere licet, ubi Coronistæ, hoc est Circulatores, Cornici loquutulejæ, quam circumferebant, emendicant stipem, & prandium ad fores patrisfamilias: Accedit autem virgo nubilis, & sicus astert pro prandio Cornicis; ex quo æruscatores illi precantur, ut illustrem & locupletem maritum nanciscatur; quod Cornicem conjugii Hieroglyphicum tam impense colat. Versus autem Phænicis sunt, ubi diu Metragyrtæ illi rogarunt,

Ω και θύραν άγαλινε πλάτω ήκυσε,
καὶ τῆ Κορώνη παρθένω Φέρη σύπα.
Θεοί, βρότιο μετάπεμπίω ή πόρη,
Καὶ τῷ γέροντι πατρί κῦρον εἰς χᾶρας,
Καὶ μητρί κύρω εἰς τὰ γένα κατθείη.
Ο puella fores aperi. Plutus audivit,
Et Cornici Virgo affert ficus.
Ο Dii, fiat multis procis expetita puella,
Et locupletem virum & celebrem nancifcatur,
Senique patri filiolum in manus,
Et matri filiolam in genua deponat.

Hæc opinor multum ad hujus loci interpretationem faciunt, & simul gravium Auctorum, de Cornice in nuptiis invocata, & de puellarum erga Cornicem cultu, judicia satis confirmant; quibus etiam addi potest, quod habet Pausanias in Messenicis de Cornice ænea, in sundamentis

mentis Coroneæ urbis inventa, quam licet colligere ibi gentilitio ritu cultam fuisse. Videre est quoque apud Festum hujus superstitionis relicta Romanis vestigia. Nam erat (inquit) Corniscarum Divarum Lucus trans Tiberim, Cornicibus dicatus, quod in Junonis tutela esse putabantur. Cujus rei nulla commodior est ratio, quam quæ ab Horo affertur, quod Cornix sit conjugalis amoris Symbolum. Mares enim sœminis connubio juncti nunquam ad alteram divertunt Cornicem, ac ne ipsa quidem sœmina quoad vivit ad alterum marem; quod si mors divortium secrit, qui superstes est e conjugibus, perpetuum sibi indicit cælibatum.

Cap. 11. spanion 3, s 30 desord &c.] Noli existimare U. raniam Ægyptium esse vocabulum, sed ne Græcum quidem . hoc præsertim sensu. Nam præter nomen Musæ proprium, seavla nihil significat, nisi forte ludum pila. cujus meminit Julius Pollux : H de spavia, o phi avantacas avrer, somppiale the opagear sis rer seavor. rols d' lu antoμθύως Φιλολιμία, πεν είς γην αυτίω έμπεσείν, ώρπάσαι. Urania est ludi pila genus, cum bic quidem reclinans sese, pilam in culum proficit: illis vero assistentibus cura est, priusquam terram contingat, arripere. Quem ludum invenias descriptum ab Homero. Horus igitur seaviou dixit pro coclo, ad imitationem alicujus verbi Ægyptii generis foeminini. Sed ne longius inquiramus, Pindarus certe Olymp. Od. 1. si non sigarer, faltem aiθέρα forminino genere protulit, έρήμας δι' aiθέρος. Mox subobscura sunt hæc verba: δραχμάς ή δώ, Diéte was Algenthous maras tertir al due gentual. poras 3 marτος Σεθμά βρέσης διλόγως μν δύο δραγμας δαλάμβοι δηλώσαι, YURA YEGIQUEN, EREL MITHE SONE, N. YEVERS ETVAL, KASARER Z

ή μοτάς. Quæ Pierius ita reddit : Si drachmas duas often. dere voluissent, Vulturem ponebant. Caussam nonnulli commenti sunt : quia unitas apud Ægyptios duarum drachmarum instar efimatur, unitas vero cum binario totius est numeri generatio. Merito itaque si drachmas duas indicare vellent, Vulturem pingebant, quandoquidem & generationis & matris prærogativa polleat, perinde ac unitas ipsa una cum binario numeros omnes generat. Hæc & pegsinus & parum fideliter: nam cum Horus dixisset Monadem esse generationem & principium numerorum, hic semper addit, Unitas cum binario; sed binarii nusquam Horus meminit: non enim binarius principium dicitur numerorum, sed ipsa unitas. Deinde multum laborat in explicandis illis duabus drachmis, per quas putat cor fignificari, cum tamen hic de ea re nulla sit quæstio. Ego sic existimo, δραχμώς pro γεαμμώς in hunc locum irrepsisse; nam quod de lineis, non de drachmis sit sermo, declarat quod statim sequitur, πας Αίγυπίως μονας εςιν αι δύο γεαμμαί, apud Ægyptios due lineæ unitatem fionificant. Cur autem hoc binario linearum unitatem significarent, hic nodus est, qui ut facilius solvatur, primum statuendum, quod ex Pythagora, Damascio, Synesio & cæteris notum est, Deum appellari Mováda, Unitatem: Signum autem Dei, & magni mysterii, apud Ægyptios suit duplex linea, quarum altera alteri in perpendiculi modum ductre substerneretur. Cujus rei cum ab iis ratio quæreretur, nulla alia suppetebat, nisi quod hæc divini cujusdam mysterii significatio esset. Quamobrem & per casdem lineas in crucis modum compositas, quas ita reverebantur, & Magnæ Unitatis, hoc est, Dei Hieroglyphicum ducebant, incerti quid pingerent, Crucis sacrosan-**&um**

Etum mysterium apud hanc gentem adumbratum graves Auctores tradunt. Isidorus Lib. 1. Origenes Cap. 3. Russinus Lib. 11. Cap. 29. Socrates Lib. 5. Cap. 17. Sozom. Lib. 7. Cap. 15. Niceph. Lib. 21. Cap. 16. adduntque sub Theodosio Imperatore cum solo sequarentur templa, in Serapidis Sacrario Hieroglyphicas compertas esse Literas, quæ Crucis præferrent formam.

Cap. 12. Ηφαιςον ή χεάφονες, κάνθαρον &c.] Non possunt ista congrucre: Nam quomodo uni duo Symbola inter se opposita responderent? Scribe, Ηφαιςον ή χεάφοντες, κάνθαρον ζωγεφφώσι, Αθηνάν ή κ Ηφαιςον γῦπα κ κάνθαρον. Vulcanum indicantes, Scarabæum pingunt, Minervam vero simul cum Vulcano, Vulturem & Scarabæum.

Cap. 13. Θεὸν ἢ ἐγκόσμων] Merceri versio, Deum pulchre ornatum: Repono, Deum mundo inhabitantem. Divinam enim providentiam significat per Universum commeantem. Quinque antem illæ Stellæ sunt, opinor, reliqui Planetæ, excepto Sole & Luna; Nam Stellæ nomine censeri non solent.

Cap. 14. ix 9 vúplvov apyor] ix 9 vúplvov aprov hic aliquis verterat, panem ex piscibus: Imo intellige panem jusculo piscis intinctum. Nam quod ait Clitarchus, Oritas panem ex piscibus fecisse, hoc perrarum est, nec Ægyptiis consuetum.

Cap. • \$ βασίλειον τε δπὶ το κεφαλῆς &c.] Videre est hic in picturis (editionis scilicet Merceri) cynocephalum cum regia corona, & Interpres quidem pingit, regium infigne capite gestantem: quam sententiam secutus est quoque Pierius: Ad cynocephali, inquit, speciem addebant, ut manus in calum sublatas haberet, & diadema regium capite geassaret. Nusquam tamen hoc apud Horum invenies, a Li

quo hoc Symbolum depromtum est: fesellit Eruditos Viros hic textus, Carideion in of us padis Exorra, itaque ftatim arripucrunt, quod occurrebat, & Garixan coronam interpretati funt; sed nunquam cynocephalos coronatos Horus Apollo constituit. Quid igitur dicendum? 70 Baвідног nomen, & Сивідно, regium vel regale proprium fignificat. Itaque non modo ad coronam fignificandam traducitur, sed ad illud omne, quod regem spectat: unde Carine . & Cariner dicitur, quod in quaqua re obtinet principatum; & est veluti aliorum principium, atque exemplar. Igitur Hieroglyphicorum Scriptores Prototypa Imaginum & Symbolorum, quorum primaria & uberior est fignificatio, appellant Carideiss. Ut enim rex vivus & spirans longe præstantior est imagine, quæ ad ejus speciem expressa est, (Nam quidquid persectionis est in imagine, longe excitatius lucet in exemplari tanquam in fonte & origine) ita fit, ut Luna appelletur Gueilaus. hoc est exemplar, & κερέτυπω, Cynocephalus vero sit το βασιλευόμθυον. Et ita Cynocephalus dicitur habere βασί-Anor in capite; quia Prototypum suum, Lunam scilicet, in imagine suo capiti imminentem defixis intuetur oculis, Et ne videar illud gratis assumere, ex ipso Auctore comprobo, ubi ad Hieroglyphicum 11. lib. 1. cum dixisset, vultures omnes esse fœminas, itaque ad significandum quidquid est muliebre, recte assumi vulturem, quia in eo genere præstantissimum est. & quasi regula ceterorum, utitur eodem nomine Garida's: sic enim habet; xai tò ? γυπων ή (mis προείπαν) γένο, θηλαιών esiv γένο μόνον. δί ήν αίλαν η παντί θηλυκώ ζωδίω, Αιγύπλιοι γύπας ώς δασίλειον έπιτι-Nearw. quin & vulturum genus, ut jam exposui, fæminas tantantum complectitur. Quam ob causam & cuivis saminei sexus animanti Egyptii vulturem ut in eo sexu principem ac primarium apponunt. Nemo hic Gusianor Coronam & Diadema, nisi absurde, interpretatus fuerit.

Cap. 16. έν τοῖς ὑδρολογίοις ἀυτ Αἰγύπλιοι κυνοκέφαλον) Ægyptiorum Horologiis sive Clepsydris insculptum fuisse constat Cynocephalum, e cujus natura guttatim aqua deflueret, fed miræ his in verbis ambages, έως το κρας τρίχα διείραντες. Interpretes sic reddunt: Remedium boc excogitarunt, ut quicquid pilorum est ad caudam usque abradentes, pro bujus crasfitudine ferream quandam fiftulam ad aquam excernendam fabrisentur. Quæso, quid hic faciunt pili, & quorsum abradi dicuntur? Existimarunt credo in clepsydris vivum animal statui, non effigiem animalis insculpti, cum de abradendis pilis ad emissionem aquæ loquantur. Num tota hæc versio magnas ineptias admittit? Si licet in re valde perplexa conjiccre, ubiilli legunt reixa diegarles, & perperam vertunt pilos abradentes, nam diejem nunquam radere significat, existimo testituendum τείπα vel τεύμα διάγαντες. Errore Librariorum forte scriptum est x pro x, ut sæpe sit, & reina positum pro τρίπα: Hic aliquis Tyro in Græcis pulchram emendationem facere se existimavit, si reliza pro teina reponeret: & ita latam errandi ansam dedit. Nomen autem τρίπα Græcis recentioribus idem est, ac τρύμα sive όπη foramen. Et eo quidem utitur Corona Pretiosa, Liber Græcus, qui sæpe citatur in Meursii Lexico. Nemini porro mi. rum videbitur, si Philippus Hori interpres, Græcus recentior, hoc vocabulum usurparit, cum opdivor pro ordine πάτεωνα pro patrone, & similia habeat. Existimo igituf germanam vocem esse reina, & ita lego, sus re objas Ii 2 TPITE

τρίπα διείραντες σε ος το ταύτης πάχ. σίδης ον κατασκευάζεσε கை ரிய கூருக்கும் இசுக்கும். Cynocephali effigiem, vel potius vasculum in cjusdem animalis formam edolatum, ad caudam usque, vel ad membrum & naturam, quæ per caudam significatur, perforant, per foramen autem ferream fistulam seu canalem trajiciunt, quo æquabilior fiat per ferreum sive æreum Epistomium, aquæ defluentis emissio: dieigen autem reina recte dicitur, quasi insubulare vel subula facere foramen. De ista Clepsydræ fabricatione & foramine, sic scribit Aristoph. Scholiastes in Vespis, κλεψύδρα άγγεῖον τετρημένον, ἐν ῷ ὕδων ἔβαιλον κὰ εἴων ρεῖν άχει & οπης. Clepsydra vas perforatum, in quod aquam effundebant, & sinebant fluere usque ad foramen. Et rursus ab eo appellatur αίγειον έχον μικροτάτιω όπην, τοθε πυθμένα. Apulcius quoque formam ejus attigit, cum sic describit: Hic rursus praconis amplo boatu citatus accusator quidam senior exurgit, & ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli graciliter fistulato, ac per hoc guttatim destuo, infusa aqua populum sic adorat. Porro de usu Clepsydrarum in soro supervacaneum arbitror hic pluribus inculcare. Lege ibidem, ίνα μη ευρύτερον το κατασκεύασμα ύπάρχη, & Latine redde, ne vero latior sit machina: ubi Interpres cum sua Periphrasi sensum non assequitur, Ne foramen illud acute artificioseque confettum. Non enim de foramine intelligendum, sed μορίε, de illa animalis parte sculpta in Horologio & in modum tubi fistulata, vel de vasculo in Cynocephali formam artificiose dolato. Cæterum de hac divisione horarum ex Cynocephali observatione mentionem secit Victorinus in Commentariis ad Rhetoricos Ciceronis.

Cap. 21. on mangen Alyuntis) ver] Congruenția dicit Hefychio

fychio, qui in Dictione νές, ait eam fignificare ψυχήν, ποταμόν, & μονάδα. Hic igitur fluvius est Nilus.

Cap. 34. πλημινή αν] Mercerus hic interpretatur inunda. tionem: ex qua certe interpretatione ratio, quæ affeitur ab Oro, inepta limato saltem Lectori videbitur, & ridicula. Nota ex Hesychio, πλημμύς αν duo signissicare, ρεῦσιν ῦδατω, & πληθω. In hoc loco designat multitudinem, non inundationem. Unde manisesta ratio est, cur Phœnix πληθω signiscet, quia Solis Hieroglyphicum est, qui πολύς nominatur. Posset quidem inundationem signissicare, sed in alium sensum torquenda esset hujus Symboli ratio.

Cap. 35. διά πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνελαι] De hac Phœnicis ætate non consentiunt Auctores. Mille annos eidem tribuit Nonnus. Septem millia Chæremon Ægyptius, ut est apud Joannem Tzetzem. Trecentos & quadraginta Albertus. Cum Phœnicis vita magni anni sieri conversionem rara sides est inter auctores (inquit Solinus) quamvis eorum plurimi magnum annum non quingentis & quadraginta, sed duodecim millibus nongentis quinquaginta quatuor annis constare dicant. Dissibus nongentis quinquaginta quatuor annis constare dicant.

Cap. 38. έςι ή σόφ τοῖς ἱερογραμματεῦσι] Cave ἱερογραμματεῖς confundas cum Arpedonaptis, quorum meminit Clemens Alexandrinus Stromatum Libro Primo cum luculento Democriti testimonio, qui suam eruditionem intemperantius prædicans scribit: καὶ λογίων ἀνθρώπων πλείςων ἐσήκωσα,

Digitized by Google

મે γραμμέων συνθέσι Φ μ άποδάξι Φ έδάς με παρηπαξεν, έδ οί Αίγυπίων καλεόμθμοι Αρπεδονάπθαι. Et homines doctos audivi plurimos, & in componendis cum demonstratione lineis nemo me adhuc superavit, nec qui Ægyptiorum quidem vocantur Ar. pedonaptæ. Ubi Arpedonaptas colligas esse Ægyptiorum Mathematicos. At legezpaumaries de genere erant Sacerdotum; & iidem qui apud Assyrios ίερων λόγων έγμηνευταί, ut author est Lucianus in Macrobiis. Siquidem Æ. gyptiorum sacris & doctrinis præfecti nunc iepopoροι & ieposóλοι appellantur, ότι τὸν iegòs λόγον Sewr, narns na Saediorra desidaiporias, nai nepiepylas, is τη ψυχη φέραντος, ώσπερ & zisn, λ περισέλλοντος, Quod sacram dostrinam ab omni superstitione & curiositate puram, in animo suo, tanquam in cista, gestant, atque continent, ut diserte notavit Plutarchus: nunc iesoyeuppareis, qui non tantum Sacrarum Literarum Notarii fuerunt, ut quidam apud Diodorum interpretati sunt, sed Sacræ Doctrinæ Interpretes: coldem vates fuille innuit Suidas, cum ait, ούτοι πας Αίγυπίους ήσαν δανοί, η αθέ 🖛 μελλόντων των άλήθααν duff, additque unum ex iis Regi Ægyptiorum prædixisse, futurum Israelitam virtute & gloria clarissimum, qui Ægyptiorum imperium deprimeret: Moysen scilicet innuebat. lidem etiam erant Phylacteriorum scientissimi; quorum author pervetustus sertur Jachim in ca gente neμάπτων η ἐπασιδων ἐμπαις . At vero cum Horus describat. ίτεογραμματέα τέλοιον, πολλά μελετώντα, ύλακτέντα τε συνεχώς. में बंक πγριώμουστ, μηθενί χαριζόμουστ, facile oftendit facros illos Scribas, legibus & disciplinæ præsectos suisse. Tales enim erant antiquitus Ægyptiorum Sacerdotes. Hi namque, ut Senatus Principes, Regi præsto semperaderant,

rant, qua opera, qua consilio, qua doctrina ipsum adjuvantes; tum ex Astrologia & Astrorum inspectione futura divinando, tum ex Sacrorum Librorum annotatis res gestas cum utilitate interpretando. Unde a cunctis oneribus erant immunes, & primas a Rege honoris & potestatis obtinebant: πάντων άτελες, η δευτεεδίοντες μετα τον βασιλέα, τῶς δόξαις à F έξυσίαις. Præterea sceptrum commune cum Regibus habebant, quod ad honoremagriculturæ, sicut & Æthiopes, in formam aratri effingebant, ut licet ex Diodoro colligere. Et illi quidem primistemporibus Ægyptiorum Sacerdotes hanc dignitatem obtinuerunt. Nam postquam sub Romanorum imperio Ægyptus esse cœpit, nihil his hominibus contemptius; quippe qui ex facrificis, in viles Chaldzos, haruspices, & aliptas degenerarunt; quod licet ex Hadriani Epist. apud Phlegontem colligere, quæ refertur a Flavio Vopisco in Saturnino, statim a principio. Ubi præcautione opus est, ad diluendam Hadriani Imperatoris calumniam, qui perverse & malitiose Christianos cum Isiacis Sacerdotibus confundit, & iisdem Serapidis cultum imponit his verbis: Agyptum, quam mihi laudabas Serviane charissime, totam didici levem, pendulam, & ad omnia fama momenta volitantem. Illi qui Serapin colunt Christiani sunt; & devoti sunt Serapi, qui se Christi Episcopos dicunt. Hæc admodum perfidiose, nisi velis hac ratione excusare, quod de Apostatis loquatur; qui, ut est in Actis Epimachi Æ. gyptii Martyris, apud Græcum Martyrologum, ? Xpisiaνισμών αρύπθοντες των ασέβααν ύπεκρίνοντο, testo Christianismo impietatem simularunt. Pergit Hadrianus, Nemo illic Archi/ynagogus Judeorum, nemo Samarites, nemo Christiano.

mulatoribus intelligendum) non Mathematicus, non Aruspex, non Aliptes. Ex quibus intelligere licet, ad quas
sordes impiorum sacrificorum natio devenerit. Hoc ipsum
plenius ostendit Divus Cyprianus, ubi Senatorem a Christiana side Apostatam, atque ad Serapidis & Isidis cultum nesarie abreptum insectatur, simul Ægyptios Sacerdotes, in quorum Collegium cooptatus suerat, describit
his verbis:

Namque Sacerdotes tunicis muliebribus idem.
Interius ritum cultu interiore fatentur,
Idque licere putant quod non licet: unde per orbem
Leviter incedunt, mollita voce loquentes,
Lapsatosque tenent extenso pollice lumbos,
Et proprium mutant vulgato crimine sexum:
Cumque suos celebrant ritus, bis esse diebus
Se castos memorant; At si tantummodo tunc sunt
Ut perhibent casti, reliquo jam tempore qui sunt?
Sed quia coguntur saltem semel esse pudici,
Mente fremunt, lacerant corpus, sunduntque cruorem.

Quæ illic Cyprianus de vestibus, & flagitiosissimis moribus prosequutus est, copiose describit Apuleius, ubi nominat indusia, mitellas, crocotas, virgatas vestes, cœnosa pigmenta, & cætera: Die sequenti, inquit, variis coloribus indusiati, & desormiter quisque formati, faciem cænoso pigmento obliti, & oculis obunctis graphice prodeunt, mitellis, & crocotis, & carbasinis, & bombycinis linteis. Quidam tunicas albas in modum lanciolarum quoquoversum sluente purpura depictas, cingulo subligati, pedes luteis indu-

ti

ti caleeamentis. Mox de corum phanaticis furoribus disserit plenius: Quorum rituum pleraque etiam primis temporibus in usu fuisse, declarat Herodotus, ubi animadvertit cos derasos fuisse, circumcisos, veste linea, & calceis papyraceis indutos, frigida interdiu ter, noctu bis lotos, & in Deorum suppliciis frequenti diverberatione sua sponte cæsos. Proximi erant Sacerdotibus ένταφιαςαί & ταριχεύται, qui cadavera maxime Sacrorum Animalium curabant, quos, ut ait Diodorus, πάσης μβύ λμῆς η πολυωρίας άξιξυται, τολς τε ίες δίσι συνόντες, κι τας είς ίερον είσοδες ακωλύτως, ώς ίεροι, ποινή). Omni honore atque cultu dignantur: Nam sacerdotibus familiares sunt, & in sacrarium ut qui sacri sunt, libere ingrediuntur. ta autem superstitione & apparatu sacra animalia funerant. ut Curatorem funeris unius animalis, totas facultates suas satis luculentas impendisse, & insuper quinquaginta talenta a Ptolemæo fæneratum memoret Diodorus. Verum quoniam inter officia Sacerdotum est aliquod discrimen. operæ pretium est, de hac re audire Clementem Alexandrinum, qui totam hanc Sapientum & Sacerdotum Ægyptiorum seriem disertissime tradit Stromatum libro sexto p. 465. Primus, inquit, procedit is, qui vulgo adis nominatur, unum aliquid afferens ex Symbolis Musicæ. Eum dicunt oportere duos Libros tenere ex Libris Mercurii. ex quibus unus quidem continet hymnos Deorum, alter vero rationes vitæ regiæ. Post Cantorem vero procedit. ο Ωροσκόπ 🚱 , ώρολόγιον τε μέτα χεΐρα 🦂 Φοίνικα Αςρολογίας έχων σύμβολα. Horoscopus gestans in manu Horologium & palmam Astrologie Symbola. Eum quatuor Libros Mercurii de Astrologia oportet semper promptos in ore habere. Deinceps autem o Ispozeauuarens, हेर्या जीक्ट्रे कियो के प्रक्रिक्षें हैं विश्वित देव

Κk

Xer-

γεροί , κι κανίνα, & ο πίτε γεαφικόν μέλαν, κι φοίνος, ή γεάφυσι. Prodit, inquit, Scriba Sacrorum alas babens in capite, & librum in manibus, & regulam, atramentum præterea ad scribendum, & stylum junceum, quo scribunt. Hunc oportet scire ea, qua vocantur Hieroglyphica, & Mundi Descriptionem, & Geographiam, & ordinem Solis & Lunz, & quinque Errantium Stellarum, Aegyptique Chorographiam, & Nili descriptionem, tum instrumentorum, ornamentorumque sacrorum, tum locorum consecratorum, mensuras præterea, & quæcumque ad templa & res sacras attinent. Deinde sequitur, Στολιςής έχων τε τ δικαιοσύνης πηχυν, κ το omovdesov, Stolistes seu Ornator, qui justitie cubitum & calicem ad tibandum gestat. Is scit omnia, quæ ad disciplinam & sacrificia, primitias, hymnos, preces, pompas denique & dies festos spectant. Post omnes exit Propheta, mesoares το υδιαθον έγκεκολπισμέρο, ω έπου) οι τ έκπεμψιν τ άρτων Casá-Corres. Qui spectabilem in sinu gestat hydriam, quem sequuntur, qui emissos panes portant. Is, ut qui sit Sacrorum Præscetus, ediscit Libros decem, qui vocantur Sacerdotales. de Diis & legibus, & universa Sacerdotum disciplina. Meminit quoque eo loco Πασοφόρων, qui sex Mercurii Libros de Medicina ediscunt, hoc est, de Anatomia, & morbis, instrumentisque Medicis, tum de medicamentis. oculis, & mulieribus. Eos autem esse ex ordine Sacerdotum declarat hic locus Libri Tertii Padagog. Cap. 2. ubi describens eum, qui idola ostendit, πασοφώρ 5 ή hs anλ@ F ίεροποιείντων: ex quo apparet fuisse quemdam Ædituum, de quo dico ad Symbolum 41. Lib. 1. Ex eo Cle. mentis loco facile confutes cos, qui existimarunt omnes Ægyptiorum Sacerdotes communiter vocari Propheras; quod

quod sensisse videtur Diogenes Laertius, cujus auctoritate adductus Criticorum aliquis, in hoc Antinoi monimento, ΑΝΤΙΝΟΩ ΣΤΝΘΡΟΝΩ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΔ-ΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ, πεφήτω, hic dicit esse sepéa, abusus communi nomine proprii loco, nec satis ea discriminans, quæ apud Ægyptios (ut doctissime ostendit Clemens) inter se distincta erant.

Cap. 39. κ ανατεμημβύα θεωρεί τα ύπ αυτέ κηθευόμβυα είδω. λα Turbatum est in hoc loco, & puto restituendum aνατείαμμθέα. Quam enim ridiculum est, hæc verba de Pollinctore accipere, & cum Interpretibus dicere, Quod nuda & resecta, quibus justa facit, simulachra contemplatur? Et ubi Pollinctor justa facit, hoc est, sepelit simulachra? & simulachra in partes concisa? Esto, Pollinctores funerarint facra animalia, prius dissecta unguentisque oblita, non tamen hoc simulachris aureis & marmoreis unquam factum legitur; quod per se ineptum est. Hæc igitur verba de Cane intelligenda sunt, youra n' avaterauppha Demρεῖ τὰ ὑπ' ἀυτέ κηδευόμθμα εἰδωλα, nuda & explicata spectat, que custodit, Deorum simulachra. Nam undevie of non semper funerare, sed curare & servare significat. Quod autem canes custodiæ Templorum & Simulachrorum adhiberentur, ne quid auri argentive ex iis abraderetur, aut etiam gemmæ, quibus parietes sacri apud Ægyptios collucebant, furto subducerentur, ex Horo colligere licet, & Æliano de Animalibus. Porro quos hic certaquas de seu Libitinarios defignari vides ab Horo, publici funeris Curatores, eorundem cætum apud Christianos in Orientali Imperio donuntifesor dictum fuisse notat Vir Eruditus; non tamen evincit iis, quas affert, rationibus. Nam quod ex Kk 2 Ne-

Novella Justiniani 59. citat, ἐκάση κλίνη ἀσκητήριον δίδο Χ, ἀσκήτας aliquot exequiis mortuorum fuisse deputatos confirmat, non tamen inde recte colligit, ἀσκητήριον fuisse proprie quod funera curabat, quasi definire vellet, ἀσκητίω esse ἐνταφιασήν; quod minime dici potest, ubi propria verbi significatio quæritur. Neque enim si Apelles sit pictor & orator, ideo pictorem definiens, dicam, Pistor est orator.

Cap. 40. જિલ્ફા કેલ્લા τῷ κυνὶ κὰ βασιλικίω τολίω &c.] Recte hic animadvertit Vir de nostra Societate Eruditus, unam copulativam κὰ pervertere sensum. Depingenda est ut Regis statua veste ad pedes strata, quam canis custodiat, & restituendum, προσιθέασι τῷ κυνὶ βασιλικίω τολίω παρσκειμένω κὰ χῆμα χνιμιόν.

Cap. 41. Πασοφόρον ή σημαίνοντες] Interpres vertit, [acrum-pallium gestantem, perperam meo quidem judicio. Nam si verbi significatio spectanda est, D. Hieronymus in Isaiam pastoforium interpretatur thalamum, in quo habitat præpositus templi ; in quo nasopopo adituus est aliquis po. tius, quam sacrum pallium gestant; quæ verba nimis generalia sunt & obscura. Fefellit Interpretem, quod apud Julium Pollucem παςος dicitur, τους τη δίνη ωθιπέτασμα. velum quod thalamo obtenditur; ubi cum aliqui Codices Latini pallium reddiderint, hic de veste communi accepit: sed debebat animadvertere quod habet Etymologicum Magnum, πατος, ή όα πετασμάτων ποικίλων κατεσκευασμβή σκηνή. Ubi pastos non pallium tantum, sed thalamus ipse nominatur, quo sensu etiam pastoforium dicitur. Verum hie aliud latet, quod neque Clementis Alexandrini Interpretes pervidere: πασοφόρω, ut constat ex codem Clemente, cft

est ex Sacerdotibus Ægytiorum, & ut facile intelligi Potest, Ædituus aliquis; nam dicitur advenas in templum introducere & idola monstrare, σεμνον δεδορκώς, κ) παϊανα τῷ Λίγυπίων ἀδων γλώση. Nunc Docti Viri quærunt, quorsum dicatur πασοφόρω; neque enim Deorum thalamos & ædes portat, sed custodit: Manuscriptus aliquis Codex apud Clementem Alexandrinum habet, πλασοφόρω, distortius quidem, sed apparet ex eo locum esse depravatum: Ego legendum existimo πασόφρερω, templi custos; quo nihil aptius ad Clementis & Hori meatem video: nam υπό τέτε φυλάτιε) τὸ ἰερὸν.

Cap. 49. Ακαθαρσίαν ή γεμφοντες, δρυγα ζωγεμφέσιν &c.] Magna in hoc Hierolyphico enodando Interpretum est dissensio. Alii siquidem de Oryge, alii de Coturnice intelligunt. Multum refert utrum de quadrupede, an de ave fermo sit; quod tamen unius litteræ ambiguitate decepti homines, alioqui non imperiti, confudere. Codex Italus, qui Romæ prodiit excusus anno 1599, nomen όρυν Φ de textu expunxit; reliquit tamen illi locum ad marginem, ne plane abrasum videretur: Deinde reposuit ορτυνω, Coturnicem pro Oryge. Qua in sententia fuit quoque Pierius Lib. 27. haud ita diligens in Hori mente perscrutanda. Mihi vero mirari contigit, quomodo Viris Doctis hæc interpretatio exciderit, quæ ut alia omittam, vel hoc uno argumento refelli quam facillime potest, quod id ipsum animal, de quo hic sermo est, Horus dicar έμπροθίοις σκέλεση ανοεύσσειν τω γην, anterioribus cruribus, [] ve pedibus, terram effodere. Quæso, cur anteriores hic pedes nominantur, nisi quia sunt & posteriores? at si anteriores sunt & posteriores, apparet animal esse quadrupes, Kk 3

quod in avem tam cito efformavit Pierius. Deinde si avis est, & Coturnix, quomodo huic, tanquam equo, insidentes facit Reges? quod absurdum est. Omnino de Oryge totum Symbolum intelligendum; Primum, quia id omnium pene Codicum fides postulat, & pruy on nomen, ut apparet, non nisi timide in alienam sedem irrepsit. Secundum, quia quæ hic Orygi tribuuntur ab Horo, eadem quoque comprobat Ælianus de Animalibus. Neque enim cantum Orygem dicit, Solem Orientem aversari, sed etiam adversus ejus exortum alvum dejicere; quo fit, ut Serapidis cultores tam præposterum animal male oderint. Bene igitur in hac parte Mercerus, qui Aldi Codicem sequutus nihil mutavit. Sed hic postea laudatus Interpres postquam ad hunc textum devenit, και οι ιερείς τέτο μόνον 🛪 πτίωων ἀσφεφίνισον ἐωθίκοιν, hoc est (ut ipse interpretatur) Quare & sacerdotes unam hanc inter volucres non signatam comedunt: tum idem Mercerus in hunc locum annotat; Mirum sane est, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine quod sciam, est proditum. Putavit ita Vir minime malus, Oryges alatos ab Horo conseri nec mirum est, si hoc tautopere demiratur, sed non minus mirandum, quomodo Vir tam emunctæ naris, & in tot Authorum commentationibus volutatus, tam facilem locum suo nitori restituere non potuerit. Itaque totum hunc locum (inquit) corruptum existimarim, nec qua ratione possit restitui, succurrit, nisi forte pro ₹ Anvav, legimus ₹ 9newr. Si tam audacter in Auctoribus mutare licet, emnia (fateor) erunt protinus alba. Sed ubi prudentium Criticorum in dictionum mutationibus hæc audacia? Ego existimo, unius & admodum affinis literulæ mutatione pofposse totam hanc plagam sanari, si dicamus πληνών posstum pro xlnvar, quæ germana est lectio. Sed reclamabit aliquis ex Grammaticorum natione, τὸ κτῆν @ dici de pecudibus; quod in Orygem ferum animal cadere non potest. Hic quisquis ita objecerit, satisfactum sibi abunde existimet, si Orygem inter pecudes esui aptas videat annumerari a Columella, ubi sic scribit : Feræ pecudes, ut capreoli, damæque, nec minus Orygum cervorumque genera. & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus Dominorum serviunt, modo quastui ac reditibus. Unde etiam Juvenalis: Et Getulus Oryx hebeti lautissima cana Ceditur. Est enim Oryx de genere caprearum sylvestrium, bisulcus. & unicornis, ut ex Aristotele & Plinio licet colligere. Oppianus tamen non unum duntaxat cornu, sed plura videtur illi tribuere, dum canit: Οξείαι κεράων ή μετήοςοι αντέλλεσιν αίχμαί. Nunc quod reliquum est difficultatis, expediamus: διόπερ εί δεχαΐοι Cασιλείς, δ ώροσκόπε σημαίνοι Τ αύτοῖς में αναθολήν, επικαθίσαντες τέτω τῷ ζώω, ऑझ μέσε αυτέ ως Ινών γνωμόνων των & ανατολής ακείθααν εγνώειζον. Quapropter antiqui Reges cum sibi ortum nunciaret borarum observator, buic insidentes animali, per medium ipsum velut gnomones quosdam ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoscebant. Primum malim zasičer active sumere, & de Horoscopo intelligere, quem Reges jubent Orygem contcendere, ut certius Solis ortum dignoscat. Quod autem habet si µé-ระ ลับระ , тอ per medium ipsum subobscurum est; nescio enim, quid sibi cogitatione pinxit Mercerus, quasi per medium hoc animal, cui insident intuentes Reges, ortus speculentur: Hic mésor accipiendum est, pro re interiecta & interposita ad aliquid efficiendum, vel certe uno verbo cla-

clarius dicendum diauter aure, hoc est, ipsius interventu. ipso mediante. Nam Siaper & dicitur antiquis, ut recentioribus peritus, qui ad negotium aliquod conciliandum intervenit. & sic oput hic diauer mominatur, quod beneficio hujus naturalis propensionis, qua Solis primas faces prævidet, tempora discernant Horoscopi. Jam quod ad interpretationem corum verborum attinet; diò ol legelig TETO μόνον τ κτηνών ασφράγισον εδίκσιν, Sacerdotes unam banc inter volucres non signatam comedunt : Vita est Interpreti suspecta vox ἀσφορίγις, & forte (inquit) legendum ἀσφάγις,; fed omnino retinenda vetus lectio ἀσφεάγισος. Declarat Herodotus, ubi ostendit, vetitum esse Sacerdotibus sub pœna capitis, ne victimam aliquam immolent, quam prius figillari annulo non fignarint, ἀσήμαντον ή θύσανλι θάνατ@ ζημίη ἐπικέεται. Horus hic Orygem solum excipit, eam opinor ob caussam, quod quæ Deorum sigillo essent impressa, in Deorum possessionem transcribi viderentur: at nefas erat, Orygem execratum animal Dei, maxime Solis, nota inurere, & quasi ejusdem peculium facere.

Cap. 59. Βασιλία ή κάκιστον] Si recte expendatur Hieroglyphicum, nomen κάκιστον sensui repugnat. Itaque Pierius legit κάκιστον: Mallem tamen κεσίμστον, cum potentissimum regem designari dicat, qui universo terrarum orbi imperitet.

Cap. 69. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Quid facit hic αὐτότοκον, quod Mercerus vertit ad partum facile & maxime proclive; at Trebatius, est hoc animal rotundum & promiscue parit? Nugæ: Lege, αὐτόκυπτον καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον, suapte natura cernuum & instexum animal: quo nihil ad sensum accommodatius.

Cap.

Cap. 2. Lib. 2. Kai ciels vecasor &c.] Hoc Hieroglyphicum ut breve, ita difficile est: Primum Mercerus emendat ders veedrde pro recorde. Ego veterem lectionem retineo, cum bis in Horo constanti Veterum Codicum fide ita legatur. Non advertit Mercerus, quod doctiores Grammatici notant, recentiores Græcos (ex quorum numero est hic Auctor Hori μεταφεαεής) nonnunquam accusativis nominativorum loco abusos. Sic Nicetas in Alexio Angelo θυίατέρα dixit pro θυγάτης: τῷ βασιλεί δὲ τῷδε καὶ τρίτη θυγα. τέρα ήν Ευθοκία τουνομα. Sic Corona Pretiosa, Græcus Liber, Sueisa in nominandi casu pro Sueis habet. apperoyor autem non tantum masculus est, sed mares generans. Vox xu-หมิงหรือง omnino depravata est: Mercerus reponit หมหมิงคร Jéc, & interpretatur orbiculatum: Sed quis tales sensus probare possit? Quod aquilæ pullus orbiculatum quid significet. Vide num legendum fit TUNOHIÑ: TUNOHIÑS est calli speciem babens, & per Metaphoram rebustus: sic autem Aquilæ pullus innuet masculum, fortem, & robustum, qui ex diuturno labore callum contraxerit. Non occurrit, quomodo aliter hanc cicatricem obducamus.

Cap. 3. Δύο πόδες] Hoc Hieroglyphico ubi legitur, Δύο πόδες συνηγιβών η βεθηκότες δεόμου ήλιε τ εν ταϊς χειμεελναϊς τροπαϊς σημαίνεσι, Gemini pedes simul compatii & progredientes, solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant, variæ sunt lectiones. Et primum quidem Manuscriptus liber, pro δύο πόδες habet δύο πολύποδες. Picrius Hieroglyphican Lib. 27. Cap. 29. non est admodum pugnax, quo minus duo Polypi ad hibernum solstitium denotandum simul colligati exprimantur: Impressorum, inquit, Codicum lectio, que est δύο πόδες, nequaquam displi-L1

266 JOAN. CAUSSINI OBSERVAT.

des illigatos pinxeris, qua ratione id tuearis. Hac ille, quorum nullam auctoritatem, nullam affert rationem. Et certe nullus opinor Veterum invenietur, qui ullam partem Polypi ad Solem significandum unquam usurparit; quamquam ut nihil est in istis Symbolis tam alienum, quod non aliquo cultu orationis, & rationis specie splendescar, posset illud sortasse dici, Polypum recte Solis in hyberno solstito tarditatem significare, quod sit, ut ait O-vidius,

--- crinali corpore segnis.

Vel ut canit Oppianus:

Πανδοίας τροφάλιγχας ύπο σκολιοΐσιν ιμασι Τεχνάζων.

Verum quid opus esset geminos Polypos ad hoe Symbolum pingere? & si sua natura tardi sunt, cur vincula, quæ ad frænandam celeritatem expressa sunt, injicerentur? Puto probabilius esse, si pro δύο πολύποδες, legatur δύο πολλῦ πόδες, id est, duo Solis pedes, pro duobus Polypis; nam Sol πολύς appellatur, ut constat ex eodem Horo. Quid est autem aptius ad Solem in solstitio hyberno tarde progredientem significandum, quam Hori sive Apollimis statuam, cujus pedes inter se vincti sint & impliciti, depingere? At urget Pierius, & quærit, quomodo si pedes vincti sint, progredientur? Difficilius quidem, sed tammen progredi possunt; quod cernitur in ergastulariis, qui ita vinciuntur compedibus, ut aliqua ex parte movere se, & progredi possint; & recte quidem hoc pacto cursus Solis significatur, qui non est omnino nullus, sed

tardior, ut flare quodammodo loco videatur. Quamobrem puto legitimam esse lectionem, δώ πολλέ πόδες συνειργάμθροι, pro συνειγγαμθρίαι, κὶ βεθηκάτες.

Cap. 20. 1820 noldino] Quomodo Hippopotamus horas significet quærit Pierius Hieroglyph. Lib. 29. Et multum quidem laborat, ut explicet, conjecturæ vero, quas affert, paulo videntur debiliores. Quia depascit segetes, inquit, ante determinatas in diem, vel quod interdiu in imis aquis latet, noctu in terram egreditur. Hæc, inquam, rem acrius perpendenti non satisfaciunt. Primum nota, in Græco esse apar, non apas: apa autem xat igo-xlw, ut constat, sæpe vernum tempus significat. Et ita apas, hoc est veris Hippopotamus Symbolum esse dicitur, quia vere, ubi primum herbæ pubescunt, incipit e Nilo egredi & pabulari, ut habet Nicander in Theriacis,

Χιλοί ότε χλοάκσιν, νέην δ' ἀπεχέυατο ποίην.

Pabula vbi virescunt, & novam fundunt herbam.

Dixit autem ἀπεχεύατο pro ἀπεχεύαντο per Enallagen. Aliter etiam explicari potest, si dicas ἄραν irrepsisse pro ἀραν, ut Hippopotamus execrationem significet, quo nullum animal execrabilius; nam Patrem interficit, & Matrem comprimit.

Cap. 29. Γεφιμιατα έπλα εν δυσί δαυτύλοις πειεχόμβια] Parum accurate hoc Philippus expressit, cum nullam rationem subjiciat, nec quos digitos quasve literas intelligat designet; itaque vix conjecturæ ansam reliquit.

Cap. 30. Γραμμή όρθη μία άμα γεαμμή &c.] Hoc & hujusmodi signa, sunt ex hominum impositione levissimo plerumque fundamento, haud dissimilia iis, quæ Nicolaus Ll 2 Smyr-

268 JOAN. CAUSSINI OBSERVAT.

Smyrnæus Astabasdas collegit de signis numerorum.

Cap. 37. Οτε δέλου) ἄνθρωπον ἐξώλη σημῆναι, χοῖρον ζωγραι. Φἔσι] Ægyptiis igitur, Judæis, & Persis execrationi fuit, contra Samiis honori, qui suem pro tutela navium sumpserunt: Τὰ Σάμια πλοῖα συὸς τύπον ἔχον ἐν ταῖς πρώραις, Hefychius. Inde explicatur obscurum Proverbium, quod est in Stromatco, Ναὺς δέ τις ἀκύπος Εαμίη ὑὸς ἄδΟς ἔχουσα.

Cap. 38. insotζοντα της ιδίης σκύμνης Hic insotζεν Mercerus dicit esse in soãs insantes; sed hoc sine ullo testimonio: Lege potius insiζεν, quod est etiam slagellare.

Cap. 51. Ανθεωπον περσφούγον το εδίω πάτρων Πάτρωνος nomen recentioribus Græcis usurpatum, ut apud Latinos Scholiast. Eurip. Πάτρων, ελοθερώσας τον Εργυμόνη ον. Hefychius putat quoque centum primos Romuli Senatores πάτρων ας nominatos.

Cap. 53. Γυναϊκα θηλάζεσαν — τρυγόνα ζωχαφέσιν] Gravis hic Merceri hallucinatio, & ubi turtures vifi cum mammis & dentibus? Omnino vel nomen τελγών positum est pro vespertilione, quod unum inter volatilia proprie dicitur τελγέν, ut author est Julius Pollux, vel Turturis & Vespertilionis Symbola sibi invicem proxima, in hacimagine ita suerunt consusa, ut τρυγών ἀνδι νυκτερίδω poneretur: Soli enim intervolatilia Vespertilioni dentes & mammæ tribuuntur ab Auctoribus.

Cap. 57. γεινᾶται ή τοιντω τρόπω όταν μέλλη τελδιτᾶν &c] Quod ait hic, Phœnicem se in terram summo impetu projicere, unde & vulnus accipit; ex sanie vero vulneris defluente alium gigni, qui simul cum patre moribundo Heliopolin proficiscitur; hoc neque Chæremon Ægyptius, qui qui citatur à Tzetze, neque Philostratus & Herodotus, aut ex Latinis Solinus, Lactantius, Manilius, Ovidius & cæteri, qui Phænicis meminerunt, tradidere: Patrem tamen eundem orbiculari myrrhæ ligno veluti ovo includere, & ad aram Solis deferre meminit Herodotus; sed melius Lactantius de cineribus & reliquiis patris accipit his verbis,

Unguine balsameo myrrbaque & thure soluto
Condit, & in formam conglobat ore pio:
Quam pedibus gestans contendit Solis ad ortum,
Atque aræ residens ponit in æde sacra.

Licitum cuique, fuit, in re tam ignota pro arbitrio fia-

gere; itaque pluribus discutiendum non puto.

Cap. 62. αὐτη το ἐκατέρα τῆ κεφαλῆ ἀναιρεί] Miratur Gefnerus, vir multæ lectionis, Salamandras hic dici bicipites, & merito: plagam vidit, non tamen sanavit. Exittimarim ego sic legendum, αὐτη το ἐκατέρα τῆ κεφαλῆ ἀναιρεί. Ignem utrimque, hoc est, ab utroque latere cingentem, extinguunt, & id capite, a quo maxime frigidus humor instillatur, quo Scholiastes Nicandri ignem extingui voluit. Porro, quando audis hominem πυρλ καιέμθρον exhiberi per Salamandram, intellige slammis obsessum, non consumptum.

Cap. 78. καςποδέσμιον παρακολεθέντα ἐυρήσεις] functuram pedis confequi deprehendes, inquit Mercerus: valde obscurum est quid velit. Significat potius vinculum & (ut ait Vetus Glossarium) fasciolam aut funem articularium, quam juncturam pedis: Innuitque bovem ita religatum,

suum trahere vinculum, nec recte coërceri.

Ll 3

Cap.

270 JOAN. CAUSSINI OBSERVAT. &c.

Cap. 94. αὐται ης ἐαυτας φυλάσσεαι γεηγαρεσαι κατ΄ ἄρδινον] Vox Romana, Græca civitate donata, qua usus est etiam Macarius Xinus adversus Sarraconos, & Constantinus in Tacticis, λοχαγός ή λέγε) ὁ πρῶτ؈ Ε είχε, ήγεν Ε ὁρδινε.

Cap. 104. Ανθεωπον σώζοντα πολλές — νόρελω πον ίχθων ζωγεμφεσιν &c.] Aliorum quidem Auctorum hoc nemo tradit, sed uno omnes ore contradicunt: Itaque hic Auctor Ori Interpres νάρελω fortasse posuit pro Nautilo seu Nauta pisce, cujus mira in natando industria, de qua vide Aristotelem Lib. 9. de Animal. Cap. 37. & Oppian. Lib. 1. Αλιβυτικών.

Cap. 109. Ανθρωπον λάμειαν έχοντα] Vide, num λαιμὸς εξερντα sit legendum; λαιμὸς est gula: vel certo παροιμιακῶς Lamiam babere dicuntur, qui gulam habent aut ventrem insatiabilem. Nam λάμια apud Hesychium est bellua, vel mulier insigni voracitate. Quod autem hic tradit de Scaro, id ipsum habet Aristoteles: Scaro diversa amnimo ventris species est, & ruminare solus piscium quadrupadum ritu creditur.

Cap. 112. αὐτη ἢ κατασχεθείσα, ρίπτι των ον τη ερα είναιθαν] Non de turture ave, sed de pastinaca pisce intelligit, quem Græci τρυγόνα nominant: Spina autem caudæ,
est radius sive stimulus, quem hic piscis habet insignem.
Dioscor. Lib. 2. Cap. 22. το κένιρον τ΄ κέσξε nominat: βένωβίγιεον Oppianus, qui ejus venenum diserte describit L. 2.
de Piscatu. Legeigitur, bamo, ἀγκίερω, non laqueo, ut reddit Mercerus, implicatam Passinacam.

JOAN-

JOANNIS CORNELII DE PAVW OBSERVATIONES IN HORAPOLLINEM.

JOANNIS CORNELII DE PAUW OBSERVATIONES

IN .

HORAPOLLINIS

LIBRUM PRIMUM.

PAΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita efferendum est hoc nomen 2 cum M. S. Augustano, Suida, Photio & Eustathio. Errant, qui ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ scribunt divisim. Nam ista Isodynama, quæ conjuncta bene sonant, disjuncta fonant male. Patet ex Linguæ Analogia & exemplis ubique obviis, quæ convasare nolo. Unum est, quod silentio præterire non possum, quia plane gemellum est huic Nostro: Ut Ω/ Egyptiace est Απόλλων, ita Ave Gis Ægyptiace est Ερμής: Ex istis duobus unum Ερμάνες similiter factum est; quod si separes, & contra ipsos Græcos infurgis, & Linguæ Genio impingis colaphum. Hoc certum & perspicuum. Quare ineptum est apor anoa-AONOE, & redonandum Nasutulis, a quibus prosectum est primum. Horapulus, quod ex Poghini Libro M. S. adducit Hæschelius, longe tamen pejus. Nam id nihil fignificat, & Amanuensium meras exhibet inanias. Quod autem Viri Eruditi de Recentiorum Μοφίπελ @ pro Μόφ @. ΔεμβρόπελΟ pro Λεμβρο, ΞανθόπελΟ pro ΞάνθΟ &c, no. tant, intelligendum est caute. Nam nomina illa voces non sunt singulæ, sed binæ. Græcis scilicet Recentioribus สะัง est Latinorum pullus, ut scimus ex Glossis Græco. Mm bar-

barbaris: Ista vox cum aliis vocibus ab illis conjuncta sæpe; atque hinc ΜοχόπελΟ idem, quod ΜόχΟ πελΟ, ΑρμβόσελΟ idem, quod Αρμβός πελΟ, & sic in cæteris. Unde apparet, quid ad ipsum Horum faciat Horapulus; pro quo, si nomen suisset usu receptum, scribendum esset saltem Horopulus, ut ab Aliis jam observatum. Sed ut dixi, nugax est omnis ista scriptio & abjicienda prorsus.

Cap. 1. was aiwa onpaires; Verum est, quod Mercerus notat de his Inscriptiunculis: Recentiores sunt, & ratio earum habenda est nulla.

την είκουν ύπο το λοιπον σώμα κρυπλορθύην] Caudam sub reliquo corpore latentem. Interpres male. Basiliscus serpens est magnitudine duodecim digitorum, qui incedit medio erectus: Vide Plin. Lib. 8. Cap. 21. Hic ita pingebatur ab Ægyptis æternitatem designare volentibus, ut sub corpore erecto lateret cauda, ne sinis æternitati contrarius appareret scilicet. Apage slexus multiplices, & quicquid eo pertinere posset.

secon Mercerus ex Libro Morellii scajor: quod mihi impense placet. Nam sic vocem habemus peregrinam. Junge Bochartum in Hierozoiic. Part. 1. P. 22. & Part. 2.

. P. 402.

Peois περιτιθέασιν] Interpres, diis circumponunt. Utrumque pravum est; quia nimis exiguus est Basiliscus, quam ut Diis circumponi possit. Scribe παραβθέασιν: Sic quod verum est, dicitur. Mox in fine Capitis recte scriptum, δηλ τ κεφαλής τ θεων δηλιθέασιν.

τετο η μόνον αθανατον] Hoc nullibi scriptum, sed contra apud Plinium & Ælianum scripta, quæ mortalitatem ejus evincunt subitam: Sciunt omnes. De Ibide notat Ælianus Libe

Lib. 10. Cap. 29. de Animal. Ω; μβρ εν μακροβιώτατόν εςι τὸ ζώον η δη είπον : λέγο ή Απίων, η έπάγεται τες ου Ερμέ πόλο isρέας μάςτυρας δακυύντας οι ίδιν άθανατον . τέτο μβι εν κι εκάνω δοxei of αληθείας άφες άναι πάμπολυ · κ ίμοι ή πάντας άν κ κατε-Pairero Veude, ei n' inciru donei. An simile quid de Basilisco cum suis Ægyptiis confinxit Horapollo? Haud puto; quia Cap. 34. hujus Libri, ubi de Phœnice agitur, legimus diferte, ψυχήν μβν, έπαθή πάντων τ έν τῷ κόσμῷ πολυ. γρονιώτατον υπώρχή τετο το ζωσν. Quod certe scribere non . potuisset Autor, si Basiliscum fecisset immortalem. Quid igitur? Locum corruptum auguror & Amanuensium sidem habeo suspectam : Scribi potest perbene ad mentem Philippi & ipsius Horapollinis, τέτο ή μόνον ε άθανατον. Alia genera Serpentum funt satis longæva; hoc unum præ cæteris adeo longævum est, ut videatur fere immortale: Vocula omissa taxat, & tollit quod nimium est. Hoc certe non displicet: Et sic optime etiam quadrat, quod de Basilisco ex Philone Byblio notant Viri Eruditi.

ο κ σεσσυσήσαν έτέρο πανίι ζώο δίχα κ ξ δακάν, αναιρά] Signate Ælianus Lib. 2. Cap. 5. de Animal. κ μίντοι κ Θεωσάμβω ο τ όφεων μήκις ω αυτόν, εκ είς αναδολώς, ακ ήδη όκ τ ξ φυσήμαίω αυσδολής ανω ές ν. Nam Emphaticum est illud ανω ές ν, & ex Atticorum loculis petitum, ut sciunt, qui Linguam callent. Bochartus in Hierozoic. Part. 2. P. 401. depravate citat αὐτός ές ν, idque in καυτός vel καυτός mutat parum perite.

Cap. 2. ταῦτα πάλιν η τ μείωσιν εἰς ἀυτὸν λαμβάνειν] Interpres, ea rur sum in eundem resolvi, & tanquam imminutionem sumere. Neutrum placet; quia Articulo ἀυτὸν relato ad vocem κόσμω, non dicitur, quod dicendum erat. Omnia, Mm 2 quæ

quæ in Mundo generantur, non redeunt dissoluta in Mundum; nam inde non exierant; sed in se ipsa & genera sua, unde processerant, & quorum partem ab æterno constituebant: Quare generatio & diminutio illa expressa Serpente, qui caudam ore comprimens, in se redit. Notissimum est hoc Philosophorum Dogma, & ab Hæschelio etiam commemoratum in Notis: Id autem hic expressum sine dubio, antequam Amanuenses mutaverant, quod ipse Philippus scripserat. Lege igitur, ταῦτα πάλιν ¾ μείωσιν εἰς ἐαυτα λαμβάνειν: Sic illud ipsum habebimus denuo. Pro ἐαυλὸ Græci etiam dicunt ἀνδὸ: Quare & ἀυτα pro ἐαυλα legere potes, si velis.

Cap. 3. Tous, твте́ 51 γυναϊκα] Illud τετές 1 γυναϊκα aperte probat, Tous vel Tous Ægyptis denotasse fæminam. Nam alias inepta est interpretatio, & nugas agit Philippus.

Σῶθις Viri Eruditi canem denotare aiunt apud Coptos. Sit ita, per me licet: Aliter tamen Veteres Ægyptii, si Plutarchum audiamus, qui in Libro de Isid. & Ostrid. scribit, Σωθι σημαίνειν κύησιν ή τὸ κύειν: in quo nihil est, quod ad vocem κύων pertineat proprie & jure suo. Quod subjicit ibi Autor, διὸ κ, παρατροπής γρομβής ε όνομαίω, Εκηνιςὶ κύων κέκλη) τὸ ἄςρον, ὅπερ ἰδιον τῆς Ισιδών νομίζεσιν, lusus ingenii est, quo rem ipsam tangit, non vocabuli indolem. Nihil apertius; nihil indubitatius.

διόπες εκ αλόγως τ criauτòr.] Malim διόπες εκ αλόγως καὶ τὸν ἀνιαυτὸν, ἴσιν λέγεσιν. Qua de causa non absque ratione annum etiam vocant isin. Isis multa fignificabat apud Ægyptios: mulierem; Deam; sidus, in quo anima Deæ; annum. Attende; videbis particulam requiri, ut oratio recte procedat.

Gátery

βάεση Cur Aldinum βάιση aspernantur Viri Eruditi? id ego certe non assequor, ubi βάιν præcessit, & hoc usu tritum est, illud non item. Vide etiam sequentia.

Cap. 4. πενθεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχεσει] Haud dubie legendum πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχεσαν: id ipfa verborum συνέχεια probat. μοῖρομι funt gradus, non dies: id certum quoque.

πληρώσασαν] Præsens hic, & idem, quod πληςόκσαν, complentem: Mercerus pessime completis. Nam id falsum est, ut quisque animadvertit statim.

είς τὸ κάτω τοῖς κέρασι νεύειν] Ex his & superioribus commode illustrari potest illud Plinii de Simiis Lib. 8. Cap. 54. Luna cava triftes effe, quibus in eo genere cauda sit, novam exultatione adorare. Cum Luna deorsum cornua inflectit, cava est, & suum illud inane nobis ostendit: Similiter Cælum dicitur cavum apud Varronem Lib. 4. de Ling. Lat. Calum dictum scribit Elius Gallus, quod est calatum; aut a contrario nomine, quod apertum est: Non male. Quod pest, verier Elius; multo potius celare a celo, quam calum a calando. Sed non minus illud alterum de calando, ab eo potuit dici, quod interdiu celatur, quam quod noctu non celatur omnino. Ego magis puto a chao cavum; & binc celum, nother: queniam ut dixi, boc circum supraque, quod complexu continet terram, cavum, noihov. Itaque dicit Andromeda, Nox tu, que cava celi signitenentibus conficis bigeis. Et Agamemnon, In altisono celi clypeo. Cavum enim clypeum. Et Ennius item ad cavationem, Celi ingentes fornices. legendus est ille locus: de quo Nos alibi accuratius. Salmassus ad Solinum de istis Plinii mira: videbimus loco ſuo.

Mm 3

Cap.

Cap. 5. Ετ Φ το cuis άμθρον] Annum ineuntem & inceptum. Interpres non bene, instantem annum. Sciunt Græce docti.

π άρθεα, πηχῶν ἐκατόν] Ita Ægyptii: aliter Græci. Vide Suidam in V. Αρυραία μάνλις, & Leopardum Lib. 5. Cap. 22.

Emendat.

τερακοσίων ἐξήκοντα πέντε ήμερῶν] Hæc mutila sunt, & Autorem reddunt sibi adversum. Scribendum absque dubio, τερακοσίων ἐξήκοντα πέντε ήμερῶν καὶ τετάρτε. Unoquoque anno quartum diei accedit; & sic annus Solaris proprie & accurate loquendo non est dierum 365, sed 365 & quadrantis diei. Hoc Autor dixit; hoc sequentia aperte sibi requirunt. Numeris indicati erant dies: id vitium exclusit; Nota scilicet, qua indicata erat pars quarta diei, ab imperitis neglecta suit, tanquam calami ductus supervacaneus & fortuitus. Nihil manifestius: Et sic, ut nune video, locum hunc etiam constituit Salmasius ad Solinum pag. 389.

όθεν καὶ διὰ τετραετηςίδο σελοσὴν ἡμέςαν ἀς εθμέσεν Αίγδοπλοι] Quarto quoque anno igitur Ægyptii pro quinque diebus ἐπαγόμενες computabant sex dies ἐπαγόμενες, ut sic quatuor illos quadrantes colligerent. Quadrantis ratio singulis annis haberi non poterat in computando, quia annus dies, non dierum requirit partes: Expectandum igitur, donec quatuor quadrantes diem efficerent unum; quem non intercalabant Ægyptii, sed suis ἐπαγόμενοις apponebant. Hoc aperte docet hic locus Horapollinis. Minus perite Diodorus Siculus Lib. 1. Biblioth. τὰς ἢ ἡμέρας ἐπάγεσι ἢ ἡ σελήνην, ἀπαὶ ἢ τὸν ῆλιον, τελακονθημέρες μὲν τιθέμενοι τὰς μῆνας, πέντε ἢ ἡμέρας καὶ τέταρτον τοῖς δάθεκα μησίν ἐπάγεσιν, καὶ τέτω τῷ τρόπω τὸν ἐνιάυσιον κύκλον ἀναπληφέσι. Nam

Nam ita currebat tempus, sed non computabatur. uno ortu Caniculæ ad alterum Caniculæ ortum funt dies trecenti sexaginta quinque cum unius diei quadrante: Hoc tempus quotannis sibi observabant Astronomi, sed Ægyptii in vita communi non computabant quotannis; quia, ut modo dixi, annus civibus computatus dies integros, non diei particulas desiderat. Hoc perspicuum est, & illud Diodori, πένθε ή ήμέρας η τέταρθον τοῖς δώδεκα μησίν έπαyear, minus accuratum esse probat. Atque hinc constat etiam, quam recte scriptum sit apud Plinium Lib. 2. Cap. 47. Omnium quidem, si libeat observare minimos ambitus redire easdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri ejus semper intercalari anno Caniculæ ortu. Annus quartus istius Periodi minoris, annus intercalaris est, in quo quadrantium fieri debet collectio: Hoc quarto anno, statim a lustro quadriennali completo incipit lustrum quadriennale novum, ipso Caniculæ ortu. Nihil apertius, aut facilius. Salmasius ad Solinum multus est suo more in redarguenda loci Pliniani scriptura: quo jure nunc omnes & singuli vident. Taceo, quod de Eudoxo ibi verba fiant, qui intercalationem certe non metuebat, aut annum illum quartum intercalarem dicere recusasset. Sed hoc in transitu: Plura alias.

Cap. 6. ή Αρεα, ή Αφροδίτην] Hæc ocium agunt hic, & tutius abessent. Nam aliis interjectis de Marte & Venere demum agitur Cap. 8. In Antiqua Editione, qua usus est Mercerus, antequam Aldinam nactus fuerat, non comparebant ista, ut colligere possumus ex Nota ejus.

πλαγίως περιφέρε] Elegans est περιφέρε), & rem Graphice

phice demonstrat: Videmus quotidie.

ουςς τέτο] τέτο respicit accipitrem, & sibi requirit ζως, quot latet in ζωα; ωυςς autem comparat, & alia animantia cum accipitre confert: Vertas igitur, cum boc collata. Interpres habet eadem ratione; quod Græca non promunt, & minus exercitatos inducere posset in errorem.

ce τῷ ἀνω ἐχημαθός] Hoc minus exasciatum est, & leviter corruptum: Scribe, ἐς τὸ ἀνω ἐχημαθός. Sic apte sequitur ἐις τὸ κάτω, quod gemellum illud satis aperte desiderat: Et sic εἰς etiam nitet magis, quam ἐς. Aldinum autem Exemplar sequor, cum τὸ κάτω tibi commendo. Nam id singulum recte jungit singulo. Si τὰ κάτω malles, etiam τὰ ἀνω scripserim: tu sac, quod velis. Supra Cap. 4. εἰς τὸ κάτω νόθεν & જાθς τὸ ἀνω ἐχημαθός similiter habuimus.

Cap. 7. Eh γε μην] Hoc Caput Mercerus in secunda Editione sua perperam connectit cum Capite præcedenti. Nam ibi post νίκην statim in principio nulla ψυχης sit mentio: Methodum nosti.

ἔςι ηδι τὸ μθὸ βατ, ψυχὴ] Aliter Bochartus ex Lexico Coptico: Vide ejus Hierozoicon Part. 1. Pag. 115.

ψυχην έγκαςδίαν] Animam in corde habitantem. Merceri animam cordatam ambiguum est.

οβά το καὶ σεὸς τ΄ ψυχην συμωαθείν] Ita Codex Augustanus cum Codice Morelliano, si particulam καὶ excipias, quæ a Morelliano aberat: utrumque satis aptum est, quanquam καὶ tutius certe omitteretur. Aldinum, τὸ σεὸς τ΄ ψυσχην συμωαθὸς, haud dubie diversa lectio est, quæ in Libris diversis olim reperta suit: τὸ sæpe idem, quod ὁ, ut nemo nescit; Eo sensu accipiendum est in verbis istis, quæ sic satis commoda sunt: unde & accipiter, quod plane cum anima

anima consentit, aquam &c.

Cap. 8. βασανιζομβή] Verbum honestum: examinata, explorata. Apud Hesychium est, Βασαγικός . ο Θάσσον συνσιάζων καθά Ιστσώνακλ. Ubi scribendum forte Βασανικός . Sed hæc alias & loco suo.

iæes δαν ή χωνήση, ὅπερ σæανίως γίνε), δύο ἐφσενικα, ἤ δύο Ͽηλυκα] Hæc depravata funt. Nam qui jungi possunt duo
mascula, vel duo fæminea? Negatio excidit haud dubie,
& scribendum, ἐπειδαν ἡ χωνήση, ἐκ, ὅπερ σπανίως γίνε), δύο
ἐφσενικα, ἢ δύο Ͽηλυκα. Ut quisque videt, χωνήση præcedentia respicit primo & principaliter.

εδε μην ή θήλεια ετέρα κοιώνη] Ita Hæschelius ex Codice Augustano, cui Morellianus sustragabatur. Aldus in suis Membranis repererat, ή θήλεια κοςώνη ετέςα. Legere optimum sit, εδε μην ή θήλεια κοςώνη ετέςα.

chroel, κοεί, κοεώνην λέγεσι άγνοῦντες] Quid? an Græci ignorabant, quid acclamatio ista sibi vellet, & ea utebantur nihilominus? Credat Judæus apella, non ego: Sic omnium bipedum stupidissimi fuissent Græci, qui rem omnem ab Ægyptiis addiscere potuissent millies. Locus haud dubie est corruptus, quem diu emendare debuissent Viri Eruditi, ne adeo infulsa viderentur calculo suo probasse. Faciamus, quod decet. inneel, noel, noelly Græcum est, & voces exhibet, quas ipsi pueri in Græcia intelligebant. Scribe, caroper rope roewing. roesw & ropeva est devirgino, ut dianogéa & dianogeúa: pro illis chnogéa & chχορεύω dixerunt etiam multi. In Dicto certe Vulgari, quod hic habemus, enxord nihil aliud est, quam stanord: devirgina puer cornicem. nopos sponsus est juvenculus, cui acclamatio Cornicem optat, id est, uxorem sidissimam & Nn

ab omni impudicitia plane alienam. Nihil suavius, nihil apertius; inprimis si Æliani locum notissimum jungas. Bt quid igitur? Istane ignorarunt Græci Græcis innutriti? Apage ineptias plus quam ineptas. Ut ipsa acclamatio corrupta fuit, ita corruptum quoque est illud agross. τες: Scribe meo periculo absque mora, λέγκοι ἐυνοβντες. Quod dicebant, animo benevolo dicebant, & fausta precantes benevolis: Hoc certius certo. Cum Amanuenfium errore solenni Græca leviter desormata essent, Critici Diobolares pro Æzyptiis & peregrinis ista habentes, εὐνοῦντες bono animo mutarunt in aprogres: Hoc quisque sentit statim. Et sic locus hic facilis est & manifestus. Addamus ei alterum similem, qui apud Pindari Commentatores extat, & elegantissimus certe est, si legatur, ut primum calamo exiit. Versus Æschyli ex Danaidibus, tres Senarii sunt puri puti,

> Κάπειτα δ' άσι λαμπρον ήλίε ΦάΦ, Εως εγάςω πρευμβυάς τες νυμΦίες Νόμοισι Θέντων σύν κόςοις τε καὶ κόρκις.

Nόμωισι Θέντων, more earum, qui eos posuerunt prius: Θέντες intelliguntur illi, qui ad thorum deduxerant novos nuptos, ut illic primo cubarent una: Hi eos posuerant & deposuerant ibi: Et hoc τιθένωι pulchre opponitur alteri εχείρειν. Nihil simplicius, aut venustius. In illa deducentium turba semper erant pueri & puellæ: Eo pertinet Æschyli σύν κόροις τε καὶ κόρωις, & illud Commentatorum antecedens, ἢ τὸ ὑποκουρίζου θαι αἰσιδαϊς επεν, διὰ τὸ τώς ὑμνοῦνωτας ἐπευφημιζεμένους λέγειν σύν κούροις τε καὶ κόρωις. Res est indubitata. Quæ sequuntur post Tragici Versus; verba sunt In-

Interpretis Græci: Lege, મર્લ્ય નર્ણ દિલ્છ, ત્યારણને તંત્રી જે મહત્વુદ માpurar. Quod inniger est in Dicto præcedenti, aniger est in Dicto illo: a, ut notum, centies auget, non privat; hinc aixogen plus est, quam xogen, & Emphatice accipi debet ibi: Sciunt Græce docti, & præter imperitos ea de re dubitabit nemo: Strenue devirginat (Talassius) pro puella cornicem. Hoc Dictum autem in vita communi erat frequens: Quo spectat Scholiastæ 2 cu ru blu. Vita sæpe mores communes denotat: Comici Gior μιμέρουσι sunt apud Hephæstionem Nostrum: Alia prætereo. Eodem pertinent sequentia; quæ ita constituenda sunt, παροπρύνωθες ή ένιαί φαsiv. Exxopes nope noperav. Et hoc est ipsum illud Dictum. quod hic habemus. Nunc omnia clarent etiam in Scholiis. Nam illud αἰσχύνην ἐξευτελίζων recte constituit Hæschelius: aig virar sequitur apud ipsum Pindarum. Quæ Alii de his conscribillarunt, non sunt unius assis, & eo ablegari debent, quo alia inepta quævis. Cur autem Nicolaus Caussinus ex Phænice Colophonio adducit ea, que nihil ad rem pertinent, neglectis illis,

> Αλ. ὦ΄ γαθο) ἐπορέξαθ΄, ὧν μυχὸς πλετείς Δὸς ὤναξ ὰ σὺ πολλά μοι νύμφη, ΝόμΦ Κορώνη ' χεῖσα δ΄ ἔν ἐπαιτέση, Τοιαῦτα εἰδὼς δίς և ὰ καταχρήση.

quæ eo pertinent plane? An quia in istis etiam post Eruditissimi Casauboni industriam videbat nihil? Fallor, aut ita est. Et, quæso, quid araţ ibi? quid alia perplexa & male coagmentata? absque ullo dubio Versus insigniter sunt corrupti, qui nunc in transitu conjectura, nisi fallor, insigni faciam, ut iterum sint syncerissimi. Lege,

Αλλ΄ ὧ΄ 'γαθοι 'πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλυτεί. Δος ὧ νεῶνις κὰ σὰ ποιλεί μοι νύμφη. ΝόμΦ Κορώνη χείρα δεν' ἐπαιθέση. Τοιαῦτα γ' εἰδώς, δός τι κὰ καθά χρη σέ.

reāris νύμφη, sponsa juvencula; hoc aptum est, & ipse Phænix, si revivisceret, pro suo agnosceret lubens: Cum scriptum esset compendiarie, ω νανις vel ω ναις, ex eo prodiit statim Rex ille infaustus obstetricante Amanuensium imperitia. δεν ἐπαιτέση scriptum pro δεναι ἐπαιτέση ob Versum. Alia aperta sunt, & morari non possunt quemquam. Sed hoc in transitu, ut dixi: Reliqua, quæ in fragmento illo minus expedita sunt, tentabimus suo loco.

Cap. 10. Movoyeves] Ab uno genitum, ab uno ortum. Interpretis unigenitum non dicit, quod debet.

μόνη β γνέστις αυτέ] Ita legendum. Una enim & simplex generatio ejus, talis est. Cum γνέστις arcte cohæret μόνη, & unum illud ac μονογενές explicat. μόνε diversa lectio est, quæ ita non convenit certe.

πλάσσή σφαιροιδες παραπλήσιον τῷ κόσμω χῆμα] Sic etiam Alii, ut notum: Et quid igitur est, quod apud Aristotelem legimus Lib. 5. Cap. 19. de Histor. Animal. οἱ ἢ καν-Θαροὶ ἰωὰ κυλίκσι κόπρον, ἐν ταύτη Φωλούκσί τε τὸν χειμῶνα, ἢ ἐκδικτεσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι? An in pilulis latere & hyemem transigere possunt scarabæi? Id ego certe non capio, nec alius etiam capiet. Nam quod orbiculatum est, ipsa forma sua latebras excludit. Hoc omnes sentiunt statim. Locus Philosophi depravatus est: Visne sustant statim. Locus Philosophi depravatus est: Visne sustant spicionem? Legendum forte, ἐν ταύτη φωλούκοί τε τὰ γόνημα, ἢ ἐνδιώκοι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι. τὰ γόνημα sunt

funt semina, ex quibus generantur veimes, scarabæorum initia. φωλθίσσι est abscondunt, occultant: agendi notionem verbum sæpe habet. Hesychius in Lexico: φωλθίζι κρύπλι. Suidas: Φωλέκσι. κρύπλισι. Noster Lib. 2. Cap. 90. Ανθεωπον ἐμφωλθίνιλα ἐαντῷ κακίαν. Alia adscribere nolo. In pilula igitur, quam volvunt, semina abscondunt, vermesque ingenerant scarabæi: Hoc aptum & bonum. Facilis autem est conjectura nostra: Nam ex γόνιμα statim sieri potest χειμῶνα vel χιμῶνα, ut vulgo scriptum, transpositis modo literis.

cuáτη ή κὶ ὀγδόη] εἰκοςῆ pro ὀγδόη requiritur haud dubie: Ex notis numeralibus error. Junge Ælianum Lib. 10. Cap. 15. de Animal. Ubi τῆ Θπὶ ταύταις est die sequenti, non deinde, ut imperite vertit Interpres.

ταύτω β τω ημέρον] Subaudiendum est κατα, ut ipsi pueri sciunt. Mercerus ταύτη τη ημέρο impensius probans, nescio, quid sibi velit.

χώεσιν κόσμε] Mundi ortum. Die vigesimo nono, quo Luna Solis congressum appetit, Mundus hic visibilis & υλικός ortus est secundum Ægyptios. Scis, quid de Mundi ortu sabulantur illi: hujus tota machina producta suit die vigesimo nono, cum dies viginti octo latuerat, & ipso illo puncto diei vigesimi noni, quo Sol cum Luna congreditur, se visendam præbuit nativitatisque habuit horam. Plura forte alias. Mercerus, qui Mundi generationem explicat rerum, que in Mundo gignuntur, ortum ac productionem, immane quantum a vero abest, ut nunc omnes vident.

aixlivati)] De radiis accipiendum suspicor, quibus cutis carum distincta: radios quasi exhibet corporis pictura.

Nn 3 apava

άμαυρότεραι] Minores & ita exiguæ, ut evanescant sere: έμαυρον & άμαυρεως eleganter etiam de illis dicitur, quæ rediguntur quasi ad nihilum. Interpres pessime, ut nemo

nescit, qui feles & corum oculos norit.

έχι ή πῶς κάνθαρο κι δακτύλες τειάκονία \ Hoc falliffimum est, ut sciunt ipsi pueri: Non dubito, quin Amanuenses hic iterum egerunt res suas. Aut vocula excidit, & legendum est, ixi 3 nas ir@ zandeco &c, aut literarum compendia male expressa sunt, & scribendum, iz ? 3 & TO

xáv9ae@ &c. Nihil apertius.

ή μονόκερως κ ιδιόμορφ@] Quid hoc? an duo alia Scara. bæorum genera non erant ctiam idióµopou? De co dubitet Nam inde discrimen, & accurate distinctio. Et quid igitur, rogo iterum, isióusopo de tertio genere? an quia unum illorum αιλέςω, alterum ταύςω erat fimile, hoc vero animantium nulli, vox separatim de eo usurpata? Hoc aliquid est, sed quod longius arcessitum non satisfacit mihi. Et sit tamen ita; quid, quæso, sequens Ibidis mentio ad hoc præcedens? eane vicina sunt, & apte connecti possunt? Cras credam, non hodie. Quid plura? Locum leviter corruptum puto, & mutata unica literula scribendum, ή μονόκερως η ιδιόμορφο, mnicornis eft & Ibidem refert. Sic pulchre Ibidis memoria succedit, & in unoquoque genere similitudo est apta: Primum andepor refert, & quia alle Solis Symbolum est, dicatur Soli: Alterum refert taurum, & quia taurus Lunæ est vehiculum, dicatur Lunæ: Tertium Ibidem refert, & quia Ibis Mercurio sacra est, Mercurio etiam censetur sacrum. Vides? Certa est conjectura mea, & de qua dubitabit nemo.

Cap.

Cap. 11. ὅταν ὁργώση] Novum hoc ab ὁργόω, pro quo ὁργάω usu tritum est. Pierius Valerianus Hieroglyph. Lib. 18. Cap. 4. ὁργάζη legit; quod ego non sumam mihi, ubi duo Cod. M. S. pro hoc nostro stant. Aldinum ὁργύση non est unius assis, & natum forte ex ὁργήση.

περίς βορίαν ανεμον] Ita perbene Cod. Aug. & Morell. ανελκον Aldi ipso inepto ineptius est. Sed an forte in Libris quibusdam scriptum, των φύσιν ἐαυτῆς ἀνοίξασα περίς βορίαν, ἀνέλκεσα ὑπὸ τέτε ὀχδίε), naturam suam pandens Porea, ab eo attrahens comprimitur? Sane ἀνέλκεσα non illepide adumbraret conceptionis mirificæ blanditias & modum: ἀνέλκειν sæpe est attrahere, & ita accipi posset hic: Hoc certum. Cum autem ita scriptum esset, facile ex eo sieri potuit ἀνέλκειν & ἀνέλκον: Quare fortasse vera est hæc mea suspicio; quæ tamen alterum ἀνεμον, quo nihil certe facilius, nequaquam proscribit, aut proscribere potest. Pro Επὶ ἡμέρμις mox Cod. Aug. paulo emaculatius επὶ ἡμέρμις: ipsi Tyrones sciunt.

ποθεσα παιδοποιίαν] Ηπε iterum Cod. Aug. & Morell. lectio est. Aldus ediderat, ποιεσα παιδοποιίαν: quod certe slaccescit, & a Sciolis profectum est, quibus γάμον γαμείν, νόσον νοσείν, & alia id genus, placebant vehementius. Vertas, fatus procreandi desiderio: ipsum illud desiderium facit, ut & potus & cibi siat immemor. Sentisne? hoc ποθεσα hic statuminat plane.

En γίνη γυπῶν] Perbene uterque Liber M. S. ἐρνέων habet pro γυπῶν: Vide modo sequentia, & si dubites, ad Pyrrhonis Scholam extemplo te confer, ut semper & de omnibus dubites posthac.

γυπών ή υπηνέμιον ποικμβύων] His omnes Vultures di-

stinguit Autor ab omnibus aliis alitibus: nihil apertius, ut dixi.

iξ inavs διαςήμα] Gopula adesset peropportune : κ iš inavs διαςήμα] . Vide modo.

ποειζομβή τὰ σος χεῆσιν αὐτῆ βεώσιμα] ποειζομβή νοκ est suspecta mihi; quia hic agitur de visu vulturis, quo victui necessaria destinat sibi e longinquo: Nihil apertius. Interpres, atque e satis longo intervallo quæ sibi usui fint. comparet edulia: Quod certo certius ineptum est. Nam id faciunt omnes volucres, ut nihil de aliis animantibus dicam. noeile aliquando est invenire & quærere excogisando: An istam onuacias inflexit Philippus, & de vulture, qui oculis edulia sibi destinat, eo sensu τὸ ποειζομβίη adhibuit? Non puto, nec putabunt, qui Græca callent. Quid igitur? Fallor, aut vox leviter corrupta est, & iple Philippus scripsit, χωριζομβήνη τὰ σεθς χεñσιν αντή βιώσιμα: sibi secernens ad victum necessaria. Oculis secernit e longinquo edulia mox petenda: Nihil naturalius, nihil facilius. Victum quærens, e longinquo discernit, quæ vi-Etui esse possunt.

έκατον η είκοσιν ημέρας έγκυσε μβιό &c.] Ælianus Lib. 2. Cap. 46. de Animal. γῦπα δὲ ἄρρενα ε΄ Φασι γβιέωθαί ποτε, ἀλλα βηλείας ἀπάσας ΄ ὅπες ὅπες ὅπες ὅπες ὅπες ἀπάσας ἀπάσας ἀπάσας τέκνων δεδιότα, εἰς ὅπιγονίω τέκνων τοιαῦτα δρᾶ ἀνίπρωροι τῷ νότω πέτονται εἰ δὲ μὴ ἢ νότω, τῷ εὕρω κεχήνασι, ἢ τὸ πνεῦμα εἰσείον πληροῦ αὐτὰς, ἢ κύκσι τριῶν ἐτῶν. Quorum postrema non vertit Interpres. An quia incredibile videbatur ei, tam diu uterum gestare vultures? Ita videtur certe. Scis, quid de Elephanto scribat Ælianus, scribant alii: Id incredulitatem ejus auxit. Ego tamen Græca ideo non negli-

gligam, aut Æliani Codicibus mox omnem sic denegavero fidem: Aliud est, quod facit ut dubitem, an Autor unquam scripserit, quod nunc in Libris scripsisse dicitur. Quæ de subventanea vulturum conceptione narrat, ex Ægyptiorum scriniis petita sunt, ut constat ex hoc ipso loco, & Plutarcho in Quaft. Roman. Hoc certum & exploratum. Jam autem diserte hic notat Noster, vulturem non diutius, quam centum & viginti dies uterum gestare: A quo cum istud Æliani abeat immensum, fors Amanuenses dederunt, quod ipse Autor non dederat Visne conjecturam? Legendum forte, & xύνσι τείτον έτυς, & tertiam anni partem uterum gestant. Sic elegantissime conspirant ista Æliani cum his Horapollinis, & vultures non onerantur nimio uteri labore: Facillimus autem est error, ut quisque videt statim. Inquies apud Philen legimus ex Æliano, quem ubique sequitur,

> Θῆλυς ή πᾶς γύψ, ὰ σπορᾶς ἄνευ κύψ. Χαίνων β ἀνίλπρωρ ψύψε πορος νότον, Συλλαμβάνψ τὸ πνεῦμα, ὰ τοίτε χρόνε, Στρεθες πθερωθές ἄς ἐπὸ μήτρας ἐξάγει.

Fateor: Sed quid obstat, quominus ille in Libros inciderit, qui eundem errorem præserebant, quem nunc præserunt Nostri. Nihil certe, nihil. Nam & Phileti, & Aliis omnibus, qui Antiquiora describebant, id contigit sæpe: De Plinio notissima res est, & cujus exemplum insigne adseremus in his ipsis Observatiunculis. Quo recentiores autem sunt Autores, & propius ad tempora nostra accedunt, eo probabilior est errorum consensus & gemina Librorum depravatio: Hoc certum & dubii

pers. Quare illud Philetis apud me certe ponderis est perexigui, nec scripturam Æliani suspectam statuminare potest. Et sane ut dicam, quod sentio, non modo Philen, sed plerosque etiam alios, qui ea tempestate vivebant, depravato Æliani loco inductos fuisse puto, ut de vulturum uteri gestatione scripserint, quæ Antiquis plane ignota fuerant. Nam hinc etiam est meo judicio illud Glycæ in Annalibus: oi de ye ras Quons & Cow diagnet apopul, τρεξή χρόνον τες γυπας έγκυμονών περαβεύον). κα πώς, κκουε έκ ές)ν αρρένα γύστα θεάσα ο . άσυνδυάς ως 3 άυτες Γίκτειν νόμοι Φύσεως παρακελεύου) . όθεν ολ παν το βρίος αύτων ή & θήλεος Φύσις ήνδγκατο. όπερ θπιτάμθροι γυπές, η τ έρημίαν δεδιότες τ τέκνων, είς Τπιγονήν απαν το γρώ ς ερατεύε), η δρώσι և σίφισμα άρισον. τώ νότω મે 🥱 ανίπεωεοι πέτανται सं 🐧 μη νότ 🕒 संग, τῷ συγγυμ εύρω απλέσι τας πθέρυγας, άτα κεχήνασι, κ ξ ανεύματο έμ-Φορενται είσρε όντ Φ, η τίκτεσι ζῶα, μη μβύ τοι γε ωὰ ὑπήνεμια. διο πλάς χρόν δάται ή Φύσις જાછેς ζών τελεσικργίαν. χαλεπον 🕉, મે λίαν έργαθες τη φύση έσιασαι το πνεύμα, મે જાછેς ζάον πλας εργείν το λεπίοταίον. Locum Æliani aperte respicit. & σερατωδή istam uteri gostationem censens, nihilo minus excogitat bonus, quæ eam probabilem efficiant & naturæ legibus consentaneam. Basilius Magnus, quem in verbis præcedentibus secutus est fide, de istis ne yeu: Vide Homiliam ejus 8. in Hexaemer. Quod certe notandum. Geoponicis, illo bonorum & malorum cumulo, legimus Lib. 14. Cap. 26. tanguam ex Aristotele; Acisotéans Onol, γοπας μύρε όσμη ἀπόλυ &, κανθάρες ή τη όσμη τ ρόδων. είναι 🕉 τέτοις σωτήριον 🕇 δυσωδίαν . γῦπας 🐧 μὴ συγγίνε 🎖 , άλλα άντιπρώμες τῷ νότῷ πετομθώες έγκυμονῶν, κὰ δίὰ τριῶν έτῶν τίκταν. Quæ ejasdem sunt notze, & candem erroris habent scaturiginem.

nem. Nam falsissimum est, quod de Aristotele dicitur. qui priora, non posteriora scripsit in Libris suis. Ipse Philosophus de vulture Lib. 6. Cap. 5. de Animal. Tixtege ή δύο ωὰ οι γῦπες. τὰ μθὸ ἔν ἄπα ὅσα σαρκοΦάγα, ἐκ ὧπταὶ πλεονάκις ή άπαξ βικτοντα ή ή χελιδών δ)ς νεο Πεύει, μόνον 🖘 σαρκοφάγων, id est, ut recte vertit Interpres, Pariunt vultures ova bina: Cætera quæ carne vescuntur, non plus quam semel anno parere exploratum est; Hirundo una bis anno nidificat. Nihil apertius est; pessimeque nugas suas Philosopho adscripsit homo ineptus. Interpres ibi A τριών ετών τίκτειν Latine reddidit per tres annos parere: quod nimis insulsum est hercule, & ineptiarum alit ineptias. Nam sic vultures deterioris fuissent conditionis, quam ipsa Latona, cui partus fuit longe difficillimus propter negatum, in quo-pareret, terræ angulum. Vertas missis nugis, sed facie Austro obversa volare, atque sic prægnantes sieri, & post tres annos parere. Annos tres uterum gestant, & illis exa-&is pariunt: Usum præpositionis tenent Græce docti. Et sic igitur Recentiores, Æliani Codicibus decepti, ut firmiter mihimet ipse persuadeo; sed plerique, ut antca dixi. non omnes. Nam meliora certe edoctus fuit Joannes Tzetzes ex Scriptore huic Nostro affini, ut constat ex Chiliad. 12. Cap. 439. ubi inter alia hæc leguntur,

> Πένθε δ' ήμέραις σεθς πυγήν πετόμθροι ανέμεις, Κυείως συπαμβάνεσι γοιήν υπηνεμίαν. Εν έκαθον κ είκοσιν ήμεραις ή γρυνώσι Τὰ ὑπηνέμια ἀὰ ἀν ή τοσέταις άλλαις En & war carenser, if recarse noisen.

> > Oo 2

Εν έκατον ήμέραις ή καὶ εκοσιν ετέραις, Μέχρι καὶ πτήσεως αὐτῶν, ἐκθρέφεσιν εκέινες.

περος πυγων πετόμεροι ἀνέμοις, volantes ventis, qui ad nates flant. ἀνεμοι προς πυγων funt venti aversi & postici, qui vulgo dicuntur ἔριοι. Moneo, quia Interpres προς πυγων perperam separavit ab ἀνέμοις, vertens, Quinque autem diebus natibus volantes contra ventos. Nam sic Græca non possunt esse bona. Periti vident.

Dηλυκῶς μθή τοι + seguin] Hæc tuto abesse possunt, & minus certe conveniunt, quia pro τω seguin Philippo placuit τω seguine: Fors a manu recentiori accesserunt, ideoque in Aldi Membranis non comparebant.

κοντελείται] Recte Interpres perfetta sit: Nam Præsens non quadraret, & ipsum Præteritum hic in Præsenti la-

tet. Alias legendum sit κοπτελέων vel απετελέων.

Basiles Regium insigne ita dicitur, ut nemo nescit: Hic vox latius accipitur, & quodvis insigne denotat, quo res a rebus principaliter distinguuntur. Ut sexus fæminei insigne, quo ab altero virili apertius distinguatur, Vultur apponitur cuivis fæminæ: Hoc appositissimum est.

μηπύνω τ λόγον —] Hæc mutila censent Viri Eruditi, & in Libris M. S. ut mutila repræsentantur: Male, nisi fallor. Nam cui bono repetitio illa, μητέςα εν θέλοντες σημήναι, γῦπα ζωγεφφεσι? Nonne Philippus id omne enarraverat antea, & quidem accurate? De eo dubitat nemo. Et cur igitur, rogo adhuc semel, id repetitum hic, & quidem ita jejune? Hoc ego non assequor, & alii etiam non assequentur, quibus ingenium est paulo selicius. Dicam, quod suspicor. Menda levissima obsidet locum,

locum, quam Critici insulsi non potuerunt deprehendere; quo factum, ut verba male distinxerint, & sic magis adhuc corruperint, mutilaque censuerint tandem: Si scripseris, αφ' ξ καὶ πᾶσαν θεαν, ίνα μη ωθι έκαςης γράφων μηκύνω τον λέγον, Αιγύπλοι μητέρα έσαν θέλονλες σημήναι, ρύπα Luyen oroi, sententia erit apta numerosque habebit suos. nec quicquam aderit, quod putide repetitum videatur cuiquam. Quid autem facilius hac conjectura nostra? Ex Er implicite scripto facimus Erar explicite scriptum: Imo hoc placet. Hæschelius ad Marginem Editionis suæ ita supplebat lacunam, — τον λόγον, σημαίνον ες, των γύπα γεφΦεσιν Αίγύπλοι.

μήτης γάρ έςι θηλυκέ ζώς 7 Ad vulturem hoc referendum; non modo mater est vultur, sed etiam mater matrum: quia mares non sunt in isto genere. Nihil signatius. Quod de matre sexus faminei addit Mercerus, ineptum est & Græca non ferunt: Nam sic scribendum fuisset, until yae έςι Βηλυκον ζώον. Pueri vident, & sentiunt etiam, quam marcidum sit illud ipsum.

έπει τέτων ή χρίεσις ἀκείθεν ές: | Quo respicit τέτων? An ad superiora illa, διότι και ή γρίεσις ήλίε και σελίωνης και τ λοιπών αξέρων, εν αυτώ Σποτελώται? Nihil aliud restat, & nisi eo respiciat vocula, misere inter verba sociata relinquitur sibi. Hoc ipsum tamen durum, & vix tolerabile. Nisi fallor, locus male habet: An forte legendum, inch τοσύτον ή Αμεσις εκείθεν έςι, quoniam tot & tantorum generatio inde eft? Sic vocula apte ad præcedentia illa referri potest, & orationis structura non est prava. Scriptura compen. diaria vitio originem dedit.

Seaxuas 3 δύο &c.] Hæc ego non intelligo: Quid drachmæ Oo 3

drachmæ ad Ægyptios? quid drachmæ ad unitatem? Ego in his talpa sum, nec juvant Viri Eruditi: Nam Nicolaum Caussinum, qui vocem seaxuas ter mutat, ipsa scripturæ pervicacia refellit. Visne conjecturam? Dabo. sed ea conditione, ut meliora proferas, si hora benignior tibi obtigerit. Græci drachmam una quadam linea videntur repræsentasse; & duas proinde drachmas lineis duabus: Hæ autem duæ lineæ erant nota unitatis apud Ægyptios; de qua hic verba faciens Philippus, non Interpretem, sed Periphrastem egit, & ut Græcis suis rem perspicue exponeret, signum illud unitatis vocavit duas drachmas, earumque lineolis unitatis lincolas designavit. Sic omnes intelligebant statim, quid Symbolum sibi vel: let, & duæ Ægyptiorum lineolæ duabus Græcorum lineolis designatæ, non poterant cuiquam e Græcia esse igno. tæ. Sentisne? Certe vel hoc verum est & locus subindicat certo, vel aliud quiddam subest, cujus notitiam Amanuensium ignavia mihi invidit. Quæ de ipso Monadis si. gno apud Ægyptios notat Caussinus, Mystica sunt, & ego non curo, quia auctoritate carent.

Cap. 12. κάνθαρον κη γύπα] Ordinem nota: in Vulcano masculum præcedit, in Minerva fæmineum. Nihil decentius.

inte পροενικό κ βηλυκό] Ita perbene legitur ex Libris melioribus: ὑπάρχοντω, quod Morellianus præterea exhibebat, sententia non requirit. Hactenus nihil evidentius. Sed quid sequens, της λθινώς των γύων γεμφεσιν? An id probabat naturam masculam Deæ? Nihil insulsius. Nam omnia in vulturibus sæminea, ut jam audivimus sæpe. Et sic apparet, ipsos illos Libros meliores eodem vitio

tio laborare, quo alii deterioris notæ, & vel temporis injuria, vel descriptorum ignavia secisse etiam vocum aliquot jacturam. Legendum saltem, ut scias, quid Autor voluerit, ਜੀ ਨੂੰ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਨਿੰਘ ਲੈ ਸਹੇ ਸ਼ਕਾਰ ਸ਼ਕ

μόνοι θεῶν] Interpres, bi soli ex Diis: quod falsum est. Nam præter Minervam & Vulcanum plures fuerunt Dei De Gero Sinhers in Ægypto. De Luna iple Horapollo Cap. praced. ήτις (scilicet nav βάρων δουτέρα γρυεά) κη τη Σελωή καθιερώθη, ἀΦ' & κ τον ἐν ερανῷ ταῦρον, ὑψωμα τῆς θες ταύτης λέγεσιν είναι παιδες Alyurlian. Quæ aperte naturam masculam vindicant Lunz: Nam quo pertinebunt cæteroquin tauri vires? Alia Autorum loca de Luna mare sciens prætereo: Notissima enim sunt: Neque cumulo, quæ de aliis Ægyptiorum Diis masculo-sæmineis aliunde asserri possent: Nam ea etiam satis nota sunt in hac literarum luce. Sufficit, quod sic constet de Interpretis ineptiis; qui cum aliis Viris Eruditis non intellexit vocem uir . cujus onuaría hic non excludit, sed eximit, & aliquid præstans notat & egregium. Vulcanus & Minerva Dei Βόσενοθήλεις non funt soli, sed inter Deos Βόσενοθήλεις primarii sunt ac præcipui; pro Diis masculo-sæmineis habentur xar' ¿ξοχίω: Hoc aptum & ad Ægyptiorum Dogmata accommodatum est. Sic autem vox illa eriam alibi accipienda est: Adscribamus ex Hymnis, qui Orpheo tribuuntur vulgo, exempla quædam: In Hymno Nemereus est.

Aidia .

Αϊδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρεσα δικαίοις.

In Hymno Nous,

Αυτός 🕉 μέν 🕒 ζώων δίηκα κρατύν.

In Hymno Λάκοθέας,

Μένη ή θνητών οίκτεον μόρον είν άλλ λύεις.

In sequenti Παλαίμον .

Φαινόμβρ σωτής μένο θνητοίς αναφαίνη.

In Hymno Περσεφόνης,

Ευφείχης, κερόεσσα, μονή θνητοῖσι ποθανή.

Alia omitto, & ipse quærere potes: Sunt enim plura. In omnibus autem istis aliquid eximium indicatur voce, & de uno ac solo minime cogitandum est: Nam cæteroquin improba & inepta essent, quæ ibi dicuntur ab initiatis: Id omnes ac singuli vident. Et sic etiam in aliis Autoribus ad το ὑποκάρθουν accommodanda est vocis significatio, quam nunc primus, nisi memoria fallat, tibi aperio. Unum exemplum adhuc asseram ex ipso Horapolline nostro: Ubi de Cucupha sermo est, gratum animum eo indicatum suisse legimus, διότι τῶτο μόνου ταλούρων ζώων ἐπακοδίδωνι κάντι. Quod falsum est, si Interpretes sequaris, sed verum, si sequaris me: Inter aves scilicet piam maxime pia est illa, ideoque excellentiæ nota non immerito ei tribuitur. Videsne?

Cap. 13. Θεὸν τὰ ἐγκόσμιον] Recte vertunt, Deum qui in mundo est; Deum mundo inhabitantem: ψυχίων ἐγκαρδίαν similiter habuimus supra Cap. 7.

The virlu resaust, i &c.] Hæc notes: Totum hoc Universum Circus est, in quo immensa Corpora Cælestia cum

Digitized by Google

cum omnibus aliis inter se cursu certant: Huic certamini præst Deus ἐχκόσμι. qui victores declarare & victoriæ præmia distribuere potest solus: Illa ipfa autem spes victoriæ est, quæ facit, ut sidera & Orbis universus in partibus suis, celerrime & absque ulla intermissione se continuo moveant. Hoc sibi volunt illa, de quibus Alii, quantum memoria repeto, ne hilum: Quare notandum est, ut dixi, hoc Ægyptiorum Dogma singulare.

πέντε μόνοι &c.] Saturnum & Martem numero septenario eximit Mercerus: quod ego probare non possum. Haud dubie Solem & Lunam supra Planetarum conditionem extulerunt Ægyptii, & inde sactum est, ut quinque remanserint numero. Et sic etiam Caussinus perbene.

Cap. 14. Φες τ & Θεῦ συνόδον] Mercerus, cum Dea congressu: Recte. Nam de Dea sermo est, non de Deo. Scribe igitur in Græcis, Φες τ τ Θεῦ σύνοδον, ne dissona sint, quæ consona esse debent. ἡ σελήνη συνοδεύεσα ἡλίω sic sequitur etiam apte. Nihil evidentius. Mox ἐν τῷ μέρξ τ τρας significat partem boræ: Interpres nimis dilute, aliquanto tempore.

દેના તું મુ દેમ તે] તું non est apud Aldum, & abundat cer te, vel potius in γે mutandum est : ન કે præcessit, ut vides.

τέτες δε τρεφομένες— έτω ες τέτες] Mira constructio, quæ Tautologiam exhibet manifestam: Nam έτω ες τέτες ingrate repetitur, ubi τέτες τρεφομένες præcedit. Dicam, quod suspicor: Aliquando pro genitivis absolutis adhibentur nominativi absoluti, & oratio cos paulo liberius Pp asciscit

asciscit arbitrio suo: Res est Eruditis nota, & quæ sæpe imperitis Amanuensibus obfuit. Simile hic observasse videor mihi. Legas enim, έτοι ή τρεφομθύοι έν τοῖς ίεροῖς κ θπιμελείας τυγχάνονλες, ε, καθάπες τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρα μῖα τελόλα, ετω η τέτες, αλλά &cc, videbis statim orationem fatis bene procedere & nihil in ea apparere superfluum. Nominandi enim cafus funt pro casibus gignendi . & præponuntur apte, ut mox quarto sit locus. Nihil apertius. Et sic manifestum est, quo Aldinum ruy xavovles pertinuerit: In eo scilicet veræ lectionis sunt vestigia, quæ penitus Amanuensium socordia non potuit delere. Si cafus accusandi adhibuisset Philippus statim in principio Pcricopæ, haud dubie scripsisset uno ac simplici ductu. -κτυς ή τρεφομβίες ου τοις ίεροις η δημελείας τυγχάνοντας ε κα-Θάπερ τα λοιπα ζωα, ἐν ἡμέρα μιᾶ τελουτᾶν, ἀλλα &c. Ηος certum & perspicuum est: Potes autem jungere cum hisnostris verba Eustathii ad Iliad. B. V. 353. Ut jam monuimus, Amanuenses insulsi hanc constructionem paulo secretiorem interpolarunt sæpe. Supra Cap. 10. habuimus, so μά Σσομβύον, ζωογονείται το τ κανθάραν χώω: Ubi dubito. an simile non irrepserit mendum: Nam de ipsa Sphæra ibi adhuc sermo est præcipuus; ideoque longe signatius & convenientius certe legeretur, vo no zorphison, (20070νεται το τ κανθάρων χώω, cadem structura, quam hic enodavimus tibi. Locum perpende, quæso; videbis.

τότε ὅλ@ ἐσοθνήσκό] Legendum potius, τότε ὅλον ἐσοθνήσ -

Aiyvπha Επισμήνων] Malim Aiyvπhous: De literis Ægyptiis nihil præcessit, sed de literis simpliciter; & moxetiam Επισμήνης χεομμωία similiter sequitur: Quare abundas.

dat & nimium est λίγύπτια. Alterum λίγύπλοις contra aptum est & Emphasin habet; quia illa Cynocephalorum samilia, quæ eo erat ingenio, ut literas addiscere posset quascunque, apud Ægyptios inveniebatur solos, aut inveniri credebatur saltem. Recte igitur Aldus cum Libris suis: Junge Ælianum Lib. 6. Cap. 10. de Animal.

મું લે પૂર્ણ્યમાં] Ita legendum est absque ullo dubio: Nam ideo atramentum & stylus Cynocephalo apposita.

iχθυώμβον ἄεχον] Codex Augustanus perbene iχθυώμενον ἄετον: quod Caussinus verissime explicuit. Nam quæ de Ichtyophagis Oritis scribuntur, non conveniunt Ægyptiis: Dein ἄρτω iχθυώμβω non est panis ex piscibus confectus, sed panis, cui aliquid de piscibus accedit: Attende modo; ipsa locutio Caussinum juvat.

ol ispeis carós Interpres externi Sacerdotes: Qui sunt illi, & cur de illis hic sermo? Ineptiæ & ineptiæ meræ.
Post legeis collocandum est punctum, & caròs cum sequentibus connectendum. Quid autem vocula ista? An præterea? an extra illud, quod jam dixerat? Sic certe sententia
esset apta: Sed usus obstat, quo non probata est significatio illa. Quare segendum suspicor, αυτὸς γραταί τε πεεκτεμημένω &c. quod perspicuum est, & omnes intelligunt statim: Ex ductibus literarum implicitis error.

τῷ ἱνπῷ παρεφοιρίων] Quid illud παρεφοιρίων ad ρυπῷ? Interpres, nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut
inquinatur sordibus: Vide, quo circuitu utatur, ut παρεφοιρίων accommodet ad sententiæ normam. Id omne tamen ineptum & jejunum: Nam nunquam ita locuti sunt
Græci. Sed esto; ita locuti sint sæpe: quid tota illa sententia ad natationis industriam? An qui in natando non
Pp 2

contrahunt sordes, doctius & melius natant, quam qui eas contrahunt? Ne ita sentias, si cachinnos non exspectes. Et quid igitur verborum murmur ad rem ipsam? Nihil plane, nihil. Non dubito, quin locus egregie depravatus sit ab Amanuensium fursure: Scribe, ut ipse Philippus scripserat olim, διότι τὰ μβν ἄλλα ζῶα κολύμεω χρώμεω, ρῷ παραφέρεται, μόνον τὰ τῶτο, εἰς ον τόπον πορικρη) ποροθηναι, κολυμβά, π μηθὲν τῷ ρῷ παραφερόμενον. Recta via natat, quo velit, nec unquam ab aquarum fluxu agitur transversus: Hoc egregium est; hoc dicit, quod debet. ρῷ pro ρῦπω scribebant Veteres, & in Libris Antiquis au & confunduntur millies: Inde prima depravationis causa.

Cap. 15. χήμαλι τοιῷδε] In aliis Libris τρόπω τοιῷδε: Εx qua lectionis diversitate, ad Marginem annotata, haud dubie ortum est illud χήμαλα, quod ad finem Capitis præcedentis, paulo remotius a voce παραφερόμενον, apparebat in Libris Aldinis: Augustanus & Morellianus id non habebant. Vide Merceri Notas.

βασίλειον τε δτὶ το κεφαλης έχονλα] βασίλειον hic sumitur pro regio insigni; de quo non incondite Laurentius Pignorius ad Mensam Isacam: Quamquam mihi, ubi hunc locum Horapollinis jungo cum figura Cercopitheci & Cynocephali, qui in dicta Mensa Isaca visuntur, sit probabilius, insigne regium apud Ægyptios suisse Lunæ exorientis signum, quod ipsum orbem Lunarem complectentatur, tanquam ex eo egredientem: Nam sic Schemata illa intelligo. De Luna nova habuimus supra, cam co τη αναδολή πενθεκαίδεκα μοιρών υπάρχεσαν, πρὸς τὸ ανω τοῖς κέρασιν ἐχημαδίος: Talis autem sigura est, quæ orbem continet:

tinet totum, vel ex qua orbis exsurgit totus. Et sic Lunam habemus, quæ primo exilis, tandem continuo crescens ad orbem redigitur plenum ac persectum: In quo certe aliquid est, quod quævis læta promittebat regi, & proinde efficere potuit, ut illud pro insigni regio habitum sur perquam accommode & perquam venuste. Sic locus hic appositissimus est, de quo Caussinus adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari possit: Neque juvat bonum locus ille superior de Vulture. Nam ibi ad vocem βασίλειον accedit γῦπα, & longe alia est locutionis indoles: Pueri vident, & in re clara verbis parco lubens.

τὸ χῆμα ὅπὶ τῆς ἀνατολῆς, ὁ κυνοκέφαλο &c.] Distinctio male habet: Scribe, τῶτο χράφεσι τὸ χῆμα, ὅπὶ τὸ ἀνατολῆς ὁ κυνοκέφαλο ποιεται, ὡς εἰπεῖν ποσσαχόμερο τῆ Θεῷ. Articulus ὁ arcte cohæret cum τὸ χῆμα, &t ὅπὶ τῆς ἀνατολῆς ita accipiendum, ac si post ὁ collocatum esset. Interpres locum fortasse non intellexit satis: Nam ideo a verbis singulis discessionem fecit, nisi fallor. Vide modo.

ἐπειδη ἀμφότεροι φωτὸς μετειλήφωσι] Locus suspectus: Nam quid ἀμφότεροι hic? Idne præcedentia nos exspectare jubent? Nequaquam certe, quicquid Interpres comminiscatur sibi. Dicam suspicionem meam: Legendum autumo, ἐπειδη ἀμφοτέρε φωτὸς μετείληφε. Sic apte dicitur, cur Lunam orientem adoret Cynocephalus: Quia scilicet ortu ejus particeps sit utriusque luminis. Sole occidente mox Lunam videt orientem, & sic pro uno lumine luminibus fruitur duobus. Emphaticum est αμφοτέρε & venustum: Hoc quisque videt statim. Cum autem id mutatum esset in ἀμφότεροι, mox μετείληφε transire debuit in μετειλήφωσι volens nolens: Nihil apertius.

Pp 3

Cap:

Cap. 16. Ισημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, πυνοπέφαλον &c.] Illud πάλιν leviter transpositum est. Nam ad latus Cynocephali incedere debet, de quo antea fuit sermo, non de Æquinoctiis. Lege, Ισημερίας δύο σημαίνοντες, πάλιν πυνοπέφαλον &c.

ζωγραφεσι ζώον] Sententiam male onerat ζώον: Diftinguendum puto, κυνοκέφαλον καθήμθρον ζωρςαφεσι. ζώον ἐν ταξε ενολ β ἰσημερίας &c.

ίνα ή μη διεύτερον το ύδωρ &c.] De his & sequentibus, quæ difficillima sunt, ita sentio. Legendum est primo, ίνα 🕏 μη δύρύτερον το κατασκδίασμα ύπάρχη, δι έ το ύδως είς το ωςολόγιον αποκρίνε), μη ή πάλιν σενώτερον, αμφοτέρων η χρεία. τὸ μθὸ β δἰρύτερον, ταχέως ἀκφέρον το ὕδωρ, έχ ὑχιῶς τ ἀναμέτρησιν το ώρας Σποτελεί, το ή ςενώτερον, κατ όλίγον η βραδίως Σστολύον τ κρενόν, όμοίως. Hoc certum & perspicuum: Sic εύρύτερον & sevarepor dicuntur recte de isto Catasceuasmate, quæ de ipsa aqua certe dicuntur perperam. τό δδως male repetitum has tenebras induxit: Nam sic locus visus est mutilus, & omnia confusa fuerunt & turbata. ἀπολύον τ προυνον est aquam emittens: quod scilicet επφέρον το ύδωρ dixit paulo ante, hic amoduor à nouvor dicit codem sensu. Interpres minus bene & ambigue. ipolos præcedentia respicit, είχ ύγιῶς τω ἀναμέτρησιν τῆς ώρας ἀποτελεί, quæ hic repetenda funt κοινε: Id autem ex corrupto έως protraximus, in quod transierat Amanuensium imperitia, qui scripturæ compendia & literarum ductus implicitos non intelligebant. Nihil pronius aut facilius, ut sciunt periti. Dein scribendum, & ερήθρας τρύπαν διείραντες, απός το ταύτης πάχ. Το , σίδηρον κατασκευάζεσι προς τ ποκεμβίω χρείαν. Meatus urinarii scissuram perforantes, pro hujus crassitie ferream

ream fistulam fabricantur in usum modo dictum. Oven Dea meatus urinarius est a vesica ad caulis caput, cujus aperturam τρύπαι vocat Autor: Hanc ad vivum expressam per. forabant, & ad facti foraminis magnitudinem redigebang magnitudinem fistulæ ferreæ, quæ aquam per caulem deduceret, ut sic deducta cursum teneret certum. Jam nihil apertius. Pro sem grac compendiarie extratum erat evpas: hoc imperiti Scribæ descripserunt imperite. τρύπα autem & τεύπαν, si literæ copulentur, a τείχα non multum abludit, & facile etiam seducere potuit ignavos. Erunt, qui scripturi sunt, The sent pras Tenua: Quod certe non displicet etiam mihi, si pro ταύτης πάχ Φ legatur τέ-78 πάχω: Nam articulus nominis conditionem & sexum debet sequi. Tu fac, quod velis; utrumque bonum est, & rem exprimit apte. Siener est trajicere & perforare, pulchreque dicitur de ipla τρύπη in imagine expressa: Hoe certum. In Aldino Exemplari erat diapegerres; quod codem pertinuit: Nam haud dubie detortum est ex dianeieartes, quod non diversum est a diespartes. Nunc omnia elarent, quæ hactenus fuerunt obscurissima, nec alii Viri Eruditi potuerunt ope ingenii illustrare: Præter Mercerum, Hæschelium & Caussinum, videndi sunt Gesnerus in Historia Ammalium, & Salmasius in Exercitat. ad Solinum pag. 454. Qui omnes a veritatis scopo aberrarunt longe. Apage, apage illud reina, quod abblandiri potuir Caussino: Nam ea barbaries non est in his Philippi. Dein inas de Cynocephali pene ineptissimum est; quia ipse cau. dam habet proprie dictam : Vide Pignorii Mensam Isiacam, ut alia præteream. Homo cauda caret; & ideo parsilla, quæ caudam refert, quanquam pro cauda minime sir,

ita:

Digitized by Google

ita dicitur non invenuste. Nihil certius. Quid autem Polyhistoris illud, ἐκ τῆς ἐςῶς τείχα δάρανθες, πρὸς τὸ ταύτης πάχ . σίδηρον καθασκού αζεσι? Απ τρίχα δάραν apte dicitur? An fistula, quæ crassiciem habebat unius pili, aquam commode transmittere poterat, & cum præcedenti seidreșor omnique cohærentia loci convenit suspicio illa? Dicam libere; nihil anilius, nihil exoletius. Alia prætereo, & cum nugis diutius conflictari nolo. Cæterum in Codice Morelliano post δίξύτερον scriptum crat τὸ νόωρ μομᾶ: quod ego ignoro, quid sibi velit. Visne conjecturam? Fors Lector diligens ad to volve adscripserat in Margine vocem μώμα, qua indicabat vocabulum illud spernendum & inducendum esse ibi : τὸ τόωρ μώμα, illud τόωρ sperne ac ride. μωμεύειν, μωμέειν & μωμάειν in usu promiscuo fuerunt olim. Et hoc satis probabile est prosecto: Nam tales annotatiunculæ & Daneises millies in contextum infinuarunt sese, & eo ipso Autorum loca misere deturparunt : Eruditiores sciunt, & Nos ea de re suo loco plura. வ் ந் ம்கி] Quantivis pretii est illud வ், quod ex Codi-

હંદ મે કરે વે Quantivis pretii est illud હંદ, quod ex Codice Augustano promsit Hæschelius: Nam absque eo sen-

tentia est impersecta.

Cap. 17. Θυμον] Animi præstantiam; animi magnitudinem: Interpretes male. De Leonis iracundia agitur Cap. 38. Lib. 2.

κεφαλήν η έχή μεγάλην Paulo aliter Aristoteles in Phyfiognom. Cap. 5. Φαίνεται τ ζώων ἀπάντων λέων τελεώτατα μετειληφέναι τ ξ ἄρρεν δ ἰδέας. ἐςι ης ἔχων σόμα δίμεγέθες τὸ τὸ
πεθσωπον τετεαγωνότερον, στα ἄγαν ὀςῶδες, τ ἄνω τε γρίνι ἐ πεθεξεςηκῆαν, ἀλα ἰσορροπέσαν τῆ κάτω ρίνα τ παχυτέραν, ή λεπίωτεραν χαροπές ὸφθαλμές, ἐγκοιλές, ἐ σφόδρα πελφερες, ἔ-

Digitized by Google

τε άγαν περμήκεις, μέγεθος ή μέτριον οφρύν ευμεγέθη, μέτωπον τετράγωνον, εκ μέσε ύποκοιλότερον, περς ή τας όφρυς κ τ έινα ύπο ξ μεθώπε οιτον νέφος έπανες ηκός, ανωθέν ή δ μεθώπε εξ τ ρίνα έχη τρίχας cantives, ofor avaortor. Italegendus est ille locus. avaortor crines funt a vertice in frontem reflexi: Autor Etymologici Magni: Ανάσιλου. τρίχωμα, το Σπό της κορυφης θπί μέτωπον ανεςραμμέ... Ita scribendum est: Nunc ordine contrario legitur pessime, το και μεθώπε όπι τ κορυφήν άνες εμμβύον. Hefychius fuo loco: Ανάσιμον. τρίχωμα, το 🎉 🖇 μετώπε 🖼 κορυφήν ές εσμμένον. Ubi idem mendum est, & vox capitalis præterea male exprimitur: Nam avasidor vel avasidor haud dubie scribendum. Paulo ante in codem Lexico legitur: Ανασεσυλιάος. έςεμμένας έχειν τας τείχας ανάσιλο. εέφαν. Ubi reponendum ανασεσιλιά y vel ανασεσιλλώ &: Nam ab avacinno verbum deducitur. Nihil apertius. Illud εσεμμένας quantivis pretii est, & totum ανάσιλον pulchre repræsentat nobis: Unum scilicet capillitium, quod a vertice in frontem retrahitur, avaoisor proprie dictum non-· efficit, sed crines in orbem omnes ita dispositi, ut coronam quasi referant ipsa æqualitate sua orbiculari: Eo pertinet illud isemuiras; Circulus crinium coronæ circulum imitatur, ipsique crines sunt coronarii. Et sic intelligendum etiam est sequens avaoimo separo: Pro avaoimor dictum etiam ανασιλλω, quod εέφανω redditur propter ipfas τρίγας iseuμένας. Dubito tamen, an non legendum sit. ανάσιλλον, 5εφάνη: Nam & ανάσιλλον pro ipso capillitio syncerius certe est, & sepain, non separo, de ista capillo. rum structura usurpari solet: Vide modo Pollucem Lib. 4. Segm. 144. & 146. Quicquid sit, elegans est Hesychii Glossula, que omnem avasidas structuram aperit nobis: Qq Quare

Quare pessime egerunt, qui in istis Grammatici pro iseuμένας repoluerunt εςεαμμένας. Nam sic ανάσιλε pars maxima perit, & ejus dimidia vix remanet, quæ non nisi per Metonymiam ita dicta: Crines scilicet a vertice in frontem deducti præcipue efficiunt, ut totum capillitium coronæ similitudinem referat: hinc nomen totius datum est parti. Nihil vulgatius. Quid autem espauuéras est positum nude? Nugæ, nugæ, & nihil aliud. Quare pessima est mutatio illa, & longe ableganda ad iplos corvos. Apud Plutarchum & Appianum de Surena legimus: μέγις 🕒 🖰 ο Σκεήνας κὰ κάλλις 🚱 , ἀυτὸς 🖰 τῆ κατ ἀνδείαν δόξη τ θηλύτητα ξ καλλές έκ έρικώς, άλλα Μηδικώτερον έσκεύασμου 🕒 έντριμμασι σεθσώπε, η κόμης διακρίσς, τ άλλων Πάρθων έτι Σκυ-Sixως θπί το φοβερον τ ανασίλλων κομώντων. Ubi haud dubic legendum est τὸ ἀνάσιλλον χομώντων: Quod Appiani Interpres verissime ita reddidit, quum alii Parthi ad terrorem capillitium in frontem reflectere soleant. Nam id ἀνάσιλον exigit, & crines in frontem retorti præstant revera; ut constat inter alia aperte ex eo ipso, quod hic de Leone scri-. bit Philosophus adhibita eadem voce: Capilli a vertice in frontem reclinati, & ad ipsam superciliorum nubem accedentes, faciem Leonis terribilem efficiunt & ejus av-Speiar quasi repræsentant inter alia. Nihil certius. Salmasius in Epistola ad Colvium de Virorum Casarie ista Appiani & Plutarchi ita Latine reddidit pessime, cum cateri Parthi Scythicum in morem ad terrorem refluo retro crine comarent. Nam sic omnis ille horror abest, & omnia invertuntur plane. Sed ille in avasido prorsus caecutiit cum aliis Viris Doctis, qui Aristotelis locum rectissime emendantes, explicuerunt tamen pessime, depravatis Hesychii & Ety-

Etymologi Annotatiunculis decepti. Quid, quæso, eireicider erit in loco Philosophi, si crines denotet a fronte in verticem adductos? Idne verbis convenit? idne convenit rei? Nugæ. nugæ, quæ sele subvertunt ipsæ: Hoc apertissimum est, & probat, quam vere correximus Grammaticorum loca. De Salmasio plura alias: Nunc ista non agimus. Pergamus: Qui recalvaster est, nudo vertice crines residuos habere solet circa verticis ambitum; qui cum coronam quasi efficiant, & in orbem tanquam corona cingant caput, hinc factum est, ut recalvaster dictus sit avaoing vel avaoing: Suidas in V. Αναφαλανίαν: Αναφαλανίαν, σόκ αναφαλανίον λέγεσι. κ Ανάσιλλον, τὸ ἀυτὸ. Ετ in V. Ανάσιλ@: Ανάσιλ@. ἀναφαλανlias, aκοσμο τ κεφαλήν. Ubi Salmasius perperam rescribit ακομ@ + κεφαλήν: Nam sic ipsum ανάσιλον tollit, & una cum eo significationem vocis. Nihil perspicuum magis. Igitur αναφαλανίκας dicitur ανασιλ . ob ipsam calvitici coronam, & amissa capillorum parte την κεφαλήν est exorμ@: Hoc sentis jam. Cum Suidæ loco Pollucem junge Lib. 2. Segm. 26. De co nos accuratius aliquando: Nam vix dubitamus, quin illud φάλα β κόσμο Üς, quod longe ineptissimum præcedentibus subjicitur, a secunda manu accesserit postea: Lexicorum fata nosti. Apud ipfum Pollucem Lib. 4. Segm. 127. & 128. ubi histrionum personas enumerat, pro avassus bis legitur in Libris M. S. avasimo: Perperam & imperite: Avasino ille erat iπέρογα@, id est, fastigium habebat summum in capite supra ipsam personam, ut diserte notat Onomastici Autor: Hinc avariance esse non poterat. Nam ipsa froms & vertex sub fastigio & برين latebant plane. Nihil indubitatius. Recte additur ibi, èn méon avarétan) ai reixes, cris-Qq 2

nes ex medio capite porrigebantur; quia fastigium, ut dixi. prohibebat quominus a fronte & vertice porrigi poterant: Încipiebant igitur, ubi incipiebat fastigium, & eadem altitudine apparebant, qua apparebat mejeuns pars suprema. Hoc quisque intelligit, & aperte refellit Eruditissimum Jungermanum, qui admisso ανάσιλλο, ita constituebat illa, cn μεθώων ανατέταν) αι τείχες. Nihil tale Polluci in mentem venit, aut venire potuit unquam. avareire a aliquando est porrigi, & ita accipi debet ibi: Fors tamen melius scriberetur ἐστετάταν); hoc ego dissimulare nolo: Sed de Polluceis suo loco plura. In Glossis Labbæi legimus, Reburrus. ανάσιλο, αναφάλαντο. Quid illa? Dicam, quod suspicor. Burrus est, qui a cibo & potu rubet : Festus Pompejus diserte, Burrum dicebant Antiqui, quod nunc dicimus rufum : Unde rustici burram appellant buculam, que rostrum habet rufum. Pari modo rubens cibo ac potione ex prandio burrus appellatur. Idem reburrus; ut simus, resimus, calvus, recalvus, aliaque id genus habemus multa: Hoc certum. Sed quid illud ad avas inov & avasa. ARTTOT? Fallor, aut vox Latina histrionis personam respicit, & ad Scenam referenda est: Scilicet Momus & irrisor erat ille reburrus, qui ideo faciem habebat perquam rubentem, ut sic ipso colore animaret jocos suos ac sales; Ille autem Græce expositus ανάσιλλο & αναφάλαντο, quia simul erat recalvaster, & ut res suas melius ageret, ad ruborem faciei accedebat capitis calvities. Quid quæris? Hoc appositissimum est: Et sic Interpretatio Græca ad ipsam personam personet, non ad primitivam vocis enuariar. Persona rubicunda & recalva dicebatur Reburrus, camque ενάσιλος & εναφάλαντ Φ designant : Similia apud

apud Pollucem extant plura, nec alia haud dubie Latinorum fuit conditio, de quibus nos suo loco accuratius. Sic lux etiam nunc Isidoro, apud quem scribitur in Glossis. Reburrus, hispidus. Scilicet histrio ille Reburrus, & rubens erat, & recalvaster, & barba præterea pilisque horridus: Eo respiciens Isidorus, reburrum explicuit hispidum, ut Græci respectu simili αναφάλαντον. Nihil accommodatius. Quæ Alii de his narrant, inepta funt, & adversis frontibus inter se pugnant. Vide modo Salmasium ad Vitam Carini. Certe eleganter adornata fuit, si verum est, quod suspicor, persona illa Satyrica: Nam & calvities, & facies hispida, & color rubentior, mire conveniunt dicaci & irrifori. Id omnes sentiunt statim. Addamus tandem illud : ἀνάσιλ@ & ἀνάσιλλ@ promiscue scribitur, ut constat ex jam allatis: Ista vox composita est. & a simplici σιλώς originem ducit præcipuam; σιλώς, σιλώς, ανάσιλΟ, ανάσιλλΟ, ut Φάλαιτος, αναφάλαντος, aliaque fexcenta: σιλλο) autem dicti Satyri & irrifores ab ipfa calvitie, quæ illis propria quasi est: Hesychius in Lexico, Σιλός, ανάφαλαντω, μωμω, κακολογία, κ χλευασμός. Inde verbum อเมมลัง & อเมมลัง pro dicteria fundere: Idem Hefychius, Σιλλοΐ, μωκά), ψέγει, κακολογεί. Ετ, Σιλλεί, αναξαίνη, λυπά. Qui ab ἴλλ@ deducunt σιλλός, ridiculi sunt, & ipsorum σιλλών merentur dicteria: Idem autem σιλός, quod simos, ut diximus jam: Et quid igitur? An a sidos fortasse fit Diamos, qui & dicax, & recalvaster? Certe hoc longe magis arridet mihi, quam alia Aliorum commenta: σιλός, σιλέω, Σιληνός. Nihil appositum magis. Sed hæc sufficiant hic; quæ occasione loci Aristotelici paucis exponere, Lector, mihi visum fuit e re tua.

Q9 3

HAI @

ਜੰλιος ਨੂੰ ὁ Ωρ@ పూ క τ ωρων κρατών] Hæc Philippus de suo adjecit, & Græcorum indolem aperte respirant: Ægyptii Ωρε Etymon nunquam ab ωραις deduxissent.

Cap. 18. λέον [τὰ ἔμπροωθεν ζωρραφεσι] In quibus non modo vires, sed etiam νὰςξ θοῦ, ut est apud Oppianum Lib. 3. Cyneges. V. 53. & seq.

Εκλυον αὖ κἀκείνο λεοντοκόμων αἰζηῶν, Δεξιτεςὴν ὑπὸ χείςα Φέρειν αἴθωνα λέοντα Νάρκα θοὴν, τῆ πάντα λύειν ἀπὸ γείναἰα θηρῶν.

Sed locus est suspectus: Nam Sondien yévala Infar de rágny, ubi nihil aliud accedit, certe perquam ingratum est & durum. Ipse Oppianus Lib. 2. Halieut. V. 81. & seq. de Torpedine pisce

Οἶον δ΄ ὀς Φναιοίσιν ἐν εἰδώλοισιν ὀνείςων Ανδρὸς ἀτυζομβίοιο ἢ ἰεμβίοιο Φέθεως, Θρώσκη μβι κραδίη, τὰ ἢ γάνατα παλλομβίοιο ΑςεμΦὴς ἄτε δεσμὸς ἐπείγομβίοιο Θαςύνα: Τοίην γησπέδην τεχνάζε) ἰχθύσι νάρκη.

Alia similia prætereo. Dein, quis præter Oppianum illud prodidit de Leone? Nemo, hercule, nemo. De Hyæna tale quid narratur, ut notum: Sed omnia in isto animali prodigiosa, & tot tantisque deliramentis obsessa, ut desit ipse sinis: Sciunt, qui Animalium Historiam tenent. In Leone nihil tale, & indoles ejus generosa, multumque a sabellis trivialibus abhorrens: In memoriam modo revoca, quæ de Leonis magnanimitate & vi aperta legisti aliquando apud Aristotelem, Plinium, Alios. Quare ego serte vápus probare non possum. Sunt, qui pro eo reponunt

nunt σάρκα: Sed id minus adhuc probaverim. Quid igitur? Scribendum suspicor plane ἀλκα: Sic nihil convenientius, & nihil appositum magis ad hunc ipsum locum. In anticis maximum est Leonis robur, & ea ita a natura comparata sunt, ut dentra adhuc fortiora sint sinistris: Hoc omnes intelligunt; hoc omnes probabunt. ἀλξ pro ἀλκή ipsis Tyronibus notum est ex Homero: Literæ autem Versuum initiales, errores excluserunt infanitos in Libris, ut Eruditi sciunt; Unde sactum, ut cum hic Νάλ-κα pro Αλκα male appica litera exaratum esset, mox Criticorum ingenio in locum ejus successerit Νάρκα: Quid, quæso, pronius aut facilius?

Cap. 19. τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν] Templorum januis: quicquid claudit, κλείθρον dicitur; hinc κλείθεον pro janua, quæ domus est claustrum: Hesychius in Lexico, κλείθεω, μοχλοι ἀσφαλείας, πύλαι. Alia omitto. Cuperus in suo Harpocrate de sera hic perperam cogitat: Quod Noster vocat κλείθρον, Plutarchus vocavit θύρωμα in verbis ab Hæschelio adductis: Sed ea etiam infeliciter tentabat Vir Doctus.

Cap. 21. εἰς λέοντα γενόμες] Hæschelius ad Marginem Editionis suæ: λέοντι Μ. S. ubi præpestio ès deest. Sit ita, per me licet; Alias pro γενόμες forte scriptum in Libris quibusdam συγγενόμες: Nam sic λέοντι præpositionem non requirit.

την είναβασιν § Νείλε] Cod.. Morell. § 9ες pro § Νείλε: quod plane ineptum est. Pro πολαμε olim scribebant ποτε: An inde enata est lectio illa? Hoc verum esse posset: Nam & alii errores ex ista contractione. Videbimus suo loco.

ત્રુ

και τως χολέδρας] Nec χολέδεας, nec χολύδεας Græcum est: Tu scribe deleta litera, κ τὰς χολίρας. Hesychius optimus Grammaticorum, Χολές σε σωλήν, δί ε το υδως κοπο 🛪 κεράμων Φέρεται έξακοντιζομίνου. Nihil potc expressius. χολας & χόλιξ intestinum, και ο χολής: Qui accurate volebant loqui, χολάδας dicebant τὰ έντερα, χόλικας vero τὰς τ Βοων κοιλίας: Vide Ammonium περί Ομ. κ Διάφ. Λέξ. Αristophanes ibi in Babyloniis, Η βοϊδαφίων τις απέκτεινε ζεύγ @γολίκων ἐπιθυμών. Versus est Anapæsticus Tetrameter Catalecticus, qui ab ipso Aristophane dicitur Aristophaneus: Viri Eruditi in Fragmentorum Sylloge inepte ex uno Versu bono duos secerunt males. Igitur si non omnes Græci, ita saltem politiores Attici vocabula distinguobant. Fel intestina permeans, ipsis intestinis indidit nomen, & a χολής vel χόλε dicta sunt χολαβες & χόλικες: Hoc certum. Qui a xiois & xiew Etymon deducunt, ridiculi sunt, & ipso literarum sono refelluntur. Ab codem χολή vel χόλ@ quin χολερός deductum sit, nullus ego dubito: Nam eo pertinet xolesa voros, pro quo nunc abfolute dicitur xoxies, morbus biliosus: Quicquid scilicet ad bilem pertinet, dictum xodepov: Unde To xodees olim etiam absque dubio ra evreege & intestina: Nam ad rov χόλω vel inprimis sese referent, ut constat ex nominibus, quibus indicantur vulgo. Sic autem pro τὰ χολερφ etiam usurpatum αι χολέγαι, ex voce adjectiva, sicuti moris orat, facta voce substantiva. Vides, quo hæc tendant? Sic tandem scimus, quam apposita sit vox xolifa pro tubo: Ita scilicet dictus est, & eleganter dici potuit tubus, a similitudine intestinorum, quam aperte refert, & ipsa forma exprimit sua. Nunc & Hesychio & Philippo lux certa.

APOYTO-

ροβιας. Lib. 4. Qualt. 5. sed loco insigniter corrupto, quem hic in transitu corrigam. Legitur vulgo: κρῆνὰι τὸ καταχάσμαλα τὰ λεοντείων ἐξίασι κρενες, ὅτι Νείλ۞ ἐπάγὰ νέον τόδωρ Τὰ λιγυπτίων ἀρέραις, ἡλίε τὰ λέονλα παροδούονλ. Quæ vertit Interpres: & quod Leontini fontes & hiatus suos nova aqua repletos inveniunt, Nilo exundante, quando Sol per Leonem transit. Adeo inepte, ut nihil magis. Scribe missis nugis periculo meo, κρῆναι τὸ τὰ χάσμαλα τὰ λέονλων ἐξίασε κρενες, ὅτι Νείλ۞ &c. per rictus Leonum emittunt latices suos perennes &c. Εκ λέοντων errore solenni sactum est λεοντείων: χάσμασι λεοντείως in altero loco Plutarchi rectum est, ut ipsi decennes vident.

κατ΄ δίχην πλεονασμε ύγγότητος —] Locus mutilus & truncatus, quem ego restituere non possum: maeovaruis hic est benigna humoris copia; aquæ ubertas magna: Hoc certum videtur mihi ac perspicuum, ubi ad verborum cohærentiam attendo. Sententia fuerit: Quapropter in hodiernum usque diem sibi precantes aquæ ubertatem, Sym. bolo isto utuntur. Et sic Merceri τῷ αὐτῷ σημείψ χεῶνται locum habere posser. κατ' είχην πλεονασμέ υγρότητος idem eft, quod είχομβροι πλεονασμόν υγρότηλος: Cum Symbolo isto utuntur Ægyptii in Canalibus & Aquæductibus suis, co ipso aquæ ubertatem sibi exoptant. Ita intelligendus est locus. In Codice Morellii post hæc verba scriptum erat, κ έν χωρίων γέμοντες τ οίνον ζωον λέονλα: Quæ in fuis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus. Nam eo referendum est, quod Lib. 1. Cap. 12. Hieroglypb. legimus; Illud non omittam, quod Horus Apollo tradit, in supplicationibus pluvias exposcentibus, plerisque in locis Leonum ora vi-

no prolui fuisse morem. Sed advertendum est, vulgatos Hori Codices hos loco depravatos esse. Quid de istis dicemus? La. tina Pierii ineprias alere, certum est; quid Græca faciant, incertum; quia scriptura eorum est incerta. Visne conjecturam? Dabo: Autor Græcus, quem Stephanus Le Moyne trivit, apud Cuperum in Harpocrate de hac Ægyptiorum superstitione ista scribit hisce gemella: Δίγυπομ ή δ Νείλε αναχυσις η υπέρελυσις κατ σκατον είωθο γίve of TH criaute & naugor, nad' or o hairs or to heith est theinau. τα γεν οι Διγύπλοι τάτε δημόσια η μεγάλα λετροί ήνοιγον, η τες απανίαχόθι κρενούς τ υδάτων, είς σύμβολον τε θπιταμθύε λεοντο σερσώπες έποίεν κακεθεν έσεκερίτησε, κή το τες υποληνίων κρυνώς λεοντοιδίες κατασκευάζειν, είς μίμησιν τ Νειλώυ υδατος σεοχύσεως προσκαλεμβών ήμων οίονει κ τ τε οίνε δα Ling κ αφθονον διαρροήν. Ex quibus colligo, simile quid de vaforum torcularium tubis in isto Codicum additamento fuisse dictum: Nam ? olivor, quod eo pertinet, Græca diserte habent. Fallor itaque, aut ista etiam sunt mutila, & partem modo exhibent rei dicendæ: Scribendum enim fuspicor, η έγχωριοι γε νύν όντες τ οίνον, ζωον λέοντα----Quæ, ut vides, æque ac verba præcedentia, sunt lacera & accisa: Dicere voluit, qui hæc scripsit; Quare & indigenæ nunc viventes vinum, Leonis imaginem vasorum torcularium tubis affingentes, in dolia excipiunt. Sic fententia est manifesta, & quod Autor ille dixerat, etiam dixerunt ca: Hoc quisque videt. Notandum autem illud megoradeplus nimer cum sociis suis: Nam ex istis apparet, illud κατ' δίχην πλερκασμές υβρότητος recte a nobis expositum elle paulo signatius & exquisitius.

τὸ μβὶ ὑδζεῖον] Ita legendum est absque ullo dubio cum

Libris M. S. Apage, apage Merceri vior, quod hic expressit in Versione sua.

भूभंतमध्या गर्ड शाया] Hæc longe ineptissima sunt, si Viros Eruditos audias. Dicam paucis, quod verum est: & Eyes referendum est ad præcedens ύγιῶ, & verba hoc, & nihil aliud, fignificant; Lingue vero, quia banc perpetuo in bumido existentem, etiam genitricem ipsius humidum esse asserunt. Lingua humido gaudet, & facit, ut sibi humidum perpetuo adsit: ipsius eiva to vypov genitrix est. to eiva vicem substantivi gerit, & idem est, quod to ov: Nihil frequentius apud Græcos: Quare guéragas & elvas explicari potest Aufrespan & ovr G. Nisi forte ipsum ov-TO pro fivas ex Philippi calamo exierit, & literarum nexus deceperint Amanuenses ignavos. Eruditi videant. Mihi & eval non displicet: Lingua facit, ut sit humidum, & ut perpetuo id suppetat sibi. Imo hoc accommodatius, ut nunc animadverto, quam alterum: Nam lingua in ore non est proprie genitrix $\tau \vec{s}$ orther upper, sed $\tau \vec{s}$ fival ψχεον. Hoc sciunt, qui linguæ munus norunt. Quare locutio concisior ita accipienda est, nec de alia lectione cogitandum.

οτι ή γωνα ή Αίγυπω το ύδω, &c.] Hæc potissimum refpiciunt illa, ἐξωνον κὶ γῆν ύδωρ βλύζεσων: Junctim scilicet duo ista Symbola, hydriarum trium & cæli terræque aquam scaturientium, hisce omnibus explicantur. Quod moneo, ne male accipias, & quædam deesse putes.

iπεὶ μέση το οἰκεμθέης ὑπάρχο] Vitium alit ἐπεὶ, & locum deturpat: Nam illud ἀιτιατικὸν hic prorfus infulfum est. In re clara verbis parco; & Viri Eruditi certe culpandi, qui adeo inficeta potuerunt vertere & probare. Rr 2

Tu scribe absque mora, μόνη ή κλιγυπίων γη, ηπες μέση ε δικκμθύης υπώρχι, καθάπες ἐν τῷ &c. sola vero Ægyptio-rum terra, que Orbis media est, sicuti &c. Sic nihil decentius: Ex utroque constat juxta Autorem Nostrum, quod Ægyptus aquam sibi procuret ipsa, & scaturigines habeat domesticas: Nam & media æstate ascendit Nilus, & Ægyptus in ipso Orbis umbilico sita est. Vident omnes, qui aliquam habent rerum naturalium notitiam. Ipse error facillimus est & fratres habet longe plurimos: Eruditi sciunt.

Cap. 22. Θυμιατήριον καιόμθυον &c.] Ex his Gulielmus Xylander Plutarchum emendat in Libro de Isde & Osiride pag. 355. Sed nimis arbitrarie & minus perite: Tu scribe mecum, τὸν τὸ οὐρανὸν, ὡς ἀγήρω διὰ ἀιδιότητα, καρδία Θυῶν ἐχάρας ὑποκεμβώης. ΘύΘ & Θύον idem sæpe, quod Θυμίαμα: hinc Θυῶν ἐχάρα focus, in quo siunt sussitus & adolentur thura; adjectio est elegans, quia ara major, in qua victimarum sit oblatio, etiam ἐχάρα dicitur. ἐχάρα Θυῶν igitur ipsum Θυμιατήριον est; & acerram denotat venuste.

Cap. 23. ὁνοκέφαλον] Hominem afinino capite: De Animali non cogitandum hic cum Interpretibus, nec de solo asimino capite, ac si ὁνοκέφαλον pro ὅνε κεφαλην scriptum esset. Ut κυνοκέφαλω, & alia gemella extant, ὁνοκέφαλω hic situm. Asininum caput pro capite humano sumtum loco Symboli, ad denotandam hominis stupiditatem: Hocaptum. Alia non sunt unius assis.

Cap. 24. χωελς γραμμάτων] ἀποτρόπαιων κζ μυςικών: Talia multa. Literas hic a Symbolis debemus accurate didinguere.

Cap.

Cap. 25. ως κλιπόνλ τῷ &c.] Dubito, an hæc satis syncera sint: Fortasse scribendum, γεωδή τινὶ ἐμφερής, οῦ κλιπόντο τῷ ποταμῷ, συνεκλέπη. Vocem γεωδή respicit οῦ: Si limus, si terrestre illud fluvio desit, ipsa rana deest simul. Attende, & cum his compara Ælianum in Animal. Histor. Lib. 2. Cap. 56.

Cap. 27. ὖφαιμον ὁφθαλμὸν] Non arridet mihi oculus iste subcruentus. Nam quid significat hic? Nugæ, nugæ. Scribendum suspicor, γλῶσσαν ζωγεαφέσι, κὰ ὑπαὶ τὸν ἀφθαλμὸν. Infra linguam pingebant oculum, ut sic πεωτέα & δευτεξεῖα sese proderent. Mox eadem de causa manum habemus sub lingua, γλῶωσαν καὶ χεῖεως ὑποκάτω. Quid, quæso, convenientius?

ούτω γὰς οί τε λόγοι τελείως το ψυχῆς &c] Ineptiunt Græca & cum Græcis Latina: Scribe una litera mutata, Ετοι γὰς οί τε λόγοι &c. Articulus præcedens οφθαλμοῖς commodissime respicit: Oculi sunt animi sermones. Nihil certius aut appositum magis.

είπες η ετέρα λαλια πας Αίγυπλοις ονομάζε] Η μες etiam inepta funt in utraque Lingua: Scribe, ηπες η ετέρα λαλια πας Αίγυπλοις όνομάζου). Unde & alter sermo apud Ægyptios vocantur. De oculis adhuc sermo, qui ετέρα λαλια dicuntur Ægyptiis, quia per illos loquitur ipse animus. Hoc indubitatum est.

Cap. 29. smi] Vide Bochartum in Hierozoic. Part. 1. pag. 866. Ex sono vox ita videtur facta.

αέρ Φωνήν] Non inclegans hoc: Similiter accipiendus locus ille Euripidis in Hippolyto Coronato Vers. 1200, & feq.

Rr 3

Engén.

Ενθέν ևς ήχω χθόνι. , ως φωνή Διός, Βαρύν βρόμον μεθήκε, φεικώδη κλύειν.

Διος φωνή tonitru est: Interpres ibi perquam dilute, sicut von Jovis. Quanquam revera dubito, an id proloci istius indole non sit nimis sublime, satisque cum ήχω χθόνιω conveniat: Scis, quid mihi in mentem veniebat aliquando? Scribendum suspicabar, ως φωνή λιος, ut von Leonis. A & Δ in Libris M. S. millies confunduntur, & minus tritum est λιος: hinc error leviculus fortasse. Sed ea de re plura ad ipsum locum.

γράφεσι, τετέςι βροντήν] Tonitru scilicet pingunt, ideft, nubes collisas igneque coruscantes.

Cap: 30. τὰς πρῶτος τροφάς] Mercerus primam educationem: Ambigue & male. Vertas, primam alimoniam; primum victum. Ægyptii πωπυρόφωγω fatis noti funt ex Herodoto & Ætchyli Scholiaste. Cum Dioscoride aliter tamen Plinius; sed falso, ut a Viris Eruditis jam observatum. Vide Lib. 13. Cap. 13. Natural. Histor. ἀρχαιογονία a Mercero recte vertitut antiqua origo: quod γενικῶς accipiendum est, & quicquid perquam vetustum est, indicat. Dalecampius ad locum Plinii id είδικῶς ad ipsam Ægyptiorum originem refert; originem suam significantes: Improvide & nullo judicio. Nam ex papyri esu non poterant Ægyptii 'antiquitatem suam probare, quia aliæ Gentes sic statim papyro opposurssent/glandes suas: Hoc certum & perspicuum.

Cap 31. άρχην σόματω] Primas partes oris, quæ sunt ante fauces & guttur. Mercerus minus apte, oris initium.

έπειδή πασα γεύσις τέτοις τελείται \ Nihil ineptius, ut ipfa distin-

distinctio probat, quæ in his adhibetur. Scribendum absque dubio est, ἐπειδή παραγεύσις πύτοις τελεϊται. bis enim sit gustus primus, & imperfectus. Minus est παραγεύω, quam γεύω; παραγεύω, quam γεύσις: Sciunt, qui Linguam callent. Illud τέτοις ad præcedens γλώσσαν ἐπὶ ὁδόντων. referendum est junctim: Nam solos dentes respicere non potest. Sic locus perspicuus est & aptus.

Cap. 32. κ προς τέκνα γρόσσεως] γρόσις προς τέκνα nova locutio est, quales in hoc Opusculo occurrunt plures: Nisi locus corruptus sit ab Amanuensibus, qui scripturæ compendia non intelligebant, & ipse Philippus scripscrit manu sua, αρχην δ προς χυναϊκας συνεσίας κ δ τέκνων γρόσεως, οι ανδρες έχεσι. Et hoc certe improbabile non est: Nam, ne quid dissimulem, locutio illa nimis nova est, ideoque peccat. Attende, attende modo.

Cap. 33. ἐπειδή γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ὑδονῶν εἴπομβν εἶναι] Ineptum est ὑδονῶν, & a verbis sequentibus plane abhorret: Scribe, ἐπειδή γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῆς εἴπομβν εἶναι. Sic recte subjicitur, ἡ ἢ συνκοία ἐκ δύο ἡδονῶν &c. De una ἡδονῆ etiam sermo suerat antea. Mercerus in Codice suo invenerat, ἐπειδή γὰρ δεκαὲξ ἡδονὴν εἴπομβν εἶναι: Quod appositissimum quoque est. Nam Sexdecim voluptatem voluptatisque esse indicem Capite præcedenti dixerat Noster προηγαμβίως. Quare ita legere possumus perbene. Scis, quid censeam? Utraque lectio in Libris olim comparuit jure suo.

ะห тะ าชี ผ่งอังอิร, หู าทีร ของผมอิร] Pravum hoc, ubi ที่อิจ-งผึง præcedit: Hoc quisque videt. An scribendum, อัง อิงอิ ที่อิจงผึง ฮบงร์รหหลง, อัง าทีร าชี ผ่งอิงอิร, หู าทีร ขบงผมอิร? Ita videtur: Nam articulus าทีร positus semel, utramque & maris & fæminæ voluptatem respicere potest absque ullo periculo.

Alias legendum, ca du idovar ouvésque, Ete airdios is in survanos. Sic ejecta præpolitione, quam literæ præcedentes potuerunt gignere, idovar airdios is yuvanos arcte cohærent, & oratio est rotundissima.

Cap. 34. πλημμύςαν] Verum est, quod Caussinus de hac voce scribit : Idem Hesychius in Lexico, Плуциией. πέπληθεν. Εt, Πλημμυρον. μεσον, πεπληρωμίνον. Deducta eft hæc fignificatio ab altera prima. Nam πλημμώρα proprie est inundatio: μύρω, ρέω; πλυμμύρω, τῆ πλήμη μύρω. Suidæ. Lexicon, Πλήμη. ή πλυμμύς της θαλάσσης. Ubi male dubitant de scriptura: Nam πλήμη idem, quod πλήσμη. Hefychius, Πλήμα, πλήρωμα. Et, Πλημοχόη, τη υξεραία ήμερα τ μυτηρίων κοτυλίσκες πληρέσεν, ες καλέσε πλημοχόας. Utrumque sit a πλέω: Quare in istis vocibus eadem est translatio, quæ in voce πλυμμύς, & sicuti hæc ab inundatione ad repletionem transfertur, ita illæ a repletione ad inundationem: Hoc quisque sentit. πλήμνη aliter vulgo accipifolet pro rotæ modiolo: Quare Antiqui Critici in isto-Hesiodi Versu, Αὐτὸς δ' ἐν πλημνησι διϊπετέ@ ποταμοῖο, non ita improvide pro πλήμνησι repoluerunt πλήσμησι. de re alias: Nunc ista non agimus.

κ) πάντας ἐξερουνᾶ ὁ ἥλι@] Codex Morellii πάντα: Ita legendum absque dubio. Genus masculum non convenit.

είθ΄ ὅντω πολύς —] Locus lacunosus, etiam apud Aldum: Epithetum haud dubie intercidit, quo Sol propter ipsum illud πλειον peculiariter indigitatus est. είθ΄ ἔτω πολύς ἐςι, ὡςε — ὁνομάθη, dein ita abundans est Sol, & copia exuberat sua, ut — vocatus sit. Vides? Sic una vox, vel unum Solis Epithetum desideratur, quod ego restituere non possum; quia incertum est, quodnam ex longe plurimis

mis sumserit Noster: Eruditi sciunt, nec ipsis Tyronibus ignota res est. Mens Autoris patet, & verborum ratio constat: Hoc sufficit, & nunc præstitimus primi: Nam Alii aliena narrant. Pro ὁνομάθη in Libris quibus-dam scriptum erat ὁνομάζη) & ὁνομάζε): Quæ discrepantia annotata exclusit ineptissimum illud ὁνομαθήσε), vel ut in hac Nostra Editione excudendum suerat, ὁνομαθήσε): Nam ita & Hæschelius & Aldus ediderunt ex Libris suis-Alterum Merceri correctio est, & sese in contextum insinuavit male.

Cap. 35. δ/λ πενθακοσίων ἐτῶν παραγίνε)] Annorum numerus procul dubio est corruptus: Nam ubi Lib. 2. Cap. 89. Cornici tribuuntur anni quadringenti, & Lib. 1. Cap. 1. Basiliscus propter longissimum vitæ spatium dicitur μόνον ε΄ αθαίναι. η numerus hic annorum nimis certe exiguus est pro Autore Nostro, qui Cap. praced. Phænicem dixerat πάντων τὰ τῶ τῷ κόσμω πολοχεονιώτατον. Quid igitur? Nullus ego dubito, quin Amanuenses Numerorum notas male expresserint, & ipse Horapollo vel septem annorum millia, vel annos saltem mille quadringentos sexaginta unum, Phænici pro vitæ spatio adsignaverit: Videndus est Tacitus loco notissimo, Aliique Viri Eruditi, qui ista examinarunt: Res est satis trita, nec hic explananda mihi.

λέγειω β μῶλον τ ἄλων ἀνθεώπων &c.] Hæc longe ineptissima sunt, & Viri Docti corrigendo non extricarunt, sed intricarunt. Rationem reddit Autor, quare Phænicem post mortem honorent Ægyptii, ut ipsa animalia sacra, coque pertinent hæcce: Scribe igitur, λέγετω β μᾶλλων τ ἄλων ἰρεέων ἡλίω χαίρεν ὑπ' λίγυπδίων. Sic nihil apersus:

tius: Quia ardentius, quam omnes aliæ volucres, Solem, qui summus est Ægyptiorum Deus, colit Phænix; eum vel inprimis post mortem honorandum sibi existimarunt Ægyptii: Hoc ipsi pueri capiunt. Pro ἀνθεώπων olim scribebatur ανων; ld in ὁρνέων contracto latere credidit Stipes: Critici sciunt, & plusculi inde errores, de quibus nos alias. Sed sequentia etiam laborant & ope indigent nostra: Scribe commate post λίγυπίων collocato, δί ὁν κρ ὁ Νείλων αὐτοῖς πλημμυρεί, ὑποὸ τὸ θερμύτητων τείτε & θεε. Sic ratio beneficii constat, ab ipso Numinis beneficio desumta: per quem, Solem, & Nilus illis exundat, calore stilicet istius Dei. δί ὸν exponitur sequenti ὑπὸ τῆς &c. Quare subaudiendum est δηλονού, ut in Versione expressimus: Et sic ipsi politiores sæpe, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc planus & perspicuus est locus.

Σουδοθήσεται] Nihil ineptius iterum: Lege απεδόθη; pro quo in Libris quibusdam scriptum Σουδέδοται, quod ipsa varietate sua produxit vulgatum Σουδοθήσεται, fimiliter ut de præcedenti ονομαοθήτεται notavimus.

Cap. 36. τῆ καρδία ἐςὴν ἐμφερής] In M. S. Morellii ἀμερης; quo nihil infulfius. Fors in Libro Antiquiori scriptum suit ομερης pro ὁμοιομερής: Inde enatum postea ἀμερής. Sed ἐμφερής optimum tamen, nec dimittendum: Æliani locus vice Commentarii esse potest.

Cap. 37. εἰς πάνλα τὰ Φυτὰ] In omnia, que oriuntur ex bac terra: εἰς πάνλα τὰ Φυόμλμα. Interpres nimis indige, ut ipfa adjuncta probant.

Cap. 38. διώ τὸ τέτοις πάνλα πας λίγυπλίοις] τέτοις, scilicet atramento & junco: κόσκινον præcedens respicere non potest Articulus. Oratio minus apta est, & quæ hic dicit Phi-

Philippus, parum concinne dicit.

έπειδη ζωίω κη Θάναδον ΕτΦ διακείνο] Eo pertinet cribrum, quod bona & mala discernit: Sequentia ad χοίνον & μέλαν pertinent. Nam ιεροχαμματούς designatus vel atramento & junco, vel cribro. Liber ille Sacer χεάμμασοι Αίγυπθοις consignatus erat: Et co pertinebant etiam γοινίον & μέλαν. Sic aperta hæc.

κ βίδλο, ἱερὰ καλκυδή ἀμβρης] Pessima distinctio: ἀμ. Ερης haud dubie vocabulum Ægyptiacum est, quod socium habere nequit peregrinum. Scribe igitur, ἔςι ἢ παεκὶ τοῖς ἱερογραμματεῦσι κὶ βίδλο ἱερὰ, καλκυδή ἀμβρης. Liber ille Sacer Ægyptiace dicebatur ἀμβρης. Hesychius in Lexico, Αμβρίζειν. Θεραπάθειν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Sed id plane

aliud, nisi fallor, & huc non pertinet.

Cap. 39. es ra ana Sew eduna] Ita edidit Hæschelius: Aldus & Mercerus and non habent. Quid vox ista fignificat hoc loco? Nihil plane, nihil. Dicam, quod sufpicor: Scribendum videtur, έπειδή ο κύων ατενίζη σιβά τα αλλα τ ζώων είς τα απλα θεων είδωλα. Dii proprie videri non possunt, & tamen videntur aliquando: Cum scilicet aliquid assumunt, quod aërium est, & in oculos incurrir. sed ita tenuiter, ut nisi acutissimi sint, delitescat plane. Hoc Ses eldudor vocat, & απλείν Ses eldudor, per oppositionem τ ακων είδωκων, quæ in templis stant, & propter materiam rudem ac crassam vix pro Sews eidwhois haberi posfunt: Illa simplicia sunt άδωλα, hæc fabrefacta; Illa ve. ra, hæc ficta. Sentisne? Appositum est ἀπλα eo sensu, & dignum Antiquitate credula. Sic autem aliquid dicitur, quod sententiam præstat bonam, & canibus tribuit præcipuum quid : Scimus enim, quid in Hecates Sacris pos-' Ss 2 fit

fir oculus caninus, & unus Theocritus id docet in Pharmaceutria sua. Videt igitur canis, & præ aliis animantibus videt ταὶ ἀπλᾶ Θεῶν εἴδωλα: Hoc sentit quisque. Ut diximus jam, Aldus & Mercerus absque ἄλλα simpliciter ediderunt εἰς ταὶ Θεῶν εἰδωλα: quod codem tamen modo accipiendum est. Nam illa simulacra Deorum fabrefacta, de quibus Interpretes Nostri, non magis ad hunc locum pertinent, quam radii textorii pertinent ad Solem.

ceταφιας ω ή τ ιες ων] τ ιες ων opportune additur hic: Nam in eo vertitur rei cardo. Plures erant ελλαφιας αλ apud Ægyptios, ut notum. Sacra autem Animalia intelliguntur, nec de aliis Sacris hic cogitandum est. Nihil apertius.

τὰ ὑπ' ἀντε κηδωρίρα ἀδωλα] ἀδωλα hic idem, quod præcedens iεςὰ; Sacra scilicet Animalia pro Deorum, quibus consecrata erant, habebantur simulacris: Sic Canis Anubin repræsentabat, Hircus Panem, alia Animalia alios Deos Deasque. Quare paulo secretius hic locutus est Philippus, vel ipse potius Horapollo, quem Philippus debuit sequi; & ipsa illa voce λόχες sepès expressit, qui de Animalibus Sacris circumferebantur: Multa de illis Ægyptii, ut sciunt Eruditi. Caussinus de his adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari posset: Id omnes vident nunc.

ελαφρότερον έχι, είτε θάνατ & &c.] Interpres dicit, quæ Græca non dicunt: Accipe uno verbo, quod verum est. In Græcis post έχι copula intercidit, quæ cum Interprete restituenda est; & locus integer ita Latio reddendus: Splenem vero, quoniam hoc animal maxime præ cæteris bona valetudine gaudet, & sive mors ei, sive rabies acciderit, ex

ano splene id contingit. ἐλαφρότε ον ἔχειν id significat apud Græcos, quod dixi: De canum autem sanitate, & morborum, quibus vexantur, numero exiguo, aliquid Ælianus in Histor. Animal. Lib. 4. Cap. 40. Alia prætereo: Hinc ἐλαφρότερον ἔχειν de illis venuste usurpatum. Nunc nihil evidentius. Hæschelius ἐλαφρότερον etiam ad splenem referebat, & ex Aristotele id exponebat μακζὸν: Vix dicam, quam inepte. Nam quid μακρὸν ad rem dicendam? Apage, apage nugas vere nugas.

οί θεραπούοντες ή το ζωον τέτο] Hic etiam ? ερων ένταφιαsal intelliguntur.

οσφρησιν ή κὰ γέλωθα κὰ πθαυμον] Hæc igitur a contrario fumta. Nihil frequentius in vita communi.

Cap. 40. Aexlw 3 n δικας lw &c.] Hæc male a præcedentibus separantur, cum quibus aperte cohærent: Vide modo initium Capitis.

συριθέασι τῷ κυτὶ τὰ βασιλικιωὶ τολιωὶ παοσκειωβίω, αῆμα γυμνόν] Haud dubie legendum, βασιλικιωὶ τολιωὶ παρσκειωμβίω αήμαλι γυμνῷ: Præpositionis Metathesis non placet hic. Caussinus cum Socio suo copulam male transponit: Nam συριθέασι βασιλικιωὶ τολιωὶ παρακειμβίω mera balbuties est, &t duo illa, συριθέασι παρσκειμβίω, ita comparata sunt, ut alterum manifeste evertat alterum. Vident, qui Græca callent.

γυμνον εθ. ωρά τον βασιλέα] Ut videret, an corpore esset integer: Morem nosti. Ut canis videbat Deorum imagines, quas alia animantia videre non poterant; ita Judex videbat Regem nudum, quem aliorum civium videre poterat nemo; hoc lege, illud natura prohibente. Ista est inter hac connexio, & ita accipiendum illud, είς τὰ θεῦς Sa 3.

άδωλα όξυωπά cum aliis eo pertinentibus.

Cap. 41. Πασοφόςου ή σημαίνουλες &c.] πασοφό, @ hic Sacerdotem Ædituum notat: Origo nominis haud dubie 2 thalamo portatili, qui pro Sacello erat, & de loco in locum ferebatur a Ministris sacris. Hi enim co ipso thalami Custodes & Ælicui: Res est aperta. Hinc masepoleser pro ferculo, quod sustinebat masor, cum portabatur: Helychius in Lexico, Πασοφόριον, τὸ τ πασον Φέρον. ที่ oixovoula, ที่ ธบงฉานหา , ที่ งลอร diavens. Ubi Salmasius im. perite scribit, Πασοφόρμον, τ πασάν φέροντων ή οἰκονομία. Ut παςοφόριον est thalami ferculum, ita σκευοφόριον est vasorum ferculum: Vide Pollucem Lib. 10. Segm. 17. Alia non tango in præsenti; hoc sufficit. Reliquæ significationes, quas tradit Hesychius, faciles sunt & notæ. πασοφόριον & templum, & partem denotat templi: Isidorus in Glossis, Pastorium, atrium templi. Ubi recte Viri Eruditi legunt, Pastophorium, atrium templi. Idem alibi, Sabarium, atrium templi. In quo iidem Viri Eruditi pastophorium perperam quærunt : Nam aliud plane est Sabarium, & nihil cum Pastophorio habet commune. Lege, Sabatarium, atrium templi. Sabata & Sabbata ignorat nemo: Inde Sabatarium & Sabbatarium. de Martialis Sabbatariis taceo, quia notissimi sunt. Addamus tertium: Apud eundem Isidorum legitur, Safarium, atrium templi. Id ad pastophorium etiam redigere voluerunt Viri Docti: Absque judicio iterum, & male. Dicam uno verbo: Legendum est, Sacrificarium, atrium templi. Ut a sacer sacrarium, sic a sacrifeus sacrificarium, locus, in quo versantur Sacrifici, ipsum atrium templi. Quid ais? Hæc appositissima sunt, & non mutant, sed explicant scripturam vulgatam: Talia

lia scilicet in Glossis sunt era nous, de quibus nos alibi sa-turantius.

Cap. 42. αλλ' έπειθη αι τροζαί τοῖς ανθρώποις &c.] Mercerus, sed quod hominibus cibi statis horis parentur & apponansur. Quod ineptum est & nullius plane momenti: Nam quid illud ad unum Horoscopum, & unum hominem, qui Horoscopum repræsentat? Eodem tamen pertinent Græca, quæ ad Merceriana quam proxime accedunt, si præcise non sint eadem. Dicam, quod verum est: Una vocula excidit, quæ compendiarie exarata, Articulo τοῖς nimis erat affinis: Lege, άλλ' έπειδή αι τροφαί τέτοις τοις αν-9-ώποις Σστό τ ώρων πορίζονται, quia victus bisce hominibus ab boris quaritur: Quia horas inspiciendo & denunciando, victum sibi quærunt, ut omnes alii artifices eo, quod exerecnt, artificio: Sicomnia funt plana. ὑπο τωρων elegans est eo sensu, cum cæteroquin inconditum est: Ratio autem & Symbolum, & rem Symbolo designatam pulchre declarat. Quare non est dubitandum. Sed & legere potes, si velis, αλλ' έπειδή αι τροφαί τέτοις ανθρώποις &c. Nam id minus quidem ornatum est, sed bonum tamen. Philippum nosti.

Cap. 44. μῦσ [Plutarchus μῖσ [; quod etiam mallem fere hic: Ad ἀλληλοφάγον & κενοποιὸν attende, ipsumque μισεί & ζ.

ixθων] Ita scribendum: ixθων ex correctione natum est. τῷ ixθων scilicet more solenni appositum erat w, quo syllaba postrema male picta corrigebatur: Id sciolus ignorans, postea ex ixθων fecit ixθων. Talia in Libris, quot sunt in littore arenæ.

xενοποιον] Hanc vocem Interpretes non intelligunt. A Medi-

Medicorum filis petenda est ejus significatio: habent illi cibos διαχωρηθικώς κὸ τῆς κοιλίας ὑπακθικώς, qui ventrem solvunt & inaniunt; hos Noster dixisset κενοποιώς, & eo sensu scripsit hie, ιλ θύν πάντα εδιακ κενοποιών: Parum selicet nutriunt, & alvum solventes multa secum auserunt pisces. Sentisne? Hoe appositum, & μίσκε etiam Symbolum. Quæ Hæschelius ad Cap. 14. ex Clemente Alexandrino de piscibus adducit, eodem pertinent: ἡ σὰςξ πλαδαρή est caro slaccida & mollis, qualem gignere solent nutrimenta illa. Consule ipsos Medicos & Philosophos.

Cap. 46. υγιᾶ φύσιν] Naturam rigidam: Sequitur κατά μορίον, & τω Είλειαν φύσιν. Interpres inepte.

Cap. 47. ἀκές δ ὁ ταῦρω ἐπὸ πολλε διακήματω. συνικς τὸ ὁςρᾶν &c.] Verba sunt male coagmentata: In Aldino Exemplari pro τὸ ὁςρᾶν scriptum erat τε ὁ ρᾶν. Cur Viri Eruditi non sumscrunt utrumque, & quæ olim juncta sucrant, junxerunt denuo? Ego certe lego, — ἀπὸ πολιε διακήματω, συνικίς τε τὸ ὁρρᾶν, διὰ δρόμε &c. Sic nihil aptius.

παρογίνε) ἐν τῷ συνεσίᾳ] Non deterius esset, sed paulo melius, παρογίνεται ἐς των συνεσίαν, ad coitum accurrit. ἐς sincm denotat eleganter, ad quem actio tendit, ut sciunt ipsi Tyrones. Mercerus in Versione sua ἐν τῷ συνεσία cum verbis sequentibus junxit; quod etiam non ineptum est.

Cap. 48. τιάν 5 ή εδομαίο &c.] Junge Gesnerum Lib. 1. de Quadraped, ubi male Ælianum pro Horapolline citat. Mira est ista hirci salacitas.

Cap. 49. Ana Dageslav] Recte Mercerus, impurum scelestuinque animum: Hoc convenit Orygi, & quæ de eo narrantur hic: Sic ana Dagro improbus, scalestus est Græce.

Quare

Quare longe eliminandum est illud immunditiam in Capitis Epigraphe.

όρυγα ζωγεφφέσιν] Ægyptium hoc animal, ut non obscure constat, si cum his jungas locum Plinii Lib. 2. Cap. 40. Histor. Natur. ubi Caniculam describens, de Oryge notat hæcce: Orygem appellat Egyptus feram, quam in exortu ejus contra stare & contueri tradit, ac velut adorare, cum sternuerit. Ita Ægyptii vocabant feram, & ipsum nomen Ægyptium animali domestico haud dubie inditum: Nihil apertius aut signatius. Et sic apparet, quam misere ineptiant Viri Eruditi, qui Orygis nomen ab teut & opother deducere volunt, cum sit peregrinum plane, & procul a Græcia sub cælo Ægyptio natum. ناماق instrumentum fossorium est Græce; sed id nihil commune habet cum voce deut, quæ feram denotat: Nam ejus origo ex terra Nilotica. Hæc accurate distinguenda sunt, ne diversissima pessime confundantur. Apud Herodotum pro opuyes habemus opues: Unde illud? Haud dubie ab ambigua pronunciatione vocis peregrinæ, quam ita efferebant multi, ut non opuns dicerent, sed opus: Nam hinc diversa statim vocis declinatio. Hoc quisque videt, & Etymologos ineptos etiam aperte refellit: Nam opus ab oevillen & oeuk longius certe divertit. In Glossis Labbæi legimus, Sublones, Jouγες, θήλια έγγαλίατα. Quæ manifeste corrupta, ita refingunt Viri Eruditi, Sublones, oguyes Ingla, epyadeia re. Partim bene, partim male. Illud, deuzes Ingia, bonum est: Nam deut utrumque notat, & feram, & instrumentum fossorium, ut vidimus jam: Prior fignificatio a voce Ægyptia venit; posterior a voce Græca. Recte etiam ita exponitur to subulones: Nam a subula sic dicuntur seræ, quæ cornua habent instar veruum:

ruum: Jam autem & Oryges unicornes, quorum meminit Aristoteles & Plinius; & Oryges bicornes, quorum meminit Oppianus, ejusmodi cornua habent: Quare subu. lones haud dubie dicti sunt ea de causa. Hæc bona sunt. Sed quid est sequens illud ipyanea? An subulo ipyaneov denotare potest? Absit, absit: Nam id subula dicitur, ut constat luculente ex iisdem Glossis, ne alia commemorem. Et hoc igitur ineptum est & pravum. Legendum moneo, Sublones, δευγες Δηεία, εργάται. Qui subula utuntur, & subulam ut operarii tractant, dicti subulones: Jam aperta funt Grammatici verba. τω λία correctionis loco adscriptum fuerat rau: Inde iterum error. Ipsa subula & sput toto cælo differunt: Nam /ubula pungitur, oryge foditur. Viri Eruditi utrumque instrumentum pessime confundunt, ut sic ab orvge commodius deducant nomen feræ: Sed ea de re alibi plura. Cæterum quod de Oryge, Caniculam in exortu, cum ffernuerit, veluti adorante, scribit Plinius, referri etiam potest ad animalis malitiam, de qua hic agitur ex professo: Nam, ut ipse Plinius notat, Canicula Solis calores accendit, & sic facit, ut multorum malorum sit autor. Quare Caniculam, quæ ex Sole benigno facit Solem malignum, sternutamento veneratur Oryx. Hæc pulchre conspirant, & omnem controversiam tollunt, quæ inter Plinium & Horapollinem exoriri posset. Qui ira correpti funt, vix sternutare possunt: Hinc sternutamentum in Oryge, pro signo animi exultantis & læti accipitur: Quod Salmasius ad Solinum pag. 336. non animadvertit. De sternutamento etiam Alii: Vetus Arati Scholiastes παλμώ tamen adscribit, quod Illi πταρμώ; Sed corruptus est, & nomen Juy & male etiam ibi transformatum

tum in ὅρτυν, : Quæ utraque menda perbene correxit Vir Eruditus pag. jam citat. Et tamen locus nondum est perpurgatus: Emendemus eum hac occasione in transitu: Legendum, ἐς ἡ κυνὸς ἔπτολὴ ἔς ἡ ἐνδεκάτην ὡραν φαίνε), ἐς ταύτην ὑρχὴν ἔτες ဪενὸ), ἐς ἡ τοἰδιος ἱερὸν ἔναι τὰ κύνα λέγεσι, τῷ τὰ ἔπτολὴν ἀυτες, ἐφ΄ ἡν ἐς το ρουγα — , Θύεσι, τῷ πλαρμῷ ἔς ἐκ τέτε σημεκέμθυοι τὸν καιρὸν τὸ ἔπιτολῆς ἔκ ἔρου. Post ὅρυγα aliquid deest, quo Orygis lætitia exprimebatur & animus bonus exoriente Cane. Nihil apertius. Θύεσι τὰ ἔπιτολὴν gemmula est: Sic γάμον θύεν dixerunt tersiores, ut notum.

κεσυγήν ποιείται] κεσυγή hic est clamor, qui animum prodit iratum ac tristem; a κεσίζειν deducitur κεσυγή, quod est asperius clamitare: Sic commode sequitur, σόκ είλογῶν ἀυτήν, ἐδὲ εύφημῶν. Et hic clamor opponitur sternutationi, quæ signum animi expliciti & remissi.

ζωγεσιφεί ἐαυτε τὰς κόρας] Nihil ineptius aut inficetum magis: Pueri vident. Locus haud dubie est corruptus. An cum Samuele Bocharto in Hierozoico legendum est ἀσαφεί ἐαυτε τὰς κόρας, id est, ut ipse interpretatur, abscondit pupillas suas? Absit, absit: Nam illud ἀσαφεί plane inconditum est Græcisque ignotum. Aliud latet: Scribere potes non inepte, συκεύπτε ἐαυτε τὰς κόρας. Cum ungulis terram estodit, pupillas oculorum abscondit una: Hoc Græcum & bonum. Et cur tamen τὰς κόρας συκεύπτε scripsit Philippus, ubi id, quod locutione illa indicatur, exprimere poterat & melius & facilius? Ne quid dissimulem, hoc facit, ut de ipsa suspicione mea ambigam. Et certe aliquid commendabilius mihi, dum hæc scribo, in mentem venit: Legendum scilicet arbitror plane, συσερεφεί Ττ 2

έαυτε τὰς κόρας, contorquet & in gyrum agit pupillas suas. Sic appositissime sequitur, ώσπερει ἀγανακίων κὶ μι βελόμθυ είδεῦν τὰ δεῦ ἀνατολήν: Nam certissimum ἀγανάκτησεως indicium est illa pupillarum συςξοφη, quæ simul impedit omnem videndi actum. Nihil notius aut indubitatius. Et sic pulchre τῷ συςς ἐφειν opponitur superius ἀτενίζειν: Cum κραυγην ποιεται, είς τὸ θεὸν ἀτενίζι: Cum τὰ γῆν ἀνος ὑτλι, τὰς κόρας ἐαυτε συς εξεφι. Utrumque accommodatissimum est, & veluti penicillo animal iratum nobis depingit. Quare hoc ratum sit, moneo, accedente ipsius etiam scripturæ depravatæ consensu.

Επικαθίσαν ες τέτω τῷ ζώω \ Quid Reges in Oryge? Nonne id indecorum, & regia majestate indignum? Ita visum certe Bocharto in Hierozoiso, qui ideo Regem cum Horoscopo mutat. Sed quid etiam ille in Oryge? An ut Solis ortum accuratius indicaret fera? Nugæ, nugæ, quas refellere etiam est nugari. Locus maniseste corruptus est, quem ita legere debes totum: διόπες οι γχαιοι βασιλείς, & ώροσκόσει σημαίνον 🚱 άυτοῖς 🕇 άνατολήν, ὅπικαθίσαντες τέτο τὸ ζωον Νά μέσε, αυίφ, ως λιι γνώμονι, τ τ ανατολης ακρίθειαν έγνώς elor. quare Antiqui Reges, Horoscopo ortum illis nunciante, animal boc in medium collocantes, eo, veluti gnomone quodam, ortus certitudinem explorabant. Annagicer sig piers, in medium adducere; els pieros magieras, prodire in medium, ipsi Tyrones tenent. In terminationibus vocum millies errarunt Scribæ; hinc & τέτω τῷ ζώω pro τέτο τὸ ζωov. & aute de liver γνωμόνων perperam scriptum pro auto ως τινι γνώμονι: Numero plurium hic locus est nullus, ut quisque videt. Facillima est correctio, quæ accedente distinctione bona, sententiam verborum essicit apertam ac faci-

facilem. Quæ Nicolaus Caussinus hic comminiscitur. ejusdem Commatis sunt, cujus reliqua ejus Viri, id est, distorta atque inepta. Salmasius tamen ad Solinum pag 462. non nominato Caussino, ad normam eorum callide accommodavit sua. Hominis Eruditi commenta etiam probare non possum: Nam primo se piere aure ea notione. qua id cum Caussino accipit, perquam suspectum est mihi, nec μεσίτης & μεσηρεύειν statuminare possunt: Vide modo Labbæi Glossas, ut alia nunc præteream, & de ipsa locutionis indole nihil dicam, quæ si & auts sit per eum non amat certe suspectum illud μέσε. Dein Επικαθίσαντες τέτο το ζώον ita nude & simpliciter, nostro έπικαθώσητες ξ. . το τὸ ζῶον Νὰ μέσε, quod vestitum est & plenum, protinus assurgit lubens: Fateor, Vir Eruditus hanc nuditatem ipse animadvertens, addit, posse etiam legi, ἐπικαθίσανθες τέτω τὸ ζῶον, học est, ut ipse supplet, τῷ ἡλίω: Sed id plane absurdum est, & verbis vim infert manifestam. Vox enim jai@ ita non præcessit, ut τέτω in hac Pericope ad cam referri possit: Pueri vident, & proximum avalodin rem extra dubium collocat. Dein, si κίλιω etiam subaudiri posset, έπικαθίσανθες τέτω ego certe non probayerim: Quid enim? An Soli apponebatur Oryx, ut Soli effet proximus, & ad latus consisteret ejus? Hoc locutio innuit, & longe ineptissimum est, ut vides. Quare sic alterum avhxa9isavles, quod ipse tamen respuit, advocandum esset sane. Sed cui bono tot ambages, ubi nostrum illud facillimum est & aptum? Apage, apage eas cum ipsis illis ineptiis, quibus nexæ sunt. Aliter de his Ges. nerus in Libro de Animal. Vivipar. quem consulere potes, si velis: Ego post locum recte constitutum Aliorum inaniie Tt 3

niis diutius immorari nolo. Unum illud adjiciam adhuc: Cum Salmasius vulgatam scripturam etiam propterea aspernatur, quod Oryx animal sit nimis exiguum, quam ut homo ejus dorso insidere possit, non vulgariter certe errat: Nam ut nihil aliud dicam nunc, vide modo, quæ pag. 157. de Orygis magnitudine antea notavit ipse; Sic Virum Grammaticum hic, ut centies alibi, deprehendes sibi adversum planeque dissimilem.

τοῦτο μόνον τ πθηνών] Verissime Hæschelius Αθηνών, quod

diu ante jam placuerat Gesnero: Vide loc. citat.

ασφράγισον εδίνσιν] Illud ασφράγισον recte explicuit Caussinus in Natis, & post Caussinum Salmasius in Exercitat. Plinian. Pag. 157. Sed quid sequens idison? An animalia ita explorabantur & signabantur, ut essent esui? Nescio, ubi id didicerit Noster; nescio, unde Viri Eruditi resciverint id moris suisse olim. Quid multa? Ego nunquam a Philippo profectum puto, quod ab Amanuenfibus nunc ei adscribitur: Legendum est, ασφεάγισον θύεσιν. Sic cum Herodoto consentit Autor, qui animalia sacrificanda ita fignata & explorata fuisse scribit, ut pro integris Diisque acceptis haberi possent: Jam autem Oryx non fignatus mactabatur Lunæ, quia inimicitiæ inter Deam & Orygem erant capitales & perpetuæ; atque adeo signum, quo probari poterat numini acceptus, plane absurdum fuisset & ἀτοπον. Hoc aptum est, & illud ipsum; quod Herodotus voluit.

apparet ex Cap. 47. Lib. 24. Hieroglyphic.

ideg -

videωγωγε τόπε] Hæc Libri Aldini lectio est, quam casu secuti sumus, non certo consilio: Nam Hæschelius
ex Codice Augustano ediderat υχανωγε τόπε; quod verum esse potest, quanquam nunc alibi sorte non occurrat.

πιον] Hœschelius legendum ait πιων: Perperam & inepte. Nam έχον similiter præcessit, & subaudiendum est ζωσν vel κληνω: Nihil apertius.

τοῖς χείλεσιν ἀναταεσίασή Illud χείλεσιν displicet Bocharto, qui in ejus locum substituit χηλαῖς: Non poterat inselicius. Nam sic pessime sequitur, τοῖς το ποσίν εἰς ἀντο ὑπππέμπει κόνιν, quod aliquid indicare debet a præcedenti diversum: Oryx bibens, antequam os ex aqua educat, labris aquam turbat; mox ore ex aqua educto, pedibus in eam immittit pulverem: Hæc apta sunt; hæc prius χείλεσιν, & posterius ποσίν aperte statuminant. Et qua fronte igitur ab ipso ποσίν auxilium petere potuit Vir Doctus? Id ego mehercule ignoro, & mera socordia sactum est.

τὰ μιγνός τῷ ὅδαὶ τὶω ὅλίω] Leve mendum, sed satis inficetum: Nam quid ὅλίω hic? Nihil, mihi credas, mihil; nec remota comminiscor, quibus vocem defendam: Scribendum absque dubio, τὰ μιγνός τῷ ὅδαὶ τὶω ἰλὸν. Ista centies confusa: In aqua est ἰλὸς, in terra κόνις: Hinc mox ἐπιπέμπες κόνιν sequitur appositissime.

หอง หัง หัง หัง หัง หลาง หลาง รัคงส์ (ราสเ &c.] Mercerus, Nam we hoc quidem officium Dee prestat: Apage illud Dee, quod ab his plane alienum est. หลางักเงง hic est officium, quod fera debet feræ: Hoc Oryx aquam turbans, pessime temerat, quum ipsa Dea omnia omnibus præstet luculente. In verbis contiguis animus Deæ benesicus in omnes animan-

mantes, non invenuste opponitur Orygis animo in omnes feras malesico. Nunc sententia est apta & bona. Ex his constat autem, Ægyptios Lunam habuisse pro terræ præside.

Cap. 53. ὅτε πατής κὰ ἢ μήτης ἀυτε] Scribendum est ἀυτῶν, ubi τέκνα sequuntur & præcedunt.

diasωθη] Pierius Valerianus Lib. 20. Cap. 11. Hiero-glyphic. ex Codice M. S. diasωθη legit; quod ego, quid sit, nescio.

ἐδόξε σεβάζειν] Ita Mercerus etiam ex Libro Morelliano, & Pierius ex Codice suo: Vide locum citatum. Non improbo. Sed cur lectionem Aldinam, quæ ex Libris quoque petita, sic Viri Eruditi aspernantur adeo fastidiose? Idne meretur? Sane συμβάκλειν elegans est, & si non superet alterum, saltem æquat: De Symbolis hic agitur, quæ ad res significandas sumta & electa: Quid igitur συμβάκλειν? Nonne appositissimum est, & ipsum σύμβολον sistit nobis? Ita sentient haud dubie omnes, qui Linguæ proprietatem callent.

Cap. 54. apódeupa Engor Scholeagur] Stercus aridum circumponunt, aggerunt: Merceri circumlinunt nimis indigum est.

πῦς ὑποδάλλεσι] Pierius ex Libro M. S. πῦς ἐμδάλλεσι: Minus bene. Vide Lib. 20. Cap. 6. Hieroglyphic.

πατακαιόμεω τὰ ἐαυτε πίερὰ] Sic etiam Pierii & Morellii Membranæ: Aldus ex suis ediderat, κατακαιόμεω τὰ ἐαυτε πίερὰ: Recte, si casus nominandi pro casibus gignendi positos censeas. Vide quæ supra notavi ad Cap. 14.
ποιείται τὰ ἀγῶνα] Certamen instituat, cum venatoribus scilicet, qui cum aggrediuntur. Pelicanus animal est inno-

nocuum, & hominibus nunquam adversum, nisi quando de sua & pullorum salute agitur: Tunc enim & se & suos atrocius desendit. Atque hinc Sacerdotes Ægyptii eo vesci non debent, & ab animali plane innocuo abstinent. Ita hæc accipienda sunt: Quo posito, Interpres, qui hæc obscure verterat, superius illud tuoudanalores. male prosecto vertit sacile, cum ipsa sententia haud dubie requirat sacilius & minori molestia: Diu scilicet se desendit Pelicanus, & aggredientes quovis modo repellere ac eludere studet, sed non obstante isto conatu, tandem capitur adustis alis, cum cæteroquin sorte non suisset captus. Sic certamen habemus, quod Interpretis commentum plane tollit.

Moreira Nihil ineptius: Scribendum est sine dubio, Karonar, ut habebant Morellii & Pierii Membranæ: Vide eum citato Hieroglyphicorum loco. Quod Vulpanser facit, certo judicio facit; quod Pelicanus, imprudentia sola: Hinc unus commiseratione dignus est, alter indignus. Ad principium modo Capitis recurre: Si ralà dironar Pelicanus ageret prudens, quod agit, non deterior esfet, aut esse deberet ejus conditio, quam illa Vulpanferis.

Cap. 55. κεκέφαν] Quid vox significat? An Ciconiam? Absit, absit: Nam de ejus pietate erga parentes agit Noster Lib. 2. Cap. 58. ibique πελαεγον vocat, quem Græci ita vocarunt omnes. Res est aperta, ut mirer Hæschelium & Mercerum hic potuisse de Ciconia cogitare, ubi ista legebant postea in hoc ipso Libello: Nihil insulsius, nihil indignius Virorum Eruditorum ingeniis. Aliud haud dubie quærendum. Laurentius Pignorius in Notis ad Tabul.

3nl. Isiac. sola vocis & literarum similitudine ductus, per xxxxoar intelligit Upupam, & ipsum illud nomen hic delitescere censet: Amanuenses scilicet ususpar scripsisse suspicatur pro enémar, postquam barbaries Latina miscuerat Græcis. Et eo refert, quæ de upuparum in parentes pietate extant apud Plinium & Ælianum. Quam sententiam seguitur etiam Bochartus, sed alia ratione & alio modo: Vocem enim xxxxoav retinet, camque Ægyptiacam censet auctoritate Vocabularii Coptici, in quo xxxxoa Arabice redditur Upupa. Vide eum in Hierozoic. Part. 2. Pag. 348. Quid dicemus de istis? Nobis scilicet non probari ea, sed falsa etiam videri & absona. Nam quod de επέπα voce Latinogræca suspicatur Pignorius, plane commentitium est, ubi inter Latinogræca nihil tale reperitur ullibi: Quod autem de Coptico nensona scribit Bochartus, ab ingenio Autoris Nostri plane abludit; qui cum ubique utirur vocabulis Græcis, cur, quæso, hoc uno loco usus fuisset vocabulo Ægyptiaco? An forte vocem non intelligebat peregrinam, vel domesticam non tenebat, qua peregrinam exprimeret? Ne ita sentiamus: Nam en, ut alia præteream, quæ istam suspiciunculam refellunt, Lib. 2. Cap. 92. legimus diserte, Πρόγνωσιν εύκαρπίας οίνε βελόμθοι σημήναι, ΕΠΟΠΑ ζωχεαφέσιν. Et Cap. 93. /eq. Ανθρωπον ύπο ςαφυλής βλαβέντα κ ξαυτόν θερμπεύεντα Βελόμθου σημήται, ΕΠΟΠΑ ζωρεαφέσε η αδίαντον την βοτάνην. Quare & inot ei perquam notus fuit, & vocem, qua Egyptii twoma exprimebant, intellexit probe: Hæc certa funt & explorata, nec a quoquam convelli possunt. Quid plura? Dicam tandem, quid videatur mihi: Pro voce Græca Nostrum hic vocem Græcobarbaram dedisse suspicor:

cor: zunis noctua est Græcis recentioribus, ut omnes scimus ex Lexicis Græcobarbaris; Illud nomen adhibuit Philippus, & xxxxx par hic scriptum pro xxxx car, ut alibi millies & & o commutarunt vices suas: Nihil notius, nihil certius. Inquies: Si hic in designanda noctua usus sit vocabulo Græcobarbaro, cur Lib. 2. Cap. 51. utitur vocabulo mere Græco? Et hoc rogantem rogabo te vicissim; Cur eodem Capite utatur voce πάτρων, Capite autem 94. xar' o'divor, ubi meliora Græca ei haud dubie erant ad manum? Hæc scilicet ab arbitrio Scriptoris pendent, & cerça regula metiri non possunt. Sed regeres forte; nihil de illa noctuarum pietate apud alios Autores occurrere. Largior: Sed quid tum: An inde sequitur, Horapollinem & Interpretem ejus Philippum de ca nihil scripsisse vel scribere potuisse hic? Cave, ita sentias, si a peritioribus irrideri nolis.

νεοασίαν ἀυτοῖς ποιήσας] Nota genus masculum, nisi legendum sit potius, νεοασίαν ἀυτοῖς ποιήσασα.

limi ἀντῶν τὰ πίερὰ, τροφάς τε χορηγεῖ, μέχεις &c.] Hoc diversum est ab eo, quod vulgo de Ciconia refertur: Nihil certum, aut perspicuum magis. Sed quid superius γηράσασιν, ubi ad hæc ipsa attendas? Dicam, & dicam tribus verbis: Aves in senectute difficilius pennas mutare solent, quam in ætate vegeta: Eo respicit Philippus, ideoque parentes commemorat senes; qui scilicet tunc pennas mutantes juvari debent a filiis, cum antea vegetiores corum auxilio non indigerent, sed sese juvare possent ipsi. Vertas igitur præcedentia illa, posseaquam a parentibus educatum fuerit, ipsis senescentibus parem refert gratiam, & ipsium γηράσασιν cum his arctius junge, ut sic alterum explicut V v 2

cet alterum. Interpres pessime senio confettis; quod ad Ciconiarum pietatem vacillantes perperam adegit: Hoc quisque videt nunc. Cæterum quod ab Horapolline hic de Noctua narratur, perquam simile est ei, quod ab Æliano in Historia Animalium de Merope narratum suit, si verum est, quod de loco ejus suspicor. Age, adscribamus eum hac occasione, ut sic ab insigni menda, qua laboravit in hunc usque diem, liberetur tandem opera nostra: Ita Lib. 11. Cap. 30. legitur vulgo: Ο μέροψ δρνις ταύτη τοι δοκεί δικαιότερ 🚱 είναι τ΄ πελαργών ' ε΄ 🕉 αναμβή γηράσαντας έκτρέφειν τες πατέρες, αλλά άμα τῷ Φῦσαι τὰ ωκύπτερε Ετο ἐγγάζε), A Esi dinacotreco & evorbesaro opvidur anartur. Sch quid illud αμα τῷ φῦσαι τὰ ἀκύπτεια, quod ipsum Meropem respicit tenellum & in prima ætate constitutum? An simulac pennæ majores nascuntur ei, parentibus jam præsto est, & præsto esse potest? Mirum. Nam tum pulli alii parentum adhuc indigent ope. Sed esto: Quid illud ad parentum æiatem? Quomodo inde probatur, Meropes filios ante senectam parentibus adesse? Præcessit yndgartas: Huic aliquid subjici deber, quod parentum ætatem respicit minime senilem: De eo dubitare potest nemo; Et sic vides, transitum esse ineptum a parentibus ad pullos. Quid multa? Scribendum est minima mutatione, aua τῷ ρεύσαι τα ωκύπτερα, simulac defluant pennæ. Hoc aptissimum est; hoc pulchre ad hæc Nostra appropinquat: Elegantissime autem per de pennis, comis, ac foliis deciduis adhibetur apud Græcos, ut Eruditiores sciunt, & nos alibi videbimus forte pluribus. Et sic igitur ibi legendum est peraccommode & pereleganter. Sed inquies, apud Ari-Stotelem Lib. 9. Cap. 13. de Animalib. legimus, set us ž.

έν 🕆 πελαργών, ότι αντεκτρέφου), θρυλλά) τοδά πολοίς, Φασί δέ hves भे τες μέροπας ταυτό Ετο ποιαν, η αντεκιρέφεως υπό 🕆 εκγόνων, ε μόνον γηρφεκονίας, απα κι εύθυς, δταν οιοί τ ωσι· τ ή πατέρα, κ 4 μητέρα μέναν ένδον. Quæ scripturam vulgatam apud Ælianum tueri possunt. Fateor: Sed ne multis te morer, illa etiam depravata sunt, & eodem auxilio indigent. Quæso, quid est oran osos r wer post ynegeronlas? Nonne ineptias alit, & relictis parentibus turpiter etiam ad filios properat? De eo iterum dubium est nullum. Quid autem sequens, τ ή πατέρα κ τ μητέρα μέναν ένδον? An junior pater & mater, simulac filii eos alere possunt, non amplius egrediuntur domo, & reliquum vitæ tempus ibi manent sepulti? Hoc verba innuunt, & longe ineptissimum est. Quid igitur? Locus Aristotelis absque dubio etiam est corruptus, & scribendum, ut una cum altero Æliani resplendescat denuo, ε μόνον γης έσκοντας, άλα λ δ-Dus, όταν οιοί τ' ώσι, ό ή πατήρ κι ή μήτηρ μθύωσιν ένδον. Hoc iterum aptissimum est, ut ipsi Tyrones vident. Diximus jam, Amanuenses in terminatione vocum errasse millies: Id factum quoque in isto loco. Ratio corrigendi facilior non est, quam illa ipsa. Pulchre ad rem Plinius Lib. 10. Cap. 22. Nec vero iis minor solertia, que cunabula in terra faciunt, corporis gravitate probibitæ sublime petere. Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennarum, superne cyaneo, primori subrutilo. Nidificat in specu sex pedum defossa altitudine. Recondi Plinio est, quod Erdor usen Aristoteli: Alias Ownever Græcis, latere dicitur Latinis. Locutio est Eruditis nota. Isidorus ex istis Plinii scribit. Meropes parentes suos recondere & alere; quod ineptum est & hominis ingenio dignum. Sed ea de re alias. $\mathbf{V}\mathbf{v}$ 3

lias. Nunc omnia clarent in hoc Capite, & apparet etiam, quam recte in Notis ad Cap. 12. exposuimus illud $\mu \acute{e} ror$, quod sine dubio hic positum est pro $\mu \widetilde{a} \widetilde{m} o r$.

είς ή το κατώτατον μέρ ονυχας δύο &C το κατώτατον μέpo idem est, quod xera paulo ante: Gradum autem supremum hic sumsit Autor, ut improbitatem Equi Fluviatilis co ipso magis detestaretur. Quæ bona sunt, extolli solent & superiora occupant, quæ mala, deprimuntur & inferiora petere debent: Eo pertinet Autoris dictum. Ungues Hippopotami κάτω βλέπεσιν, & είς το καθώταθον μέρ Ο vergunt, ut sic discant omnes, quo loco ac numero habenda sit improbitas ejus insignis, cui τὰ κάτω & τὸ καθώτατον destinata sunt: Hic verus sensus est corum. Ineptissime Phasianinus, qui ingeniolum suum secutus est, non Libri Antiqui ductum: De sceptri parte superiore nihil in præcedenti Sectione: Adhæc, fi Suidam sequamur, totus Hippopotamus in sceptro inseriore, ut tota Ciconia in fceptro superiore, non ungues Hippopotami solæ. Quare rifum

risum debet homo, & Hæschelius nimia sacilitate sua errat etiam lepide: Qui tales Interpretes sequitur in adoranandis Græcis, rectæ rationi indicit bellum. Unum adjiciam, quod nunc opportune adhuc mihi in mentem venit: Fortasse pro καθώταθον scriptum suit olim κακώτερον literis implicitis; ut τὸ κάτω sic dictum suerit μές τακώτερον propter rationem jam dictum: Et hoc perquam probabile prosecto. Nam, ne quid dissimulem, κατώτατον nimium quid importat. Attende, attende modo.

Cap. 17. weisepar Zunavson. i & &c.] Hoc mirum profecto, ubi Columbarum castitas adeo celebratur: Sed genera Columbarum sunt plura, ut novimus, & quanquam omnes dicantur Seizeegl, in varias tamen familias sese dispescunt, quæ suis quæque nominibus gaudent. Palumbes, Turtures, Columbæ; φάτθω, τευγόνες, περισεραί funt maxime celebres: Harum diversi mores, & diversa ingenia: Vide Ælianum de Animalib. Lib. 3. Cap. 44. ubi castum illud ad solas Palumbes, Turtures & Columbas albas restringitur: Alii aliter; de quibus hic agendi locus non est, & Nos plura fortasse aliquando. Vulgo enim non distinguuntur, quæ distinguenda sunt. Hic Noster haud dubie Autores securus est suos, & hæc ipsa scribens, de Columbis sensit, quæ certe non sunt ita pudicæ, ut Turtures & Palumbi, iplo usu magistro: Et sic reesses hic accipiendum est proprie de Columba urbana & domestica; quam tamen accuratius debuisset indicare. si colores inter se distinxerit, ut secit Ælianus cum Anteambulonibus suis; imprimis ubi Libro Secundo Cap. 22. habemus ωθιζεραν μέλαιναν, ut maximum pudicitiæ signum: Sed de ea suo loco.

THE

τες εθίοντας τέτο μόνον, ε μεταλαμβάνο το τοιαύτης κακίας] Locus aperte corruptus: Nam ita non loquuntur Graeci, aut locuti funt unquam. Scribe, vel τες εσθίοντας τέτο μόνον, ε μεταλαμβάνο ή τοιαύτη κακία, vel οι εσθίοντες τέτο μόνον, ε μεταλαμβάνεσι το τοιαύτης κακίας. Periti vident statim.

Cap. 59. Βασιλέα ή κάκισον] Pessimum est illud κάκισον, & locum tueri non potest. Pierius Valerianus Lib. 15. Cap. 8. Hieroglyphic. in locum ejus substituit κάλλισον: Sed id nimis delicatum est, & ipsa pulchritudine sua officit sibi. Mercerus in Exemplari, quo usus suerat ante visum Exemplar Aldinum, invenerat κάρισον: ex quo saciebat κιάλισον, quia scriptum est in Enarratione, τ εασιλέα ξ κόσμε κραθών: Speciose quidem, sed male, ut mox videbimus. Ego non dubito, quin legendum sit άρισον, quod Exemplar Merceri totidem literis exhibebat: Regem optimum. In vicinia est ratio.

† Gασιλέα ξ κόσμε κραθείν] De istis Cosmocratoribus postea agitur loco suo, & hic loqui non potuit Noster: Menda delitescit, quam, ut tot alias, non deprehenderunt Viri Eruditi. Dicam tribus verbis: Scribendum est, ἀινιτθόμβοι γράφειν, τὸν βασιλέα τῷ κόσμω κρατείν, volentes eo indicare, Regem decenter imperare. τῷ κόσμω idem, quod ξ κόσμων; bono ordine, ratione certa ac honesta. Eo pertinet Circulus, & forma orbicularis, cujus tenor est certus, & nec sinistrorsum nec dextrorsum dessectens: Eo pertinet cauda ore repressa, quæ continentiam & temperantiam indicat. Sic tandem Symbola habemus ξ βασιλώς ἀρίσε: Hoc nemo negabit. Apage, apage igitur alias Aliorum nugas.

map.

πας Αίγυπίως is μετά Junge Bochartum in Hierozoic.

Part. 1. pag. 1066. & Part. 2. pag. 764.

Cap. 60. Caσιλέα φύλακα] Lectio suspecta: Nam Rem Custos absolute ineptias alit, & longe diversissima perperam miscet: Alius est Gaσιλεύς, alius φύλαξ, ut nemo nescit. Dein, post Gaσιλέα φύλακα, quod rem signatam exhibet, incondite sequitur φύλακα ζωρεαφέσιν de signo: Nam aliter hæc ordinari solent, nec ita idem per idem dici. Non celabo, quod suspicor, ut arbitreris Lector: φιλέκαλον si compendiarie & more prisco scribatur, adeo ad φύλακα appropinquat, ut Scribæ cæcutientes facile in eo potuerint labi: Hinc credo, ipsum Philippum scripsisse primum, Ετέρως η βασιλέα φιλέκαλον δηλέντες, τὸν μβύ &c. Sic nihil decentius: Ad ipsum εθέρως attende, & Symbolum præcedens, quod βασιλέα ἄρισον repræsentat nobis; spes blanda mihi suboritur, fortasse non displicituram tibi suspicionem meam.

έφιν εγεηγοεότα] Capite scilicet erecto & ore sibilante: Alter caudam ore comprimens dormitabat quasi.

φύλακα ζωγραφέσιν] ἐν μέσω τῷ εἰλιγμαλ: Vide Caput pracedens. Ubi nomen Regis in Symbolo isto, ibi Custos in hoc.

φύλαξ ές δ καντός κόσμε] custos est omnis ordinis boni. Interpres inepte: Sic iterum omnia pessime confunduntur. κόσμω est ordo bonus, & quidem ille rerum publicarum καθ έξοχην: Sic φιλόκαλον apprime etiam convenit, ut vides. Sequentia cum his cohærent, & mutila sunt, nisi fallor: Scribe, καὶ ἐκάσοτε τὸν βασιλέα, ἐπεγεμίοςον δὰ ἄναι. Εχ literarum affinitate error.

Cap. 61. τον ζασιλέα κοσμοκεράτος α νομίζοντες &c.] Hic de-

mum habemus Cosmocratora & totius orbis terrarum quasi dominum. κόσμω hoc loco idem, quod i obseption. Resest evidens.

i β βασίλειο οίκο, παρ' άντε — ἐν τῷ κόσμω] Locus mutilus: Inepta sunt, quæ Mercerus, quæ Phasianinus habent. Fors unum κράτο intercidit, & legendum est, ε΄ β βασίλειο οίκο παρ' άνξ κράτο isiv ὁ κόσμο, domas enim regia pro modo ejus imperii, totus orbis est babitatus. εξώ, ut notum, sæpe comparat & pro rei mensura est. Sic nihil aptius: Ut ostendant κοσμοκράτορα verum esse κοσμοκράτορα, in anguis circulo domum ejus regiam pingunt, quæ scillicet est ipse orbis habitatus. Hoc bonum est; hoc omnes intelligunt. Et sic igitur legendum sortasse: Simulac èst in ἐν transierat, ὁ κόσμο in τῷ κόσμο transire debuit una. Racillima est correctio, ut quisque videt.

Cap. 62. cn & § μέλιζω — &cc.] Sententia est satis aperta: De verbis non laboro incassum. Hœschelius hæc ita supplebat ad Marginem Editionis suæ: ἀνίτιον) το ch & ξ μέλιζω γλυκύτητω η ch & ξ μέντρε ξ ζών δυνάμεως, δτι χρη τον δασιλέα χρης ον άμα η δύτονον ἀναι σως τὰς πράξεις η διοίκησιν.

Cap. 64. Παντοκράτοςα] Omnipotentem: Interpres male. De Deo hic absque dubio agitur, non de hominibus, ut in præcedentibus Sectionibus: Singula in his accurate di-

stinguenda sunt, ne turpiter ineptiant.

es anguis Symbolum est spiritus per totum universum sose disfundentis aviors Ægyptios respicit: πνευμα autem est spiritus ille vitalis, qui cuncta permeat, & permeando animat: Iste spiritus est anguis, Metaphorice scilicet & Symbolia bolice. Nam is) hic affimilat, & rei signum est, non ipsa res signata. Sic nihil apertius: Viri Eruditi cum Interprete haud dubie in his cæcutierunt. Unum illud adjeciam: Quia ποσμοκεσίτως & Εασιλεύς τε παντός κόσμε præcessit, pro τε πανδός κόσμε convenientius suisset hoc loce
τε παντός absolute: Sic enim totum hoc universum ab orbe terrarum habitato accuratius suisset distinctum. Sed
paulo intricatius in his locutus est Autor, & vocem κόσμε
varie adhibuit, ut ex jam dictis liquet.

Cap. 65. 300 \$ 78 teus ouoistato] Inepta lectio: Haud dubie legendum, 300 the 18 teus ouoistato. Puer viderit.

Сар. 66. ведуння опис ____ Ехоч віхові й онто &с.] De his ita Salmasius ad Solinum pag. 474. Mirum est hoc Hieroglyphicum, & si quid judico, male descriptum. gyptios, ut mensem exprimant, pingere Luna faciem, qua vi ginti & ofto dies babeat equinoftiales solos. Hoc ridiculum. Quomodo enim in facie Lunæ tot illi dies pingi potuerunt? Deinde, cur equinoctiales soli? Præterea, non solus dies equimoclialis viginti quatuor boris constat, ut ibs dicitur. Verisfima emendatione locum inquinatissimum sic emaculo: Mỹva 🕏 γράφοντες, σελήνης αγίμα, καθό κ σεσκεί), έχον είκοσε η όκτω - ν τερίθμον, ήμερος σημαίνοντα, έξ εκκοτιτεοσάρων ωξών τ κίμετας νπαιχέσης, ζώγραφεσι. Ut mensem significarent, pingebant Lune faciem habentis viginti octo numerum, qui numerus dies designabat, quibus Luna apparet. Addit, έξ είκοσιτεος άρων ώξων της ήμέρας υπαρχέσης, ne quis de die naturali caperet, qui ortu & occasu Solis terminatur. Vidistine audacius aut insolentius quid? Sic ex quovis facere licet quidvis, & Veteres olim non scripserunt nobis, sed nos hodie scribimus illis. Apage tam diram corrigendi audaciam: Locus corruptus est procul du-X x 2

dubio, sed remedio adeo insolito ac violento non egeti. Viginti octo dies æquinoctiales non habet mensis aut habere potest, sive Solis sive Lunz spectemus cursum: Ineptum igitur est, excor no oxlas nuteges ionuepivas: Alia aptafunt & proba. Lege minima mutatione, έχον είκοσι κι οκίω ημέers leήμοιρας μόνας. Sic illa etiam optima evadunt. In Luna cava depicti erant viginti octo dies æquales & ejusdem mensuræ: Singuli enim ex viginti quatuor horis constabant. Et his designabantur dies viginti octo, quibus Luna apparet: Alii duo erant omissi, quia illis Luna non apparet. Hoc apertum & dubii expers: Et sic igitur mirum hoc Hieroglyphicum desinitesse mirum. Nam quod de modo adumbrandi scribit Vir Eruditus, erroneum est & nullius plane momenti: Haud dubie id omne satis venuste adumbratum ab Ægyptiis, quanquam Horapollo non exprimat modum. Nec de co debemus esse soliciti, ubi certum est, naturam non obstare, quominus dies illi in semicirculo Lunæ cavæ potuerint adumbrari. Visne aliquid, quod satis accommodum est? Totum semicirculum in partes viginti octo diviserint, iisque vel numerum viginti quatuor, vel aliquid, quod pro numero esse poterat. inscripserint; Sie pulchre dies viginti octo æquales horæque similes visentium oculis suerunt exhibita: Hoc nemo negabit. Sed quaqua ratione id factum, parum mehercule refert, fi factum modo fuerit, fierique potuerit, ut extra dubium est certe. De aliis Viri Eruditi ne yeù: Inepta enim sunt præillis, quæ cum Horapollinis Interprete leviter emendato nunc tibi diximus primi: Nihil apertius, nihil indubitatius. Quare & chartze & tempori. parcendum est.

Cap;

Cap. 67. 8/2 το, πολύγονον] Sequitur πολύτεκνον, quod codem pertinet & vocem otiosam efficit: Cur autem duas voces adhibuit Autor, ut unum πολύγονον explicet, & alterum αρπαία ne una voce illustrare dignatus est? Hoc ego certe non assequor. Quid multa? Aut ego egregie memet decipio, aut pro πολύγονον hic olim alia vox comparuit: Legendum suspicor, vel 8/2 το, πολύκδονον κ, πολύτεκνον &c, vel 8/2 το, φολύφονον καὶ &c. Crocodilus animal est vere noxium rapinis & cædibus suis: Hinc αρπαγα πολύφονον vel πολύκτονον Crocodilo adumbrarunt. Vides? Sic singula numeros habent suos, & unum contra jus sasque prærogativam non habet præ altero.

Cap. 68. ἐπειδηπες παιδος σώματω ζώς &c.] Locus manifeste corruptus, quem Conradus Gesnerus in Libro de Animalib. Vivipar. verissime ita constituit & vertit: ἐπειδη ανελπαντὸς σώματω ζώς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπ. τε βυθε ἀναφαίνου), Quoniam ante reliquum corpus oculi hujus feræ ex profundo aqua emicant. Nihil apertius aut convenientius. Et sie etiam Samuel Bochartus in Hierozoico Part. 2. pag. 781.

quem consulas, velim.

Cap. 69. ἀυτότοκον β κὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Nihil ineptius est, quam quod Mercerus hoc loco habet, & Græca etiam promunt. Quid enim? An τὸ ἀυτότοκον Symbolum est τὸ δύσεως, quæ interitum indicare solet, ut ἡ ἀνατολή ortum? Nugæ, nugæ, quæ non immerito jam displicuerunt Gesnero: Legit ille in Libro de Animalib. Ovipar. καθωπον β καὶ καθωφερὲς τὸ ζῶον. Non male quidem, sed minus tamen signate, & minus etiam modeste. Rectius Caussinus, αὐτοκυπτον γὰρ καὶ καθωφερὲς τὸ ζῶον. Quod calculo meo probarem, nisi, antequam ejus Animadversiunculas consulue.

Χ κ 3

ram, legere in mentem venisset mihi, ἀυτόκυφον γὰρ καὶ κατω θερὲς τὸ ζῶν. Id optimum enim est, & alterum haud dubie post se relinquit: Hesychius in Lexico, κυφὸν, καμπύλον, κυντὸν, διὰ γῆνας ἐπικεκυρτωμίκον. Hinc ἀυτόκυφον, quod sua natura cernuum est, non senio: Vox est elegantissima, cui similes sunt plusculæ; Vide modo Lexicographos. ἀντόκυπτον ista formæ lenocinia non habet: Id sateb untur omnes, qui Linguam callent.

Cap. 70. ἄτοπον παρφοκευάσι] Ita Hœschelii Editio, quam male secutus sum. Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum, ἄτονον παρασκευάσι, invalidum reddiderit. Nota est significatio vocis, & ejus contrarium habuimus supra Cap. 62. Alterum Codici Augustano non adscribo. sed Typothetarum inertiæ.

AD LIBRUM SECUNDUM.

σοι παραξήσομαι] Ita omnes Libri hic constanter: Ex quo ipsoque hoc Procemio recte colligunt Viri Doctio πιοσφώνησην deesse statim in principio Libri Primi. Vide Hoeschelium ibi in Notis. Codex Augustanus & Morellianus Cap. 35. Lib. 1. etiam habebant σολ; quod ibi certe non quadrat: Nam si in ipso Opere id adhibuisset Philippus, non uno illo loco, sed aliis plusculis occurreret haud dubie.

α δε και εξ αλλων &c.] Hæc recte intelligenda sunt. Præcedit, περι των λοικών τον λόγον υχιή σοι παρακήσομαι 2 quod perbene vertitur, reliquorum tibi veram idoneamque in medium afferam rationem. λοιπά sunt Horapollinis reliqua, quæ una cum corum idonea ratione exponeret Libro hoc Secundo: Nihil perspicuum magis. Istis autem verbis per

Digitized by Google

modum oppolitionis subjiciuntur hæcce, கிர் &c: வுæ ita Latio reddenda funt; Que vere & en aliis Commentariis subjunxi, non continentia aliquam enarrationem, subjecte materiæ ratio effecit, ut subjungere debuerim. and we arlineaca. vel ana arlizeapa hic vocat Aliorum Scripta, in quibus eum de re Hieroglyphica reperisset quædam, non potuit non ea apponere hisce Horapollinis: Argumenti enim idexigebat ratio, cui vulgo obtemperandum est ut alteri árayay. Omnia autem ista, Symbola sunt nuda, nec ullam rationem continent, cur rei Symbolicæ inservierint, & ita publice usurpata fuerint: ἐξήγηση vocat rationem illam; quæ particula & ubique exprimitur in istis Horapollinis: Hæc vero nulla, si unum & alterum excipias. in omnibus sequentibus ad Numerum 21 usque: Quare illa haud dubie depromta sunt if and arligeaque, & cum Horapollineis nequaquam misceri debent. Nunc apertum est, quid ista sibi velint: Mercerus alienissima confinxit sibi, nec ea intellexit hactenus quisquam.

Cap. 1. ποτε ή δείλην] Ita Hœschelius ex Libro Augustano; cui accinebant Pierii Valeriani Membranæ: Vide

Lib. 44. Cap. 37. Hieroglyphic.

Cap. 2. κυκλωηδον] Vox maniseste corrupta: Merceri αυκλοειδες, Caussini τυλοειδη non sunt unius ass. Mihi hic tenebræ sunt meræ: Nam quid etiam n statim in principio? Itane incipiunt Sectiunculæ? Fallor, aut Amanuenses strenue hic egerunt, quod solent. An sorte n detre γεοωτον jungendum est cum verbis præcedentibus, ποτε η ψυχην ανθρώπε αρθένες. & reliqua ita scripta, λέξενογόνον η πύκλο η ηδούν σημαίνη σπέρμα ανθρώπε, Sectiunculam constituunt separatam? Sic certe ex tenebris lux oriretur mihi:

επέςμα

επέρμα ανθιώπε denotare potest à αρρενόγενον: Hoc certum. Dein, id denotare etiam potest τον κύκλω κόθον omnibusque acceptum; quia & mares & fæminæ τω σωέρμαλ delectantur. Ut autem animam hominis masculi designare potuit Stella, ita & Aquilæ pullum: Nihil in eo, quod mordet. Ipsa autem Inscriptio non turbat : Nam ea, ut aliæ omnes, a Recentioribus profecta est haud dubie. # ex ipsa illa confusione enasci potuit, & sic in spongiam incumbere debet; nisi forte in to mutandum sit. & ductus literarum impliciti Scribas cæcutientes deceperint. Quid ais? Hæc certe non displicent mihi. Imo displicent: Nam, ut nunc animadverto statim, σπέρμα ανθρώπε pro Symbolo haberi non potuit vi sua. Quo modo id adumbratum? qua ratione distinctum ab aliis seminibus vel liquoribus? Ut vides, nihil in eo, quod sese prodat certo. & ipsum semen Symbolo denotandum erat, non pro Symbolo adhiberi poterat. Quare ea de causa suspicionem meam non probo, & nunc plane scribendum esse autumo, vix litera mutata & sola distinctione ejecta, καὶ ἀετω νεοσσόν εἰρενογόνον, καὶ κύκλω εἰδύν σημαίνή, η σπέρμα ανθρώπε. Hæc scilicet τον ασέρα ctiam respiciunt, & enarrant porro, quid asign apud Ægyptios significaverit. vecosos apperosoros est pullus masculus: Et hunc designabat Stella, ut ανθρώπε άρβεν @ designabat animam. De κύκλω ήδών dubitare potest nemo: Stella enim talem adumbrat certo. Postremum ab arbitrio Symbolis utentium pependit, ut alia millena: Sic nihil in his spinosi. Unum illud silentio præterire non possum: Quod Caussinus hic notat de vecasiv pro vecasis longe ineptissimum est, & cachinnos meretur solutos. Quid enim? An quia Ætas Recentior **9**∞-

Sueida dixit pro Sueis, & in vocibus istius Commatis ex casu quarto secit casum primum, idem illud obtinuit & obtinere debuit in vecasis similibusque? Fateor, hoc lepidissimum est hominis commentum, & ipsi pueri in hac Literarum luce ridebunt sorte.

Cap. 2. Δύο πόδες συνηγμβύοι κ GeGnκότες \ Nimium ferc est illud ourssplies; pro quo magis etiam arridet mihi oure; yphio vel our exception: Duo pedes inter se vincti & tamen progredientes, repræsentant Solstitium hybernum. Si compedibus vinctos, qui in ergastulis non progrediuntur, scd reptant, proposueris tibi, nihil apertius aut decentius: Quare Viros Eruditos hæsitasse miror. Et hoc rece etiam animadvertit Caussinus; qui in aliis iterum cæcutivit supra omnes alios: Quis, quæso, Soli unquam tribuit pedes? An qui ludentes ei tribuerunt pectines & radios textorios? Nugæ, nugæ. Sed a Sole ad statuam Apollinis confugit bonus: Credo, ut ibi tutus esset ab ineptiarum & socordiæ pæna. Nam nihil insulsum magis hoc loco. Dein, quis Solem absolute vocavit πολλον? Quis per πόλικ πόδικ intellexerit Solis pedes? Nemo hercule. nemo: Phy ineptiæ! Illud πολύποδες, quod in quibusdam. Libris M. S. fuisse dicitur, longe melius est haud dubie, quam Patris Jesuitæ somnia: Nam ut tarditatem Solis digne exprimerent, non modo sumserunt animal tardum, sed duos ex isto genere copularunt; qui euntes & proserpentes, si copulati fuerint, ita sese brachiis acflagellis irretiunt, ut vix ire & proserpere possint vel tantillum. Sciunt, qui in vita communi non sunt hospites. Et hoc igitur Symbolum esse poterat solstitii hiemalis. Sume Lector, quod placet: Mihi dio modes hactenus vide-Yy

tur potius cum plerisque Membranis. Pro πολύποδες olimcompendiarie scribebatur ποδες: Hine statim apparet, unde oriri potuit ista diversitas in Libris; una scilicet virgula male adjecta cam exclusit: Nihil frequentius isto ge.
nere erroris, ut sciunt Periti. Certe duplex olim Lectio
hoc loco: Nam hine quoque altera illa diversitas in συυπγερθέοι & συναγγερθέοι vel συναγγερθέοι: Scilicet συνηγερθέοι
melius est, si πολύποδες legas, συναγγερέοι autem vel συναγγόρθεοι, si πέδες, ut jam monuimus: Et sic vel hoc vel illud sumtum pro utriusque lectionis indole ab Eruditis
olim Criticis; quorum vestigia sequi non potuerunt Ama.
nuenses imperiti: Nam, ut vides, utrumque in Libris,
quos Hæschelius & Pierius contulerunt, ab illis perperam confusum est.

Cap. 5. Πολέμε ςόμα δηλέση &c.] Hefychius, Σπόμα, το κατεργαςικόταλον μέρω & πολέμε. Appolitifisme ad hunc. locum.

Cap. 6. Ar Prome soma con Andre d'anter ? Anquia se contrahit & explicat ventriculus, ac si digitus esset? Scis, quid de parte, qua viri samus, dicat Mattialis: Ventriculus etiam erigitur & subsidet pro cibi mensura. Alii per somazor intelligunt canalem, cujus ductu cibus inventriculum delabitur, eumque digito assimilatum putant: Minus bene, si quid in his video.

Cap. 9. Οσφὸν η ςώσιν ἀνθεώπε βυλόρδυσι &cc.] Illud ὀσφὸν mihi perquam suspectum est: Nam cur spinam dors sumserunt ad lumbum denotandum? Hoc certe non sapit Symbolorum indolem, &c doctrina corum respuit. Dicam, quod sentio: Scribendum suspicor, Ισχὸν η κάσιν
ἀνθρώπο βυλόρδων ζωγορφῶν, τὰ νατιαίον &c. κάσις ἀνθεώπε
est.

est corporis humani sirmitas, qua stabile est sibi: Interpres balbutit enim cum statu constitutioneque sua: Huic sairi perbene jungitur sexis; Hoc vident omnes: Et sic suspicio sese commendat statim. Literae initiales postea appingendae errores pepererunt innumeros: Et sic orxiv pro Irxiv pictum aliquando hic.

τινες 3ο λέγεσι το σπέρμα &c.] Ηπα εξήγησις est, quæ Horapollinem citat, si mentem suam accurate expressit Philippus in principio hujus Libri, ut certe videtur: Quanquam, ne quid dissimulem, dubium inducere posset illud avrès λέγεσι. Nam ipse Horapollo ita non solet certe.

Cap. 10. Opruy @ istor Cuypaquippor, diaponir &cc. 7 Celebris est Coturnicum pugnacitas? An eo alludit Symbolum, & referendum est to svenasis? Haud puto, & cum Hoeschelie hic criam Jevy legendum esse aio, quod ita perspicue in M. S. sue repperit Pierius Valerianus, ut constat ex Lib. 28. Cap. 34. Hieroglyphic. Ubi lectionem optimam de testudine pessime explicat, quæ scilicet son ru opu'fler sic dicta fuerit : Nihil ineptius, nihil salsius. Tur vide de Orygis cornu ipsum Hæschelium ad Cap. 49. Libri Primi, ut fic de offe hic melius judices. Eo pertinet etiam. quod apud Elium Lampridium legimus de Commodo in cjus Vita: Virium ad conficiendas feras tantarum fuit, at elephantum conto transfigeret, & orygis cornu hasta transmise. rit. Ubi Salmasius cum basto suo misere ineptit: Nam id instrumentum non est, quo Orygis cornu aut solidius quicquam transmitti potest. Sed ea de re alias plura.

διότι Αυσπαθές έςς το δ ζών ός έσι] Hæc Horapolline non indigna est εξήγησις.

Cap. 11. δεξιέμενοι] Ita legendum est absque ullo du-Υ y 2 bio:

١

bio: Apage, apage illud ¿¿¿síµeros, quod in Versione Merceri expressum est, ut vides.

Cap 13. Av Sewins dantolo avapirents enpaired Junge Numer. 6. Et hinc apparet, Philippum ex Diversorum Commentariis hæc nuda Symbola excerpsisse, prout sese offirebant: Nam cæteroquin junxisset ea. Sed quid dicendum de Enarratione, quam Phasianinus huic Symbolo apponit? Eam ego hominis ingenio adscribendam esse puto, donec Libri inveniantur, qui talia exhibeant Græce: Et idem judicium ferendum de illis, quæ Numero 8 & Numero 21 allevit bonus. Indolem Interpretis exempla, quæ Hæschelius attulit in Notis, satis superque probant mihi, neque dubito.

Cap. 14. Γυναῖκα έγγυον Εκλέμενοι &c.] Pro έγγυον Hœschelii & Pierii Codices έγκυον: Vide Lib. 44. Cap. 13. Hieroglyphic: Quæ scriptura non lenocinatur mihi: Nam sic. Symbola non quadrant, si quid in his video. Mulier desponsata eleganter Solis Circulo, cui junctus est ἀςθε cum altero Sole bipartito, indicatur; quia in matrimonio & familia conjugata unus est Sol, maritus scilicet, cui adhæret ἀςθε cum Sole bipartito, id est, uxor, quæ omne decus & lumen a marito mutuat, ita tamen, ut post integrum Solem Sol etiam videatur bipartitus: ἀςθε est respectu Viri, Sol bipartitus respectu aliorum, qui in eadem familia vivunt. Vides? Symbola sunt venusta, si έγγυον legas; quæ si έγκυον sumseris, plane absurda videntur mihi. Ego certe Aldinam non muto.

μετα ηλία δίσκι] Ne bis κύκλον diceret Philippus, vocem δίσκι adhibuit: Sunt ista Synonyma, ut nemo nescit. Aldus his stellulam apposuit: Qua de causa perspectum non est mihi.

Digitized by Google

σημαίνεσιν] Hoc vitium alit manifestum: Recte Mercerus ζωρεαφέσιν: Ineptos Amanuenses decepit σημαίνειν identidem repetitum.

Cap. 15. ἐτι κὰ ἄκως] Codex Augustanus, πῶς τὸ άνδὸ: Sic Inscriptiunculam habemus, cui Capitulum subjicien.

dum est novum. Nihil apertius.

οῖον πθέρυγας ἔχων ἄνεμον σημαίνς] Cum Mercero scribendum est, οῖον πθέςυγας ἔχοντα ἄνεμον σημαίνς. Puer viderit. Bonus Phasianinus ex corrupta lectione ἐξίγησιν adornavit contra mentem Philippi.

Cap. 17. Boos zipper@-] Ita etiam Pierius Valerianus cx

Codice suo: Vide Lib. 3. Cap. 21 Hieroglyphic.

Cap. 18. ποινήν σημαίνε] Scribitur etiam πονείν, ut Hœ-schelius notat ad Marginem Editionis suæ: Perperam haud dubie & inepte. Nam sic in hoc & præcedenti Capite bis idem diceretur contra ipsam verborum normam. Res est

perspicua.

Cap. 20. Ιππ τοτάμι γραφόμει τη δηλοί] Ηπος dubio procul corrupta funt. Nam quid αση hic? An pars diei? Nihil inficetius, nihil a vero alienius. An igitur tempus vernum? Haud puto. Nam id nimis ambiguum est & nimis etiam venustum pro Philippo Nostro, qui ver haud dubie hic vocastet τας, ut Lectorem non relinqueret incertum. Sciunt, qui Linguam callent. Et esto tamen; αραν pro vere usurpaverit: Quid Hippopotamus ad denotandum tempus vernum? Illudne convenit, quod Gaussinus comminiscitur? Non credo. Nam sic Hippopotamus non magis, quam quodvis aliud animal; quod herbas pabulatur, pro veris Symbolo suisset sumitus; ut nunc nihil de noxa dicam, quæ in temporis lætissimi Yy 3

indicio eum aliis omnibus non injuria debuisset postponere. Dein, si a pabulo repetenda esset Symboli origo. æstatem potius, quam ver, designasset Hippopotamus: Nam ad depascendas segetes maturas e Nilo egredi dicitur inprimis & præcipue: Ælianus Lib. 5. Cap. 53. de Ani. mal. Θι ϊπποι οι ποτάμιοι & Νέλε μέν είσι τρόΦιμοι, έταν ή τα λήτα ένακμάζη, η ώσιν οι σάχυες ξανθολ, έπ άρχονται παραχεήμα πάραν αυτές η έσθίαν, απά παραμάθοντες έξωθεν το λίτος. 50 χαζονται πόσον αυτές έμπλήσειε μέτρον έτα λογισάμενοι το ionχιήτον σφίσιν, έμπίπθεσι, κὶ άναχως εσιν Επί πόδα έμπιπλάμενοι. τὸ ἱΕμα Ε ποταμέ κατα νώτε λεβίντες. πεφιλοσόφηται ή άρα τέτο αυτοίς, ίνα εί τινες τ γεωργών Επίσιεν αμυνόμβροι, ώδε όπ ξ ράς ες το ύδως καταδράμοντες έχοιεν τες πολεμίες άνλπροσώπες... άλι έκ δπισθεν οι ίπποι έτοι δοκέντες. Ita legendus est ille locus, qui in Libris Nostris nunc circumfertur mendofus. Nota in transitu illud, παραμείδοντες έξωθεν το λήϊον, τοχάζοιται πόσον άυτες &c. Nam sic lux tibi in istis Plinis Lib. 8. Cap. 25. de Hippopotamo: Depascitur segetes, destinatione ante, ut ferunt, determinatas in diem, & ex agro ferentibus vestigiis, ne que revertenti insidie comparentur. Non omnes arvi segetes ore decerpit Hippopotamus, sed quantum sibi sufficiat pro pabulo diurno, ut sic revertens inveniat subinde, quod unius diei expleat famem: Ita Ælianus non obscure, & Plinius nunc diserte. Scis, quid sit in diem vivere: Eadem ratione loquendi segetes destinatione ante determinatas in diem dixit Historiæ Naturalis Autor. Nihil apertius, nihil indubitatius: Id tamen non intelligebat Magnus Polyhistor, qui ideo, segetes destinatione ante, ut ferunt, determinatas, indidem & ex agro ferentibus vestigiis, Plinio obtrudebat invito. Sed de his plura

plura alias. Ex dictis apparet, non magis vernum, quam ættivum tempus fignificaturum fuisse Hippopotamum, si pabuli habenda esset ratio. Et sie nihil ad rem facit commentum illud Caussini; de quo ipse Autor dubitavit provide. Nam hinc est, quod statim ad correctionem accedat, & pro üçar legendum suspicetur üçar: Longe melius certe & acutius: Quare non repugnabo, si ita cum Caussino legere velis. Alias dicendum Scribas ignavos vocem decurtasse, & in Libris Antiquioribus pro üçar exaratum susse opoque; quod certe magis adhue adblanditur mihi propter illud ipsum, quod de Hippopotami noxa omnes Autoresseribunt uno ore. Elige Lector, alterutrum haud dubie verum est.

Cap. 24. Σφήξ αιεροπετής, ήτοι αίμα &c.] Hæc certo certius inepta sunt: Nam quid vespa volans ad sanguinem Crocodili & cædem? Nugæ, nugæ. An scribendum mutata distinctione, Σρήξ άεροπετής άτοι αίμα κροκοδείλε, βλαπ-TINEV & Corev enquaire. Vespa per aerem volitans vel Crocodili sanguis, noxium vel cedem denotat. ut sic duo Symbola, at duas res Symbolis denotatas habeamus hic? Non displiceret suspicio, si sanguini Crocodilino non obstaret, quod semini humano obstitisse vidimus: Quomodo scilicet Crocodili sanguis pro Symbolo esse potuit? Estne in co aliquid, quo statim ab alio quovis sanguine discerni possit? Nihil minus, nihil minus: Sanguis enim Crocodili pi-Etus non magis videbitur sanguis Crocodili, quam alterius cujuscunque animalis. Et hoc iterum ostendit, aliud quid delitescere hoc loco: Scribendum autumo plane. ΣΦήξ άεροπετής ήτοι λάμα κροκοδάλυ, βλασθικόν ή Φόνον σημαίνό. Sic nihil evidentius aut appolitum magis: σφήξ άεροπετής βλαπ=

βλαπλικον notat, λαμα κροκοδιάλε φόνον: Hæc pueri intelligunt. Vulgatum αμα κροκοδιάλε βλαπλικον ctiam non convenit, quia Crocodili fanguis inter remedia est apud Medicos: Vide, ut Alios omittam, Plinium Lib. 28. Cap. 8. Histor. Natural. Quin & αμα κροκοδιάλε, si pro Symbolo haberi posset, non satis bene adumbraret cædem, quia Crocodili sanguine ea certe non peragitur: Hoc quisque intelligit, & priorem conjecturam nostram quoque premit. In altera nihil tale, & dubium revera nullum: Quare ipso certo mihi videtur certior. λαμα καμήλε habes apud Aristophanem in Avibus; ubi aliquis ex Custeri amicis reponendum existimabat δ αμα: Male absque dubio & nullo jure. Sed de loco isto alias & loco suo. Aldinum, Πῶς φανέα ἢ αμα; κροκοδιάλε σφηξ αιξοπετής &c, longe ineptissimum est, & ablegandum ad ipsas Crocodili fauces.

Cap. 25. τοῖς νεοωτοῖς τ κορωνῶν] An pullos cornicum præcise? Videndum. Fors aliud latet: Apud Plinium Lib. 10. Cap. 74. legimus inter alia, Dissidant olores & aquilæ: corvus & chlorio, nostu invicem ova exquirentes. Quod ibi mirantur Viri Eruditi, quia aves illæ noctu non volant. Quo jure, videbimus alias: Nunc dicam tantum, de corvo dubium superesse nullum, si non omnem, sed nocturnum hunc intelligamus, qui haud dubie a nocturno volatu ita dictus. Similiter accipi potest locus Athenæi Lib. 8. Cap. 12. Convivii . Naunes de Onoi ne novanes nuépas αδιναικοι Ελέπειν, διὸ νύκτως την τροφήν &c. Ubi Viri Eruditi contra omnium Librorum auctoritatem νυπτικό ακες nunc reponunt fibi: Plura suo loco. Et hoc satis probabile videtur mihi, quia alterum probabile inde sequitur: χλωείων, de quo Ælianus & Alii præter Plinium. est

est satis quidem notus, sed tamen ignotior, quam cornix: Hinc facile Amanuenses in exaranda voce potuerunt labi, & ex minus nota procudere magis notam. Legamus enim τοῦς νεοωτοῦς ταλωρίωνων, habebimus statim illud dissidium, cujus meminit Plinius, & locus hic plane singularis erit explicando Historico: Sane hoc valde lenocinatur mihi, & multis, nisi fallor, etiam lenocinabitur. Sed videant Eruditi: Mutatio est levissima, qua utimur, & ipsa vocis absentia in Libris quibusdam ex ejus ignoratione potuit originem ducere. Ita scilicet sapiebant sæpe Scribæ, qui κορωνῶν, ut domesticum & samiliarissimum, omnibus modis retinuissent sibi.

Cap. 26. wis Ingar Davar ___ &c.] Hæc misere truncata sunt, & nemo restituet sine Libris: De Phasianino quid sentiam, dixi. Ego puto Symbola plura, & res Symbolis denotatas etiam plures, hic fuisse commemorata: παγίς έρωτα sit unum; laqueus amorem denotat. Huic adjunctum fuerit alterum, de Inege Savatov; venatio mortem: Quod multis modis verum esse potest. Tertium forte. πθερον αέξα; ala aërem. De vento ala indicato habuimus supra: Illud non absimile huic. Nam ipse ventus aër est motus, ut nemo nescit. Quare hactenus legeretur satis bene, Παγ)ς έρωτα ώς θήρα θάνατον, πλερον αίερα σημαίνή. Reliqua non capio. Vox abest, qua filins Symbolice denotatus: Hanc alii quærant; sic Articulus esset integer. Nam post onuaire perbene sequi potuit codem ordine, - de viór: Hoc satis apertum. Sed an forte scribendum ado vióv? Id verum esse posset: Nam filius filiam comprehen. dit, & magis dignum sumtum pro minus digno; Junge Cap. 53. Lib. 1. Ubi vios etiam haud dubie est ristor. Sed Eru-7. z.

Cap. 27. Λόγοι κ, φύλλα] Mercerus recte, Sermones & folia: Folia sunt antiquissima, ut sermones etiam. Pierii descripta folia hic ego non capio: Sed talia ille multa, quæ

sponte prætereo.

Cap. 28. Κλίμαξ, πολιορκίαν, δ/ἐ τὸ ἀνώμαλον] Nescio, an hoc satis syncerum & bonum: Peropportune legeretur, Κλίμαξ, πολιορκίαν κὰ τὸ ἀνώμαλον: Hoc quisque sentit statim. κὰ & દ⁄ὲ compendiarie & implicite scripta perquam gemella sunt: In istis gemellis cæcutierunt, quibus in ipsis diversissimis id contigit sæpe. Nihil pronius. ἐξήγησις, quam exhibet δ/ὲ, hic etiam minus est accommoda.

Cap. 29. Γράμματα ἐπλὰ ἐν δυσὶ &c.] In his Viri Eruditi fuerunt talpæ. Dicam tribus verbis, quod debeo: Pro δακτύλοις legendum est δακτύλιοις. Septem literæ duobus annulis comprebensæ Musam, aut infinitum, aut fatum denotant. Pro digitis nunc habemus annulos, qui ita videntur adornati, ut unus per alterum ductus fuerit in modum Sphæræ: His autem inscriptæ non uno loco literæ septem. Numerus septenarius satis celebris est: Et annulus haud dubie infinitum notat, sinem non habens ipse. ἀπω-εΘ·

A dant νλι quo sensu dicatur Græce, sciunt omnes. Sunt hæc aperta nunc & bona.

Cap. 30. Γραμμή όςθή μία, άμα &c.] Hæc inepta funt & absque dubio corrupta, sive Hæschelium, sive Aldum fequamur: An forte legendum, Γεαμμή όρθη μία αμα γραμ. μη ἐπικεκαμμθή, η δέκα γραμμαί Θπιπέδες σημαίνεσι. Una linea recta cum altera inflexa, vel decem lineæ campestres denotant? Hoc ego tenebo, donec Alii meliora afferant. Qui in plano degunt & campestria inhabitant, dicuntur hic Εππίδω, illosque designarunt Ægyptii Symbolis istis: Ægyptum nosti & regiones adjacentes. Latinorum campi 2 καμπος & κάμπειν multis videntur dicti: Eodem pertinere potuit yeappis unius xapai. In Linguis diversis originationes sæpe eædem quod ad res ipsas attinet. Attende autem ad illud onpainen, quod numerum multitudinis & yeauua) certe requirit sibi : Nihil apertum magis. Pierius Valerianus Lib. 37. Cap. 27. Hieroglyphic. ex Codice M. S. adfert hanc scripturam, Γραμμή έρθη μία αμα ураций Этисиппийн, ที — ที่ бека урациас Этиевас опищvuer. Quæ eodem pertinet, quo illa Codicis Augustani: Nam n dina diserte exhibet; quod cum in Libro priori ad marginem adscriptum esset, posterior Librarius recepit in contextum, retenta simul ipsa lectione mutilata: Nam hinc procul dubio est illud, ή - ή δέκα. Pro iπικεκαμμβή in Libro isto crat ἐπικεκλημένη: Perperam & corrupte: Nam scribendum sane ἐπικεκλιμένη, quod ab ἐπικεκαμμένη non abludit. Res est aperta. At bonus ille Pierius mendam retinebat bono animo, indeque adscita conficiebat fibi: Quicquamne infulfius?

Cap. 31. uέλλυσα τεθναναι] Non tantum morti, sed Zz 2 etiam

etiam partui proxima, facit hirundo, quod hic dicitur: Vide loca ab Hœschelio citata. Quare cum mica salis boc accipiendum est: Hirundo paritura pullis construit latebras in ipsum mortis eventum, quem metuit.

Cap. 32. πεμισεραν μέλαιναν ζωγραφεσιν] Si de Columba nigra hoc intelligendum sit, ab Æliano dissentit Noster, & nigris tribuit, quod ille tribuisset albis: Vide quæ ad Cap. 57. Lib. 1. notavimus. Et hoc verum sorte. Fallor tamen, aut de φάττα hic egit Autor, & paulo indistinctius locutus est, ut plerique secerunt sæpe: Sic inter φάτλας, primas pudicitiæ laudes tribuit nigris, ut Ælianus inter περισεριώς, albis. De turture hic cogitare non possumus, quia turtures nigri non dantur: Nisi sorte colorem sumserint nigrum, non ut colorem avis, sed ut colorem trissitiæ adumbrarent; Quod tamen non sit mihi verisimile, & a Symbolorum ingenio abhorret. Quare sequamur illud.

The enim quamdiu vidua eff, alteri viro non miscetur. Sed ita omnes viduæ, sive rationis participes sint, sive non: Quare hoc nihil præcipuum notat in columba. Res est aperta, & miror Viros Eruditos hic adeo hebetes. Scribendum, αντη βέσυμμίγνυται ἐτέρω ἀνδρὶ, ἐξ ἔ χηρεύση, hec enim cum altero viro non consuscit, ex quo vidua fatta est. Hoc dicit, quod dicendum erat. Scriptura implicita errorem iterum peperit.

Cap. 34. Λείψον μυρμήκων] Genus neutrum, ut loquuntur, participii λείψων, quod pro substantivo hic adhibuit Philippus, si Editionem Hæschelii sequamur: Sed an forte Typothetæ suerunt minus diligentes, & pro λείψιν, ut

Digitized by Google

ut Aldus & Mercerus ediderant, per errorem dederunt Asifor? Id mihi perquam probabile.

Cap. 35. Exaregor & avaigei 7 Ita Hæschelius edidit ex Libro Augustano: Inepte & absque ullo judicio. Nam fic nihil in his boni: Vide modo præcedens, ανθρωπου έχθρον έτέρω ίσω ενανλεμβρον, Vide modo sequens, εί ή ενανμον κ αναμεθικόν & έτέρη, omnemque totius Capitis structuram, res adeo tibi aperta erit, ut nihil apertum magis excogitari posset. Verissime Aldus ex Libris suis, exatee இ snaregov avagei: Quod imperiti mutarunt, quia ridiculum videbatur illis, parvum Scorpionem cum Crocodilo maximo, ut parem inimicum, componere. Atqui nihil tale necesse est, ut fiat: Nam quod nunc primus ego monco, & omnes Viri Eruditi ante me monere debuissent diu, de Crocodilo fluviatili hic non est sermo, sed de Crocodilo terrestri, qui ita sæpe dictus ἀπλως: Vide ne nota congeram, Salmasium in Exercitat. Plinian. pag. 613. & Bochartum in Hierozoic. Part. 1. pag. 1060. Est autem Crocodilus ille terrestris, Stellio ex lacertarum genere, cui cum Scorpione bellum perpetuum & internecinum: Ælianus Lib. 6. Cap. 22. de Animalib. Εχθισα ή τῷ μθὸ λέονλ πῦρ κὰ ἀλεκτευών, υαινα ή τῆ παεδάλλ, σκορπί@ ή ἀσκαλαβώτη, νάρκη γεν τ σκορπίον καλαλαμβάνο, προσαχθέντ 🚱 οί 🕏 Cuis & προμρημθύκ. Et Plinius Lib. 29. Cap. 4. Scorpionibus contrarius maxime invicem stellie traditur, ut visu quoque pavorem ils afferat, & torporem frigidi sudoris. Itaque in oleo putrefaciunt eum, & ita ea vulnera perungunt. Hunc Graci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten. In Italia non nascitur. Est enim hic plenus lentigine, stridoris acerbi, & vescitur, que omnia a nostris stellionibus aliena sunt. Unde Zz 3 lux

lux Arabi Pandectario, qui ita de Crocodilo hoc minori, Dhab est quoddam animal, ut lacerta magna, ventricosum; & Latine vocatur Ballecola. Est species stellionis Arabici. Hierozoici Scriptor, quid sit Ballecola, ingenue fatetur se nescire, vocemque corruptam putat: In quo egregie fallitur & fallit. Nam integerrima eft & facilis: Ballecola scilicet scriptum pro Vallecola vel Vallicola. coque nomine dictus Crocodilus terrestris, quia in amœ. nissimis convallibus & pratis solet degere: Aperte Plinius Lib. 28. Cap. 8. Alter (scilicet Crocodilus) illi similis, multum infra magnitudinem, in terra tantum odoratissimisque floribus vivit. Ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore fracta, Crocodileam vocant, oculorum vitiis utilissimam. Sed hoc in transitu: De Crocodilo minori nos plura forte alias. Nunc omnia in his sibi constant, & quod caput est rei, inimicos hic habemus pares, qui mutuum sibi afferunt exitium: Id omnes & singuli vident. De inimicitia inter Scorpionem & Crocodilum fluviatilem, in Antiquorum Scriptis nec vola, nec vestigium extat: Nam quod ex loco Æliani colligunt Viri Eruditi, longe ineptissimum est, & falsius ipso falfo. Videamus eum hac occasione: Ita habent vulgo verba Græca Lib. 2. Cap. 22. de Animalib. nartyrusur 3 agu 🕏 ζώε τέδε (κεσπόδειλε) ήδη τηνες, ότι τίκτο μθυ τοσαύτα ώα, οσαις αν η ημέραις επωάζεσιν όρνεις. Ετα όταν γλύψη τα νεότλια. ήδη δὲ ἔγωγε ήκεσα, ο κροκόδειλ 🚱 ઉπως αν αποθάνη, σκορπίου देहें αυτέ ίκτεσθαι. κέντρον δε άρα έρωον άυτον έχειν λέγυσιν ίδ πεπληιωμένον. Quæ Viri Eruditi vertunt: Hoc etiam aliqui in boc animante observarunt, totidem ab eo pari ova, quot etiam diebus ovis soleat incubare: ut primum vero catali fuerint

rint excluse, scorpium e crocedilo nasci audio, cujus caudæ aculeo venenato ille ittus intereat. Pessime & Græcis plane neglectis. Dicam paucis: Ab illis, ήδη δὲ ἔγωγε ήκυσα &c,
nova sententia incipit, & ὁ κροκόδειλω ὅπως ἀν ἀποθάνη vertendum est, Crocedilus quomodocunque mortuus fuerit, id est,
sive naturaliter, sive violente; sive in aqua, sive in terra: Sic statim ἐξ ἀντῦ τίκτεσθωι sese aperit, & sensum habet bonum. Ex Crocedilo mortuo nascitur Scorpius:
Antigonus Carystius Cap. 23. Mirabil. Φασί δὲ ἢ τ΄ κροκόδειλον σκορπίες βρνῶν, ἢ ἐκ τ΄ ἵππων σφῆκως βρνῶσθω. Archelaus Ægyptius ab eo citatus,

Είς υμάς προπόδειλον άποφθίμθρον διαλύή, Σποςπίοι, ή πάντα ζωοθετίσα φύσις.

Sequentia apta sunt, & satis perspicua per se: Fallor tamen, aut copula excidit, quam restituere debemus. Scor. pius, qui ex Crocodilo nascitur, alius est a Scorpio, qui parentes habet sui generis: Vide ipsum Ælianum Lib. 6. Cap. 20. de Animalib. Scribe igitur, xértpor de ace seguior η αυτον έχειν λέγεσιν ίε πεπληρωμένον. Non aliter scilicet, quam verus & proprie dictus Scorpio: Ita accipiendus est ille locus. Qui ਜੌτα έταν γλύψη τὰ νεότεια cum jam explicitis conjungunt, misere hallucinantur, & longe abfurdissima narrant: Nam primo, quid est, όταν γλύψη τά νεό नी त , σκοεπί G दे दें थर रह थिसरहर तथ ? An simulac pullos excluserit Crocodilus, ex eo nascitur Scorpius; & novo partu mox animal vivum edit, non ovum vel ova? Hoc novum, hoc mirum, hoc incredibile prorsus & a nemine unquam traditum. Dein illud, ο κεοκόδειλ @ οπως αν eiποθαίη, prout ab illis exponitur, quid erit, quæso? An Scor-

Scorpius ille, simulac Crocodilus pullos excluserit, nascitur, & matri exitium affert? Ita sentiunt; ita accipiunt
verba: Sed quis unquam simile vel sando audivit? Quid
igitur? An non nisi semel parit Crocodilus, & statim
post partum primum a pullo suo interficitur semper? Nihil ineptius, nihil anilius. Omnes uno ore testantur, Crocodilis vitam esse longævam: Hoc salsum, & uno ore
a nobis omnibus negandum, si vera sint illa. Apage,
apage nugas, quibus diutius inhærere nolo: Jam enim
omnes eas nugacissimas esse sentiunt, si quid sentire possint. Quod nos dicimus de Æliani loco, verissimum est,
nec in dubium vocandum. Sed quid est, quod apud Philen legimus, ex loco Æliani depromtum?

Ωῶν δὲ σωρὸν ὁ κροκόδειλΟ μὲν κυί, Μετὰ δέ γε τὰ ἔκλεψιν ἐυθυς τὰ τόκων, ΕγκεντρΟ ἐξέρπι τὸς ἀυτῶν σκορπίΟ, ΤΟ ἐ τελευτῷ πρὸς Φθορὰν πεπληγμένΟ.

Fateor, ex istis sua derivarunt Homines Literati, sed imperite etiam & incondite: Nam quid post ἐκλεψιν ἐνθὸς τόκων est illud ἐξέρπα ἀντῶν? An ex ipsis pullis nascitur Scorpius, & illi, qui vix nati sunt, absque conceptione pariunt statim? Vel postquam ovis exierunt pulli, statim ex iisdem ovis exit Scorpius, qui scilicet in aliquo angello ovi hactenus latuerat? Et sic, sive ex pullis, sive ex ovis exeat sætura nova, tot sunt Scorpii, quot sunt vel pulli vel ova? Certe ἀντῶν non potest aliter accipi, quam vel hoc vel illo modo. Jam autem utrumque adeo ineptum est, ut nihil magis, ipsumque numerum aperte respuit Autor. Dein, το ε τελοντῶν πρὸς

προς φθοράν πεπληγμέν σ an præcise ad Crocodilum pertinet. & Scorpium nobis exhibet parricidam? Nihil minus, nihil minus: Nam homines, quotquot sunt, respicere, & necem. quam omnes & finguli a Scorpio Crocodilino fibi metuere debent, adumbrare possunt illa: Hoc certum & dubii expers. Quid igitur? Longe aliud latet, quod nunc commode etiam aperiam tibi. Locus Æliani manifeste corruptus est in illis, orans αν κ ήμεραις έπωμζεσιν οργας. άτα έταν γλύψη τὰ νεότεια. Nam falfissimum est, Crocodilum tot ova parere, quot funt dies, quibus ovis incubant aves: Sexaginta quippe ova vulgo parit Crocodilus; Et sic aves dies etiam sexaginta ovis incubarent vulgo: Quod omnes aliter habere sciunt: Hoc primum. Deiff, era otar vous Un τὰ νεότια aperte pendent, & nihil habent, quo sese referre possunt. Quare certissimum est mendum; cujus correctio vellem, esset æque certa. Sed hic laboramus. Dicam tamen, quod suspicor: Scribendum forte, δίλ τίκτει של דססמטדם שם, לסמוג מי אן אוונף מוג פששמלנו, סףווג פודם, לדמי אוניdy τὰ νεότλια. Crocodilus, ut pulli ex ovis prodeant, facit, quod aves facere solent: Putamen scilicet frangit, & sic exeundi copiam illis præbet. Eo respiciens Autor post επωάζει subjicit, δρνις ετα, όταν γλύψη τὰ νεότλα, quod paulo floridius scriptum pro ਜਿੱτα ως δενις γλύφον τὰ νεότεια: avis dein, cum pullos excludat, id est, quemadmodum avis, ut solent aves, excludens pullos; cum ovi putamen detrahit, avis est, & se pro ave gerit Crocodilus: Nihil fortius aut signatius. Talia habemus infinita in U. traque Lingua, & aliis etiam hodiernis usuque tritis: Quare mihi non displicet, hercule, suspicio. Quicquid sit, vulgata scriptura vitium contraxit, & in istis A22

istis Codicibus, quibus usus est Phile, jam depravata suit: Nam inde etiam factum, ut olim Sapiens ille Jamborum Scriptor, similiter ut Viri Eruditi hac tempestate, perperam conjunxerit είται όταν γλύψη τὰ νεότεια cum verbis sequentibus, a quibus accurate separanda sunt; & sic sententiam sibi consinxerit a mente Æliani plane alienam. Non tamen ita imprudens suit, ut Nostri eum suisse putant: Illa enim Æliani, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἄν ὑπυρώνη, negligens, hæc sola sibi sumsit adumbranda, είται σταν γλύψη τὰ νεότεια, ήδη ζίνωγε ήκεσα, σκορπίον ἐξ ἀυξ lίκτεως κέντρον δὲ ἀρα εραιον ἀυτὸν ἔχειν λέγεσιν is πεπληρωμβύον. Idque secit hoc modo,

Μετὰ δέ γε τ έκλεψιν δίθος τ τόκων, Εγκενίρω εξές σε δις άυτῷ σκος πίω, Υφ΄ ε τελοδίῷ σους φθος ον πεσλημινώ.

Singula respondent singulis: Æliani ετα σταν γλύψη τὰ νεότεια, exprimunt illa Μετὰ δέ γε τ ἐκλεψιν διθνὸς τ τόκων: Sequentia ἤκεσα σκορπίον ἐξ ἀντῦ ἐκτεθζ, hæcce Εγκενερο ἐξερρη εξικανος εξικ

ambigue dederit ἀνῆ: Nam sic rem in medio quasi relinquit, & nihil definit certo, ut facere potuisset statim, si ἀντῶ scripsisset, & sic Æliani illud expressisset. Atque hæc in transitu. Misere in illis cæcutierunt omnes, & plane ridiculi sunt, qui ex Philete apud Ælianum pro ἀνδῶ scripserunt ἀντῶν, ut sic ova intelligerentur scilicet: Phy ineptiæ, quæ ipsas ineptias superant! Et sic apparet luce meridiana clarius, locum Horapollinis de Crocodilo terrestri non modo accipi posse, sed etiam accipi deberi, quia inter Scorpium & Crocodilum sluviatilem omnis inimicitia plane cessat.

Cap. 36. αὖτη το ἄρρεν ω αἰδοῖον ἐχζ, ως ος άριον] Eo peratinent etiam verba Aristotelis Lib. 9. Cap. 6. de Histor. Animal. ἔςι τὸ (η ἰκιλις seu mustela sylvestris) τὸ ὁρινθο τάχων, ωσωερ αἰ αἰλιεροι τὸ δ΄ αἰδοῖον ἀυτο ἐςι μθιὸ, ωσωερ εἰρηὸ, ος ενιμοικοῦ δ΄ εἰναι Φάρμακον σεσγγερίας τὸ δ΄ αἰρενω. Quia scilicet & mas & fæmina illud genitale habent, diserte addidit τὸ δ΄ αἰρενω: Emphasis est in voce.

Cap. 37. ἀνθρωπον ἐξώλη] Hominem spurcum: Glossæ Labbæi ita opportune, ut alia prætercam. Interpres male, ut vides nunc.

Cap. 38. πυρέτθεν] De calore accipe ex nimia iracundia, & febri inde orta.

cusoiζοντα & iξοςιζομένες, vel iξοςείζοντα & iξοςείζομένες: Prius debetur Pierio Valeriano, quem videre potes Lib. 1. Hiereglyphic. Posterius Davidi Hæschelio. Utrumque scilicet dixerunt Græci, & Linguæ Genius admittit, ut noruna, qui Græce docti sunt, & probare non necesse est mihi: Ipsum autem verbum ita aperte suggerit vox εςῶ, A a a 2.

Digitized by Google

ut mirer fuisse quemquam, qui id non restituerit statim

primo oculorum conspectu.

τες σκύμνες ή ἐκεοϊζομίνες] Sententia non est apta, nec verba cohærent, ut debent: Si legeretur, τες σκύμνες δὲ ἐξοςιζομίνες, δ/ὰ τ πυρετὸν ἐπειδη τὰ ὁςᾶ τ &c, nihil accommodatius aut convenientius foret. Non modo θυμὸς ἄμετρ. hoc Symbolo exprimitur, sed etiam ὁ ἐκ θυμὲ ἄμεθρε πυρετὸς: Quare sic recte λεόντα μίν δ/ὰ τ θυμὸν præcedit, ut prius adumbretur; commode autem sequitur σκύμνες δὲ ἐξοςιζομένες, δ/ὰ τὸν πυρετὸν, ut exprimatur posterius: Ad quod manifestius declarandum, opportune subjicitur ἐπειδη τὰ ὁςᾶ τ σκύμνων &c. Nam id non scivissent omnes, sed ignorassent plerique. Attende, attende, Lector: Fallor, aut hoc simileve requiritur, ne sententia sit impersecta.

κοπτόμθρα] Si findantur: ut cilices fissi ignem emittunt, ita & catulorum Leoninorum ossa. Interpres male colli-

dantur.

Cap. 39. ἔτω β ήδντατον μέλω ἄδι γης άσκων] Novum hoc: Nam moriens ab Aliis dicitur concentum modulatissimum edere. Pueri sciunt, nihilque vulgatius. An forte Philippus scripserat ad mentem Horapollinis, ἔτω β ήδντατον μέλω ἄδα θνήσκων? Quia morti proximus cantu excellit Cygnus, eo designarunt Senem Musicum, qui jam cilices cernit, ad Charontis properans cymbam. Hoc verum forte: Nam γέροντα præcedens facile seducere potuit Amanuenses. Nihil tamen affirmo: Judicent Eruditi.

Cap. 40. ως μέχνυ) ανθρωπ Φ το φύσιν] Ut hæc intelligas, notanda funt verba Æliani Lib. 3. Cap. 9. de Animal. Κος ων ων αλλήλωις είσι πις ότα), η όταν είς κοινωνίαν συνέλω-

010

σι, πάνυ σφόδος άγαπῶσι σφᾶς, η είκ ἄν ίδοι hς μιγνύμθυα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδην, η ὡς ἐτυχε. Cum pudore peragunt opus Venereum, & non in omnium oculis palam, sed in secreto privatim: Hoc est χ φύσιν; hoc reliqua sibi volunt. Interpres ambigue, & nisi fallor, ridicule: Nam ad modum operandi respicit, qui nequaquam humanus.

Cap. 41. πυρέξαντα] Inflammatum, adustum. Phasianinus dixit, quod voluit, more suo.

Cap. 42. δ/β το μη έχειν το μήτραν επ' εύθείας] Junge Gesnerum in Historia Animalium, & vide etiam Aristotelem Lib. 10. Cap. 2. de Animalib.

Cap. 43. ἐκῶν Το ἐκῶν Το ἀχείως καταβαίνων &cc.] Ille enim ab inscensu descendens, si quidem in læva descenderit &c. Verba Græca sunt longe signatiora, quam Latina Interpretis: Plinius etiam Lib. 8. Cap. 45. minus Emphatice, Si post coitum ad dextram partem abeant tauri, generatos mares esse; si in lævam, fæminas. Ad ipsum descensum attendendum est, & in quam partem ille siat: Hoc discas ex Græcis rite intellectis. Aldi καταβάλλων ineptum est nude & simpliciter positum: ἐαυτον καταβάλλων, se demittere, dicunt Græci. Quare si articulus adesset, lectio illa etiam foret optima.

Cap. 46. φύλλον ὅπτίθησι δάφνης &c.] Id enim a Diis quoque videtur edocta, & primo rerum humanarum Autore: Quin & ipsa δάφνη Oraculum designat, & vocem divinam ἐκ εμμάτων δαφνίνων λακῶσαν: Eruditi sciunt. Sic Symbolum cum re Symbolo expressa convenit: ἐστὸ χρησμῶ τωτρούοντα ἐαυτὸν habemus hic diserte. Cæterum quod Hoeschelius hic notat de Origano ex Libris Æliani, plane diversum est, & alio pertinet: Hic morbus, ibi vulnus

nus commemoratur; hic lauri folium in nidum imponitur, ibi origanum manducatum applicatur vulneri. Moneo, ne minus periti decipiantur ejusmodi Notulis. Ad rem magis Ælianus Lib. 1. Cap. 35. de Animal. & Plinius Lib. 8. Cap. 27. Palumbes, gracculi, merulæ, perdices lauri folio annum fastidium purgant: columbæ, turtures & gallinacei berba, quæ vocatur belxine. Ubi Viri Eruditi sacta transpositione scribunt, Palumbes, gracculi, merulæ lauri folio annuum sastidium purgant: perdices, columbæ & 6. Sed ea de re alibi.

Cap. 47. ἐκ τέτων β &c.] Aristoteles Lib. 5. Cap. 19. de Histor. Animal. Oi δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων, οὶ γίνονται ἐκ δ περὶ τὸ ὄξω ἰλύω. Minus perite Plinius Lib. 11. Cap. 35. Rursus alia genera culicum acescens natura gignit. Id, quod natura & indole sua acescit, vocat acescens natura: Dalecampius perperam materia pro natura legit ibi.

Cap. 48. ἀλλ' ἀφ' ἐτέρε δεχόμβων] Sed ab alio, qui facit, ut ira excandescat, bilem accipiat sibique succrescere sinat: Interpres male. Potes etiam simpliciter vertere, sed per alium accipientem, eo sensu, quo dixi. Erunt, qui ἀφ' ἐτέςε omissa persona ad rem transferent, & sic interpretabuntur aliunde: Quod appositissimum certe foret, si ita loquerentur Græci; Sed id hactenus non observatum mihi. Videndum. In his Philippi sunt nova quædam & apud Alios inprimis politiores non ita obvia: Hoc certum.

έχεσαν τὰ ὁπίσθια ὁρθά] ὁπίσθια hic sunt partes posteriores & novissimæ, quibus opponuntur anteriores & primæ: Notissimus est Versus Hesiodi, Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέωτη δὲ χίμωιρα: Ubi vox similiter accipitur. Et sic sententiam hic habemus novam de Columbarum felle,

felle, & loco, ubi reperitur. Sunt, qui sel Columbis negent; sunt, qui sel Columbis tribuant, sed in intestino: Ita Aristoteles, Plinius, Alii. Hic in partibus extremis & caudæ proximis, Columbarum sel reperiri scribit. Scis, quid de Cervis quibusdam notant Aristoteles & Plinius; cos in cauda sel habere, non alibi: Simile hoc de Columbis. Sic locus est aptus, qui si de èrtégois hic cogitemus, ineptias alit longe ineptissimas. De cætero ipsum êrissima hic perquam Emphaticum est. Hominem, qui ab ipsa natura bilem non habet, sed cam postea accepit, Symbolum hoc designat: Nonne sentis statim, quam pulchre ipsum illud postea in τοῦς ὁπίοθιοις insit? non ab ipsa nativitate, sed postea: Hoc observandum, ut Philippum recte intelligas.

Cap. 49. π το της Articulus est ex Codice Augustano: Aldus το γης edidit; rotundius, ubi το θαλάστης similiter præcedit.

o βὰ τὸ ἀσφαλῶς μθμεν] Ut ibi tutus sit a fascino, & degat absque metu: Vide Ælianum Lib. 1. Cap. 35. de Animalib. Et sic apparet, quam inepta sint, quæ Claudius Salmasius de his scribit in Exercitat. ad Solinum pag. 178. Plinius paulo durius inquit, lapidem ab aquilis inædistari nido, id est, in ædisicando & construendo nido una cum aliis tignis adhiberi. Apage nugas nugacissimas, de quibus nos plura forte alias.

Cap. 50. 2 καταδιωπόμθρον &c] De amicitia, quæ inter equum & otidem intercedit, omnes uno ore: Vide Aristotelem in Histor. Animal. Athenæum Lib. 9. Conviv. Plutarchum in Libro de Solert. Animal. Ælianum Lib. 2. Cap. 28. de Animal. Oppianum Lib. 2. Cyneget. Alios. Et quid

quid igitur est, quod hic de corum inimicitia legimus? An unus Horapollo ab omnibus Aliis dissentit? Cras credam, non hodie. Locus haud dubie est corruptus, & omne illud dissidium ab Amanuensibus, cum prius amica essent omnia. Si καταδιωκόμθρον mutes in κατοικειέμενον, & ίπλαται in εφίπλαται, pro inimicitia iterum habebis amicitiam, & Horapollo dicet cum Philippo suo, quod omnes Alii dicunt. Hominem debiliorem & in potentioris familiaritatem receptum volentes designare, otidem & equum pingunt. Ea enim ad equum advolat, simulac eum conspexe. rit. oixeres San notissimum est de illis, quos tanquam amicos & familiares nobis adjungimus: Pro eo hic habes катыкнёв Эас; quod paulo intricatius scriptum, Amanuenses decepit, & hic omnia in odium convertit. Nam hinc ίπταται; hinc bella inscriptio illa. Quanquam ίπλαται, ubi verbum amicum præcedit, fortasse non est malum, si recte intelligatur; vel, quod nunc etiam mihi incidit, peropportune scribi posset, autn & inta), one av idy innov. ea enim volat, ubtcunque viderit equum. Quid ais? Nonne hæc vero simillima sunt & plana? Imo arrident mihi suspiciones meæ.

notat: Nam in loco Plinii Lib. 10. Cap. 23. unde illud desumsit, pro Otis haud dubie legendum est Otus. Nomina istarum avium plus semel consusa sunt: Videbimus sorte alias.

Cap. 53. νυκλεφίδα πάλιν] Hoc debetur Codici Augustano, & in suis Membranis etiam invenit Pierius Valerianus, ut constat ex Lib. 25. Cap. 12. Hieroglyphic. Gesnerus Lib. 3. de. Auib. νυκτεφίδα scripserat ex ingenio: Nihil

hil apertius aut indubitatius. Sequens, ἐχεσαν ὁδόντας κὰ μαςκὸς, tutius abesset: Nam sententiam onerat; quæ rotundissima est, si legamus, νυκτερίδα πάλιν ζωχραφέσιν. αὐτη τὰ μόνη τὰ άλλων πτηνῶν, ὁδόντας κὰ μαςκὸς ἔχι. Pueri vident. Et sic perbene Aldus: Quare ex Libris deterioribus illud invectum est in Librum Augustanum aliosque similes.

Cap. 54. τρυγόνα ζωγεαφέσιν] Bochartus in Hierozoic. Part. 2. pag. 57. τρυγένα pastinacam vertit ex Æliani Libro 17. Cap. 18. de Animal. Non improbo. Quanquam Phile in Jambis de turture etiam scribit, quod hic scribitur; idque omni dubio procul petiit ex ejusdem Æliani Libro I. Cap. 29. de Animal. quod nunc ad pastinacam marinam refertur etiam vulgo. Sed cur ista bis scripsit Æ. lianus in Libris suis? Sane Philen hic sequi possumus, & de τρυγόνι pisce & τρυγόνι ave illa accipere separatim: Nam avem etiam ostendunt ista Libri Primi. of 7 ύπαναχωείστιν ήσυχη η βάθην. Ένθα δήσε η ο δόλο 7 δαλαίας πρόκει), δίκουα εκωτωσμονία. An Auctor pastinacam horrendam omnibusque invisam vocasset δειλαίαν? Haud puto: Turturi convenit Epithetum, & Phileti mehercule favet. Adde, quod Ælianus, ubi de pastinaca loquitur, si ipsum viconei peror non inducat distinctionem, semper notam Characteristicam adjungit, qua avem a pisce distinguat: Vide Lib. 1. Cap. 56. Lib. 2. Cap. 36. Lib. 8. Cap. 26. & Lib. 17. Cap. 18. Ea autem Lib. 1. Cap. 39. est nulla: Qua. re de turture ibi egisse videtur certe. Attende, attende Lector.

Cap. 57. ρήσσ ἐαυτὸν Επὶ τ yῆν] Se ad terram allidit. Elegans est ρήσσων co sensu: Labbæi Glossæ, ρήσσω, allido. Hesychius, ρῆξε, διέρρηξε, κατέδαλεν. Alia omitto. Qui Bbb

find & ρίμματω legunt pro ρίων & ρίγματω, non sunt audiendi, & splendide nugantur: Nam ρίμματω ne quidem est Græcum, quantum ego scio. Cave igitur mutes.

nai iπlω] lisdem Criticis κοπίω placebat pro iωίω: quo jure, nunc vident omnes. Mallem, tacuissent boni.

αμα τῷ πτεροφυῆσαι] Ita Codex Augustanus: Aldus αμα τῷ πτεροφυήσι: Quod ego neutiquam aspernor. Nam a πθεροφυέω perbene fieri potest πτεροφυήσις.

καὶ παραγρόρλη τακῖ, ἄμα &c.] Hæc sana non sunt: Nam si ita legamus, non modo ambiguum est, de patre an silio sit sermo, sed omnes & singuli, qui verborum ductum sequantur, ea de silio accipere debent. Vide modo; deprehendes statim loci ineptias. Scribe igitur, ut verba dicant, quod debent, — ἐν λιγύπτω, ος ἢ παραγρόρμης ἐκᾶ, ἄμα τῆ ἡλίκ ἀνατολῆ ἐκᾶσε τελουτᾶ. Nihil apertius. Observes autem ἐκᾶ & ἐκᾶσε, quorum unum sufficere poterat, & quæ utraque adhibuit Philippus, ut styli Characterem proderet, qui minus sæpe elegans est: Nisi forte, quod nunc opportune mihi incidit, alia adhuc lectio sub ista vulgata delitescat, & scribendum sit plane, — ἐν λιγύπτω καὶ παραγρόμης ἐκᾶνο, ἄμα τῆ ἡλίκ ἀνατολῆ ἐκᾶσε τελουτᾶ καὶ μβ τ &c. Tu judices Lector: Alterutrum haud dubie requiritur.

Cap. 59. ἐχιν ζωχαφέσιν] Hic serpens sæmina dicitur ἐχις; quo nomine accuratiores designabant marem, ἐχιδναν appellantes sæminam: Tyrones sciunt. Et hanc disserntiam, vellem, hic observasset etiam Philippus: Nam sic articulus αντη fuisset longe emaculatior, quia ἐχις per se masculum est. An sorte ἔχιν ex εχιν pro ἔχιδναν, decurtatum

tatum est? Si ita sentire velis, per me licet. Talia in Libris Nostris, son xóris: Exempla in his ipsis Annotatiun-culis jam habuimus plura.

τόμα τόμαλ έμβαλέσα] Inepta lectio & aperte falsa: Nam maritus os suum inserit in os sæmellæ, non contra fæmella os suum in os mariti. Res est notissima ex loco Plinii & aliis similibus. Legendum autumo, τόμα τόμαλ θπβαλέσα, os ori injiciens, os ore comple-Etens & corripiens. Sic habemus, quod quærimus. Im. Caner sæpe dicitur de illis, que immissa cingunt, & amplectendo tenent: Id autem est hujus loci, & plane statuminat conjecturam nostram. Scimus, ξαλύσα & λαβέσα centies permutasse sedes, & nihil frequentius esse isto A. manuensium errore: Quare suspicari etiam posses, pro δηθαλέσα ipsum Philippum scripsisse primo δηλαθέσα. quod rem aperte & Graphice exprimeret: Sed ut ut probabile est illud, alterum Incansoa non respuo. Istud addendum: Aldus pro participio habet indicandi modum, ἐμβάλλο pro ἐμβαλέσα: Rectius haud dubie & syncerius. Nam sic verba sunt apta magis, ut vides statim, si attendas.

nai με το Σοπζωχθηναι] Hæc etiam falsa lectio est. & ab Amanuensibus, quibus fallere solenne est, absque ullo dubio prosecta. Quid? An sæmella maris caput demordet, cum a coitu discesserint, & μετα το Σοπζωχθηναι? Nihil falsius aut ineptius: Nam tunc caput jam exemtum est ore. Res ipsa loquitur. An legendum, μετα ξ Σοπζωχθηναι, eodem momento, quo sejunguntar, & a coitu discedunt? Hoc satis aptum & bonum: Fallor tamen, aut Philippus scripsit, κατα το Σοπζωχθηναι. Nam ita logum.

Bbb 2

quuntur Græci eo sensu, nihilque obvium magis, quam utriusque voculæ consusso: Eruditi sciunt. Tu tamen eligas, Lector. Ælianus Lib. 1. Cap. 24. de Animal. id sactum scribit, δταν προς τῷ τέλος τ ἀφροδισίων ὧσι: quod pulchre hoc nostrum explicat.

Cap. 60. ἔχιδναν] Vox suspecta & sidei non satis certæ: Nam sic τέκνα non habemus, sed matrem, nihilque adest, quo ætas denotetur, cujus tamen ratio habenda hic inprimis. Si liceret, scriberem lubens, ἐχίδνιον ζωγραφῶσιν. Catulus viperæ, ut notum, ἐχείδιον & ἐχίδνιον dicitur. Nihil facilius & pronius hoc errore: Qui ubi semel irrepsit, generis mutatio secuta est statim, & pro τῶτο, αντη, pro ἐκδιδρώσκον, ἐκδιδρώσκον α scriptum suit. Hoc sentit quisque, & millies ita sactum in Libris. Sed arbitrentur Eruditi. Præcedens certe Symbolum probabilem etiam essicit suspicionem meam: Nam ubi ἔχις vel ἐχιδνα simpliciter præcessit, non nude ἐχιδναν, sed vestite ἐχιδναν πάλιν dedisset Autor, si vocem illam hic adhibuisset. Nota est ejus scribendi Methodus.

in Tij —] Locus mutilus, cujus sententia est perspicua: Viri Etuditi eo debuissent esse contenti.

Cap. 61. Γασιλίσκον ζωγραφέσιν] Hoc caute accipiendum: Apponunt homini accusato Basiliscum. Unus Basiliscus quod hic dicitur, denotare non poterat: Hoc certum. Γασιλίσκον περοσεπιγράφεσι fuisset aptius: προσπεριποιέσι ή Γασιλικήν σολήν habuimus Lih. 1. Cap. 40.

Cap. 62. ὑπὸ πυξὸς καιόμβον] Hoc ego non intelligo: Nam si Salamandra non comburatur igne, male profecto hominem igne combustum designes Salamandra. Nihil apertius, nec Caussini ineptias moror. Vitium haud dubie bie subest, & locus male habet. An scribendum, λιθρωποι νίπ ἐξωτ ω καιόμβου? Hoc conveniret certe: Nam amantem nos etiam hodie solemus Salamandræ assimilare
propter ipsum ignem amoris, in quo vivit. Scriptura
implicita iterum vitio potuit originem dare: Nisi locus
sit mutilus & νόκ una exciderit, ut legendum sit ea reducta, λιθρωποι νίπο πυρος ἔξωτ ω καιόμβων. Eruditi videant:
Hoc auxilium a me exspectent, non aliud. Sed revoco
dictum, & tertium addam: Scribendum sorte, quod nunc
subito mihi in mentem venit, λιθρωποι νίπο κρύες καιόμβων.
Non tantum ignis, sed etiam frigus dicitur καίων: Eruditi
sciunt, & Scribæ id ignorantes corruperunt locum. Sic enim Salamandra Symbolum erat aptum; quia huic rigor
perpetuus & summus. Sentisne? Hoc postremum & sacillimum & verissimum puto.

αυτη γαρ εκατέρα τη κεφαλή αναιρά] Hæc præcedentibus juncta nemo intelligit, aut intelligere potest. Phasianinus nugatur strenue: Quis unquam scripsit, Salamandram flammis conficere omnes, quotquot attigerit? Quis inaτέρα τη κεφαλή ita accipiendum putet, ut ab eo accipitur? Ego ad talia nauseo. Caussinus aliter, sed inepte etiam & pueriliter. Dicam, quod suspicor: Symbolum hoc έξήγησή caret, & eam amisit temporis injuria: Adfuit enim absque ullo dubio, cum Libri erant integri, & nondum acceperant plagas. Hoc primum. Dein aliud Symbolum adscriptum suisse puto ordine suo, cui hæc ipsa ¿ξήγησις, αυτη γας εκατέςα τη κεφαλή αναιρεί, conveniebat recteque subjuncta erat: De animali scilicet bicipite ex reptilium genere agebat Symbolum, quod intercidit & sui iξήγησιν nobis reliquit solam. Videsne? Sic Symbolo alieno ad-Bbb 3 scripta.

scripta est izinynois aliena, & boni Amanuenses, ne lacera & truncata ad posteritatem transmitterent, utraque ista copularunt arcte: Homines lepidi, mehercule, & scrivi, quibus talia concedimus libenter, ut sic sibi delicias saciant ipsi, non nobis, aut elegantiorum cuiquam. Quare moneo, ut nunc separentur denuo, que hactenus cohescrunt male.

Cap. 64. ε συέρχε) ανίων hs] Hoc aperte statuminat præcedens απρόιτον, & Phasianinum cum suis ineptiis plorare jubet: Opportune Suidas, Απρόιτω. ο σ οἰκίως μη έξερχόμεω.

Cap. 65. διὰ τ ἰδίας ἐξωλείας βλαπθόμθου] Perbene Mercerus, qui proprio & a se illato damno lædatur. Nam ἐξώλεια absque dubio hic damnum est χωικῶς; quod certe notandum. Phasianinus vocem non intelligens, pro ἐξωλείας confinxit sibi ἐξοείας: Quo mihil revera ineptius. Nam quid relegatio hic? Imo relegentur, & quidem ad ipsos Garamantas, tales inficetiæ.

Cap. 66. pordid Non invenuste Oppianus Lib. 2. Vers. 608. Cyneget. de hac ipsa re,

Κάνοι η φίλα τέκνα δυσειδέα δοιά τεκόντες,
Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὴν μερίσαντο ποθηθύν
Αλλά τὸ μθύ φιλέκσι, τὸ δ' ἐχθαίρκοι πόθοισιν,
Αὐταϊς δ' ἀγκαλίδεοτιν ἑῶν ἔκθενε τοκήων.

Ubi legendum puto, ἐῶν τέθνηκε τοκήων: Nam ἐκτωνε pro ἐκτώνθη ibi non placet mihi. Inepte Rittershusius, In ipsique ulnis suarum interficit matrum. Id enim arena est sia ne calce. Tu vertas, ipsis vero ulnis interit suorum parentum, quibus scilicet strangulatur catulus nimium dilectus:

Pli-

Plinius Lib. 8. Cap. 74. id vocat complettendo necare.

Cap. 67. πίθηκον ερέντα] Pierius Valerianus Lib. 14. Cap. 42. Hieroglyphic. pro πίθηκον ex M. S. suo αίλες or legit hoc loco: Quod certe facillimum est, & nemo aspernabitur, qui felem mejentem vidit aliquando: Nihil notius. De Simia id mihi non ita constat: Videndum.

Cap. 68. auty & civanve sig 7 fwdww n &c.] Hæc iξήmois facit, ut superius arsovla longe ineptissimum sit: Quid enim? An quia per nares & aures respirat capra auditu est acerrima? Hoc ego non capio, & nemo capiet, credo. Quod Ælianus scribit Lib. 1. Cap. 53. de Animal. Ext h wheoverlyun i aif, it & nodual G eigeon, wis of νομελίκοι λόγοι κι ποιμφικοί Φασιν άναπνεί β και εξά τ ώτων . καὶ δίὰ τ μυκτήρων, καὶ αἰοθητικώτατον τ διχηλῶν έςι, aptum est & quisque intelligit; hoc contra ineptum & sensu idoneo destitutum plane. Amanuenses absque dubio hic iterum dederunt, quod Philippus non dederat: Scribendum arbitror, Τινά ή το μάλλον αναπνέοντα θέλοντες σημήvai, aiya &c. Sic nihil manifestius & conveniens magis: Ælianus similiter plane in verbis adscriptis, έχε λ πλεονέκτημα ή αίξ, 4 & πνουματ@ eiopolu: Hoc vident omnes. Ex scriptura compendiaria iterum error. Lepus auditus acerrimi erat Symbolum; respirationis largioris Capra: Sic Doctrina Hieroglyphica sibi constat, & per picturas loquitur apte. Visne aliud? Quanquam αίοθητικώτατον apud Ælianum non peccat, quia per se subsistit & longe diversissima non nectic perperam, fors rectius tamen pro co legeretur ibi αθμαλκώτατον: Nam sic vox exprimit Capræ πλεοτέκτημα, & αωμα illud largius. Videbimus alias accuratius. Cæterum ab co, quod hic de Capris domesticis scri-

fcribitur, longe diversissimum est, quod Oppianus de sylvestribus scribit Lib. 2. V. 338. Cynegetic. Nam ibi per sola cornua spirare dicuntur illæ: Adscribamus locum, ut eum data nunc occasione enodemus tibi. Ita habet.

Αιγάγροις δέ λς ές) δι άυτων αυλός οδόντων Λεπταλέης πνοιής κερφων μέσον ένθεν έπειτα Αυτήν είς κραδίην η πνούμονας εύθυς ίκανή.

Josephus Scaliger ad Varronem de Re Rustica per needwr µέσον intelligit cornuum interstitium, a quo ad ipsum palatum pertinuerit sistula illa respirationis exiguæ: Et hunc Rittershusius Aliique Viri Eruditi sequuntur. Vix dicam, quam ridicule & inepte: Nam eo admisso, multum ego scire aveo, quo modo sussocari potuerit Capra sylvestris, cornibus cera obductis, ut mox aperte indicant ista,

Εί δέ τις αίγάγρε κηρον κέρμσιν ωθιχεύοι, Ζωῆς ἐξέκλεισεν όδες, πνοιῆς τε διάυλες.

Intercluditur spiritus cera cornibus circumsus, & omnis respirationis meatus sic obstruitur statim: Hoc quo modo verum esse potest, si sistula a palato ad cornuum interstitium pertinuerit tantum, & non processerit ad ipsa cornua & cornuum cava? Id ego non video, nec quisquam videbit unquam: Nam cornuum meatus obstructi nihil ad palatum, nihil ad frontem mediam & cornuum interstitium. Hoc quisque sentit, hoc plus quam ridiculum essicit commentum illud. Aliud haud dubie requiritur. An xeessar pésov cornuum medisulium est, ipsorum cornuum pars intima, quæ cava spiritum adducere & educere poterat; & pars bujus

.

medii erat fistula illa ad dentes procurrens ab ipsis cornibus? Ita certe sententia est bona & Oppianus non ineptit: Sed quid tibi videtur de verbis? An illa sunt satis apta, & tota fistula ad ipsos dentes usque pars media cornuum recte dicitur? Haud puto, & revera id inconditum est. Quid igitur? Locum leviter corruptum censeo, & plane scribendum suspicor,

Διγάγροις δε τις εςί δι αυτών αυλός οδόντων Λεπταλέης πνοιής, κεράων μέρΘ:

Fistula illa est pars cornuum & cornuum quasi radix, quæ ab ipsis cornibus ad dentes pertinet, & inde ad cor & pulmones sesse extendit porro: Sic nihil facilius, nihil perspicuum magis, omnesque intelligunt statim, cur cornibus cera obductis sussociatur Capræ. Sed hoc in transitu in gratiam Poëtæ, quem diligo.

Cap. 69. δαιναν ζωγραφέσιν] Samuel Bochartus in Hierozoic. Part. 2. pag. 397. Gesnerum secutus in hoc loco Horapollinis & altero Æliani, addita voce legendum esse putat δαγαν δφιν: Adi ipsum Virum Eruditum. Mihi. ut brevis sim, id omne videtur somnium Gesneri: Nam ubi extabant Codices illi tum Horapollinis, tum Æliani, qui ἔφιν exhibebant? Dein, ubi ἔαινα serpens commemoratur Græcis? vævæ illis duplex, animal quadrupes & piscis: de tertio genere nihil scriptum aut pictum recordor mihi. Adhæc, quis de serpente mare & sæmina meminit apud Græcos? Ne unus credo. Quid autem in his auctoritatis habet Baal Aruch? Isne Græcis pro Magistello obtrudendus erit? Ineptiæ, ineptiæ. Contra omnes Græci & Latini de quadrupede fæmina & mare memine Ccc

nerunt passim: Quare etiamsi Libri essent, qui son præferrent diserte, aliique Autores de serpente sexum mutante loquerentur etiams diserte, hanc certe lectionem, quæ Librorum auctoritate nititur, ca de causa non abjicerem ego. Et sic Virum Eruditum miror scripturæ publicæ adeo adversum. Sed scio, quid accidit ei: Nova & hactenus inaudita oculos ejus essassimarunt; & ut Magistrum Hebræum obstringeret sibi, Græcis insciis & ignaris testimonium denunciavit pro arbitrio suo. Ita sieri solet,

ut Lepidiores sciunt.

αυτη 38 ότε μβι άρρην &cc.] Hoc non injuria negat Aristoteles Lib. 6. Cap. 32. de Histor. Animal. loco egregio, sed misere depravato, quem hic in transitu corrigam. Ita constituendus est: Φει ἢ ταιδοίων ο λέγεται, ως έχει άρρειων ἢ θηλείας, ψευδός έςιν. ἀλλ΄ έχει ὁ μβι τὸ ξ άρρειων, ὅμοιον τῷ τ λύκων, ἢ τ κυνῶν τὸ ἢ δοκῶν θηλείας εναι, ὑποκαίτω μβι έςι τ κέρκκ, παραπλήσιον δ΄ ές τῷ χήματι ξ θήλεων τος τος κέρκα πάρον ὑποκάτω δ΄ ές να αὐτε ὁ τ περιπιώσεως πόρω. ἡ ἢ θήλεια ὕακια ἔχει μβι τι ὅμοιον τῷ ξ ἀρρειων λεγομένω αἰδοίων ἔχει δ΄ ἀσπερ ὁ ἀρριν ἀυτὸ ὑποκάτω τ κέρκκ, πότεων ἢ ὁυδένα ἔχει. μξ ἢ τετο ὁ τῆς αθλπιώσεως ές λπόρων ὑποκάτω ἢ τέτκ, τὸ ἀληθινὸν αἰδοῖον. Mas & fæmina contraria habent & plane opposita: Sic nihil facilius & evidentius.

Cap. 70. ὁμᾶ τεθη] Rectum est τεθη, ex quo factum Aldi τιθη, cui ego nescio, cur τιθηται & τεθηται adscripse-rit Hoeschelius in ora Editionis suæ: Sed ita Critici sæ-

Pe, ut'ingeniolo morem gerant.

Cap. 72. idir γάρ τις τὸ δέρμα τετο &c.] De Hyæna multi multa, quæ passim obvia sunt. Unum præterire non possum, ut Oppiano iterum adsim: Pars narium Hyænæ, pedia

dibus applicita, canes & eorum latratum cohibet: Ita ille Lib. 3. Cyneget. V. 273. ubi Hyænam describit:

Η' δέ τε κυρτέται μεσάτην ράχιν, αμφ) ή πάντη Λαχνήεσσα κυρά, εξ δ' έγραπλαι δέμας αίνου Κυανέης έκατερθεν θπίτριμα ταινίησι. Σλεινή τ' εκλάδιος τε πέλλ εξ νωτα εξ εξήν, Ρινός τ' άμφότες οίσιν θπικλείκσιν όδεσι Ριγεδανον. εξ μβύ τε διαλμήξας ωθὶ ποσύν Εὶ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δείμα κραλαιών, Καί σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις Ανλίον έχ ύλακοι, πάρω γε μβὸ ύλακόωνλες.

irios ἀμφότερα, mass utraque, id est, utramque partem, dextram & sinistram; οἴσιν ὁδεσι, dentibus suis; Επικλείεσιν ρίε-δανον, includunt terribiliter. Ita legenda & intelligenda sunt ista: Nunc pessime legitur vulgo, Ρινόν τ΄ ἀμφοτέξοισιν Επικλείεσιν ὁδεσι Ριγεδανον. Nam ρίνος pellis est, & non magis ad nasum, quam ad caudam pertinet. De voce Επίτερμα nos plura forte alibi: Non sunt ista hujus loci.

Cap. 73. Ανθεωπον διανθένια ὑπὸ τ ἰδίων &c.] Quid διανθέντα hic? An deceptum, ut Mercerus scribit ex ista Hefychii Glossula, Διαίνεος. διαιοπῶν, ἐξαπαλιᾶν, ποικίπεν ? Haud puto: Nam primo, cum mica salis accipienda est Grammatici expositio, quæ omnes fraudes non designat in genere, sed eas εἰδικῶς, quæ humectando siunt. Dein ipsa decipiendi notio non conveniens est huic loco: Nam de vi aperta haud dubie loquitur Symbolum, ut μέπων θηρδίεος & alia probant. Mihi suspecta vox est, ut diu ante suit Conrado Gesnero, qui in Libro de Quadrupedibus

bus legit, Ανθρωπον διαδοφίθα ἐσπὸ τ ἰδίων ἐχθρῶν, id est, ut ipse vertit, Eum, qui hostes suos evaserit. Sed ita non loquuntur Græci, quantum ego scio; & si ita loquerentur, id cohærentia loci non probaret: Quare ca conditione non utar. Aliud latet, quod uno verbo tibi aperiam: Scribendum est, Ανθρωπον διαχθένδα ὑπὸ τ ἰδίων ἐχθρῶν. Sic nihil facilius aut apertius: Mutatio autem, ut vides, est levissima.

μέκων θηρείεζι] Inepte Mercerus, a venatoribus indagandus: Tu vertas capiendus; cum venatores instant, & metus est, ne capiatur. Junge, quæ supra habuimus de Castore.

τὰς τείχας καὶ τὸ ἄκρον જ ἐκῶς] Hæc arcte copulanda sunt: Nam pili etiam ad caudam & caudæ extremum pertinent. Moneo, ne minus periti errent.

Cap. 77. ชิวาง อัธิพงศ์ตร] อัธิพงศต hic luxuria, intemperan-

eia, nequitia est: Labbæi Glossæ ad rem opportune, εξώλεια. luxeria. ἀνθρωπον εξώλη simili sensu habuimus. Supra Cap. 37. hujus Libri. Interpres male hoc loco. Quid autem Phasianinus? Ille cum relegatione sua hic iterum adest nobis. Rideas, rideas Lector.

ταύζον ζωρςαφεσιν σειδεδεμθύον άρχιοσυκέα] Junge Plinium Lib. 23. Cap. 7. Histor. Natur.

οταν οργά] Cum præ libidine ferociat. Notissimum est οργάν in Veneris Schola: Et hoc pulchre convenit cum εξωλεία rite intellecta. Maxima autem tunc est tauri serocia: Quare apposite in exemplum adsertur hic.

Cap. 78. καςποδέσμιον σαρακολεθέντα εύρήσεις 7 Interpres ; juncturam pedis consequi deprehendes. Non poterat ineptius: Nam primo, quid est juncturam pedis consequi? Nonne xage πος est junctura pedis? nonne eam consequuntur omnes animantes? De eo certe dubitabit nemo. Jam autem καρποδέσμιον habemus hic, non καρπον: Quod cur neglectum & male habitum? Adhæc, quid παρακολεθείν cum casu quarto? An ita loquuntur Græci? Ut dixi, nihil hisce ineptius, nec quicquam in illis boni. Locum explicabo, in quo præter Mercerum misere etiam cæcutiit Caussinus. καγωοδέσμιον vinculum est & funis, quo taurus ligatur in dextro genu: καρπὸς hominibus tribuitur vulgo; hic cauri habemus καιπον ex translatione: γόνω scilicet & καρπος Synonyma sunt hoc loco, & rem eandem designant. Hactenus nihil planius. Sed quid καιποδέσμιον παιακολεθέντα? Scribendum opinor, τέτον 🔊 έαν δήσης τῷ δεξιῷ γόνοι, καιποδέσμιω παρακολεθέντα ευρήσεις. hunc enim si ligaveris in dextro genu, fune sequentem babebis. Pro cu τῷ δεξιῷ γόνοι scriptum Ellyptice τω δεξιω γόνυι. καρποδέσμιω causam sequelæ indi-Ccc 2 cat:

cat: Funis scilicet instrumentum est, quod facit, ut sequatur taurus. Per funem igitur, & interventu funis, quo dextrum genu constrictum est, taurum habebis tibi morigerum, & ducere poteris, quocunque velis. Casus tertius a verbo separandus est: Nam inepte taurus diceretur sequi funem, ubi homo adest, qui funem tenet taurumque ducit: Hoc omnes sentiunt statim. Et sic aptum est Symbolum, & apta etiam est Symboli έξήγησις. σωφροσύνη scilicet est εύμετάβλητ το મ μη σαθησά, quæ vinculo indiget, & ab uno funiculo pendet: Nihil accommodatius aut apertius. Cæterum quod hic dicitur, omnes intelligimus: Sed quid tibi videtur de eo, quod Ælianus scribit Lib. 4. Cap. 48. de Animalib. Two Gues regayulior ravρον η υξιίζοντα είς κέρας, η σύν όμμη η ακατασχέτως Φερόμβρον ούχ ο σεκόλο επέχι, ε φόσο άνας έλλι, ούκ άλλο τοιετον ανθεωπο ή ίτησιν αυτόν, καί πως λύο της όρμης, το δεξιον αυτέ γόνυ διασφίγξας ταινία, καὶ εντυχών αυτώ? Nonne ineptum id & plane ridiculum? Haud dubie. Nam quid fascia hominis genu alligata, ad ferociam animalis impetuolistimi cohibendam? Eamne vider statim? Eane in memoriam revocat ei, quid vinculum possit in genu suo? Nugæ, nugæ. Debuisset Autor illud commemorans, Magos in auxilium advocasse sibi.

Cap. 79. \$\parties \text{Poposition} \] Perditorem domesticum. Vocem in-

vertit Philippus: ὁικοφθέρον Alii dicunt.

Cap. 80. \$\frac{2}{3} \sumset \infty \subseteq \subseteq

capio. Nam alia millena suppetunt, quibus vescens apertius & convenientius adumbrari potest. Dein Crocodilus, qui os aperit, non vescitur, sed Trochilus, quem os aperiens exspectat. Non dubito, quin mendo etiam inquinatus sit locus: Scribe & scribe meo periculo, ΑνΘρωπον τρυφώντα βαλόμθωι σημήναι &c. Sic nihil signatius. Crocodilus, qui cibo repletus os aperit, & corpore supino Trochilum exspectat, ut ex dentium purgatione voluptatem sibi percipiat, venuste Symbolum est hominis luxuriosi & delicate viventis: Hoc sentiunt omnes, & lectionem illam commendat certo. Notes autem hic Crocodilum solum aperto ore: Nam id desiderium exprimit, quo mox adventurum Trochilum sibi sperat. Et sic τευφών & delicati indoles depingitur etiam belle.

Cap. 81. Αςπαγα ανθρωπον η ανενέςγητον &c.] Hominem rapacem, cui rapiendi facultas est ademta. Crocodilus rapax est: Hunc si tetigeris Ibidis ala, torpebit & ut cautes Marpessia stabit. Ita accipiendum est Symbolum. Quare ejecta copula rectius legeretur, Αρπαγα ανθρωπον ανενέςγητον Εουλόμβμοι &c. Attende, videbis statim. Mercerus ineptit.

Cap. 87. ἐκείνη ἢ ὁρῶσα τὴν ἐχιδναν, Φεύγι] ἐκείνην ἢ ὁρῶσα τὴν ἐχιδναν, Φεύγι, quod Hœschelius mallet, non mallem ego, quia longe ineptissimum est. Facile a cervis intersiciuntur serpentes, ut Ælianus & Alii scribunt: Fac igitur, serpentem conspecto cervo statim sugam sibi capessere; idne ἀσκέπως & ἀνοήτως, an εὐδούλως & εὐνοήτως facit? Et respondebis, credo, posterius extra omnem dubitationis aleam positum esse: Nihil apertius, ut mirer Virum Eruditum ita potuisse labi. Tu nihil igitur mutes, & vulgatam tibi retineas: Quia cervi serpentes quærunt, cosque

que non difficulter victos manducant, cervorum fuga pro fuga inconsiderata & stulta habetur: Hoc omnes sentiunt. Inquies, qui fieri potest, ut cervus serpentes capiat, & quidem in ipso latibulorum aditu, ut Ælianus aliique Autores narrant, si viso serpente aufugiat statim? Sed prima illa fuga non prohibet hercule, quominus cervus mox animum resumens, serpentem aggrediatur & capiat: Nam in vita communi talia quotidie fiunt, ut nemo nescit. Quare de captura in locis apertis & planis dubium certe est nullum. Quod de serpentibus in ipsis lustrorum faucibus captis & manducatis scribitur, paulo difficilius est: Nam sic locus non relinquitur sugæ. Sed dicam, quod omnem scrupulum eximet, & Nostrum cum Aliis in concordiam rediget plane: Notissimum est illud Plinii de cervis, Non vident terras, sed in odorem earum natant: Simile quid observandum, ubi de lustrorum faucibus agitur. Attractos enim serpentes capiunt & manducant, non visu, sed odoratu perceptos; & quos non vident, sed odorantur, capiunt statim, cum certo certius aufugissent & timentes quasi retrocessissent, si eos vidissent primum: Sic verum est, quod Noster scribit, opara The exidear φεύχο, & omnia funt in his amicissima. Animal simplex & quavis specie stupesactum, primum conspecto serpente fugit; dein statim ad prædam accurrit resumto animo: Si serpentem vero non conspexerit, sed odoratus fuerit tantum, omissa fuga eum comprehendit & manducat protinus. Sic facit animal, quod naturæ suæ conveniens est: Videfne?

Cap. 88. τῆς iδίας τροφῆς] Inepta lcctio: Nam quid dicit Symbolum ea admissa? Quid in signo, quod ad rem signafignatam appropinquet? Hoc ego non video, & nemo videbit unquam. Apage, apage igitur Amanuensium ineptias longe ineptissimas: Verissimum est vii idias varonis, quod Mercerus in utraque Editione sua expressit & Latine etiam reddidit. Quia Elephanti dentes suos adeo solicite sepeliunt, ex eo apparet, quam soliciti sint de ipsa sepultura sua, & quid post mortem de cadavere sieri velint: Hoc Horapollo, hoc Philippus voluit. Junge Ælianum Lib. 5. Cap. 49. de Animalib.

in Variis Lectionibus jam annotavimus: Hœschelius in Editione sua utramque ita copulavit, ἐκῶνϢ βρ ὅταν ἰδη τὸς ἐδίως ὁδόντας πίπθοιλας, καταδοφτίε) τέτων, κὰ τέτως βρ πεσόντας, καθων κατορύτες: Pessime & nullo judicio. Nos Lectionem Augustanam expressimus, quæ bona quidem est, sed Aldinæ tamen cedit: Vident, qui oculos habent iisque uti

possunt.

Cap. 90. Τ ιδίαν ὁσμην ἀφιέναι] Absque ullo dubio legendum est ὁσμην, quod sententia aperte desiderat sibi: Anhelitum autem inhibet Panthera, & sic ipsam inhibet ἐσμην: Ita intelligendum hoc. Paulo secretior est locutio, & pro τ ιδίαν ὁσμην apertius hic scripsisset Philippus τ ιδίαν ανοιήν: Sed an ita forte exaratum olim in Libris? Alii sumant, quod velint; mihi scriptura vulgata placet rite intellecta. Cæterum quod hic dicitur, referendum est ad factum illud Pantheræ, quod nobis refert Ælianus Lib. 5. Cap. 54. de Animalib. Nam alias odoris suavitate exanimalibus prædam sibi comparat, ut notum est: Quare hæc rite distinguenda sunt, ne ab omnibus Aliis videatur dissentire Noster.

Ddd

xala-

Cap. 91. ως καθακηλεί Ας ὑπὸ τς ἡδονῆς] Recte: Sic etiam Aristoteles, apud quem Salmasius ad Solinum pag. 155. male rescribit κατακλίνου), quia ita legitur apud Antigorum: Nam si quid mutandum sit, ego ex hoc Nostro & Aristotele potius Antigonum corrigam. Sed hæc alias. Quod de tibia hic legimus, sine dubio etiam displicuisset Salmasio, qui cervum captum putat solis sibilis, & Plinium ridet cum passorali sua sistua: Et illud tunc examinabimus simul. Tu junge interim Ælianum Lib. 12. Cap. 46. de Animalib. ut Virum nasutum, ubi tempus erit, exsibiles digne.

Cap. 93. πῶς ἀνθεωπον ὑπὸ &c.] Mutila Inscriptio: Nam ex contextu addendum fuerat, καὶ ἑαυτὸν θεεμπούοντα, ἀδίαντον ὑπολθέμθης εἰς τὸ ἑαυτᾶ τόμα] Illud ὑπολθέμθης εἰς τὸ ἐαυτᾶ τομα] Illud ὑπολθέμθης εἰς τὸ ἐαυτᾶ τομα de Upupa & aliis aviculis inepte dicitur: Nam ipsum os illis pro manu est, eoque gestant & deponunt omnia. Pueri sciunt. Dein ὑπολθέμθης de eo; quod ori immittitur, vix etiam adhiberi potest. Non dubito, quin leve mendum itrepserit in hunc locum, & ipse Philippus exaraverit manu sua, ἀδίαντον ὑπολθέμθης εἰς τὸ ἐαυτᾶ πόμα. In potionem suam. Sic nihil facilius aut accommodatius.

ser-

மைல்லில்ற] Medici மைல்லிலால் sunt notissimi in hac literarum luce: Hic ω Ελοδού εται pro θερομπεύεται usurpatur abfolute. Vide Salmasium ad Solinum pag. 740. Paulo ante etiam ωθιοδεύοντα pro θεραπεύοντα malim ego ex aliis Libris, ut sic conveniant illa: Interpres ad vocis significationem naturalem nimis anxie adhæsit.

Cap. 97. del cu nurhod ng 9up@] Rece Interpres, in continuo motu & animi intentione. Locutionem nota.

κορώνης νεοωτώς ζωρεαφεσιν] Hec leviter corruptum est: Scribe, κορώνην νεοωτοῖς ζωρεαφέσιν, cornicem cum pullis pingunt. Præpositio abest: Id Amanuenses vel misellos Grammaticos decepit. Ipsa cornix abesse nequit: Nam de ea

hic præcipue agitur. Nihil clarius.

iπταμβή] Volans, non sedens & quiescens. L'odem pertinent illa Aristotelis Lib. 6. Cap. 6. des Histor. Animal. 3 cuntefavtes (οι πλείςοι τ ορνίθων) εθεμίαν θπιμέλειαν ποιένται (주 νεο 귀ῶν) τὸ λοιπον, πλήν κορώνης. αῦτη 为 ἐΤ Κνα χρόνον επιμελεί)· η γαι ήδη πετομβή σιλίζι παραπετομένες. Ubi legendum videtur mihi, η γας ήδη πετομένες σιτίζο πασφπετομένη: Nam illud ήδη certe pullos, non matrem requirit sibi. Nihil frequentius in Libris, quam illa casuum transpositio.

Cap. 98. μη άεσε χαιμάζη] Nunquid procellas minentur. Nubes explorat e proximo, ut sciat, num tempestates meditentur. Moneo in gratiam Tyronum, quibus verba Græca possent negotium facessere. Interpres minus bene. Pro

μη ἄρα vulgo dicitur ἄςα μη eo fignificatu.

Cap. 99. "εςακα εγκύμονα ζωχαφέσιν] Glossæ Labbæi; έΓκνήσασαν. connixam. Idem εγκύμονα hic: Alias ipsum εγκυήσαvar reponendum. Nam accipiter prægnans adumbrari non potest.

Ddd 2

Jan-

সπλέγε)] Incubat. λέγεδζ, ut omnes sciunt, cubare etiam

notat. Interpres balbutit.

εία το κατ εκάνον τ χρόνον τες όνυχας έστλλύαν] Quid hoc? An ungues amittunt accipitres, ut pennas, & eas, ut pennas, etiam recuperant? Absit, absit: Nam nihil falsius & ab ipsa natura alienius. Aldus ediderat ex Membranis fuis, Sà to nat cheror ? xporor tes oruxas impluen: Quod mire allubescit mihi, & dubio procul exhibet ipsam Philippi manum. Quia per id tempus unques solvunt, id est, ex aduncis fiunt rectæ: Quia unques remittunt, & in rectum sese porrigunt, coque ad rapiendum siunt ineptæ. Hoc est sondier hic: solvere, laxare, remittere. Aristoteles de Aquilis idem notat Lib. 6. Cap. 6. de Histor. Animal. & διας είφε & dixit, quod Noster dicit Σουλύευ. Verba funt: ἐκθάλλο δ' ανέξανομθών τον έτερον τ νεοτίαν, άχθομθο-रमें हिक्कों . स्तित है प्रहोति द्या पर्व प्रहेशक प्रहारक सुधकर के प्रहाद है प्रकट μη άρπάζη τὰς 🛪 Эηρίων σκύμνας. οίτε αν όνυχες άυτα διαςρέφονται όλίγας ήμέρας, भे τα जीद्दुले λουκαίνε) . ώς ε κι τοϊς τέκνοις τότε γίνονται χαλεποί. διακρέφεδος cft deterqueri, reflecti, & τδ Sondier exprimit plane. Plinius locum Philosophi attulit Lib. 10. Cap. 3. Hiftor. Natural. & illud diaspiporras Latine reddidit invertantur : Alterum expellunt tedio nutriendi. Quippe eo tempore ipsis cibum negavit natura, prospiciens ne omnium ferarum fatus raperentur. Unques quoque earum invertuntur diebus iis, albescunt inedia penna, ut merito partus suos oderint. Invertuntur, & illud aduncum amittunt, in quo unguium est robur. Hæc aperta sunt. Sed quid in Aristotelis loco est, ώμα ή λέγεται εν τῷ χρόνψ τέτφ ἄπας @ wire ? Pessimum haud dubie Amanuensium xabanua. Nam primo, si per totum illud tempus anas @ esset selon ne

ne unum quidem pullum nutrire posset, & ipse miser inedia periret: Hoc sana ratio docet & omnes sentiunt statim. Dein, ipse Philosophus de Aquilis pullos nutrientibus diserte scribit Lib. 9. Cap. 32. Sonki erau 3 7 merfloυσαν τροφήν τοις νεοτίοις. δία το μη δίπορον εναι καθ εκάς ην ήμεear authr noeiled, iviole con thur thader nouller. Quare ita ineptire non potuit certe. Quid plura? Legendum est abique dubio, αμα ή λέγεται & τῷ χρόνω τέτω ἀπαλὸς γίνε-S. Per id tempus mollescit Aquila, & ita mollescit, ur rapiendis ferarum catulis sit impar. & aviculis aliisque minutioribus sese sustentare debeat. anados vireas idem. quod απαλύνεωση: Similiter χαλεποί γίνονται fequitur mox. & alia similia occurrunt alibi. Ab ista autem mollitie est ipsa unguium inversio, qui una cum toto corpore mollescunt. Quid ais? Hæc accommodatissima sunt. Scripturæ vitium est perquam antiquum, & quo locus Philosophi laboravit jam ante Plinii tempora: Nam ille, ut vides, in eo misere hæsit. Et sic exemplum hic habemus insigne Pliniani erroris ex antiquissimorum Codicum depravatione. Vide, quæ diximus ad Cap. 11. Lib. 1.

Cap. 100. διο κλ κάμηλω λέγεται] Aldus & Mercerus κάμηρω; quod Scholion redolet, ut recte Hæschelio obfervatum. Ipsa Etymologia hic tradita Græciam ciet: Quare Philippus eam absque dubio addidit de suo.

Cap. 101. & topasu ogiv] Pifu acrem. Interpretis vifu

celerem non dicit, quod debet.

ne abundare: Nam cæteroquin connexio est nulla, & plane ineptit διδ. Attende modo, videbis statim. Ipsum illud foras arcessendum satis tamen molestum est hoc loco, & Ddd 3 mul-

multis displicere posset: Id ego dissiteri nolo. An sorte aliud latet, quod nunc subito sese offert mihi? Dicam: In Libris Homericis, quos Horapollo trivit, scriptum esse potuit αἰμοβαρές pro οἰνοδαρές; & illud arcte junctum cum κυνὸς δμματ΄ έχων, non illepide adduxit forsitan Scriptor Ægyptius, ut eo Symbolum sanguinis appetens illustraret: Sane hoc mihi perquam probabile est, quia sic connexio est certa, & qualis esse debet. διὸ τὸ ο Ποιηθής: Attende, attende, quæso, ad illud ipsum.

Cap. 102. συσλαμβάνη τες οπιδίες συστερον] Quid? An ranis pedes posteriores nascuntur ante priores? Haud puto, ubi ad ea attendo, quæ Ælianus habet Lib. 2. Cap. 56. de Animal. & ipsam Naturæ legem considero, qua partes capiti proximæ formantur ante alias remotiores. Dein. Symbolum etiam posteriores non amat tempore primas: Nam si priores non ederentur, nisi editis jam posterioribus, aut ego egregie fallor, aut ipsos priores desiderasset Symbolum & ratio Symbolica: Nihil apertius, aut perspicuum magis. Quid multa? Ineptissima lectio est, quam ex Codice Augustano hic repræsentavit Hæschelius. Aliter Aldus, qui σεοσλαμβάνο τες οπιθίους πόδας edidit ex Membranis suis: Longe melius certe & accommodatius. Nam sic nihiladest, quod sententiam efficit pravam: Sed quid de verbis dicemus? An illa integra funt, & numeros habent fuos? Ita profecto sentiet nemo, ubi de pedibus anterioribus nihil, ne minimum præcessit. Quid igitur? Legendum autumo plane, vel συσλαμβάνη τες όπιδίες πόδας συστέροις vel σεοπαμβάνο τες όπιω ίες σερτέροις. ad priores pedes posteriores assumit. Præpositio cum verbo ita cohæret, ut separatæ vim habeat omnem: τές όπιδίες πόδας πώς φυτέροις λαμβάνη. Nihil notius, & sic ipse Philippus plus semel. Nunc ordine pedes enascuntur, & Symbolum aptum est una cum ipsis verbis. Illud addendum: Duplicem lectionem tibi proposui, quia haud dubie Libri olim variarunt, & in his τὰς ὁπισθέςς πόδας ως στέςοις plenius, in illis τὰς ὁπισθέςς ως στέροις parcius scriptum suit.

Cap. 104. αῦτη β ὅταν ἰδη &c.] Verba male distincta sunt: Scribe, αῦτη β ὅταν ἴδη τὰς ποκὰς τ ἰχθύων, μη δυναμβώνς κολυμβών συκαμβών σεὰς ἐαυτὴν ὰ σώζι, ubi piscium cætum viderit, eos, qui natare non possunt, ad se sumit & servat. Sic aptum est, quod dicitur, & ea, quæ de Torpedine pisciculos in cibum captante narrantur vulgo, non refellunt Philippum cum Horapolline suo: Quod facit Torpedo, solis invalidis facit & qui natare non possunt; alios torpore immobiles essicit, & ita capit, ut escam præbeant sibi. Sentisne? Solos invalidos, si forte conspexerit, servat. Et hoc cum re signata convenit pulchre. Bonus ille Caussinus de Nautilo hic cogitabat.

कलें हे देव पर मेर] Melius esset कलें हे देव पर में : quo pertinet Aldi

lectio, quam leviter interpolavit Mercerus.

Cap. 105. κακῶς ἀνηλωκότα] Si consideres Aristotelis & Plinii loca notissima de Polypi cura domestica, quid ais? tibine placet illud κακῶς? Haud puto. Dein, quid mali in eo, quod consumtis utilibus inutilia abjiciat? Nonne id faciunt omnes & facere debent, qui sibi officere nolunt ipsi? De eo, hercule, dubitabit nemo. Et quid igitur moramur? Pro κακῶς ἀνηλωκότα ipse Philippus scripsit καλῶς ἀνηλωκότω. Sic cum Aristotele & Plinio concinit Noster: Qui decenter, non perdite, omnia consumit, Polypo comparatur recte.

TOX-

ποκα η ασώτως εδείων] Celeberrima est Polypi voracitas: Et hæc, credo, Amanuenses decepit, qui ingenii penuria distinguere non poterant accurate distinguenda.

Cap. 106. ἔτος τες πολύποδας κεστά] Hic ab Aliis omnibus dissentit Noster: Vide Aristotelem Lib. 8. Cap. 2. de Histor. Animal. Oppianum Lib. 2. Halieutic. Ælianum Lib. 1. Cap. 32. & Lib. 10. Cap. 38. de Animal. Plinium Lib. 9. Cap. 62. Histor. Natural. &c. Quod non ferendum certe. Fallor, aut Amanuenses hic iterum dederunt nobis, quod ipse Philippus non dederat: Scribe, ἔτος τος καισόβες κρατά, το πρωτάα φέρα. Ita millies nomina confusa sunt ab ineptientibus Scribis, & alterum pro altero pictum. Quid? quod ipsum ἔτος scripturam hanc desideret sibi: Nam id ad proximum πολύποδα sese refert, & sic nomen male repetitum foras expellit procul. Attende, attende: Certa est conjectura.

Cap. 107. πῶς ἀνθρα συζευχθέντα γυνασκί;] Mutila iterum Inscriptio, ut quisque videt, & a Recentioribus male concepta.

co n etéx9n] In qua peperit: Uxor juvencula, quæ in prima ætate sua peperit, cum adhuc videretur immatura: Hæc una cum Viro juvenculo pinna gravida expressa suit. Interpres pessime: Sic signum non convenit rei signatæ, & Horapollo balbutit cum tota Ægyptiorum gente. πίννας εγκύες hic habemus diserte: Et ἀνδρα συζοχοθέντα γυναικό: Quis autem mulierem ab ipsa nativitatis hora viro junctam audivit aut cogitando sibi consinxit unquam? Nugæ, nugæ. Desponsatam novimus & μνησορθέσαν, non alteram. ηλικίας, ut vides, nunc pretii est quantivis, & qui pro eo scripserunt χώνας, quod Margo Hæ-

Hœschelianus habet, ridiculi sunt & cachinnos merentur solutos. ἐτέχθη idem, quod ἔτεκε: modus patiendi pro modo agendi, qui vix distant in partus negotio: Nam quæ parit, eo ipso revera patitur. Ita Græci sæpe, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc satis aptum est Symbolum; quod longe tamen aptius estet, si minima mutatione legeretur, Aνδεὶ συζουχθεϊσαν γυναϊκα ἐπὸ πρώτης ἡλικίας, ἐν ἡ ἐτέχ-9η, βελόμθοι σημῆναι, πίνναν ἔγκυον ζωγεαφεσιν. αῦται β &cc. Nam sic ipsum Symbolum venuste uni uxori enixæ opponit unam pinnam gravidam, & Symboli ἐξήγησις opportune de pinnis loquitur in genere, quæ juvenes admodum coire solent. Attende, probabis, quod dico: Mihi certe, ne quid dissimulem, lectio ista unice placet. Junge Caput 94. hujus Libri, ubi eadem numerorum est mutatio, ut alia nunc præteream.

Cap. 108. κ καλεί) πιννοφύλαξ] Hoc Græcum, & a Philippo, ut videtur, additum.

ακολέθως τῷ ὀνόματι] Hoc vertendum hic, nomine convenienti: Comma post πιννοφύλαξ tutius abesset: Nam καλάθ ακολέθως πιννοφύλαξ τῷ ὀνόμαλ cohæret una. Si vera separatio in illis esset, pro ἀκολέθως τῷ ὀνόμαλ Alii scripsissent ἀκολέθως τῷ ωράγμαλ, & Philippus, quanquam scriptor minus politus, id etiam sumsisset sibi.

Cap. 109. λάμωαν έχονλα] Codex Augustanus λάμιαν: Utrumque ineptum est; nec Hæschelium audio. Nam quis λάμιαν pro ingluvie adhibuit unquam, si Etymon Spectri etiam sit certum, quod tamen dixerit nemo? Apage nugas: Sic omnia ex omnibus sieri possunt. Perbene Mercerus λάμωαν legit, quod λαμαργίαν denotare potest vi sua, & Græcia statim agnoverit pro sætu genuino. λαμώς, λαμᾶν, Ε e e

& λαιμάζειν notiffima sunt: Ex eadem familia est λαίμια & λαίμεια. Nihil planius. De Lamia Spectro nos alias loco suo.

Cap. 110. πως ωνθεωπον τ έανθε τροφήν έμεντα;] Dimidiata etiam Inscriptio, ut ipse Contextus probat statim.

κ πάλιν ἀπληςως ἐσθίοντα] Sic ut cibum ingestum denuo reddere cogatur. Ita longe signatius & convenientius est Symbolum: Nam felis aquaticus etiam absorbet fætum, ut mox eum evomat iterum. Apposite Aristoteles, οι μεν γαλεολ κ ἐξαφιᾶσι, κ δέχονται εἰς ἐαντες τες νεοτίες. Sic etiam gulones illi.

νηχόμβυ 🗗 πα απίνς το γόνον] Natans fætum absorbet, ubi metus est, ne ab aliis piscibus devoretur. Vide Ælianum Lib. 9. Cap. 65. de Animal.

Cap. 112. τρυγόνα] Pastinacam intellige cum Caussino & Pierio Valeriano Lib. 30. Cap. 16. Hieroglyphic. Mercerus & Hæschelius hic misere ineptiunt.

ρίπτει το τη ερα ακανθαν] Emittit spinam, quam in cauda habet. ρίπτειν βέλη notissimum est: Similiter ρίπτειν ακανθαν accipiendum hic.

Cap. 113. πῶς ἄνθρωπον ἀφωδῶς &c.] Mutila iterum Inferiptio: Nam addere debuissent boni, κὰ νεερον καθανηλωκότα τὰ ἰδια. Sed ita sapiebant illi. Cum sequenti Inscriptione, πῶς ἄνθρωπον ἢλὶ καλῷ δεμήσαντα, similiter sese res habet.

Cap. 114. ως ε κα τέτε μηκέλ — η ετω διαφάζη Ubi ad hæc attendo, non video, qui Symbolo hoc depingere potuerint hominem επὶ καλῶ δεμήσαντα η ἀνδι τέτε κακῷ ωθιπεσόντα: Nam Sepia incolumis evadit, & atramento suo piscantium oculos eludit. An ad aquæ colorem respicitur hoc Signo, quæ ex pura fit impura, & sic καλῦ νεπὶτ ad τὸ κακὸν? Hoc aliquid est, fateor, sed adeo jejunum &

& rancidum, ut merito suo omnibus displicere debeat. Fallor, aut Amanuenses hic iterum loquuntur: Scribe sacta transpositione levicula, Ανθρώπαν θτι καμῷ δρμήσαντα, κὰ ἀνδὶ τέτε καμῷ Φελπεσόντα, βελόμβου &c. Sic Symbolum pulchre cum ipsa re conspirat: Pikeantes non metuit Sepia, sui ipsius bene conscia: ἐπὶ καμῷ igitur ὁρμῷ alacris, &c mox ubi periculum urger, atramentum suum emittit, &c sic ἀνδι καμᾶ τῷ καμῷ Φελπίπτει καίνα &c incolumis evadens, inimicosque eludens læta. Schtiste? Id spero equidem ac consido. ἀνθρωπω θτὶ κακῷ ὁρμήσας est, qui μι καίνδυνω dicitur vulgo.

Cap. 115. 57229 τον πυρίτην] Ita ex Libro Augustano edidit Hœschelius, quem secutus sum, sed sequi non debueram: Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum est πυργίτην, quo nomine dictus est passer a turribus, in quibus degit & nidificat. πυρίτης nescio, an unquam dictus sit a quoquam: Si tamen id secerit aliquis jure suo, a πῦρ & igneo calore nomen absque dubio repetierit. Vulgus πυργίτης, cum quo secit Philippus & sacere debuit, ut recte intelligeretur: Hoc certum. Pierius Valerianus in Codice suo etiam πυρίτην invenerat: Vide Lib. 20. Cap. 28. Hieroglyphic.

οργῆς] Perbene Hœschelius ορμῆς, quod diu ante placuit etiam Gesnero in Libro de Avibus. Alterum nimis longe petitum est.

iπlάκις μίγνο) &c.] Numerus laborat: Nam passeres sæmellas tricies unius horæ spatio osculantes videas sæpe: An forte ipsum illum numerum expresserat Philippus, & legendum est τελακονδάκις μίγνο) τῆ &c? Hoc verum esse potest: Nam ut dixi, numerus vulgatus nimis certe exiguus est pro passere bene viro.

E e e 2 Cap.

Digitized by Google

Cap. 116. λύση ζωγομφέση Ad Lyræ harmoniam & numeros Mysticos hic attendendum: Multa de illis Veteres Philosophi, ut notum.

Cap. 117. Τκαταθυμίως πεπεσημθών ἀυτῷ] Articulus ἀυτῷ respicere debet superius ἀνθεωπον cum comitatu suo: Quod durius certe & coactius. An forte ανω pro ἀνθεωπω exclusit ἀυτῷ, & hic quoque Philippi mutavit manum? Id mihi non improbabile.

Cap. 118. spudozajuńdu nlegov] Struthiocameli alam. Mer-

ceri pennam non convenit.

IN

HORAPOLLINEM.

A.

▲ Cerra conflagrans	38	Anima	
A Accipiter 8, 10, 88	140		16 81
Accipited 0, 10, 86			07
Accipitres duo	12	didrimme nic commo	orans 40
Adiantum herba	136	Animus seu animi præstantia	32
Adulatione deceptus	134	Annus quomodo designetur	- 4
Aedificandi cupidus	154	Solis.	į
Aegyptus	38	Ægyptiacus	134
Aclurus	16	Antiqua origo	44
Aequinoctia duo Actites lapis	30	Apertum ac patens	42
Actites lapis	106	Apes	74
Acvum	2		56
Ambres, Liber Ægyptiorum,	52	Aquila 1	56 10. 138 82
Amens	66	Aquilæ pullus	82
Amor	92	Armatus homo & jaculans	86
Anguilla		Apres	86 21 4 51
Anemones flos	144 86	Afpectus	21
Anguis, in cujus medio domus		Asponóm	
caudam ore tenens in	orbis	Atramentum	₹1
figuram	72	Auditus	61
vigilans	74	acutior	119
——— dimidiatus	76	Aversio	91
integer	76	Auris picta	91
L. T. O. A.	74	Ecc 3	Bai

		Concordia	87
в.		Concubitus	47
Δ.		Confugiens ad proprium	n patronum,
PAi: & Bajeth, voces Æg	votiæ.	neque adjutus	107
Ar & Dajetii, Vocas 226	11	Conyza	129
Bafiliscus Bafiliscus	2,115	Continue laborans	139
Belli acies	85	Continentia hominis	85
Delit acies	٠,	Cor	11,51
C.		fupra acerram	39
U.		hominis faucibu	s appenfum
A Figure homo	117		85
Æcus homo Cædis admissæ pænas da	ns TCE	Comix	135, 139
Cælum & terra aquæ copia	m fca-	Cornices duz	13, 15, 101
turiens	37	Coturnicis os	\$7
Cælum fundens rorem	51	Crepulculum	83
Calamitates intrepide ferens	123	Cribrum	53
Camelus .	141	Crocodilus	79, 81, 129
Cancer cum ostreo	147	Crocodili cauda	8 t
Canis	55.57	Crocodili oculi	79
Canis aversus	33,37	Cucuph2	69
Capita duo	41	Culicum copia & gene	
Capite carens ambulans	73	Custos domus	57-75
Capite Carens amounts	119	Cygnus	101
Capra Carabus	147	Cynocephalus	27, 29, 31
Caftor	117	Chaospan	
Cavens sibi ab inimicorum		D.	
Caaciis iini an iiiiiiiiicordiii	137		
Cervus	91,135	Ebilis homo, las	civiens tamen.
Cervus cum tibicine	137	1)	109
Cibum vomens & avide iter		Desponsata mulier	89
rans		Deus	83
Cicada	149	Sol	
Ciconia	7 113	Mundanus	9 26
Cognitionis Symbolum	65	T	25
Columba	-	The same of the sa	86
Columba nigra	74 105	Total and a second second	85, 89
Commercium cum alienig	95 enic han		51
bens	•	Dani Colo continens	117
Conciliandi sibi alios vi	I 4:9 præditus		δή
Southwards not wing At		State of the state	. 25
	153		Elc

		cum afinino capite	41
E.		lapfus fuos occulrans	119
		- mulieri a prima estate jui	
T. Lephas	34, 133	•	147
Equa lupum calcans	103	—— multos fervans in mari	145
Equi cadaver	103	non habens per se bilem	, fed
Eth Ægyptiace cor	11	ab alio commotus	105
		peregre nunquam profectu	6 41
F.		accusatus & ideo ægrotan	15115
_		- a luxuria relipiscens	127
TAces acceniæ	125	ab infania relipifcons	153
Fatum	27,95	metuens improvifa	123
Febricitans & se ipse curans	125	faltatione gaudens tibiarur	mque
Felis aquaticus	149	cantu	109
Filius	67	primum rudis & informi	s edi-
Fiftula	155	tus	131
Fœcundus	61,79	qui justam ætatem vixit	135
Folia	. 93	- qui utilia & inutilia male	con-
Formica	5,117	fumferit	145
Formicarum discessus	97	feipfum curans ex oracu	li re-
Fortis simul & temperans	59	fponfo	105
Fullo	77	- qui sui curam non habet	147
Fumus	89	fibi ipfi damna dans	117
Furens	79	fuum scelus tegens	135
Futurum opus	91	tardus in movendis pe	dibus
_			,143
G:		— tute urbem incolens	107
		Hominis sásis & robur	86
Ratus animus	69	Hora	9 1
	37, 141	Horarum inspector	57
Gustus	45	Horus	35
		Humilitas	11
H.			1, 123
		Hydriæ tres	37
TIleracion herba	. 0	_	
Hippopotamus	71, 91	I.	
Hircus	61	T Bis	19,5 E
Hirundo	· 95	🔔 Ibidis ala	129
Homo invalidus & qui alion	ım au-	Ichneumon	97
xilio egeat	97	Ignie & aqua	. 57
		• •	lone

Igne repressus	Limes 21
Imago umbilico tenus cum gladio	Linea recta cum altera inflexa 95
depicta 91	Lineæ decem 95
Imperans hominibus sui generis 145	Lingua fupra oculum 43
Impietas 91	Literæ Ægyptiæ 51
Imposibile 73	Longzvus 91
Impudens 143	Lumbus hominis 87
Impudentia 65	Luna 27, 79
Impurus & scelestus animus 63	Luna oriens 31
Ingratus & injustus 71	Lupus 91, 123, 125
Ingratus in bene de se meritos 71	Lyra . 153
Inimico superior 121	-
Inimicus & invitus omnibus 143	М.
Inimicus cum pari inimico congre-	
diens 97	A agistratus 55
Infanus 79	IVI Manua banninia
Inftabilis 119	Manus una arcum, altera scutum
Instauratio, que post longissimum	tenens 85
tempus fiat 211	Mars 13
Intemperans 151	Masculus 83
Interitus 65	Mater £9.25
Ira 3t	Meisi Ægyptiace serpens 75
Iracundia immoderata 99	Menfis 7.79
lfis 5	Mercurius 29, 51
Judex 55	Minerya 23
Junco scripscrunt Ægyptii 53	Misericors 23
Juno 23	1 4 . 1 . 0 ~
Jus æquym omnibus reddens 155	Mors 93
Just addition of the control of the	Mula 101
· L.	Mulier abortum faciens 103
T aqueus 93	lactans & bene nutriens 109
L Lexna 129	in Company Committee Asset magnetics ma
Leo 33,35,99,125	•
Leonis anteriora 35	
caput 35	C
Lepus 43	0-:11:-
Liber fignatus 93	· 1
Liberi matri insidiantes 115	
Liberos dimittens ob paupertatem	
141	Muræna piscis . 149
-1-	Mus

I N D E X.

4.6 -	6	Palumbus	* ^ *
Mus	65		105
Mula	95	Papyri fasciculus	45
Musca	65	Pardus	121,135
Mustela	99	Passer & noctua	109
•		Passer pyrgites	153
N.		Pastinaca	150
		Πασοφόρος	57
Atatio	3-	Pater	17
Nefarium & abomina		Patris amans	113
	5 9	Patrimonium filiis relictur	2.
Nili exundatio.	37	Pedes gemini conjuncti	, , 84
Nox	83	Pedes hominis in aqua ob	ambulan-
Nun Ægyptiace Nilus	3 7	tes	. 73
Nuptiæ	15	Pelicanus	67
Nycticorax	93	Penis manu compressus	85
•		Perdices	139
О.		Peregrinatus nunquam	41
		Phænix	49, 111
Būdio	93	Πινοφύλαξ	147
Occasus Occasus	18	Piscis	2 9,59
Oculus	43	Pollinctor factorum	\$ 5
Odoratus	55	Polypus	145, 147
Opus	89	Pœna	91
Orbis terrarum 29. ejus umb	oilicus	Populus regi obsequens	75
Ægyptus	39	Porcus	99
Origanum	97	Prælagium	2[
Ortus	79	Præstantia	1 (
Oryx	63	Puritas	57
	5,59		
Os boni viri	85	Q.	
Offrea	147		
Otis & equus	107	Uarta arvi pars	7
Ovair, vox e longinquo ven	iens.	Quinarius numerus	27
Ægyptiace	45		•
Objacies vel obsacies Ægyptiace	Bafi-	R.	
lifcus	2		
117 T II I		D Amus palmæ	_ 7
· P.		Rana	41, 143
T) ædicatio	139	Rapax	79, 129
Palma	737	Rex cuftos	75
	,	Fff	fu.

I N De E X.

fugiens stultitiam	13L	Splen	. 55
fugiens nugatorem	133	Stabile ac tutum	87
orbi imperans	75	Stella	83
— parti orbis imperans	77	Sternutamentum	55
Rifus	55	Stomachus	55 85
Robur	35	Struthiocamelus	
Robustus homo	131	Sublimitas	155
Ros e cælo	51	,	9
Ros e calo	, .	T.	
S.		TAlpa	117
-		1 Taurus	59,103
Cacer Scriba	51,53	inter fidera	19
Sacerdotes Ægyptii circ		ligatus	127
Outerdoits 12-6/Pin one	31	Tauri auricula	61
Sacris initiatus	111	cornu	89
Salamandra	115	Temperantiæ dubiæ homo	127
Saltatione tibiaque gaudens	109	Tempus	83
Sanguis	11,93	Tenebræ	81
Sbo Ægyptiace plenus victus		Terribilis	35
Scala Scala	93	Toniţru	3) 45
Scarabæus 15, 17, 2	_	Torpedo piscis	145
Scarus 15,17,2	149	Tumultus	87
Scorpius & Crocodilus	97	Tutela & præsidium	45
Senex fame confectus	139	Turtur	109
Muficus	101	2 01101	109
Sepia	151	v.	
	_	٧.	
Sepulturæ prospiciens Sermo	133	T7Accæ cornu	9Î
Sero tandem ex peregrination	43,93	Vates	y•
diens		Ubertas & abundantia	55 48
Sérpens	35	Venus	40
Sideralis scientize gnarus	3,5	Ventus	13 89
Sidus	241 27	Vermes	105
Silentium	45	Vescens profusius alienis	
Simia	45	fuis	
Sol visus dominus	119	Vespæ	151
Sol & Luna	9	Vespertilio	93,103
Solis circulus	_		109
- cursus in solstitio hyber	89	Velpertilionis penne Vetustissimum	117
	-	Victoria	93
Sothis Ægyptiace Canicula	5	A ICCOLL	Vi-
			A 1.

Vigilans	35	Vox e longinquo ver	niens 45
Vindemia copiosa	137	Upupa .	137
Vipera	115.133	Uríæ partus	141
Vir	17	Vulcanus	25
Uni ac soli genitus	14	Vulpanser	67
Unitas	25	Uvæ esu offensus	137
Voluptas	47	Vultur	19, 21, 23, 25

FINIS.

ERRATA

In Præfat, p. 1. lege pro Φαινοβόθιως, Φαινοβόθιως in Not. p. 200. pro ωισόσαται, ωισόταθαι, p. 207. pro θημιατήριο, θυμιαθήριο. p. 319. pro όδοτῶι, ἐδοτῶι, p. 320. pro ωλυμμύρω & ωλυμμύρω, ωλημμύρω & ωλημμύρω.

TRAJECTI AD RHENUM,
Typis PETRI MUNTENDAM, 1727.

